LEE CHILD
CRIME
Convinge-mă!
NR. 20 DIN SERIA
JACK REACHER!
REACHER E UN PERSONAJ DE LEGENDĂ...
UNUL DINTRE CEI MAI ORIGINALI ȘI MAI
SEDUCĂTORI EROI DE POP-FICTION.
THE WASHINGTON POST
FICTION CONNECTION
TREI
www.virtual-project.eu

LEE CHILD

CONVINGE-MĂ!

Titlul original: *Make Me* (2015)

Traducere din engleză de:
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

virtual-project.eu

Editura: TREI
2016

Lui Darley Anderson, de douăzeci de ani
agentul meu, cu mulțumiri.

Capitolul 1

Masiv cum era, pe Keever nu-l puteai muta ușor de colo-colo. Era ca și cum ai fi încercat să smulgi o saltea mare de pe un pat cu apă. Așa că l-au îngropat aproape de casă. Ceea ce avea o logică, oricum. Mai era o lună până la seceriș și orice lucrare într-un lan de grâu ar fi fost vizibilă din aer. Iar pentru un tip de teapa lui Keever, s-ar fi folosit mijloace de observație aeriană: avioane de cercetare, elicoptere și poate chiar drone.

Au început la miezul nopții, ceea ce, în opinia lor, i-ar fi scutit de riscuri. Se aflau în mijlocul unei întinderi de zece mii de hectare fără nimic notabil în jur și singura structură clădită de om înspre partea lor de lume era o linie de cale ferată spre est. Dar miezul nopții era la cinci ore după trenul de seară și cu șapte ore înainte de trenul de dimineață. Prin urmare, erau feriți de orice ochi iscoditori. Retroexcavatorul lor avea montate patru reflectoare pe o bară deasupra cabinei, cam în genul în care tinerii își împodobesc camionetele, și cele patru fascicule formau o pată de lumină strălucitoare. Prin urmare, nici vizibilitatea nu era o problemă. Au început să sape groapa în țarcul pentru porci, care era oricum tot timpul răscolit. Fiecare porc cântărea cam o sută de kilograme și fiecare porc avea patru picioare. Pământul era tot timpul scurmat. Nu era nimic de văzut din aer, nici măcar cu o cameră cu infraroșu. Imaginea s-ar fi albit instantaneu, de la respirația caldă a animalelor și de la grămezile și băltoacele aburinde de dejecții.

Ar fi trebuit să fie destul de sigur.

Porcii sunt animale râmătoare, așa că au avut grijă să sape adânc. Nici asta n-a fost o problemă. Brațul excavatorului era lung și cupa de doi metri mușca ritmic din pământ, cu pistoanele hidraulice scânteind în lumina electrică, iar motorul se opintea și huruia, oprindu-se din când în când, cu cabina coborând și ridicându-se la loc când fiecare încărcătură era descărcată într-o parte. Când au terminat de săpat groapa, au întors mașina cu 180 de grade și, folosind cupa din față, l-au împins pe Keever în mormântul improvizat, târându-l, rostogolindu-l și acoperindu-i cadavrul cu pământ, până când în

sfârșit a căzut peste margine și s-a prăbușit în umbrele electrice.

Un singur lucru a mers prost și s-a întâmplat chiar atunci.

Trenul de seară a trecut cu o întârziere de cinci ore. În dimineața zilei următoare au auzit la radio că o locomotivă defectă provocase un blocaj cam la 150 de kilometri spre sud. Dar în acel moment nu știuseră acel lucru. N-au auzit decât șuieratul jalnic de la un macaz îndepărtat și apoi n-au mai avut decât să se întoarcă și să caște ochii la vagoanele lungi și iluminate care treceau gălăgios la o distanță medie, unul după altul, ca o vedenie într-un vis, aparent nesfârșită. Dar în cele din urmă trenul a dispărut, iar șuierul șinelor a mai durat cam un minut, după care luminile din spate au fost înghițite de întunericul de la miezul nopții, iar ei au putut să-și facă treaba până la capăt.

Cam la treizeci și cinci de kilometri spre nord, trenul a încetinit și a oprit cu un șuierat, ușile vagoanelor s-au deschis, iar Jack Reacher a coborât pe rampa de beton din fața unui elevator de cereale mare cât un bloc de apartamente. La stânga lui mai erau patru elevatoare, la fel de mari ca primul, iar în dreapta se afla un șopron metalic enorm, cam de dimensiunile unui hangar aviatic. Pe stâlpii montați la intervale regulate erau fixate lămpi cu vapori, care delimitau conuri gălbui în întuneric. Ceața care plutea în aerul nopții părea să indice că sfârșitul verii era pe-aproape. Toamna își anunța sosirea.

Reacher a stat o vreme nemișcat și în spatele lui trenul a pornit fără el, scrâșnind și parcă văitându-se, intrând într-un ritm sacadat, apoi accelerând, în timp ce suflul de aer i-a răscolit hainele. Era singurul pasager care coborâse acolo. Deloc surprinzător. Localitatea nu părea să fie vreun nod de cale ferată. Totul era dedicat agriculturii. Spațiile simbolice pentru pasageri erau înghesuite între ultimul elevator și hambarul uriaș, fiind limitate la o clădire compactă, ce părea să fie dotată cu un ghișeu de bilete și bănci pentru așteptare. Era construită în stilul feroviar tradițional și arăta ca o jucărie pentru copii, așezată temporar între două butoaie strălucitoare cu petrol.

Dar pe toată lățimea unui indicator stătea înscris motivul pentru care Reacher se afla aici: *Mother's Rest.* Văzuse

denumirea pe o hartă și-și spusese că era un nume excelent pentru o haltă feroviară. Se gândise că poate linia ferată se intersecta cu un drum vechi pentru căruțe chiar acolo, unde ceva se întâmplase cu mult timp în urmă. Poate că o tânără femeie intrase în travaliu. Îmbulzeala de pe drum nu-i făcuse bine. Poate că șirul de căruțe se oprise pentru două săptămâni. Sau o lună. Poate cineva își amintise de acel loc după câțiva ani. Un urmaș, pesemne. O legendă de familie. Poate că exista aici o cămăruță transformată în muzeu.

Sau poate că explicația era mai tristă. Posibil să fi fost îngropată o femeie acolo. Prea bătrână ca să mai ajungă la destinație. Caz în care ar fi trebuit să se găsească o piatră comemorativă pe undeva.

Oricum ar fi stat lucrurile, Reacher s-a gândit că n-ar strica să afle adevărul. Nu trebuia să ajungă nicăieri anume și avea tot timpul din lume la dispoziție, așa că un ocol nu-l costa nimic. Acesta fusese motivul pentru care se dăduse jos din tren. Spre dezamăgirea lui inițială. Așteptările lui fuseseră prea mari. Își imaginase două-trei case prăfuite și un padoc izolat pentru cai. Și cămăruța-muzeu, poate supravegheată benevol, sau pe bani puțini, de un bătrânel din una dintre case. Sau piatra funerară, poate din marmură, împrejmuită de un gărduleț din fier forjat.

Nu se așteptase la imensa infrastructură agricolă. Probabil că ar fi trebuit să se aștepte, și-a zis. Dată fiind legătura dintre cereale și căile ferate. Grânele trebuiau încărcate undeva. Miliarde de baniț e și milioane de tone în fiecare an. Păși la stânga și se uită printr-un spațiu gol între construcții. Chiar dacă era întuneric, reuși să deslușească un semicerc aproximativ care sugera o zonă rezidențială. Case, evident, pentru muncitorii din depou. Văzu niște lumini și speră să găsească vreun motel, ori o cârciumă sau ambele.

Porni spre ieșire, ocolind zonele luminate din pură obișnuință, dar observă că ultima lampă cu vapori era greu de evitat, fiind plasată chiar deasupra ușii de ieșire. Așa că renunță la alte manevre de ocolire a perimetrului și trecu direct și prin penultimul con luminos.

Moment în care o femeie își făcu apariția din umbră.

Se apropie de el cu pași repezi, nerăbdătoare, ca și cum ar fi fost încântată că-l vede. Limbajul ei nonverbal transmitea o

senzație de ușurare.

După care, se întâmplă altceva. Senzația de ușurare se transformă în dezamăgire. Femeia se opri brusc și spuse:

— Oh!

Era asiatică. Dar nu minionă. Un metru șaptezeci și cinci, poate, sau chiar un metru șaptezeci și opt. Și o constituție fizică pe măsură. Niciun oscior la vedere. Nici vorbă de trestie mlădioasă. Avea cam patruzeci de ani, după aprecierea lui Reacher, cu păr negru lung, blugi și un tricou sub o hăinuță scurtă din bumbac. Era încălțată cu pantofi cu șireturi.

— Bună seara, doamnă, spuse el.

Ea se uita dincolo de umărul lui.

— Eu sunt singurul pasager, o asigură Reacher.

Femeia îl privi în ochi.

— Nimeni nu s-a mai dat jos din tren. Deci cred că prietenul tău nu mai vine.

— Prietenul meu? spuse ea.

Un accent neutru. American comun, genul pe care-l puteai auzi pretutindeni.

— Din ce alt motiv s-ar afla cineva aici, decât ca să aștepte trenul? spuse el. Altfel, n-ar avea niciun rost să vii. Cred că, în condiții normale, n-ar fi nimic de văzut la miezul nopții.

Ea nu-i răspunse, așa că Reacher continuă:

— Nu-mi spune că aștepți aici de la șapte.

— N-am știut că trenul o să-ntârzie, spuse ea. Aici nu e semnal pe telefon. Și nu e nimeni de la calea ferată care să-ți dea vreo informație. Și presupun că poșta călare[1] și-a luat concediu medical azi.

— În vagonul meu nu era. Și nici în următoarele două.

— Cine nu era?

— Prietenul tău.

— Nu știi cum arată.

— E un tip solid, spuse Reacher. De-aia ai sărit așa când m-ai văzut. Ai crezut că sunt el. Preț de o secundă, cel puțin. Iar în vagonul meu nu era niciun tip solid. Nici în următoarele două.

— Când e următorul tren?

— La șapte dimineața.

— Cine ești și de ce ai coborât aici? a întrebat ea.

---

[1] Pony Express (poşta călare) = serviciu de mesagerie rapidă care a funcţionat în America în anii 1860-1861 *(N.red.).*

— Sunt doar un om în trecere.
— Trenul a trecut. Tu nu. Te-ai dat jos.
— Știi ceva despre locul ăsta?
— Absolut nimic.
— Ai văzut vreun muzeu sau o piatră funerară?
— De ce ești aici?
— Cine întreabă?
Ea se opri o clipă și spuse:
— Nimeni.
— E vreun motel în oraș? întrebă Reacher.
— Cel la care stau eu.
— Cum e?
— E un motel.
— Atunci e bun și pentru mine, spuse Reacher. Are camere libere?
— Aș fi uimită să n-aibă.
— OK, poți să mă conduci până acolo. N-are rost să rămâi aici toată noaptea. O să mă trezesc în zori. Îți bat la ușă când plec. Să sperăm că prietenul tău va fi aici mâine-dimineață.
Femeia nu-i răspunse. Mai privi o dată către șinele tăcute, apoi se întoarse și porni înainte prin ușa de ieșire.

Capitolul 2

Motelul era mai mare decât se așteptase Reacher. Era o clădire cu două niveluri, în formă de potcoavă, cu un total de treizeci de camere și loc de parcare din belșug. Dar nu erau prea multe camere ocupate. Locul nu era plin nici pe jumătate. Era construit simplu din cărămizi tencuite cu stuc, zugrăvit în bej, cu scări și balustrade metalice vopsite maro. Nimic special. Însă părea curat și bine întreținut. Toate becurile funcționau. Nu era cel mai rău loc pe care-l văzuse Reacher.

Recepția era prima ușă pe stânga, la parter. În spatele biroului stătea un funcționar. Un individ bătrân și scund, cu ditamai burtoiul, părând să aibă un ochi de sticlă. Îi dădu femeii cheia de la camera 214 și aceasta ieși fără să spună altceva. Reacher îl întrebă cât costă o cameră și tipul spuse:

— Șaizeci.

— Pe săptămână? întrebă Reacher.

— Pe noapte.

— Sunt un om umblat, să știi.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Că am fost într-o grămadă de moteluri.

— Și?

— Nu văd nimic aici care să merite șaizeci de dolari. Douăzeci, poate.

— Nu se poate douăzeci. Camerele sunt scumpe.

— Care camere?

— De la etaj.

— Mă mulțumesc cu parterul.

— Nu vrei să fii lângă ea?

— Lângă cine?

— Prietena ta.

— Nu, zise Reacher. Nu vreau să fiu lângă ea.

— Patruzeci de dolari la parter.

— Douăzeci. Ai libere mai mult de jumătate din camere. Practic, e ca și cum ai da faliment. Mai bine să câștigi douăzeci de dolari decât nimic.

— Treizeci.

— Douăzeci.
— Două și cinci.
— S-a făcut, spuse Reacher.

Scoase din buzunar ruloul de bani și extrase din el o bancnotă de zece dolari, două de cinci și cinci de câte un dolar. Le lăsă pe ghișeu și chiorul îi dădu în schimb o cheie cu un portchei din lemn pe care era gravat 106, scoasă dintr-un sertar, cu un gest pompos.

— În colțul din spate, zise tipul. Aproape de scări.

Care erau metalice și care ar fi scârțâit de câte ori oamenii ar fi urcat sau ar fi coborât. Nu era cea mai bună cameră din motel. O răzbunare jalnică. Dar lui Reacher nu-i păsa. Se gândi că va fi ultimul care-și va pune capul pe pernă în noaptea aceea. Nu întrevedea alte sosiri târzii. Se aștepta să nu fie deranjat cât dura noaptea liniștită de la câmpie.

— Mulțumesc, spuse el, și ieși din birou, cu cheia în mână.

Chiorul așteptă treizeci de secunde și apoi formă un număr de pe telefonul de birou și, când i se răspunse, zise:

— S-a întâlnit cu un tip care-a coborât din tren. Era târziu. Tipa a așteptat cinci ore. L-a adus pe tip aici și ăla a luat o cameră.

Prin receptorul de plastic se auzi o întrebare și chiorul răspunse:

— Un alt tip solid. Rău și-al dracului. M-a spart cu prețul pe cameră. I-am dat 106, în colțul din spate.

Încă o întrebare și un alt răspuns:

— Nu de aici. Sunt în birou.

Încă o replică, dar de data asta pe un ton și o cadență diferite. Un ordin, nu o întrebare.

— OK, răspunse chiorul.

După care puse receptorul în furcă și se ridică cu greu în picioare, ieși din birou și luă scaunul de camping de lângă camera 102, care era goală, și-l târî până într-un loc de pe asfalt de unde putea să vadă la fel de bine ușile de la biroul lui și de la camera 106. *Poți să-i vezi camera de-acolo?* fusese întrebarea și *Mișcă-ți curul într-un loc de unde poți să-l supraveghezi toată noaptea* fusese ordinul, iar chiorul respecta întotdeauna ordinele, chiar dacă uneori fără tragere de inimă, ca în acel moment, în timp ce-și regla unghiul și-și lăsa fizicul

mătăhălos pe scaunul incomod din plastic. Afară, în aerul nopții. Nu era modul lui preferat de a face lucrurile.

Din camera lui, Reacher auzi hârșâitul scaunului pe asfalt, dar nu-i dădu atenție. Un zgomot nocturn oarecare, nimic periculos, nu ca zgomotul de glonț introdus pe țeava unei puști, nici de lamă de cuțit scos din teacă, nimic pentru care creierul lui reptilian să-și facă griji. Iar singurele variante nereptiliene erau sunetul de pantofi cu șireturi pe trotuarul de afară și o bătaie în ușă, pentru că femeia din gară părea să fie o persoană cu o mulțime de întrebări și, în același timp, cu un fel de așteptare că ar trebui să primească răspunsuri. *Cine ești și de ce ai coborât aici?*

Dar era un hârșâit, nu zgomot de pași sau o bătaie în ușă, așa că Reacher nu-i dădu atenție. Își împături pantalonii și-i puse sub saltea, după care se curăță sub duș de praful acumulat în timpul zilei și se vârî sub așternuturi, își fixă în cap alarma pentru ora șase dimineața, se întinse o dată, căscă și adormi.

Zorii sosiră întru totul aurii, fără urmă de roz sau purpuriu. Cerul era de un albastru șters, ca o cămașă veche spălată de o mie de ori. Reacher făcu din nou duș, se îmbrăcă și ieși din cameră ca să întâmpine o nouă zi. Văzu scaunul părăsit, așezat ciudat pe o alee de acces, dar nu se gândi nicio clipă la el. Urcă scara metalică încercând să fie cât mai silențios, reducând tropăitul probabil la niște zgomote înfundate, punând atent tălpile pe trepte. Găsi camera 214 și ciocăni ferm dar discret, așa cum își imagina că ar face un băiat de serviciu la un hotel select. *Deșteptarea, doamnă.* Femeia avea la dispoziție cam patruzeci de minute. Zece ca să se trezească, zece pentru duș, zece să meargă din nou pe jos până la gară. Putea ajunge acolo înaintea trenului de dimineață.

Reacher coborî la fel de liniștit scările și se îndreptă spre stradă, care era în acel punct suficient de lată ca să poată fi categorisită drept piață. Pentru camioanele fermierilor, presupuse el, lente și greoaie, ca să poată întoarce și efectua manevre și ca să se poată alinia la cântarele pentru vehicule și la birourile de recepție și apoi la elevatoarele pentru cereale. În asfalt erau înglobate șine de tren, dând de înțeles că acolo se desfășura o operațiune de proporții. Un fel de centru nodal de

transport, care deservea zona, care în acea parte a Americii putea să însemne o rază de peste 300 de kilometri. Astfel se explica și dimensiunea motelului.

Fermierii veneau de departe și petreceau noaptea acolo înainte sau după călătoria cu trenul de la sau până la vreun oraș îndepărtat. Poate că veneau toți deodată în anumite perioade ale anului. Poate când se tranzacționau la Chicago mărfurile cu plata la termen. Asta ar fi justificat cele treizeci de camere.

Strada largă sau piața, sau orice ar fi fost era orientată în esență de la sud la nord, linia de cale ferată și construcțiile strălucitoare delimitând perimetrul la est, pe partea dreaptă, și ceea ce părea să fie o stradă principală delimitând perimetrul la vest, pe partea stângă. Acolo se găseau motelul, dar și un restaurant și un magazin universal. În spatele acestor clădiri, orășelul se întindea într-un semicerc aproximativ îndreptat spre vest. Densitate scăzută a construcțiilor, care erau întinse, în stil rural. O mie de locuitori, poate mai puțini.

Reacher se îndreptă spre nord pe șoseaua lată, căutând vechiul drum de căruțe. Se gândi că ar fi intersectat strada, venind de la est la vest, aceasta fiind scopul caravanelor. *Mergi spre vest, tinere.* Vremuri palpitante. Zări o intersecție la cincizeci de metri în față, după ultimul elevator. Un drum perpendicular, exact de la est la vest.

În dreapta era luminat de soarele dimineții, iar în stânga se întindeau umbrele lungi.

Intersecția nu avea bariere. Doar stopuri cu lumini roșii. De pe șine, Reacher se uită înapoi spre sud, de unde venise. Nu existau alte intersecții cale de cel puțin un kilometru și jumătate, cam până unde putea să vadă, de fapt, în lumina palidă. Nici spre nord, pe aceeași distanță, nu se vedea altă intersecție. Ceea ce însemna că, dacă Mother’s Rest își revendica propria cale de acces de la est la vest, atunci el stătea chiar pe ea.

Era rezonabil de lată și ușor cocoșată pe mijloc, porțiunea fiind înălțată cu pământul luat din șanțurile puțin adânci de pe margini. Era acoperită cu o pătură groasă de asfalt, pe care timpul îl făcuse cenușiu, cu suprafața plesnită ici-colo din cauza intemperiilor și neregulată pe margini ca lava răcită. Mergea în linie dreaptă de la un orizont la altul.

O variantă. Caravanele de căruțe se deplasau în linie dreaptă când puteau. De ce nu? Nimeni nu parcurge kilometri în plus doar așa, de distracție. Căruțașul din fruntea formațiunii se ghida după vreo bornă de hotar îndepărtată, și ceilalți veneau în urma lui, iar după un an, altă caravană găsea urmele celor de dinaintea lor și, după încă un an, cineva făcea un semn pe o hartă. Iar după o sută de ani, vreun departament al autostrăzilor din acel stat trimitea acolo camioane pline cu asfalt.

Nu era nimic de văzut spre est. Nicio cameră-muzeu, nicio piatră funerară din marmură. Doar drumul, străbătând câmpuri infinite de grâu aproape copt. Dar în cealaltă direcție, la vest de liniile ferate, drumul trecea prin oraș, mai mult sau mai puțin chiar prin centrul acestuia, cu construcții joase de o parte și de alta cale de șase intersecții.

Parcela din colț, de pe dreapta, se întindea spre nord pe circa o sută de metri. Ca un teren de fotbal. Era o reprezentanță de utilaje agricole. Tractoare ciudate și mașinării imense, toate nou-nouțe și strălucitoare. Pe stânga, era o firmă de produse veterinare, într-o clădire de mici dimensiuni care inițial fusese, probabil, o clădire rezidențială.

Reacher coti și o luă la pas pe vechiul drum spre vest, prin oraș, în timp ce soarele de dimineață îi încălzea ușor spatele.

În recepția motelului, chiorul formă un număr pe telefon și, când i se răspunse, zise:

— S-a dus din nou la gară. Acum așteaptă și trenul de dimineață. Câți haidamaci au de gând să trimită oamenii ăia?

Răspunsul lung se auzi distorsionat de receptorul din plastic, de data asta nefiind nici întrebare, dar nici ordin. Un ton ceva mai blând. Încurajator, poate. Sau liniștitor. Chiorul spuse:

— OK, desigur – și întrerupse convorbirea.

Reacher parcurse dus-întors cele șase intersecții și văzu o mulțime de lucruri. Văzu case încă locuite și case transformate în birouri, pentru comercianții de semințe și dealerii de îngrășăminte, precum și un cabinet veterinar pentru animale mari. Văzu un cabinet de avocatură alcătuit dintr-o singură cameră. Văzu o benzinărie la prima intersecție spre nord și o sală de biliard, un magazin care vindea bere și gheață și un

altul care nu vindea decât cizme și șorțuri din cauciuc. Văzu o spălătorie de rufe automată, o vulcanizare și un atelier de reparat încălțămintea.

Nu văzu niciun muzeu sau vreun monument. Ceea ce putea fi în regulă. N-ar fi fost indicat să fie amplasate direct la marginea drumului nici muzeul, nici monumentul. Poate undeva mai în spate, după o intersecție-două, din respect și ca să-l ferească de posibile rele.

Părăsi drumul de căruțe și o luă pe o stradă laterală. Chiar dacă se dezvoltase în formă de semicerc, orașul era aranjat pe o rețea rectangulară. Unele parcele erau mai căutate decât altele. Ca și cum elevatoarele uriașe ar fi avut un sistem gravitațional propriu. Loturile mai depărtate rămăseseră neconstruite. Mai aproape de vârf, clădirile erau aproape lipite între ele. Cvartalul din spatele drumului găzduia apartamente cu o singură cameră, care poate că la început fuseseră șoproane sau garaje, și ceva ce ar fi putut fi niște standuri rabatabile, pentru oamenii care dedicaseră câteva pogoane fructelor și legumelor. Mai era o prăvălie care oferea servicii Western Union și Moneygram, fax, xerox și curierat rapid: Fedex, UPS și DHL. Lângă ea se găsea un birou de contabilitate, dar părea abandonat.

Nici urmă de muzeu sau de monument.

Bătu la pas cvartalele, unul după altul, trecând pe lângă barăci joase, ateliere de reparat motoare diesel, loturi de teren pline de buruieni fine ca firul de păr. Ieși la capătul îndepărtat al străzii late. Străbătuse jumătate de oraș. Niciun muzeu și niciun monument.

Văzu trenul de dimineață oprind în gară. Părea înfierbântat, deranjat și nerăbdător din cauza opririi. Era imposibil să vezi dacă din el coborâse cineva. Prea multe construcții blocau vizibilitatea.

Îi era foame.

Merse drept înainte prin piață, făcând aproape cale-ntoarsă până la locul din care pornise, trecu de magazinul universal și intră în restaurant.

Moment în care nepotul de doisprezece ani al administratorului motelului intră în magazinul universal și se duse țintă la telefonul cu fise de pe perete, aflat imediat după

ușă. Introduse monedele și formă un număr, vorbind după ce i se răspunse:

— Caută prin oraș. L-am urmărit peste tot. Se uită prin toate locurile. A luat-o bucată după bucată.

Capitolul 3

Restaurantul era curat și decorat plăcut și atrăgător, dar mai presus de toate era o afacere menită să mijlocească schimbul de calorii contra dolari cât mai repede posibil. Reacher ocupă o masă cu două locuri în colțul îndepărtat din dreapta și se așeză cu spatele la colț, ca să poată avea întreaga sală în fața ochilor. Cam jumătate dintre mese erau ocupate, îndeosebi de oameni ce păreau să se alimenteze bine la începutul unei zile lungi de muncă fizică. O chelneriță își făcu apariția, foarte solicitată, dar afișând o răbdare caracteristică profesiei, iar Reacher comandă micul lui dejun obișnuit, alcătuit din clătite, ouă și bacon, dar mai presus de toate cafea, o prioritate absolută.

Chelneriță îl informă că în local era valabilă politica ceștii fără fund[2].

Veste care îl încântă pe Reacher.

Era la a doua cană de cafea când femeia din gară intră, singură.

Rămase în ușă o secundă, parcă nesigură pe ea, apoi se uită în jur și-l zări, după care veni direct spre el. Se așeză pe scaunul gol din fața lui. De aproape și la lumina zilei, arăta mai bine decât noaptea precedentă. Avea ochi negri vioi și pe chipul ei se citea un soi de hotărâre și inteligență. Dar și un fel de îngrijorare.

— Mulțumesc pentru că mi-ai bătut în ușă, spuse ea.

— Cu plăcere, spuse Reacher.

— Prietenul meu n-a venit nici cu trenul de dimineață.

— De ce-mi spui asta?

— Pentru că știi ceva.

— Serios?

— Altfel, de ce să te fi dat jos din tren?

— Poate că locuiesc aici.

— Nu-i adevărat.

---

[2] Politica ceştii fără fund = obicei adoptat în anumite cafenele sau restaurante, în care plăteşti pentru o singură cafea, iar ceaşca îţi va fi umplută de câte ori doreşti *(N.red.).*

— Poate că sunt fermier.
— Nici asta nu-i adevărat.
— Aș putea fi.
— Nu cred.
— De ce?
— N-aveai nicio geantă când te-ai dat jos din tren. Exact opusul unui om legat de același petic de pământ de câteva generații.
Reacher avu o mică ezitare și spuse:
— Cine ești tu, exact?
— Nu contează cine sunt. Cine ești tu contează.
— Sunt doar un om în trecere.
— Trebuie să-mi spui mai mult de-atât.
— Iar tu trebuie să-mi spui cine întreabă.
Femeia nu-i răspunse. Chelnerița aduse farfuria cu clătite, ouă și bacon. Siropul era deja pe masă. Chelnerița îi umplu din nou cana de cafea. Reacher își luă tacâmurile.
Femeia din gară așeză pe masă o carte de vizită și o împinse pe lemnul lipicios. Avea pe ea o emblemă guvernamentală. Albastră și albă.
Biroul Federal de Investigații
Agent special Michelle Chang
— Asta ești tu? întrebă Reacher.
— Da.
— Încântat să te cunosc.
— La fel, spuse femeia. Sper.
— Și de ce îmi pune un agent FBI întrebări?
— În retragere.
— Cine?
— Eu. Nu mai sunt agent FBI. Cartea de vizită e veche. Când am plecat, am luat câteva cu mine.
— Asta-i o chestie permisă?
— Probabil că nu.
— Și totuși mi-ai arătat-o.
— Ca să-ți captez atenția. Și pentru credibilitate. Acum sunt detectiv particular. Dar nu dintre aceia care fac poze prin hoteluri. Vreau să înțelegi asta.
— De ce?
— Trebuie să știu de ce ai venit aici.
— Îți pierzi timpul. Oricare ar fi problema ta, eu sunt doar o

coincidentă.

— Trebuie să știu dacă ești aici în interes de serviciu. Am putea fi în aceeași tabără. S-ar putea ca amândoi să ne irosim timpul.

— Nu sunt aici în interes de serviciu. Nu fac parte din nicio tabără. Sunt doar un trecător.

— Ești sigur?

— Sută la sută.

— De ce te-aș crede?

— Nu-mi pasă dacă mă crezi.

— Privește lucrurile din punctul meu de vedere.

— Ce făceai înainte să te angajezi la FBI? întrebă Reacher.

— Eram ofițer de poliție în Connecticut. Polițist de patrulare.

— Asta-i bine. Pentru că eu am fost polițist militar, întâmplarea face să fim din aceeași branșă. Într-un fel. Crede-mă pe cuvânt. E o simplă coincidență.

— Ce fel de polițist militar?

— Din armată, replică Reacher.

— Ce făceai pentru ei?

— În special ce-mi spuneau să fac. Câte ceva din toate. Anchete penale, de obicei. Fraude, furturi, omucideri și trădare. Toate chestiile pe care le fac oamenii, dacă-i lași.

— Cum te cheamă?

— Jack Reacher. Maior în retragere. Ultima oară la Unitatea 110 de poliție militară. Nici eu nu mai am aceeași slujbă.

Chang încuviință din cap lent și păru să se relaxeze. Dar nu întru totul. Spuse, pe un ton mai cald:

— Ești sigur că nu lucrezi aici la ceva?

— Absolut sigur.

— Ce faci acum?

— Nimic.

— Ce-nseamnă asta?

— Exact ce se-aude. Călătoresc. Mă mișc de colo-colo. Văd lucruri. Mă duc unde vreau.

— Tot timpul?

— Mie-mi convine.

— Unde locuiești?

— Nicăieri. În lumea largă. Azi, aici.

— Nu ai o locuință?

— N-ar avea niciun rost. N-aș sta niciodată acolo.

— Ai mai fost în Mother’s Rest?

— Niciodată.

— Și-atunci, de ce acum, dacă nu lucrezi la un caz?

— Eram în trecere. A fost un impuls de moment, din cauza numelui.

Chang făcu o mică pauză, apoi zâmbi, dintr-odată și ușor melancolică.

— Știu, spuse ea. Văd filmul în minte. Secvența finală este un prim-plan larg cu o cruce înclinată înfiptă în pământ, două scânduri bătute în cuie, cu o inscripție făcută cu vătraiul încins scos dintr-un foc de tabără, iar în spatele ei caravana de căruțe se urnește din loc și se face mică în depărtare. După care, genericul de final.

— Crezi că o bătrână a murit aici?

— Eu așa am interpretat.

— Interesant, spuse Reacher.

— Dar tu, la ce te-ai gândit?

— Nu m-am hotărât. Mi-am zis că poate o femeie tânără s-a oprit aici ca să nască. Poate s-a odihnit o lună și a plecat mai departe. Poate că bebelușul a devenit senator sau ceva important.

— Interesant, spuse Chang.

Reacher străpunse cu furculița un gălbenuș de ou și începu să-și mănânce micul dejun.

La zece metri mai încolo, omul de la tejghea formă un număr la telefonul din perete și spuse:

— S-a întors singură de la gară și s-a dus direct la tipul de azi-noapte, iar acum stau de vorbă, plănuind și punând ceva la cale, ascultați-mă ce spun.

Capitolul 4

Restaurantul începu să se golească. Aglomerația de la micul dejun era clar rezervată primei ore a dimineții. În agricultură era la fel de rău ca în armată. Chelnerița veni la masă și Chang comandă cafea și un pateu, în vreme ce Reacher termină de mâncat.

— Și cum își petrece timpul un detectiv particular ca tine dacă nu ajunge să facă poze în hoteluri? întrebă el.

— Vrem să oferim o gamă de servicii specializate. Cercetări corporatiste și multe chestii legate de securitatea on-line acum, desigur, dar și de securitatea personală. Protecție personală. Bogații devin și mai bogați, iar săracii devin și mai săraci, iar asta e o veste bună pentru firmele de pază și protecție. Și ne mai ocupăm și cu siguranța clădirilor. Plus consiliere și verificări de fond și evaluări de risc, precum și investigații cu caracter general.

— Ce te-a adus aici?

— Avem o operațiune în desfășurare în regiune.

— Ce tip de operațiune?

— Nu pot să-ți spun.

— Cât de mare e operațiunea?

— Avem un om trimis la fața locului. Sau cel puțin așa credeam. Am fost trimisă aici ca întăriri.

— Când?

— Am sosit ieri. Sediul meu e în Seattle acum. Am venit cu avionul cât de aproape a fost posibil și apoi am închiriat o mașină. Drumul a fost un coșmar. Șoselele astea sunt nesfârșite.

— Și omul tău nu era aici.

— Nu, spuse Chang. Nu era.

— Crezi că a plecat pentru o vreme și se întoarce aici cu trenul?

— Sper că despre asta-i vorba.

— Ce altceva ar putea fi? Nu mai suntem în Vestul Sălbatic.

— Știu. Probabil că n-a pățit nimic. Are biroul în Oklahoma City. E foarte posibil să fi trebuit să se ducă acolo pentru alte

treburi. Ar fi mers cu trenul, din cauza drumurilor. Prin urmare, se va întoarce cu trenul. N-are încotro. Mi-a spus că nu are mașină aici.

— Ai încercat să-l suni?

Femeia încuviință din cap.

— Am găsit un telefon public în magazinul universal. Dar acasă la el nu mi-a răspuns nimeni, iar mobilul e închis.

— Sau n-are semnal. Caz în care nu se află în Oklahoma City.

— Să se fi dus în altă parte, pe câmpurile astea? Fără mașină?

— Tu să-mi spui, zise Reacher. E cazul tău, nu al meu.

Chang nu-i răspunse. Chelnerița reveni și Reacher anticipă masa de prânz comandând o felie de plăcintă cu piersici. Și cafea. Chelnerița părea resemnată. Politica cești fără fund a patronului ei își arăta efectele negative.

— Trebuia să facă un briefing, spuse Chang.

— Cine? Tipul care nu e aici?

— Evident.

— Briefing, adică o actualizare de informații?

— Mai mult de-atât.

— Deci, câte lucruri nu știi?

— Îl cheamă Keever. Lucrează la biroul nostru din Oklahoma City. Dar facem cu toții parte din aceeași rețea. Pot să văd cu ce se ocupă. Are două chestii importante în desfășurare. Dar nimic aici. Și nici pe computerul lui n-am găsit nimic.

— Cum ai ajuns să fii chemată ca întăriri?

— Eram disponibilă. M-a sunat personal.

— De aici?

— Fără doar și poate. Mi-a spus cu exactitate cum se ajunge aici. Mi-a zis că este poziția lui actuală.

— Ți s-a părut că e o cerere de rutină?

— Cam așa ceva. Respecta protocoalele.

— Deci, s-a respectat procedura, dar cazul nu e de găsit în computerul lui?

— Corect.

— Și asta ce-ar putea să însemne?

— Trebuie să fie o chestie măruntă. Poate un favor făcut unui prieten ori altceva care să fie prea aproape de un caz pro bono ca să treacă de șef. În ambele variante, nu erau bani la mijloc. Așa că ține lucrurile secrete. Dar pe urmă presupun că s-a

transformat într-o tărășenie mai mare. Îndeajuns de mare că să justifice solicitarea de întăriri.

— Vasăzică, o chestie măruntă care s-a făcut mare? Și care implica ce?

— Habar n-am. Keever urma să-mi spună despre ce-i vorba.

— N-ai nici cea mai mică idee?

— Ce anume din ce-ți spun nu pricepi? Lucra la un caz personal, ca un hobby, în secret, și urma să-mi dea toate informațiile când ajungeam aici.

— Ce ton avea la telefon?

— Era relaxat. În cea mai mare parte. Nu cred că-i plac așa de mult locurile de-aici.

— A spus asta?

— Mai degrabă asta a fost impresia mea. Când îmi explica cum să ajung aici, parcă-și cerea scuze că mă atrage într-un loc sinistru și înfiorător.

Reacher nu spuse nimic, lăsând-o pe Chang să continue:

— Cred că voi, militarii, sunteți prea preocupați de date ca să puteți înțelege un asemenea mod de gândire.

— De fapt, sunt de acord. De exemplu, nu mi-a plăcut prăvălia cu șorțuri din cauciuc și, în plus, un puști ciudat s-a ținut după mine peste tot pe unde-am fost în dimineața asta. Cam de zece – doisprezece ani. Un băiețel, cam lent, am presupus, fascinat de un străin, dar foarte sfios. Ori de câte ori mă uitam spre el, se pitea pe după un zid.

— Nu știu dacă asta e ciudat sau trist.

— Și nu ai absolut nicio informație?

— Îl aștept pe Keever să mă pună la curent.

— Ceea ce înseamnă să aștepți trenurile.

— De două ori pe zi.

— Cât mai ai până să renunți?

— Asta a fost cam direct spus.

— Glumeam. Ăsta e cam cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată și probabil că și ție, în mașina de patrulare. Când se întrerupe total comunicarea. Un mesaj n-a ajuns la destinație. Asta-i bănuiala mea. Pentru că aici rețelele de telefonie nu au acoperire, probabil. Oamenii nu mai pot să se descurce fără așa ceva.

— O să mai aștept douăzeci și patru de ore, spuse Chang.

— O să plec până atunci, zise Reacher. Cred c-o să iau trenul

de seară.

Reacher o lăsă pe Chang în restaurant și se duse la vechiul drum de căruțe, gata să cerceteze restul orașului. Nu-l mai văzu pe puștiul ciudat. Coti în dreptul firmei de produse veterinare și verifică din nou partea stângă a străzii, toate cele șase cvartale, și nu văzu nimic interesant. Continuă să meargă spre terenul liber de dincolo, o sută de metri, două sute, pentru eventualitatea în care prezența căii ferate ar fi tras după ea centrul orașului spre răsărit, lăsând în urmă rămășițe în locurile lor inițiale. Dacă Chang avea dreptate și o femeie vârstnică murise acolo, nu era neapărat ca piatra ei funerară să fie vizibilă de la distanță. Putea să fie ceva nu foarte înalt, o lespede întinsă pe pământ, cu un gărduleț de fier de maximum o jumătate de metru înălțime, toate acestea cuibărite într-o mare de grâu, poate cu o cărare de acces cosită, pornită de la marginea drumului.

Dar nu zări nicio astfel de cărare, nicio piatră funerară și nici vreun gărduleț din fier. Nici vreo structură mai mare. Niciun muzeu. Nici vreo placă memorială care să amintească de un sit de interes istoric. Făcu cale întoarsă și începu să ia la pas sectorul sudic, cvartal după cvartal, începând de la strada laterală care mergea de la est la vest prin spatele construcțiilor, direct pe vechiul drum, și care semăna destul de bine cu echivalentul lui nordic, dar cu mai multe apartamente cu o cameră decupate din hambare și mai puține tarabe cu fructe. Dar, la fel, nicio piatră funerară, niciun muzeu. Nu acolo unde ar fi dictat logica. Mother’s Rest nu fusese întotdeauna la răscruce de drumuri. Nu până la apariția căii ferate. Fusese un punct aruncat întâmplător de-a lungul nesfârșitelor făgașe lăsate de caravane prin prerie. Piatra funerară sau legenda aduseseră aici orașul, care crescuse în jurul ei ca o perlă în jurul unui grăunte de nisip.

Dar nu reuși să le dea de urmă. Nici pietrei, nici muzeului. Nu acolo unde ar fi trebuit să fie, adică la o distanță respectabilă față de marginea inițială a drumului. Destul de mare cât să dea vizitatorului senzația de excursie sau pelerinaj. Asta ar fi însemnat cam la un cvartal de dimensiuni normale în spatele marginii inițiale de drum, dar acolo nu se afla nimic.

Continuă să se deplaseze, cvartal după cvartal, la fel cum

făcuse și înainte. Văzu același tip de lucruri, pe care începea să le înțeleagă. Orașul i se dezvăluia singur treptat, stradă după stradă. Era un centru comercial pentru o comunitate agrară vastă și dispersată. Aici soseau tot felul de lucruri tehnice și de aici plecau produse agricole în cantități uriașe. În special cereale. Dar erau și ceva pășuni în zonă. Evident. Așa se explica prezența unor firme de aprovizionare și a cabinetelor veterinare pentru animale mari. Și șorțurile din cauciuc, presupunea el. Unii oameni se descurcau bine și-și cumpărau tractoare noi și strălucitoare, alții nu o duceau la fel de bine, așa încât își reparau motoarele diesel și își lipeau tălpi noi la ghete.

Era doar un oraș, ca oricare altul.

Vara fiind pe sfârșite, ziua rămăsese aurie, iar soarele era cald, fără să fie fierbinte, astfel că își continuă plimbarea, fericit că se afla în aer liber, până când constată că străbătuse din nou fiecare sector și văzuse din nou totul.

Nicio piatră funerară, niciun muzeu.

Și niciun puști ciudat.

Dar era un tip care se uita la el într-un mod bizar.

Capitolul 5

Se afla la două intersecții distanță de vechiul drum, pe o stradă laterală, care avea cinci blocuri construite pe o parte și patru, pe cealaltă. Forma semicirculară începea să-și facă simțită prezența. Erau acolo un sediu de bancă și o cooperativă de credit. Erau și câteva mici ateliere închise, toate fiind operate de câte un singur om: un tocilar, un mecanic de cutii de viteze și chiar și un bărbier cu firmă luminoasă. Dar în mod particular atrăgea atenția un tip care vindea piese de schimb pentru diferite mărci de sisteme de irigație. Avea o prăvălie înghesuită și stătea în spatele casei de marcat. Nu era un tip mărunt. Stătea cu fața îndreptată spre exterior și, când Reacher trecu pe-acolo, avu un fel de licăr în ochi și întinse mâna în sus și în spate după ceva aflat dincolo de el. Reacher nu văzu despre ce era vorba. Inerția îl purtase mai departe. Partea frontală a creierului nu-i spuse mare lucru. Dar partea din spate nu-i dădea pace. *De ce a reacționat individul?*

Simplu. Văzuse un chip nou. Un străin. Nu se potrivea în peisaj.

După ce întinsese mâna? După o armă?

Probabil că nu. Un tip care trece întâmplător prin preajmă nu reprezintă o amenințare imediată. Și nimeni nu ține pe perete, la vedere, o bâtă de baseball sau un pistol de calibru.45 de pe vremea lu' tata mare. Sub tejghea ar fi fost un loc mai potrivit. Și cât de periculoase puteau să fie în zilele astea afacerile cu sisteme de irigații? Bâtele și pistoalele erau pentru baruri și bodegi și poate pentru farmacii.

Deci, după ce întinsese mâna individul?

După telefon, cel mai probabil. Un telefon de tip vechi, montat pe perete. Aflat la înălțimea umerilor, pentru majoritatea oamenilor, ca să poată forma numerele fără greutate. Tipul întinsese mâna în spate după el pentru că era prea înghesuit ca să se întoarcă de-a binelea.

Dar de ce să dea un telefon? Era vederea unui străin un eveniment atât de ieșit din comun încât să impună anunțarea imediată?

Poate că și-a amintit subit ceva. Poate că trebuia să dea un telefon legat de vânzări. Poate că trebuia să trimită un colet.

Sau poate că i se spusese să sune când vedea ceva.

Ce?

Străini.

Cine-i spusese?

Poate că și puștiul ciudat era din aceeași gașcă. Poate că era vorba de o operațiune de supraveghere. Între sfiiciunea manifestă și incompetența crasă linia de demarcație este foarte fină.

Ajuns în piață, Reacher făcu o întoarcere completă.

Nu era nimeni acolo.

În acel moment, se gândi că o cafea ar fi fost o idee bună, așa că se întoarse la restaurant. Chang nu plecase încă, o găsi la aceeași masă. O dimineață târzie. Își schimbase locul, așa încât stătea cu spatele la colțul sălii. Unde stătuse el. Traversă localul și se așeză la masa de lângă ea, ca să stea și el cu spatele la perete. Din obișnuință, mai ales.

— Cum e dimineața ta? întrebă el.

— Parc-ar fi o duminică din primul meu an de colegiu. Fără telefon mobil și fără nimic de făcut.

— Dar tipul tău n-a luat legătura măcar cu biroul lui?

Ea dădu să spună ceva, dar se opri. Se uită în toată încăperea, la oamenii de acolo, ca și cum ar fi socotit numărul de martori potențiali la ceea ce ar fi putut să fie o mărturisire jenantă. Apoi afișă un zâmbet complex și expresiv, în parte îndrăzneț, dar și melancolic totodată, poate chiar ușor conspirativ, și spuse:

— Se poate să fi înfrumusețat puțin situația noastră.

— În ce sens? întrebă Reacher.

— Biroul nostru din Oklahoma City este de fapt camera de oaspeți a lui Keever. Așa cum biroul din Seattle este una dintre camerele casei mele. Site-ul nostru de internet spune că avem birouri peste tot. Ceea ce este adevărat. Peste tot există câte-un fost agent FBI care nu mai lucrează, care are un dormitor în plus și facturi de plătit. Nu suntem o organizație stratificată ierarhic. Cu alte cuvinte, nu avem personal auxiliar. Keever nu are la cine să sune.

— Dar era angrenat într-o chestie importantă.

Chang încuviință din cap.

— Suntem profesioniști și facem treabă bună. Dar suntem o afacere. Cheia succesului stă în reducerea cheltuielilor și într-un site de internet bun. Nimeni nu știe exact ce ești.

— În ce fel de acțiune s-ar fi băgat așa, de amorul artei?

— M-am gândit și la asta, evident. Nimic corporatist. Nu există cazuri corporatiste mărunte. Unele dintre ele sunt ca o autorizație de tipărit bani. Totul se desfășoară pe computer, crede-mă. E ca și cum ți-ai acorda singur o medalie de aur. E musai să fie vorba de un client privat, care plătește cash sau cu cecuri scrise de mână. Nimic dubios, nu neapărat, dar probabil ceva obscur și posibil sărit de pe fix.

— Doar că acum Keever avea nevoie de întăriri.

— Cum am spus, a început ca o chestie măruntă, care apoi a crescut.

— Sau dintr-odată partea sărită de pe fix n-a mai fost așa.

— Ori a devenit și mai nebunească.

Chelnerița veni și umplu a doua „ceașcă fără fund” a zilei pentru Reacher. Acesta plăti în avans, cam de patru ori prețul unei cafele. Îi plăcea cafeaua și-i plăceau chelnerițele.

— Dimineața ta cum a fost? îl întrebă Chang.

— N-am reușit să găsesc mormântul bătrânei și nici informații despre bebeluș.

— Crezi că oricare dintre acestea ar mai fi prin zonă?

— Sunt destul de sigur. E spațiu berechet pe-aici. Doar n-o să toarne asfalt peste mormântul cuiva. Și e loc destul pentru o placă istorică. Le vezi peste tot. Din metal turnat, vopsit maro. Nu știu cine le face. Probabil că Departamentul de Interne[3]. Dar nu e nimic de genul ăsta.

— Ai vorbit cu localnicii?

— Urmează.

— Ai putea să începi cu chelnerița.

— Are obligația profesională să-mi dea răspunsul potrivit pentru showbusiness. Astfel încât să se ducă vorba și dintr-

[3] Departamentul de Interne (*Department of the Interior)* = departament executiv federal din cadrul guvernului SUA, responsabil cu managementul şi conservarea terenurilor federale, resurselor naturale, precum şi cu administrarea programelor dedicate nativilor din America, Alaska, Hawaii şi teritoriile insulare ale SUA (*N.red.*).

odată restaurantul în care lucrează să devină o atracție pentru turiști.

— Uite că până acum n-a mers.

— Crezi că sunt mulți oameni care întreabă?

— Cam cinci din zece, cred, spuse femeia. Atâta doar că numărul ăsta de vizitatori se adună cam în unsprezece ani. Așa că e o variantă cu procentaj ridicat, dar cu o frecvență scăzută. Depinde ce înțelegi prin „mulți”.

Și tocmai atunci chelnerița porni spre ei cu o cafetieră plină, ca să-i umple din nou ceașca lui Reacher, iar Chang o întrebă:

— De ce se numește orașul ăsta Mother’s Rest?

Chelnerița rămase pe loc, înclinându-se pe un șold, așa cum fac femeile obosite, cu carafa de cafea în aer, la nivelul taliei. Avea părul de culoarea grâului de-afară, o față roșie și se poate să fi avut între treizeci și cinci și cincizeci de ani și să fi fost o persoană slabă care câștiga în greutate odată cu vârsta, sau o femeie durdulie care se topea din cauza muncii. Era imposibil să-ți dai seama. Se arătă foarte mulțumită să-și ia o mică pauză, pentru că Reacher era deja cel mai bun prieten al ei, grație bacșișului de mai devreme, și pentru că tocmai i se pusese o întrebare care nu era nici jignitoare, nici plictisitoare.

— Îmi place să cred că un fiu recunoscător dintr-un oraș îndepărtat i-a construit mamei sale o căsuță la țară în care să-și petreacă bătrânețile, drept mulțumire pentru toate lucrurile bune pe care ea le-a făcut pentru el, și apoi au apărut câteva magazine ca să-i vândă cele trebuincioase, după care au apărut alte case și în scurt timp a devenit un orășel.

— Asta e versiunea oficială? întrebă Reacher.

— Drăguțule, nu știu, spuse chelnerița. Eu sunt din Mississippi. Mă tot minunez cum am eșuat aici. Mai bine-l întrebați pe colegul de la tejghea. Cred că el s-a născut în statul ăsta, cel puțin.

Apoi plecă repede, părând copleșită de treburi, așa cum fac chelnerițele.

— Ăsta a fost răspunsul de showbusiness? întrebă Chang.

Reacher încuviință din cap și spuse:

— Dar din perspectivă creativă, nu de marketing. Ar trebui să respecte indicațiile primite. Sau să se-apuce de scris scenarii de film. Am văzut unul exact în stilul ăsta. La un televizor într-o cameră de motel. În timpul zilei.

— Să-l întrebăm pe colegul ei.

Reacher aruncă o privire către tejghea. Individul era ocupat.

— Mai întâi, mă duc să găsesc niște oameni adevărați. Am văzut câțiva candidați pe când mă plimbam prin oraș. Pe urmă o să caut un loc unde să trag un pui de somn. Sau poate-o să mă tund. Poate ne vedem la gară, la șapte seara. Omul tău, Keever, o să coboare, iar eu o să mă urc în tren.

— Chiar dacă n-o să știi povestea numelui?

— Nu-i așa de important. Nu merită să mai zăbovesc pe-aici pentru așa ceva. O să dau crezare versiunii mele. Sau versiunii tale. Să văd ce dispoziție o să am.

Chang nu-i răspunse nimic la asta, așa încât Reacher își goli cana și se ridică de la masă, ieșind din local. Afară era cald încă. *Următorii pe listă. Oameni adevărați.* Începând cu tipul care vindea piese de schimb pentru sistemele de irigație.

Capitolul 6

Individul stătea tot înghesuit în spatele casei de marcat. Avea la dispoziție ceva mai mult de o jumătate de metru, ceea ce era insuficient. Era cam la fel de înalt și avea cam aceeași greutate ca Reacher, dar era fleșcăit și umflat, îmbrăcat într-o cămașă mare cât un cort de circ, deasupra unei curele încheiate aproape imposibil de jos, sub un burdihan de mărimea unui timpan simfonic. Avea fața palidă și părul lipsit de culoare.

Pe perete, în spatele umărului său drept, era un telefon. Nu unul vechi, cu cadran și cablu spiralat, ci un aparat modern, fără fir, cu baza prinsă în șuruburi și receptorul fixat vertical, în suport. Destul de simplu pentru ins să-l găsească bâjbâind orbește cu mâna în spate și apoi să formeze rapid un număr. Sau poate că avea deja numere alocate pentru apelare rapidă. Stația de bază a telefonului avea zece ferestre din plastic. Cinci erau etichetate, iar cinci, nu. Etichetele păreau să fie brandurile pentru care tipul vindea piese. Probabil că erau linii telefonice pentru consiliere tehnică sau numere de vânzări și service.

— Pot să v-ajut cu ceva? întrebă individul.

— Ne cunoaștem de undeva? zise Reacher.

— Sunt sigur că nu. Altfel, mi-aș fi amintit.

— Totuși, când am trecut prima oară pe-aici, ai sărit atât de sus încât, practic, te-ai lovit cu capul de tavan. De ce?

— V-am recunoscut, din niște poze mai vechi.

— Ce poze vechi?

— De la Penn State, în 86.

— N-am fost destul de deștept pentru Penn State.

— Erați în programul de fotbal. Fundașul despre care vorbea toată lumea. Apăreați în ziarele de sport. Pe atunci, urmăream cu atenție chestiile astea. La drept vorbind, și-acum le urmăresc. Arătați mai în vârstă acum, desigur. Sper că nu vă supără că spun asta.

— Ai dat vreun telefon?

— Când?

— Când m-ai văzut trecând.

— De ce să fi făcut asta?

— Am văzut că ai dus mâna la telefon.

— Poate că suna taman atunci. Tot timpul sună blestemăția asta. Tot felul de inși care vor ba una, ba alta.

Reacher încuviință din cap. Ar fi auzit soneria telefonului? Probabil că nu. Ușa fusese închisă, iar telefonul era electronic, cu volum reglabil, și poate că era setat să sune foarte încet, într-un spațiu atât de mic. Mai ales dacă suna tot timpul. Și fiind chiar lângă urechea individului. O sonerie puternică ar fi devenit iritantă.

— Care-i teoria ta despre denumirea orașului ăstuia? întrebă Reacher.

— Poftim?

— De ce se numește orășelul ăsta Mother's Rest?

— Domnule, sincer vă spun, habar n-am. Toată țara e plină de nume ciudate. Nu doar al nostru e așa.

— Nu te acuz de nimic. Mă pasionează istoria.

— N-am auzit nimic în sensul ăsta.

Reacher încuviință din nou din cap și spuse:

— O zi plăcută în continuare.

— Și dumneavoastră, domnule. Și felicitări pentru recuperare. Dacă nu vă supărați că spun asta.

Reacher ieși din magazin și rămase pentru o clipă în soare.

Apoi mai vizită doisprezece comercianți, totalizând treisprezece, ajungând astfel la paisprezece opinii, incluzând-o și pe a chelneriței. Nu exista un consens. Opt dintre opinii nu erau deloc niște opinii, ci doar ridicări de umeri și priviri goale, însoțite de un dram de atitudine defensivă. *Toată țara e plină de nume ciudate.* De ce să te oprești tocmai la Mother's Rest, într-o țară cu orașe denumite Why și Whynot, Accident și Peculiar, Santa Claus și No Name, Boring și Cheesequake, Truth or Consequence, Monkey Eyebrow, Okay și Ordinary, Pie Town, Toad Suck și Sweet Lips?

Celelalte șase opinii erau variații ale poveștii chelneriței. Și ale propriei sale istorii. Și ale variantei lui Chang. Oamenii porneau de la denumire și inventau retroactiv scenarii pitorești, care să se potrivească. Nu existau dovezi concrete. Nimeni nu știa nimic despre vreo piatră funerară sau vreun muzeu, ori de vreo placă istorică sau măcar despre vreo veche poveste

populară.

Reacher mergea pe strada lată și se gândea: somn sau tunsoare?

Tipul care vindea piese de schimb a fost primul care a sunat. A spus că era sigur că se descurcase bine, cu vechiul truc legat de fotbal. Era o tehnică pe care o învățase cu mulți ani în urmă. Iei o echipă de colegiu bună, într-un an bun, și cei mai mulți vor fi prea măguliți ca să fie suspicioși. În decurs de o oră, alți trei comercianți au raportat lucruri asemănătoare. Exceptând partea cu fotbalul. Dar în ceea ce privește esențialul, imaginea era clară. Recepționerul chior preluă toate apelurile și își limpezi informațiile în minte, după care formă un număr extern, iar când i se răspunse, zise:

— Se folosesc de pretextul cu numele orașului. Individul ăla solid umblă prin tot orașul și pune întrebări.

Primi în schimb un răspuns denaturat de receptorul de plastic, calm, melodios și liniștitor. Răspunse „OK, sigur”, tonul lui nefiind deloc sigur, apoi închise telefonul.

Frizeria era o cameră cu două scaune și un singur tip care lucra acolo. Era bătrân, dar mâinile nu-i tremurau vizibil, așa că Reacher avu parte de un bărbierit însoțit de un tratament cu prosop fierbinte, și de o tunsoare scurtă la spate și pe părțile laterale, mai lungă spre creștet. Părul lui își păstrase culoarea dintotdeauna. Ceva mai rar, dar era tot acolo. Strădania bătrânului dădu rezultate bune. Reacher se uită în oglindă și se descoperi privindu-se, curat și aranjat. Prețul de unsprezece dolari pentru servicii i se păru rezonabil.

Apoi traversă piața largă și în preajma hotelului zări scaunul de camping, pe care-l văzuse și mai devreme, singur-singurel pe alee. Plastic alb. Îl luă de-acolo și-l așeză pe trotuar, pe un petic de iarbă de lângă un gard. Îl roti cu piciorul, până când îl alinie cu direcția din care cădeau razele soarelui. Se așeză, se lăsă pe spate și închise ochii. Se lăsă învăluit de căldură. Iar la un moment dat, adormi, în aer liber, în timpul verii, al doilea mod plăcut de a adormi în ordinea preferințelor sale.

Capitolul 7

În seara aceea, Reacher ajunse la gară cu o oră mai devreme, la șase, în parte pentru că soarele coborâse pe cer și nu mai avea unde să se lăfăiască la lumină și în parte pentru că-i plăcea să ajungă devreme. Îi plăcea să inspecteze lucrurile în prealabil. Chiar și când era vorba de un lucru simplu, ca urcarea într-un tren.

Elevatoarele erau nemișcate și tăcute, probabil goale, în așteptarea recoltei. Depozitul gigantic era închis. Șinele de cale ferată erau silențioase. Lămpile cu vapori de mercur se aprinseseră deja, înainte de amurg, care se apropia. Spre apus, cerul era încă auriu, dar restul era întunecat. Reacher își zise că nu mai era mult până la căderea nopții.

Gara mică era deschisă, dar pustie. Reacher păși înăuntru. Interiorul era cu totul din lemn, ca într-o căsuță de turtă dulce, și fusese vopsit de multe ori, cu o nuanță oficială de crem. Mirosea așa cum miros întotdeauna construcțiile din lemn, la asfințitul unei zile lungi și fierbinți, neaerisit, prăfuit și încins.

Ghișeul pentru bilete era arcuit, dar de dimensiuni mici și, prin urmare, avea un aer intim. Geamul era prevăzut cu o deschidere pentru vorbit. Dar în spatele geamului, storul plisat, de culoare maro, era tras. Era făcut dintr-un soi de vinilin vechi. Avea imprimat pe el cuvântul *închis,* cu o vopsea ce arăta ca foița de aur.

Printr-un coridor se ajungea la toalete. Mai era acolo și o masă, pe care se găsea un ziar vechi de șase zile. De tavan atârnau globuri din sticlă în care erau becuri lăptoase, dar nu se vedea niciun întrerupător. Aproape de ușă, unde ar fi trebuit să fie unul, era o placă albă cu un mesaj lipit: *Solicitați aprinderea luminii la ghișeul de bilete.*

Băncile erau magnifice. Ar fi putut să aibă o vechime de o sută de ani. Erau făcute din lemn solid de mahon, drepte și severe, sculptate fără entuziasm pentru a găzdui trupuri omenești și lustruite de atâta folosință. Reacher alese un loc și se așeză. Conturul oferea o senzație de confort mai mare decât te-ai fi așteptat. Forma era rigidă și puritană, dar era foarte

comodă. Tâmplarul făcuse o treabă care excela prin subtilitate. Sau poate că lemnul însuși se dăduse bătut și, în loc să se împotrivească, se lăsase modelat și învățase să îmbrățișeze. Toate formele și mărimile, cu masele și temperaturile lor diferite. Literalmente supus la acțiunea căldurii și presat, ca într-un proces industrial derulat cu super-încetinitorul. Era oare posibil, cu un lemn tare ca mahonul? Reacher nu știa.

Rămase nemișcat.

Afară se întunecase și, în consecință, la fel se întâmplă și înăuntru. *Solicitați aprinderea luminii la ghișeul de bilete.* Reacher stătea în întuneric și privea afară, pe fereastră. Bănuia că Chang era pe-acolo, pe undeva. În penumbră. Așa procedase și înainte. Se gândi că putea să se ducă s-o caute. Dar la ce bun? Nu avea de gând să țină un discurs prelungit. Cinci minute de taifas n-ar fi însemnat mare lucru. El călătorea. Se mișca dintr-un loc în altul. Oamenii apăreau și dispăreau. Era obișnuit cu asta. Nu era mare lucru. Un semn cu mâna prietenos la plecare era de-ajuns, în timp ce se ducea să se urce în tren. Moment în care ea oricum ar fi fost preocupată, discutând cu Keever, ascultându-i povestea și aflând unde naiba fusese.

Asta în cazul în care Keever sosea cu trenul.

Așteptă.

Timp de un lung minut înainte de ora de sosire a trenului, Reacher auzi pietrișul din terasament trosnind și parcă șoptind ceva. Apoi șinele începură să cânte, un murmur jos, metalic, crescând până la un vaiet. Simți presiunea din aer și văzu fasciculul farului. Zgomotul ajunse la el în urma luminii, sâsâind, zăngănind și vâjâind. În sfârșit, trenul sosi, încins și brutal, dar infinit de lent, cu frânele scrâșnind, și se opri când locomotiva ieșise deja din câmpul vizual, iar vagoanele de pasageri ajunseră în dreptul peronului.

Ușile se deschiseră culisând.

Reacher o văzu în stânga lui pe Chang ieșind din penumbră. Ca un reflex provocat de sosirea trenului. Afară și în spate, ca un bliț de aparat foto.

Un bărbat coborî din tren.

În dreapta, Reacher îl văzu pe tipul de la magazinul de piese de schimb. Acesta ieși la rândul lui din întuneric, făcu un pas în

față și așteptă.

Bărbatul din tren păși în lumină.

Nu era un tip corpolent. Nu era Keever, omul lui Chang. Era o persoană de înălțime ceva mai mare decât media, dar cumva sub greutatea medie. Posibil să fi avut cincizeci de ani, iar dacă în tinerețe ar fi fost considerat suplu, acum începea să pară vlăguit. Avea părul negru, probabil vopsit, și era îmbrăcat în costum și cămașă, fără cravată. În mână ținea o geantă din piele maro, mai mare decât o geantă de doctor, mai mică decât o geantă de voiaj.

Nimeni nu mai coborî din tren.

Ușile erau încă deschise.

În dreapta lui, Reacher îl văzu pe tipul cu piesele de schimb făcând încă un pas în față. Bărbatul coborât din tren îl zări. Tipul cu piesele de schimb rosti un nume și întinse mâna. Politicos, respectuos, amabil și supus.

Cei doi își strânseră mâinile.

Ușile erau tot deschise.

Dar Reacher rămase unde se afla, în întuneric.

Omul cu piesele de schimb preluă geanta de piele și-l conduse pe tipul în costum spre ușa de ieșire. Ușile trenului se închiseră și, văitându-se și cutremurându-se, trenul se puse iar în mișcare, încet, încet, vagon după vagon.

Tipul cu piesele de schimb și bărbatul în costum dispărură din raza vizuală.

Reacher ieși pe peron și urmări cu privirea luminile din spate ale trenului cum dispăreau în depărtare.

Din umbră, Chang spuse:

— Se duc la motel.

— Cine? întrebă Reacher.

— Omul din tren și noul lui amic.

Chang ieși la lumină.

— N-ai mai plecat, constată ea.

— Nu, n-am plecat.

— Credeam c-o să pleci.

— Așa credeam și eu.

— Cred că sunt o persoană drăguță, dar știu că nu eu sunt motivul.

Reacher nu zise nimic.

— A sunat aiurea, te rog să mă scuzi. Nu genul ăla de motiv.

Ceea ce e o infatuare, în orice caz. Adică, nu există niciun motiv ca eu să fiu genul ăla de motiv. Iar acum stric lucrurile și mai mult. Vreau să spun că n-ai rămas doar ca să mă ajuți, nu-i așa?

— I-ai văzut pe cei doi când își strângeau mâinile?

— Desigur.

— Ăsta-i motivul pentru care am rămas.

Capitolul 8

Reacher o conduse pe Chang în sala de așteptare tăcută și se așezară pe o bancă, unul lângă celălalt, pe întuneric. Reacher spuse:

— Cum ai caracteriza acea strângere de mâini?

— În ce sens? întrebă Chang.

— Narativ. Povestea. Limbajul nonverbal.

— A fost ca și cum un directoraș de corporație a fost trimis să se întâlnească cu un client important.

— S-au mai întâlnit înainte?

— Nu cred.

— De acord. Iar tipul din oraș și-a interpretat rolul excelent. Ai văzut? A dat o reprezentație subtilă. Respectuos, dar nu slugarnic. Sunt sigur că altfel se comportă când dă mâna cu un amic. Sau cu socrul. Sau cu funcționarul de la bancă de la care se așteaptă să obțină aprobarea împrumutului. Sau cu un prieten din liceu, pe care nu l-a mai văzut de douăzeci de ani.

— Și?

— Tipul ăsta e un ins înzestrat cu o mare varietate de strângeri de mână și putem presupune că se pricepe de minune să le folosească pe toate. E unul din talentele lui.

— În ce măsură ne ajută asta?

— L-am văzut pe omul ăla de dimineață. Are un magazin cu piese de schimb pentru sisteme de irigație. Am trecut pe lângă vitrina lui și imediat a pus mâna pe telefon.

— De ce să fi făcut asta?

— Spune-mi tu.

— Cât de paranoică ai vrea să fiu?

— Undeva între bun simț și ușor paranoică.

— Dacă n-ar fi fost vorba de Keever, n-aș fi dat nicio atenție acestui fapt, zise Chang.

— Dar?

— Semeni cu Keever. La modul general. Poate că Keever și-a băgat nasul pe unde nu trebuia și oamenilor li s-a spus să nu-l scape din ochi, pe el sau pe oricine seamănă cu el.

— Și eu mi-am pus problema așa, zise Reacher. Nu mi s-a

părut foarte probabil, dar lucrurile improbabile se întâmplă. Așa că m-am dus din nou, ca să verific. L-am întrebat pe individ de ce a reacționat așa? Mi-a spus că m-a recunoscut dintr-o echipă de fotbal de prin 1986. De la Penn State. Se pare că revistele publicau poze cu mine pe-atunci. Mi-a spus că n-a dat niciun telefon, că poate mișcase mâna pentru că telefonul sunase. Că telefonul ăla sună tot timpul.

— Și a sunat?

— Nu l-am auzit.

— Ai jucat fotbal la Penn State?

— Nu, eu am mers la West Point și am jucat fotbal doar o dată. Nu prea bine, mă tem. Și sunt destul de sigur că n-am apărut în nicio revistă.

— Se poate să fi fost o greșeală nevinovată. A trecut mult timp din 1986. Înfățișarea ta s-a schimbat considerabil de-atunci. Și arăți ca și cum ai fi jucat fotbal la Penn State.

— Asta a fost concluzia mea. În acel moment.

— Dar acum?

— Acum cred că a fost o manevră să mă aburească. S-a ascuns în spatele unei povești inventate. Poate că s-a folosit de-un truc învățat dinainte. Nu-ți irosi timpul cu negări stângace, ci aruncă în joc un pretext plauzibil. Unii indivizi s-ar putea să se simtă măguliți. Poate că au vrut să ajungă vedete de fotbal. Cine nu-și dorește așa ceva? Poate că atenția le este distrasă și în felul ăsta problema dispare. Plus că a calibrat-o în așa fel încât să mă facă mai tânăr decât sunt. Ceea ce presupun că este, de asemenea, măgulitor. Eram deja în armată în 1986, pentru că absolvisem în 83. Individul a dat o reprezentație desăvârșită.

— Asta nu dovedește nimic.

— Mai întâi l-am întrebat dacă ne-am mai întâlnit. Mi-a zis că nu.

— Ceea ce era adevărat, nu?

— Dar un tip ca ăsta, un fan care-și amintește jucători din colegiu de acum treizeci de ani, atunci când l-aș fi întrebat dacă ne-am mai întâlnit, mi-ar fi spus că „nu, dar sigur că mi-ar plăcea să vă strâng mâna, domnule”. Sau la plecare. La un moment dat, ar fi apărut și motivul pentru strângerea de mână. Omului ăstuia îi plac strângerile de mână. Pentru unii, e o chestie importantă. Am mai văzut chestia asta. E mai bună

decât un autograf sau o fotografie. Pentru că e ceva personal. E vorba de contact fizic. Pariez că are o listă lungă de oameni și, când se uită la televizor sau într-un ziar și-l vede pe vreunul dintre ei, își zice, „am dat mâna cu omul ăsta cândva”.

— Dar pe-a ta n-a strâns-o.

— Ceea ce a fost o scăpare după o altă scăpare. Știa că n-am fost un jucător de fotbal celebru. Așa încât acum revin la versiunea ta. Oamenilor li s-a spus să fie atenți la străinii băgăcioși. Inclusiv, poate, puștiului ciudat din dimineața asta. În plus, Keever n-a sosit cu trenul. Unde naiba a dispărut? Așa că am rămas. Încă o noapte, cel puțin. Așa, de amorul artei.

— Cine era tipul în costum, care s-a dat jos din tren?

— Nu știu. Un străin, cred, venit aici în scop de afaceri. Nu rămâne mult timp, judecând după geanta de mici dimensiuni. Bogat, probabil. De obicei, oamenii care slăbesc sunt bogați. Trăim vremuri ciudate. Săracii sunt grași, iar bogații, slabi. Asta nu s-a întâmplat niciodată înainte.

— Afaceri curate sau necurate? E o coincidență că tipul cu Penn State a venit să-l ia de la gară sau și el avea legătură cu ceea ce căuta Keever?

— Oricare dintre variante poate fi posibilă.

— Poate că e doar un producător de utilaje pentru irigații. Directorul executiv al unei mari corporații.

— Caz în care cred că drumul ar fi fost în sens invers. Omul nostru s-ar fi dus la vreun târg comercial undeva. Poate că s-ar fi întâlnit cu marele șef la o recepție. Treizeci de secunde, poate mai puțin. Timp în care ar fi strâns mâna marelui șef. Asta-i mai mult ca sigur.

— Încep să-mi fac griji pentru Keever.

— Cred că ai motive. Însă doar puțin. Până la urmă cât de rău poate să fie? Cu tot respectul, vorbim de un detectiv particular care ia bani sau cecuri soioase de la un individ. Care poate să fie sau să nu fie sărit de pe fix. Sunt cuvintele tale. Iar un asemenea individ s-ar duce întotdeauna mai întâi la poliție. După ce ar fi încercat orice altceva, de la Casa Albă în jos. Dar se pare că nici Casa Albă, nici polițiștii n-au fost interesați. Deci, cât de rău poate să fie?

— Crezi că polițiștii fac întotdeauna ceea ce trebuie?

— Cred că au un prag cu chestiile astea, în funcție de care măcar vin să arunce o privire dacă e ceva suspect. Dacă tipul

le-ar fi spus că depozitul e plin cu bombe cu îngrășăminte chimice, cred că ar fi venit imediat la fața locului. Dacă însă i-ar fi anunțat că elevatoarele transmit semnale către canalele lui dentare, mă îndoiesc.

— Dar ideea e că pare să fi fost un lucru, iar acum e vorba de altceva. De asta a sunat după întăriri. Poate că acum pragul acela a fost depășit.

— Caz în care Keever poate să sune la 911 ca oricine altcineva. Sau poate să sune direct la FBI. Sunt sigur că n-a uitat numărul.

— Deci, ce facem acum?

— Ne întoarcem la motel. Dincolo de orice altceva, am nevoie de o cameră pentru la noapte.

Chiorul era de serviciu la recepție. Chang luă cheia de la 214, ca înainte, și așteptă. Reacher trecu din nou prin aceeași negociere anevoioasă. Șaizeci de dolari, patruzeci, treizeci, douăzeci și cinci, dar nu pentru 106. Nu-l putea lăsa pe individ să câștige mereu. Obținu în schimb 113, la mijlocul aripii opuse, la parter, departe de scara metalică și sub Chang, dar nu direct, ci la o cameră distantă. Întrebă:

— În ce cameră e cazat domnul Keever?

— Cine? întrebă recepționerul.

— Keever. Tipul solid din Oklahoma City. S-a cazat aici cu două-trei zile în urmă. A venit cu trenul. N-avea mașină. Probabil c-a plătit în avans pentru o săptămână.

— N-am voie să vă spun. E vorba de respectarea intimității. Pentru clienții noștri. Sunt sigur că înțelegeți. Și sunt sigur că ați aprecia asta, dacă lucrurile ar sta invers.

— Desigur, spuse Reacher. Mi se pare logic.

Își luă cheia și ieși împreună cu Chang, căreia îi spuse:

— Să nu mă-nțelegi greșit, dar vreau să vin la tine în cameră.

Capitolul 9

Urcară pe scara metalică de la capătul drept al clădirii în formă de potcoavă și ajunseră imediat la camera lui Chang, 214, la o ușă de ultima cameră de pe culoar, 215. Chang descuie cu cheia și intrară în încăpere. Camera era ca oricare alta, dar Reacher sesiză imediat că era ocupată de o femeie. Era ordonată și mirosea frumos. Văzu o mică valiză cu rotile, cu lucruri frumos împăturite.

— Ce fel de însemnări ar fi avut Keever la el? întrebă Reacher.

— Bună întrebare, spuse Chang. În mod normal, avem la noi laptopuri și smartphone-uri. Așa încât facem însemnări electronice. Chiar dacă e mai complicat, dar n-avem încotro, pentru că trebuie înregistrat oricum totul în baza de date. Dar, când lucrezi la un caz neoficial, ideea e să nu ajungi să raportezi totul, și atunci de ce să mai folosești tastatura? Probabil că are pe undeva niște foi scrise de mână.

— Unde?

— În buzunar, probabil.

— Sau în cameră. În funcție de câte foi erau. Ar trebui să verificăm.

— Nu știm care e camera lui. Și nici nu avem cheia. În plus, nu putem s-o obținem, pentru că acest stabiliment de lux respectă politica de confidențialitate.

— Cred că e 212,213 sau 215.

— De ce?

— Bănuiesc că rezervarea ți-a făcut-o Keever, așa-i? Probabil că s-a dus la recepție și i-a spus ăluia că îi vine o colegă. Iar recepționerul ăsta pare să considere că, dacă doi oameni au o legătură cât de vagă, au nevoie de camere alăturate. Ești în 214 deoarece Keever era deja în 213 sau 215, ori poate chiar în 212.

— De ce l-ai întrebat pe individ, dacă deja știai?

— Ar fi putut să restrângă cumva incertitudinea. Dar mai ales pentru că am simțit nevoia să rostesc numele lui Keever în public. Pur și simplu. Dacă suntem urmăriți, poate că ne și

ascultă, caz în care am vrut să mă asigur că mă aud spunându-l.

— De ce?

— Ca să nu spună că n-au fost preveniți, răspunse Reacher.

Reacher și Chang merseră cale de două uși mai încolo, la 212. Care a fost simplu de scos din calcul. Draperiile erau trase și televizorul era pornit. Nu era camera lui Keever. Și 213 și 215 erau goale. Ambele aveau storurile ridicate și în ambele era întuneric beznă. Se făcuse curățenie în dimineața aceea, se gândi Reacher, și după aceea nimeni nu mai deranjase așternuturile. Legea probabilităților spunea că una era o cameră liberă, iar cealaltă era camera lui Keever, plătită în avans, dar în prezent neocupată, ca urmare a unor circumstanțe extraordinare. Camera liberă ar fi trebuit să arate complet imaculată, în vreme ce în camera lui Keever s-ar fi văzut un semn, cât de mic, ca o pijama ieșită de sub o pernă, ori o carte pe noptieră sau colțul unei valize, ascunsă în spatele unui scaun.

Dar era prea întuneric și nu se vedea nimic.

— Vrei să dăm cu banul sau să așteptăm până mâine dimineața? întrebă Reacher.

— Și să facem ce? zise Chang. Să doborâm ușa? De la recepție, se vede totul aici.

Reacher privi în jos și-l văzu pe tipul chior târând un scaun de plastic pe asfalt. Era scaunul în care Reacher ațipise, lângă gard. Chiorul îl alinie pe trotuar în fața geamului de la biroul lui și se așeză, ca un șerif de pe vremuri, pe veranda de scânduri, mulțumindu-se să privească. În acest caz, nu direct spre 214. Jos și puțin spre dreapta. Ceea ce însemna că nici direct către 113.

Ci spre ambele camere deodată.

Interesant.

Apoi Reacher își aminti de același scaun, de dimineață, abandonat pe stradă, și se uită în cealaltă parte la camera 106, calculând unghiurile.

Interesant.

Se sprijini cu coatele pe balustradă și spuse:

— Cred că hotărârea de a sparge sau nu ușa depinde de cât de urgentă consideri că e toată treaba asta.

De lângă el, Chang răspunse:

— Nimeni nu ia hotărârile de genul ăsta corect de fiecare dată.

— Dar măcar uneori o face?

— Cred că da.

— Atunci cu ce fel de situație avem de-a face acum?

— Tu ce părere ai?

— Nu-ți sunt nici șef, nici subaltern. Părerea mea n-ar trebui să conteze.

— Și care este, totuși? insistă Chang.

— Fiecare caz e diferit.

— Prostii. Cazurile sunt la fel tot timpul. Știi asta.

— Cazuri ca acesta sunt la fel cam în jumătate din situații, spuse Reacher. Ele se împart în două mari categorii. Uneori, omul tău apare după câteva săptămâni, fără să fi pățit nimic rău, iar alteori îți pierzi omul înainte să știi măcar că ai avut o problemă. Nu prea există cale de mijloc. Graficul arată ca o față zâmbitoare. În mod ironic.

— Prin urmare, matematica spune să așteptăm. Ori suntem deja înfrânți, ori avem la dispoziție timp din belșug.

— Asta spune matematica, zise Reacher încuviințând cu o mișcare a capului.

— Și din punct de vedere operațional?

— Dacă facem acum o mișcare, ne angajăm necondiționat într-o situație necunoscută și împotriva unor forțe pe care nu avem cum să le evaluăm. Poate fi vorba de cinci indivizi care știu să strângă mâna în mod convingător. Sau de cinci sute de inși, cu arme automate și muniție expansivă. Care apără o chestie de care nici n-am auzit măcar până acum.

— Care ar putea fi ce, ipotetic vorbind?

— Cum am spus, nu niște bombe cu îngrășăminte chimice în depozit. Altceva, care a început prin a fi straniu și apoi deodată n-a mai fost. Poate că, de fapt, chiar transmite cineva semnale către canalele noastre dentare.

Chang arătă cu capul în jos, spre tipul chior, aflat departe în scaunul lui alb din plastic. Spuse:

— Ai ales bine canalul ca să transmiți numele lui Keever. Individul ăla e băgat până peste cap în povestea asta.

Reacher încuviință.

— Recepționerii de moteluri sunt întotdeauna utili, în orice

afacere. Dar acest tip nu are o poziție importantă în organizație. Nu-și găsește locul. Nu-i place deloc asta. Crede că e mai bun decât să facă pe santinela toată noaptea. Dar se pare că șefii lui nu sunt de aceeași părere.

— Iar ei sunt oamenii pe care trebuie să-i găsim noi, spuse Chang.

— Noi?

— Era o figură de stil. O reminiscență din vremurile de demult. Pe atunci, era numai muncă de echipă.

Reacher nu zise nimic. Chang continuă:

— Ai rămas aici. Și n-am observat să-ți fi lipit un pistol de tâmplă.

— Motivele pentru care am rămas n-au nicio legătură cu cât de urgentă crezi că e chestia asta cu Keever. Asta-i o problemă separată și e decizia ta.

— O să aștept până dimineață.

— Ești sigură?

— Așa spune matematica.

— O să poți dormi știind că individul ăsta te supraveghează?

— Ce altceva aș putea să fac?

— I-am putea cere să înceteze.

— Cât de diferită ar fi asta de angajarea necondiționată?

— Asta depinde de răspunsul lui.

— O să dorm fără probleme. Dar o să încui ușa de două ori și-o să pun și lanțul de siguranță. Habar n-avem ce se întâmplă aici.

— Așa este, zise Reacher. N-avem nicio idee.

— Îmi place tunsoarea ta, apropo.

— Mulțumesc.

— Ce motive ai avut?

— Să mă tund?

— Să rămâi.

— Din curiozitate, mai ales, spuse el.

— Legată de ce?

— De chestia aia cu Penn State, în 1986. A fost foarte bine executată. A fost o interpretare superbă. Sunt sigur c-a mai făcut-o înainte, și sunt sigur că s-a antrenat, a făcut repetiții și s-a criticat pe sine însuși și și-a retrăit succesele, așa că sunt la fel de sigur că este absolut de neconceput ca el să nu știe că trebuia să-mi fi strâns mâna. Pariez că în toate ocaziile

precedente a făcut asta. Dar nu și cu mine. De ce?

— A făcut o greșeală.

— Nu, n-a fost în stare să-și impună s-o facă. Asta a fost impresia mea. Chiar cu riscul de a-și compromite actul artistic. E băgat într-o chestie și chiar în momentele astea este sub amenințarea cuiva și simte că oamenii care îl amenință sunt efectiv prea detestabili pentru a fi atinși. Asta-i impresia pe care am avut-o. Așa că am fost curios să văd care-i acel lucru care-l face pe un om să simtă așa ceva.

— Acum s-ar putea să nu mai dorm așa de bine.

— Vor veni după mine mai întâi, spuse Reacher. Stau la parter. O să fac cât mai multă gălăgie posibil. Vei fi prevenită.

Capitolul 10

Reacher se așează pe un scaun din camera lui, pe întuneric, la nici doi metri de fereastră, invizibil de afară, fără să facă altceva decât să privească. Cincisprezece minute, apoi douăzeci, apoi douăzeci și cinci. Atât cât era nevoie. Chiorul așezat pe scaunul din plastic era o pată palidă în întuneric, cam la o sută de pași mai încolo. Se așezase cât mai comod posibil. Era ușor lăsat pe spate. Poate ațipise, dar dormea ușor. Zgomotul sau mișcarea l-ar fi alertat, probabil. Nu era cea mai bună santinelă pe care o văzuse Reacher vreodată, dar nici cea mai rea.

Deasupra individului și la dreapta, la etaj, camera centrală avea un chenar de lumină în jurul draperiilor. Camera 203. Omul din tren, probabil. Cel de curând sosit, care-și scotea lucrurile din mica geantă de piele, fără doar și poate, și le punea în ordine. Unguentele și poțiunile în baie, unele lucruri în șifonier, iar altele în sertare. Deși dimensiunile genții constituiau o problemă serioasă, după părerea lui Reacher. Arăta ca un obiect de foarte bună calitate, intens folosit, dar nu uzat sau distrus. Din piele groasă, cu suprafață granulară, de culoare maro și cu accesorii din alamă. Formă clasică, probabil dată de niște balamale și un tip de schelet intern. Dar nu mare. Iar tipul venise în oraș pentru cel puțin douăzeci și patru de ore. Poate mai mult. Cu o geantă prea mică pentru un costum sau niște pantofi de schimb.

Ceea ce era neobișnuit, potrivit experienței lui Reacher. Majoritatea civililor poartă la ei schimburi pentru orice, în caz că se varsă ceva în valiză, se schimbă vremea sau sunt invitați pe neașteptate undeva.

Zece minute mai târziu, chenarul luminos se stinse și camera 203 deveni complet întunecată. Chiorul rămase pe locul lui, lăsat pe spate, poate privind, poate nu. Reacher continuă să urmărească totul din umbră timp de cincisprezece minute, cât fu necesar ca să fie sigur că nu se petrecea nimic. Apoi se dezbrăcă și-și împături hainele așa cum făcea de fiecare dată, aceeași pantaloni sub o altă saltea, făcu un duș scurt și se

așează în pat. Lăsă draperiile deschise și-și fixă alarma din minte să-l trezească fie la șase dimineața, fie dacă pe durata nopții se auzeau gălăgie și agitație, oricare dintre evenimente s-ar fi produs mai întâi.

Zorii erau tăcuți și din nou aurii, dar infinit de palizi. Elevatoarele aruncau umbre anemice lungi până la motel. Reacher se ridică în capul oaselor și se uită afară. Scaunul din plastic era tot acolo, pe trotuar, sub fereastra recepției, la o sută de metri mai încolo, dar chiorul dispăruse. La patru dimineața, își zise Reacher. Când rezistența fizică atinge un minimum. Ca să se întindă pe o canapea în spate, fără doar și poate.

Draperiile camerei 203 erau tot trase. Tipul din tren. Încă dormea, pesemne. Reacher se ridică din pat și se întoarse de la baie cu un prosop în jurul taliei. Deschise fereastra. Să intre aerul și sunetele de-afară. Auzea vehiculele trecând pe strada lată. Motoare V-8 obișnuite, pe benzină, și cauciucuri groase, care-și imprimau modelul pe făgașele deja formate în asfalt. Camionete, probabil. Ducându-se la restaurant, unde șoferii urmau să-și ia micul dejun. Pe-aici, oamenii se trezeau odată cu răsăritul soarelui.

Se așeză și continuă să privească, fără cafea. Prin minte îi trecu o fantezie plăcută în care suna la restaurant și comanda o carafă de la chelneriță, noua lui prietenă, pe care s-o aducă chiar ea, în câteva minute. Atât că nu avea numărul de telefon al restaurantului, iar în cameră nu avea telefon. În plus, nici nu era îmbrăcat. La o sută de metri distanță, în cealaltă parte a clădirii în formă de potcoavă, în geamul recepției era lumină. Dar nicio mișcare. Era doar un motel vechi și ponosit, gol în proporție de două treimi, la puțin timp după venirea zorilor.

Reacher stătea și privea, răbdător, așteptându-se să-și primească recompensa în cele din urmă și, după aproape o oră, aceasta sosi în sfârșit. Mai întâi, chiorul ieși pe ușa biroului și adulmecă aerul, așa cum fac oamenii dimineața. Apoi privi peste tot în jur, la perimetrul interior al micului său domeniu, la locurile de parcare și la pasarela care trecea prin fața camerelor de la parter, apoi la pasarela ce trecea prin fața camerelor de la etaj, o inspecție vizuală relaxată, generată mai ales de simțul datoriei, aprecie Reacher, dar și cu un dram de

mândrie pe-acolo, pe undeva. Apoi tipul își aminti de teritoriul neexaminat aflat în spatele lui și se întoarse să verifice și văzu astfel scaunul din plastic mutat de la locul lui. Îl târî înapoi la camera 102 și-l lăsă aliniat într-o simetrie perfectă cu toate echivalentele sale de la parter, care se aflau toate direct sub echivalentele lor de la etaj.

De unde reieșea că era vorba mai mult de datorie decât de mândrie. Pentru că nu se deranjase să facă asta cu o zi înainte. Lăsase scaunul în locul în care dorise să rămână. Unde-l punea, acolo se potrivea. Dar în această nouă zi, lucrurile stăteau altfel. Cumva. Tipul se purta ca un comandant stresat de vizita iminentă a unui general.

Reacher aștepta. Umbrele se retrăgeau pas cu pas, iar soarele urca pe cer. Auzi trenul de la ora șapte. Intră în gară, huruind și vibrând, și ieși din nou.

Aștepta.

Draperiile camerei 203 fură trase. Soarele cădea pieziș pe fereastră și, ca la toate celelalte din zonă, sticla era acoperită cu praful de la cereale, dar chiar și așa Reacher îl văzu cu claritate pe individ, îmbrăcat în costum, stând în picioare cu brațele larg desfăcute, ținând încă mâinile pe draperii și privind afară la peisajul matinal, ca și cum s-ar fi minunat, ca și cum ar fi fost o mare surpriză că soarele răsărise din nou. De parcă ar fi existat șanse egale să răsară sau nu. Individul rămase așa un minut întreg, după care se întoarse și dispăru din vedere.

Un sedan alb intră în parcare. Un Cadillac, se gândi Reacher. Dar nu unul nou. Era dintr-o generație anterioară. Lung și jos, cu o masivitate potrivită pentru drumurile lungi, dar și pentru o plimbare pe bulevard. Ca o limuzină. Mai mult, avea și o culoare care, dacă nu te aflai în Florida sau Arizona, era neobișnuită. În orice caz, era o apariție neobișnuită în mediul rural. Era primul sedan văzut de Reacher pe o rază de vreo cinci sute de kilometri. Era destul de curat. De curând clătit cu apă, dacă nu chiar spălat ca lumea. Geamurile erau prea închise la culoare ca Reacher să-l poată vedea pe șofer.

Mașina coti strâns la dreapta, apoi șoferul roti volanul și, dând cu spatele, parcă în locul repartizat camerei 203. N-avea plăcuță de înmatriculare în față. Șoferul nu se dădu jos. Deasupra mașinii, ușa de la 203 se deschise și omul în costum ieși. Ținea în mână geanta din piele maro. Rămase nemișcat un

lung moment și adulmecă și el aerul. Ca și cum s-ar fi minunat. Apoi ieși brusc din transă și se îndreptă spre scări, sfrijit, fără doar și poate, dar cu mișcări agile și fluente, exprimând nu forță, ca un atlet, ci grație, ca un dansator sau ca un actor de teatru. Coborî scările și șoferul se dădu jos din Cadillac ca să-l întâmpine.

Era un bărbat pe care Reacher nu-l mai văzuse înainte. Avea cam patruzeci de ani, înalt și bine clădit, nu gras, dar cu siguranță durduliu, cu chică și o față inocentă. Un alt directoraș mărunt, posibil. Bărbatul în costum îi strânse mâna și urcă pe bancheta din spate a mașinii. Șoferul puse geanta de piele în portbagaj, ca într-o mică ceremonie. Apoi se urcă la volan și mașina porni la drum.

Nici în spate nu avea plăcuță de înmatriculare.

Reacher se duse să facă duș.

Chang se afla deja în restaurant, la masa de două persoane din colț, pe care o mai folosiseră. Stătea cu spatele la perete. Rezervase și masa de alături, atârnându-și haina pe spătarul scaunului. Reacher se duse într-acolo și se așeză lângă ea, stând și el cu spatele la perete. Ceea ce, tactic vorbind, era logic, dar o mare pierdere din toate celelalte puncte de vedere. Chang arăta foarte bine îmbrăcată în tricou. Avea părul încă umed, ceea ce-l făcea să pară negru ca tușul. Avea brațele lungi și ușor musculoase, iar pielea îi era catifelată.

— Tipul în costum a plecat deja, spuse ea. Și-a luat geanta, așa că nu se mai întoarce. Norocosul.

— Am văzut, răspunse Reacher. Din cameră.

— Eu tocmai mă-ntorceam de la gară. Keever n-a venit nici cu trenul de dimineață.

— Îmi pare rău.

— Deci acum e momentul. Nu-l mai aștept. Trebuie să încep să-l caut. Camera lui e 215. Am aruncat o privire pe geam. O cămașă mare stă atârnată de ușa șifonierului. Camera 213 e complet goală.

— OK. Intrăm noi cumva.

— Noi?

— O figură de stil, spuse Reacher. N-am nimic altceva de făcut azi.

— Să mergem chiar acum?

— Hai să mâncăm mai întâi. Când poți, mănânci. Asta-i regula de aur.

— Acum ar fi un moment bun să cercetăm camera.

— Ar putea fi, dar mai târziu o să fie și mai bine. Când camerista începe să lucreze. Poate ne deschide ușa.

Chelnerița își făcu apariția, cu cafeaua.

Capitolul 11

După micul dejun, constatară că într-adevăr camerista își începuse treaba, dar nu se afla în preajma camerei lui Keever. Era cât se poate de ocupată în cealaltă aripă a clădirii în formă de potcoavă, pregătind camera 203, după plecarea tipului în costum. Lăsase pe culoar un cărucior mare, iar ușa camerei stătea deschisă. Se vedea înăuntru, unde schimba așternuturile.

Trebuia să aibă o cheie universală la curea, în buzunar sau legată de mânerul căruciorului.

— Cred c-o să mă duc la ea s-o salut, spuse Reacher.

Coti la stânga în dreptul camerei 211 și din nou la stânga la camera 206 și se opri în dreptul căruciorului, privind prin ușa camerei 203.

Camerista plângea.

Și muncea, în același timp. Era o femeie albă, slabă ca scândura, trecută de prima tinerețe, cărând un sac de prosoape din baie. Sughița și se smiorcăia, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

De pe culoar, Reacher spuse:

— Sunteți bine, doamnă?

Femeia se opri, puse jos sacul și se îndreptă de spate. Gâfâia din greu, așa că trase aer în piept și se uită îndelung la Reacher, după care se întoarse și privi lung în oglindă, întorcându-se în sfârșit fără nicio reacție, ca și cum frumusețea ei se dusese deja de prea multă vreme ca să-și mai facă griji pentru ea.

Zâmbi. Și spuse:

— Sunt foarte fericită.

— OK.

— Nu, serios. Mă scuzați. Dar domnul care tocmai a plecat mi-a lăsat un bacșiș.

— Și ce, e primul primit vreodată?

— E cel mai mare pe care l-am primit vreodată, răspunse femeia.

Avea un șorț cu un buzunar mare în partea de jos. Cu

amândouă mâinile, scoase de acolo, cu grijă, un plic. Mai mic decât pentru o scrisoare obișnuită. Ca un fel de răspuns la o invitație cu pretenții. Pe plic se putea citi „Mulțumesc”, scris de mână cu stiloul.

Deschise clapeta plicului cu degetul mare și scoase o bancnotă de cincizeci de dolari. Ulysses S. Grant, chiar acolo, pe fața bancnotei.

— Cincizeci de dolari, spuse femeia. Până acum, cel mai mult am primit doi dolari.

— Excelent, spuse Reacher.

— Asta o să însemne mult pentru mine. Nu vă puteți imagina.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, spuse Reacher.

— Vă mulțumesc. Cred că uneori se mai întâmplă și minuni.

— Știți de ce orașul ăsta se numește Mother’s Rest?

Femeia ezită un pic și spuse:

— Mă întrebați sau vreți să-mi spuneți?

— Vă întreb.

— Păi nu știu.

— N-ați auzit niciodată vreo poveste?

— Despre ce?

— Despre mame, spuse Reacher. Care se odihnesc, fie în sens propriu, fie în sens figurat.

— Nu, spuse ea. N-am auzit niciodată ceva în legătură cu asta.

— Puteți să-mi deschideți ușa la 215?

După o ezitare, femeia spuse:

— Sunteți domnul de la 113? Și de la 106, cu o noapte înainte?

— Da.

— Nu pot să deschid camera decât pentru ocupantul înscris în registru. Îmi pare rău.

— A fost o rezervare comună. Lucrăm cu toții împreună. Avem nevoie să intrăm și să ieșim din camere. E o muncă de echipă.

— Păi pot să merg să-l întreb pe șefu’.

— Nu vă mai deranjați, zise Reacher. Lăsați că mă duc eu să vorbesc cu el.

Însă chiorul nu era la locul lui. Era clar că plecase pe neașteptate, pentru că biroul lui arăta ca și cum își

întrerupsese activitatea recent și temporar. Dosarele și registrele erau deschise și pixurile erau lăsate pe carnețele, și mai era și un pahar cu cafea ce părea caldă încă.

Dar tipul nu era acolo.

În spatele biroului se vedea o ușă în perete. O cameră privată, bănuia Reacher. Canapeaua pentru dormit, desigur, și poate și o bucătărioară și, fără doar și poate, o baie mică. Acela fiind și locul unde, probabil, omul se afla chiar atunci. Unele lucruri nu pot să aștepte.

Reacher ascultă cu atenție și nu auzi nimic.

Ocoli biroul, spre partea privată.

Aruncă o privire la registre. Și la dosare. Și la carnetele. Chestii obișnuite într-un motel. Conturi, comenzi, liste cu lucruri de făcut, statistici.

Ascultă din nou. Nu auzi nimic.

Deschise un sertar. Cel în care tipul ținea cheile de la camere. Lăsă acolo cheia de la 113 și o luă pe cea de la 215.

Închise sertarul.

Se întoarse în partea publică a recepției.

Răsuflă ușurat.

Chiorul nu apăruse. Poate că avea o problemă de natură digestivă. Reacher se întoarse și ieși din birou. Traversă clădirea în formă de potcoavă și urcă scara către camera lui Chang. Îi arătă cheia, iar ea îl întrebă:

— Cât timp avem la dispoziție?

— Atât timp cât a plătit Keever pentru cameră. Toată săptămâna, probabil. O să-i preiau camera. Individul de la recepție n-are de ce să se plângă. Și-a primit banii. Iar Keever nu-i aici ca să-și spună părerea.

— Crezi c-o să meargă?

— E posibil. Doar să nu trimită ăștia potera după noi.

— Caz în care sunăm la 911. Cum ar fi trebuit să facă și Keever.

— Tipul în costum i-a lăsat cameristei un bacșiș de cincizeci de dolari.

— O mulțime de bani. Dai un astfel de bacșiș pentru o săptămână pe o navă de croazieră.

— Era foarte fericită.

— Cred și eu. E cam echivalentul salariului ei pentru o săptămână.

— Mă face să mă simt prost. Eu nu las niciodată mai mult de cinci dolari.

— Era un tip bogat. Chiar tu ai spus asta.

Fără să zică nimic, Reacher se duse la ușa lui Keever. Băgă cheia în broască, deschise ușa și, făcând un pas înapoi, rosti:

— După tine.

Chang intră, urmată de Reacher. Toată camera era plină de urme lăsate de Keever. Cămașa de pe mânerul ușii, o trusă de voiaj în baie, un sacou din pânză de in în șifonier, o valiză ponosită deschisă cu capacul lipit de perete, plină cu haine. Totul fusese aranjat cu mare precizie de cameristă. Camera era curată și ordonată.

Nicio servietă. Nicio geantă de computer, nici carnete de notițe groase și nici pagini scrise de mână.

Nu la vedere, în orice caz.

Reacher se întoarse și închise ușa. În lunga lui carieră lipsită de strălucire, cercetase poate câteva sute de camere de motel, așa că se pricepea la asta. Găsise tot felul de lucruri în tot felul de locuri. Spuse:

— Ce a fost Keever înainte de a se angaja la FBI?

— Detectiv de poliție, cu dreptul făcut la seral, spuse Chang.

Ceea ce însemna că și el cercetase camere de motel. Prin urmare, n-ar fi folosit niște locuri evidente. Cunoștea trucurile. Nu că acea cameră ar fi oferit multe oportunități. Nu era deloc complexă din punct de vedere arhitectural.

— Cred că ne amăgim singuri, spuse Chang. Recepționerul putea să intre aici deja de cinci-șase ori. Sau să lase pe altcineva să intre. Trebuie să presupunem că deja camera a fost percheziționată.

Reacher încuviință din cap.

— Dar cât de bine? Asta-i întrebarea. Pentru că un lucru știm sigur. Keever s-a aflat în această cameră la un moment dat, după care a plecat. Putea să facă asta în trei moduri. Mai întâi, să plece pentru o treabă nevinovată, care pe urmă s-a transformat în ceva urât. Al doilea mod, niște persoane necunoscute l-au scos afară cu forța. Și al treilea, stătea aici în pat, analizând situația în minte, când a făcut subit o conexiune întâmplătoare, ca un moment din ăla de revelație, s-a ridicat și s-a grăbit să ajungă la telefonul public din magazinul universal ca să sune la 911, fără să mai stea pe gânduri. Doar că n-a mai

ajuns.

— N-a mai ajuns? Ce vrei să spui?

— Spun că omul lipsește. Spune-mi unde și de ce și eu renunț la celelalte teorii.

— Indiferent cum a dispărut, trebuie să ne așteptăm să găsim ceva în această cameră. Ceva ce le-a scăpat tuturor celorlalți.

— Nu, eu cred că al treilea mod în care ar fi putut să dispară ne-ar putea da speranțe. Gândește-te la acel moment. *Fir-ar să fie!* Ești înmărmurit. Și într-o fracțiune de secundă, ești într-un mare pericol. Pericolul e atât de grav încât trebuie să ajungi imediat la telefon. Dar vei fi expus. Nu e ca și cum ai folosi un celular din spatele unei uși încuiate. Este o plimbare în aer liber. Care acum a devenit riscantă. Așa că ești tentat să lași în urmă un indiciu. Mâzgălești ceva pe un bilet și-l ascunzi. După care te duci să dai telefon.

— Și nu mai ajungi la el.

— Asta spune matematica. Uneori.

— Dar biletul e atât de bine ascuns că nimeni nu l-a găsit. Însă nu atât de bine încât să nu-l găsim noi. Dacă o exista vreun bilet. Dacă s-a întâmplat conform celei de-a treia variante. Dacă n-a fost ceva complet diferit.

— A fost o succesiune, spuse Reacher. Nu se putea altfel, nu-i așa? Au fost două momente de revelație. Unul mic, poate cu o zi înainte, după care te cheamă în ajutor, după care a urmat cel mai mare, după care s-a dus să sune la poliție.

— După ce-a lăsat un bilet.

— Cred că merită să luăm în considerare această variantă.

Când cerceta o încăpere, Reacher începea cu încăperea în sine, nu cu conținutul acesteia. Cei care ascundeau și, prin urmare, cei care căutau lucrurile ascunse aveau tendința să ignore structura fizică, aceasta oferind adesea o mulțime de posibilități. Mai ales pentru o foaie de hârtie. Puteai să desfaci o instalație de încălzire și ventilație montată sub fereastră și, în nouă cazuri din zece, găseai un buzunar din plastic special conceput pentru păstrarea documentației, adesea un manual de utilizare sau un certificat de garanție, în care o persoană întreprinzătoare putea să ascundă zeci de pagini.

Sau, dacă se folosea o instalație de încălzire și răcire cu tiraj forțat, erau grătare ușor de deșurubat. Ușile glisante erau bune

pentru ascunderea hârtiilor. Tavanele aveau panouri demontabile pentru operațiile de întreținere. Ușa culisantă a unui șifonier avea o față interioară pe care n-o vedea nimeni niciodată. Și așa mai departe.

Abia după aceea venea rândul mobilierului. În acest caz un pat, două noptiere, un fotoliu, un scaun de sufragerie la birou, biroul însuși și o comodă cu sertare.

Căutară peste tot, dar nu găsiră nimic.

După aceea, Chang spuse:

— Cred că a meritat să încercăm. Într-un fel, mă bucur că n-am găsit nimic. Asta face ca lucrurile să nu fie definitive. Mi-aș dori ca el să nu fi pățit nimic.

— Eu mi-aș dori să fie în Vegas cu o tânără de nouăsprezece ani, zise Reacher. Dar până nu primim o carte poștală, trebuie să presupunem că nu-i acolo. Asta ca să rămânem vigilenți.

— Era polițist și agent special. Ce distanță e de-aici până la magazinul ăla? Ce putea să se întâmple?

— Sunt cam șaizeci de metri. După restaurant. O mulțime de lucruri se puteau întâmpla.

Chang nu răspunse. Reacher își simțea mâinile murdare. De la mutatul mobilei și de la atingerea suprafețelor care nu sunt curățate de obicei. Intră în baie și ridică maneta robinetului ca să se spele pe mâini. Săpunul era nou, încă învelit în hârtie. De culoare bleu, cu textură împletită și etichetă aurie. Nu era cel mai rău loc pe care Reacher îl văzuse vreodată. Desfăcu hârtia și o mototoli. Coșul de gunoi era sub masca chiuvetei. Aceasta era adâncă. Era necesară o aruncare joasă, prin fantă. Și cu stânga. Pe care o execută. Apoi se spălă pe mâini, săpunul cel nou fiind dur la început, după care se mai înmuie. Se șterse pe mâini cu un prosop curat și pe urmă conștiința îl făcu să se aplece ca să verifice dacă ghemotocul de hârtie își nimerise ținta.

N-o nimerise.

Coșul de gunoi era rotund, ca un cilindru scurt, dar era înghesuit în colțul din stânga, ceea ce însemna că în spatele lui rămăsese un spațiu strâmt. Genul de spațiu neluat în seamă, mai ales de cameristele dotate cu mopuri. Care primeau bacșișuri de doi dolari. Era genul de spațiu care ajungea să fie un cimitir al aruncărilor ratate.

Fuseseră trei la număr.

Una era ghemotocul pe care-l aruncase chiar el. Își dădea seama după umezeală. Alta era o versiune mai veche a acestuia. Uscat iască. Tot de la un săpun.

Și a treia era o bucată de hârtie plină de scame, ca și cum ar fi fost scoasă dintr-un buzunar.

Capitolul 12

Hârtia era un pătrat alb și țeapăn, cu latura cam de nouă centimetri, cu un capăt lipicios. O foaie dezlipită dintr-un cub sau un bloc de notițe. Reacher mai văzuse chestii din astea înainte. Fusese împăturită în patru și stătuse într-un buzunar timp de cel puțin o lună. Muchiile erau tocite, colțurile se deterioraseră și suprafețele erau aproape șterse prin frecare. Reacher bănuia că fusese aruncată spre coșul de gunoi, poate cu o mișcare cu două degete, ca într-un truc cu cărți de joc, dar zburase prea departe și aterizase în ținutul nimănui.

O despături și o netezi. Ceea ce se putea numi fața exterioară nu avea nimic scris. Doar urme de mizerie și pete indigo palide, probabil de la denim. De la buzunarul din spate al unei perechi de blugi, se gândi el. Întoarse hârtia pe partea cealaltă.

Pe ceea ce se putea numi fața interioară era scris ceva. Cu pixul, o însemnare grăbită. O mâzgălitură, de fapt. Un număr de telefon și cuvintele *200 de morți.*

— Ăsta-i scrisul lui Keever? întrebă Reacher.

— Nu știu, răspunse Chang. Nu am văzut niciodată ceva scris de mâna lui. Și nu-i nicio mostră prea grozavă. Așa că nu putem fi siguri. Mă pun în pielea unui avocat al apărării. Nu există un lanț neîntrerupt al custodiei. Oricine putea să lase asta aici. Oricând.

— Desigur, spuse Reacher. Dar să presupunem că-i al lui Keever. Ce-ar putea să fie?

— Ce-ar putea să fie? O însemnare, făcută probabil în timpul unei convorbiri telefonice. La el în birou. Mă rog, în camera lui de oaspeți. Poate un contact inițial sau o convorbire lămuritoare. Două sute de morți înseamnă o miză importantă, plus un număr de telefon, care poate fi ori al clientului, ori o sursă de coroborare independentă. Sau o sursă de informații suplimentare.

— Și de ce ar fi aruncat-o?

— Pentru că mai târziu a transcris-o într-un formular mai mare, așa încât n-a mai avut nevoie de ea. Poate că stătea aici la oglindă, și-și studia imaginea, cum fac oamenii. Poate că și-a

aruncat batista de hârtie veche și și-a luat una nouă și poate că în același timp și-a controlat celelalte buzunare. Poate că nu mai purtase pantalonii ăia de ceva vreme.

Prefixul regional al numărului era 323. Reacher spuse:

— Los Angeles, așa-i?

— Ori de celular, ori fix, spuse Chang, încuviințând totodată din cap.

— Două sute de morți. Asta ar intra la categoria pericol grav.

— Dacă e scris de Keever. Dacă se referea la cazul curent. Poate să fie scris de oricine altcineva despre orice altceva.

— Cine ar mai fi putut trece pe-aici având în minte două sute de morți?

— Cine spune că trebuie să fi trecut? Chiar dacă este scris de Keever, poate să se refere la un caz mai vechi. Sau la unul diferit. Poate c-a fost aruncat acolo în urmă cu un an, de unul din avocații ăia care se hrănesc din accidente, urmărind ambulanțele. Cum să fie aici două sute de decese? Asta înseamnă douăzeci la sută din populație. Cineva ar fi observat. Nu era nevoie de un detectiv particular.

— Hai să sunăm la numărul ăsta, spuse Reacher. Să vedem cine răspunde.

Reacher încuie camera și cei doi coborâră scara metalică. La o sută de metri distanță, chiorul ieși din birou și se apropie în mare grabă de ei, gesticulând. Când ajunse în dreptul lor, spuse:

— Scuze, domnule, dar nu sunteți înregistrat la camera 215.

— Atunci, modifică-ți registrul, replică Reacher. Camera a fost plătită de un asociat de-al nostru, iar eu o s-o folosesc până la întoarcerea lui.

— Nu puteți face așa ceva.

— Nu cred.

— Cum ați obținut cheia?

— Am găsit-o sub un tufiș. Cred c-am fost norocos.

— Nu e permis să faceți una ca asta.

— Atunci, sună la poliție, zise Reacher.

Individul nu mai spuse nimic. Respiră zgomotos un moment, apoi se întoarse și se îndreptă spre recepție, fără un cuvânt.

— Și dacă sună la poliție? întrebă Chang.

— N-o să sune, o liniști Reacher. Ar fi avut grijă să spună cu

emfază că o să sune, da, domnule, chiar atunci. Să nu mai vorbim de faptul că polițiștii sunt probabil la zeci de kilometri de-aici. Sau la o sută cincizeci. N-o să bată drumul până aici pentru o cameră care a fost plătită în avans. În plus, dacă oamenii ăștia au de ascuns ceva, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să cheme poliția aici.

— Și ce-o să facă în schimb?

— Sunt sigur că vom afla.

Ieșiră în strada largă și trecură prin fața restaurantului, mergând spre magazinul universal. Soarele era sus pe cer și orașul era tăcut. Nicio activitate, nicio mulțime mare de oameni. La cincizeci de metri în față, o camionetă cotea pe o stradă laterală. Un puști arunca o minge de tenis în perete și lovea mingea ricoșată cu un băț. Ca la un antrenament de baseball. Se pricepea destul de bine. Poate că merita să aibă poza într-o revistă. Mai era un camion Fedex care trecea linia ferată pe vechiul drum și se îndrepta spre oraș.

Magazinul universal era o clădire rurală clasică, o construcție simplă cu acoperișul plat, orientată spre stradă, cu un fronton triunghiular elegant făcut din plăci de lemn vopsite într-un roșu mat. Avea și o firmă, pe care era pictat cu litere decorative aurii: *Mother's Rest Mărfuri textile.* Avea o singură ușă și o singură fereastră, de mici dimensiuni, și numai pentru lumină, nu pentru etalarea unor produse tentante. Sticla era acoperită cu abțibilduri, toate cu nume necunoscute lui Reacher. Presupunea că sunt denumiri de mărci ale unor mărfuri oculte, dar vitale pentru traiul rural.

Imediat după ușă era un vestibul unde era montat pe perete un telefon cu fise. Fără cabină acustică. Doar instrumentul propriu-zis, în totalitate metalic, inclusiv cablul receptorului. Chang introduse fisele în fantă și formă numărul. Ascultă o vreme și apoi închise fără să spună nimic.

— Mesagerie vocală, explică ea. Anunțul standard al companiei de telefonie. Nimic personalizat. Niciun nume. Sună ca un telefon celular.

— Trebuia să lași un mesaj, opină Reacher.

— N-avea niciun rost. Nu pot să primesc apeluri aici.

— Încearcă din nou la Keever. Pentru orice eventualitate.

— Nu vreau. Nu vreau să aud cum nu-mi răspunde.

— Ori e OK, ori nu e. Faptul că-l suni sau nu-l suni nu

schimbă nimic.

Chang caută numărul în telefonul ei celular, dar îl formă pe aparatul de tehnologie mai veche. Ca și înainte, ascultă o vreme, apoi închise fără să vorbească. Încercă încă un număr. Același rezultat.

Clătină din cap.

— Niciun răspuns, zise ea.

— Trebuie să mergem în Oklahoma City, spuse Reacher.

Capitolul 1 3

Cu trenul ar fi ajuns mai repede, dar până la următoarea plecare mai erau opt ore, așa că porniră la drum cu mașina închiriată a lui Chang. Era un SUV Ford compact, de culoare verde. Interiorul era impersonal și mirosea puternic a șampon pentru tapițerie. Ieșiră din oraș în mai puțin de un minut, pe vechiul drum de căruțe, și apoi cotiră la sud, la vest și din nou la sud, pe imensa tablă de șah a nesfârșitelor lanuri aurii, până când găsiră un drum de țară care promitea o intrare pe autostradă la o distanță de circa trei sute cincizeci de kilometri.

Chang era la volan, îmbrăcată în tricou. Reacher își trăsese în spate scaunul și o urmărea din priviri. Femeia ținea o mână jos pe volan și pe cealaltă în poală. Ochii i se mișcau neîncetat, la drumul din față, la oglinzi și iar la drumul din față. Uneori, schița un zâmbet scurt, alteori făcea o grimasă, după gândurile care-i treceau prin minte. Stătea cu umerii aduși un pic în față, ca și cum ar fi fost puțin cocoșată. Reacher interpretă asta drept o dorință de a părea o persoană mai mică. Ambiție cu care el nu era de acord. Lui i se părea că are exact dimensiunile potrivite.

Avea membre lungi și era bine făcută, dar nu acolo unde nu trebuia să fie.

Cred că sunt o persoană drăguță, dar știu că nu eu sunt motivul.

Nu spuse nimic.

Ea se uită din nou în oglindă și zise:

— În spatele nostru e o camionetă.

— Cât de departe?

— Cam la o sută de metri.

— De cât timp e acolo?

— Cam de vreun kilometru și jumătate.

— E un drum public.

— A venit foarte repede, dar acum menține aceeași distanță. De parcă ne-ar fi căutat, iar acum ne-a găsit.

— Doar una?

— Doar una văd.

— Nu e cine știe ce poteră.

— Doi tipi, cred. Șoferul și un pasager.

Reacher nu voia să se întoarcă să se uite. Nu voia să le arate tipilor din spate un chip palid și îngrijorat în oglinda retrovizoare. Așa că se aplecă puțin în față și se lăsă într-o parte până când văzu imaginea în oglinda laterală de pe portiera lui Chang. O camionetă, cam la o sută de metri în urmă. Un Ford. O mașină serioasă, mare și ușor de reperat, deplasându-se în ritm susținut. Era de culoare roșu mat, ca magazinul universal. În ea se vedeau doi tipi, unul lângă altul, dar la o distanță considerabilă, din cauza lățimii extravagante a vehiculului.

Reacher se îndreptă din nou de spate și se uită în jur prin parbriz. Lanuri de grâu la stânga, lanuri de grâu la dreapta, și drumul întinzându-se drept înainte, până când se pierdea dincolo de orizontul îndepărtat.

Acostamentele erau acoperite cu pietriș, pentru drenarea apei, dar nu existau șanțuri. Și nici curbe. Câmpia era nesfârșită. Aproape literalmente. Poate că același câmp se întindea tocmai până la rampa de acces la autostradă. Trei sute cincizeci de kilometri. Părea posibil.

Nu se vedeau alte mașini.

— Te-ai antrenat pentru situații din astea la Quantico? întrebă el.

— Într-o anumită măsură. Dar cu mult timp în urmă. Și într-un mediu diferit. Mai ales urban. Cu semafoare și intersecții cu prioritate și străzi cu sens unic. Nu avem multe opțiuni aici. Tu te-ai antrenat pentru așa ceva?

— Nu. N-am fost niciodată un șofer bun.

— Să-i lăsăm pe ei să facă prima mutare?

— Mai întâi trebuie să ne dăm seama ce li s-a ordonat să facă. Dacă e vorba doar de supraveghere, putem să-i ducem așa până-n Oklahoma City și să-i pierdem pe drum acolo. Singurele lupte în care învingi cu adevărat sunt cele pe care nu le porți.

— Și dacă nu e vorba doar de supraveghere?

— Atunci vor proceda ca-n filme. O să ne lovească din spate.

— Ca să ne sperie? Sau mai mult de-atât?

— Asta ar însemna ca ei să facă ceva destul de serios.

— O să facă să arate ca un accident. Doamna turistă a adormit la volan pe drumul cel lung și uite-așa s-a produs

accidentul. Sunt sigură că lucruri din astea se-ntâmplă tot timpul.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu putem să-i depășim în viteză, spuse Chang. Nu în chestia asta.

— Atunci lasă-i să se apropie și treci pe banda cealaltă, frânând brusc. Lasă-i s-o ia înainte.

— Când?

— Nu mă-ntreba pe mine, spuse Reacher. Am picat la conducere defensivă. Nicio zi n-am rezistat. M-au trimis să mă specializez în altceva. Bănuiesc că atunci când imaginea lor în oglindă se mărește.

Chang continuă să conducă. Cu ambele mâini acum. Un minut. Două. Spuse:

— Vreau să le văd mișcările. Trebuie să le forțăm mâna.

— Ești sigură?

— Suntem pe terenul lor. Trebuie să-i scuturăm un pic.

— OK. Accelerează puțin.

Chang apăsă pedala accelerației și apoi se întoarse și privi prin lunetă. Un chip palid și îngrijorat. Reacher o îndemnă:

— Mai repede!

Micul Ford verde o luă înainte, la aproape două sute de metri, după care camionetă reacționă, partea din față se ridică puțin și vehiculul se apropie cu repeziciune. Chang spuse:

— Dă-mi o estimare a distanței în timp real. Nu pot să judec după oglinzi.

— Sunt la optzeci de metri acum, spuse Reacher. Ceea ce ne dă cam opt secunde.

— Mai puțin, pentru c-o să-ncetinesc. Chestia asta s-ar putea răsturna.

— Șaizeci de metri.

— OK, n-am nimic în față.

— Nici în spate. Suntem doar noi și ei pe drum. Patruzeci de metri.

— Mai încetinesc puțin. Nu putem face manevra la peste o sută la oră.

— Douăzeci de metri.

— Am s-o fac la zece metri.

— OK, acum, fă-o acum!

Ceea ce și făcu. Roti de volan la stânga și frână brusc, lăsând

camioneta să treacă la doi-trei centimetri de colțul din dreapta spate al mașinii, fără s-o lovească, după care își continuă deplasarea, frânând, dar mult mai târziu, între timp, micul Ford verde se înclină și se legănă de mai multe ori dintr-o parte în alta, dar în scurt timp se opri în loc, revenind pe banda corectă de mers, la o sută de metri în spatele camionetei, pozițiile lor relative fiind complet inversate după cele câteva secunde agitate. Chang spuse:

— Bineînțeles, asta ridică întrebarea evidentă, ce facem acum? Dacă ne-ntoarcem, se întorc și ei. După care o luăm de la capăt cu urmărirea.

— Mergi direct spre ei, spuse Reacher.

— Și să-i tamponez?

— Asta e întotdeauna o opțiune.

Însă camioneta făcu prima mișcare. Întoarse și veni către ei, dar foarte încet, parcă abia târându-se. Ceea ce Reacher interpretă drept un mesaj. Ca un steag alb.

— Vor să vorbim, spuse el. Vor s-o facem față-n față.

Camioneta se opri la zece metri de ei și ambele portiere se deschiseră. Din mașină coborâră cei doi bărbați. Indivizi solizi, ambii cam de un metru optzeci și nouăzeci de kilograme, amândoi având în jur de treizeci și cinci de ani, cu ochelari de soare reflectorizanți, și hanorace subțiri de bumbac peste tricouri. Precauți, dar încrezători. Ca și cum ar fi știut ce fac. Ca și cum erau pe terenul lor.

— Trebuie să fie înarmați, opina Chang. N-ar fi procedat astfel dacă n-ar fi fost.

— Posibil, spuse Reacher.

Cei doi luară poziții în mijlocul spațiului dintre cele două vehicule. Unul era în stânga liniei centrale a drumului, celălalt, în dreapta. Stăteau relaxați, așteptând, cu mâinile lăsate pe lângă corp.

— Calcă-i, zise Reacher.

— Nu pot să fac asta.

— OK, atunci mă duc să văd ce vor. Dacă apar probleme, o tai spre Oklahoma City fără mine și să ai noroc.

— Nu, nu te da jos. E prea periculos.

— Pentru mine sau pentru ei? Sunt doar doi băiețași de la țară.

— Trebuie să presupunem că au arme.

— Dar numai pentru moment.

— Ești nebun.

— Poate, spuse Reacher. Dar să nu uiți nicio clipă că Unchiul Sam m-a făcut așa. Am trecut cu bine de toate celelalte cursuri, în afară de cel de conducere.

Deschise portiera și coborî.

Capitolul 14

Micul Ford verde avea portiere obișnuite, cu balamalele în față, ca majoritatea mașinilor, iar acestea aveau o piedică la aproximativ două treimi din cursă, astfel încât coborârea din mașină însemna totodată și un pas înapoi, ceea ce îi îmbunătăți unghiul lui Reacher, punând blocul motor între el și cei doi indivizi. Dacă scoteau imediat pistoalele și începeau să tragă de la bun început, putea să se ascundă în spatele acelui scut rezistent la gloanțe. Dacă aveau pistoale. Fapt ce nu fusese dovedit. Atât doar că, dacă aveau, nu-și putea imagina de ce ar fi tras de la început. Momentul trecuse oricum. Ar fi putut să tragă prin parbriz. Ăla era adevăratul început. În afară de eventualitatea în care ar fi vrut să păstreze mașina intactă pentru un accident convingător. Ar fi fost greu de explicat niște găuri de glonț în geam, dacă doamna turist ar fi adormit pur și simplu la volan. Caz în care cum ar fi explicat urmele de glonț din pasagerul mort? Și ar fi trebuit să-i mute cadavrul în mașină. Iar asta n-ar fi fost ușor. Masa cadavrului ar fi fost considerabilă.

Se gândi că indivizii n-aveau să tragă.

Dacă aveau arme.

— Băieți, spuse el, aveți treizeci de secunde, așa că spuneți ce-aveți de spus.

Tipul din dreapta își încrucișă brațele sus pe piept, ca un bodyguard dintr-un club de noapte. Reacher se gândi că în felul ăsta își etala sprijinul pentru celălalt individ, care probabil că era purtătorul de cuvânt.

— E vorba de motel, spuse celălalt tip, care rămăsese cu mâinile pe lângă corp.

— Care-i treaba cu el? întrebă Reacher.

— Păi ăla care se ocupă de el e unchiul nostru. E un biet bătrân handicapat, iar tu i-ai făcut zile grele. Ai încălcat tot felul de legi.

Încă își ținea mâinile pe lângă corp. Reacher ieși din spatele portierei și se mută lângă farul din dreapta al Fordului. Simțea căldura de la motor. Spuse:

— Ce legi zici că am încălcat?
— Stai în camera altui client.
— Care nu o folosește deocamdată.
— Nu contează.
Mâinile tipului atârnau în continuare pe lângă corp. Reacher făcu un pas, apoi un altul, până când ajunse în dreptul farului stâng al Fordului, dar mult mai în față, pe o diagonală. Stătea astfel la trei metri de cei doi, într-un triunghi îngust în spațiul dintre mașini, cu tipul cu brațele încrucișate într-un colț, purtătorul de cuvânt în altul, iar Reacher singurel în vârful unghiului ascuțit.
Tipul din dreapta spuse:
— Așa că am ajuns aici să luăm cheia de la cameră.
Reacher făcu încă un pas. Acum se afla la doi metri distanță, iar cei trei formau un mic grup intim. Nu se vedea nicio altă mașină. Grâul se unduia încet, ca o imensă mare aurie.
— Am să returnez cheia când o să plec din motel.
Tipul din stânga spuse:
— Deja ai plecat. În acest moment. Și n-o să mai primești o cameră dacă te întorci. Conducerea își rezervă dreptul de a refuza să te primească.
Reacher nu spuse nimic.
Tipul din stânga continuă:
— Și nu mai ai unde să te cazezi în Mother's Rest. Motelul unchiului meu e singurul din oraș. Ai înțeles mesajul?
— De ce se numește Mother's Rest? se interesă Reacher.
— Nu știu.
— Și de la cine e mesajul? Doar de la unchiul vostru sau din cealaltă parte?
— Care altă parte?
— O chestie de care-am auzit.
— Nu există altă parte.
— E bine de știut, spuse Reacher. Spune-i unchiului tău că n-am încălcat nicio lege. Spune-i că și-a primit banii pe cameră. Și mai spune-i c-o să ne vedem mai târziu.
Tipul din dreapta își desfăcu brațele.
— Ai de gând să fii o problemă?
— Sunt deja o problemă, răspunse Reacher. Întrebare e ce-o să faceți voi în privința asta?
Urmă o pauză încinsă și singuratică în mijlocul pustietății

aceleia, și apoi cei doi indivizi răspunseră desfăcându-și hanoracele, în tandem, cu gesturi relaxate, cu mâna dreaptă, ca să-și arate pistoalele semiautomate negre, în tocuri din piele prinse la centură.

Ceea ce a fost o greșeală, iar Reacher le-ar fi putut spune de ce. S-ar fi putut lansa într-o lungă și nerăbdătoare expunere, ca la școală, despre cum și-au pecetluit soarta forțând prematur o bătălie decisivă, despre scurtcircuitarea unei strategii măreațe mutând finalul de joc la început. La amenințări trebuie dat un răspuns, ceea ce însemna că urma să-i deposedeze de arme, pentru că pionii trimiși la înaintare trebuiau să se întoarcă înapoi bătuți și pentru că oamenii din Mother's Rest trebuiau să știe cu certitudine că data viitoare când avea să vină în oraș avea să fie înarmat. Voia să le spună că vina le aparținea. Voia să le spună că și-o făcuseră cu mâna lor.

Dar nu le-a spus nimic. În schimb, și-a vârât și el mâna sub haină, apucând nimic altceva decât aer, lucru pe care cei doi indivizi n-aveau de unde să-l știe, așa că, asemenea unor pistolari bine antrenați ce se aflau, își scoaseră pistoalele și luară imediat poziții solide de tragere, cu picioarele încordate și depărtate la un metru, pentru o mai bună stabilitate. Reacher se apropie și-l lovi pe tipul din stânga lui direct în boașe, asta însemnând că tipul din dreapta avu răgaz să-și scoată pistolul, dar în zadar, pentru că următorul eveniment din viața lui se dovedi a fi întâlnirea cu cotul lui Reacher, într-o secerare de backhand în obraz, care-l zdruncină și-l scoase total din funcțiune.

Reacher se retrase un pas și apoi îl verifică pe primul individ, care arăta de parcă ar fi fost măcinat de tot felul de griji, cum arată majoritatea celor loviți între picioare. Pistoalele erau Smith & Wesson Sigma de calibrul .40, arme moderne, construite parțial din polimeri, și scumpe. Ambele erau încărcate la cotă maximă. Amândoi flăcăii aveau portofele în buzunarele de la șold, conținând în total cam o sută de dolari, pe care Reacher îi confiscă pe post de pradă de război. Din permisele de conducere reieșea că amândoi aveau numele de familie Moynahan, ceea ce însemna că puteau fi într-adevăr frați sau veri cu un unchi comun. Unul fusese botezat John, iar celălalt, Steven.

Reacher duse pistoalele la micul Ford verde. Chang avea

geamul coborât. Puse un pistol în buzunar, iar pe celălalt i-l dădu femeii. Ea îl primi cam fără tragere de inimă. Reacher o întrebă:

— Ai auzit ceva din ce-au spus ăștia doi?

— Tot, zise Chang.

— Concluzii?

— Se poate să fi spus adevărul. Posibil ca motelul să fie singura lor sursă de venit. Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie așa.

— Eu votez pentru nu, spuse Reacher. Camera a fost plătită. De ce atâta agitație?

— Ai fi putut să fii ucis.

Reacher încuviință cu o mișcare a capului.

— De multe ori, spuse el. Dar cu mult timp în urmă. Nu astăzi. Nu de oamenii ăștia.

— Ești nebun.

— Sau competent.

— Și-acum, ce facem?

Reacher privi în spate. Tipul din dreapta era pe cale să facă tranziția de la inconștiență la comoție. Tipul din stânga se contorsiona fără tragere de inimă și își pipăia cam tot ce găsea între cutia toracică și genunchi.

— Împușcă-i dacă mișcă, spuse Reacher.

Parcurse cei zece pași până la camionetă și se urcă la volan. În torpedo găsi talonul și asigurarea pe numele Steven Moynahan. În cabină nu mai era nimic altceva interesant. Se îndreptă și schimbă vitezele. Deplasă mașina pe acostament și o parcă încălecând pietrișul, cu roțile de pe stânga ieșite de pe carosabil, iar cele din dreapta în lanul de grâu, botul mașinii fiind îndreptat spre oraș. Opri motorul și scoase cheia.

Îi târî pe cei doi pe rând la umbră, în fața barei de protecție, și-i așeză în fund cu spatele lipit de metalul cromat. În acel moment, amândoi erau conștienți. Le spuse:

— Acum uitați-vă cu atenție!

Când se asigură că le câștigase interesul, ținu cheia în palmă și o aruncă din șold, în lanul de grâu. La paisprezece – cincisprezece metri distanță. Le-ar fi luat o oră s-o găsească, chiar și în cele mai bune împrejurări, chiar și după ce redeveneau funcționali. Și numai pentru asta putea să mai fie nevoie de o oră în plus.

Apoi se întoarse și se urcă în Ford, iar Chang porni mașina și conduse mai departe. Din când în când, Reacher se întorcea și se uita în urmă, să vadă ce se mai întâmplă. Camioneta rămase vizibilă mult timp, micșorându-se până la un punct minuscul și întunecat în depărtare, după care trecu sub orizontul nordic și dispăru din vedere.

Le mai luară aproape trei ore ca să ajungă la autostradă, de unde indicatoarele de circulație mai anunțau încă două până la Oklahoma City. Drumul se dovedi lipsit de evenimente, până la un punct, când ar mai fi avut nouăzeci de minute până la destinație, și când tot felul de semnale acustice începură să vină de la telefonul din buzunarul lui Chang. Mesajele vocale, mesajele text și e-mailurile, care așteptaseră răbdătoare și care acum începeau să se descarce.

Aveau din nou semnal de rețea mobilă.

Capitolul 15

Chang conducea cu o mână și încerca să jongleze cu telefonul, așa că Reacher îi spuse:

— E mai bine să tragem pe dreapta. Înainte ca doamna turist să facă un accident de-adevăratelea. Să oprim undeva să bem o cafea.

— Nu pricep cum de poți să bei atâta cafea, spuse Chang.

— Legea gravitației, explică Reacher. Dacă înclini carafa, lichidul curge. N-ai încotro, trebuie să-l bei.

— Cred că inima-ți bate ca o tobă tot timpul.

— E mai bine așa, decât alternativă.

După un kilometru și jumătate văzură un indicator și ieșiră de pe autostradă, ajungând la o zonă standard cu amenajări specifice opririlor auto, printre care o benzinărie, toalete și o clădire demodată construită din piatră într-un stil federal, cumva desfigurat de reclamele luminoase cu neon ale unei cafenele-restaurant ce făcea parte dintr-un lanț modern de astfel de localuri. Parcară mașina, coborâră și se întinseră. Era mijlocul după-amiezii și încă mai era călduț. Merseră la toaletă și se întâlniră în cafenea. Reacher își luă ca de obicei o cană de cafea neagră fierbinte, iar Chang, o cafea cu gheață și lapte.

Găsiră o masă într-un colț și Chang își puse telefonul jos. Era o chestie subțire, cu ecran tactil, de mărimea unei cărți de buzunar. Își folosi degetele pentru diferite comenzi, mai întâi în opțiunile telefonului, apoi în mesajele text și în sfârșit în aplicația de e-mail.

— Nimic de la Keever, îl informă ea.

— Încearcă să-l suni din nou.

— Știm amândoi că n-o să răspundă.

— S-au mai întâmplat lucruri stranii. Odată am pus trei departamente de poliție și Garda Națională să-l caute pe un individ și, pur și simplu, omul și-a făcut apariția, proaspăt întors dintr-o vacanță petrecută în străinătate.

— Știm amândoi că nu e în vacanță.

— Încearcă, totuși.

Ceea ce femeia și făcu, după o pauză lungă, fără prea mult

chef, mai întâi pe numărul de acasă, apoi pe numărul de mobil.

Nu primi niciun răspuns. Reacher o îndemnă:

— Încearcă din nou numărul din Los Angeles. De pe bilețelul cu două sute de morți.

Chang încuviință din cap, dornică să treacă de acel moment. Formă numărul și ținu telefonul la ureche.

De data asta, i se răspunse. Întrebă, ușor surprinsă:

— Bună ziua, domnule. Aș putea să știu cu cine vorbesc?

Chestiune la care trebuie să i se fi răspuns în maniera evidentă, cea folosită și de Reacher, anterior: *întreabă?*

— Mă numesc Michelle Chang. Sunt detectiv particular, din Seattle. Anterior am fost agent FBI. Acum colaborez cu un bărbat pe nume Keever. Am motive să cred că v-a sunat. Am găsit numărul dumneavoastră în camera lui de motel.

Reacher n-avea nici cea mai mică idee ce întrebare i-a fost pusă în continuare din Los Angeles, dar foarte curând și-a dat seama că se referise la cum se scrie Keever, deoarece Chang rosti:

— K-e-e-v-e-r.

O pauză lungă, apoi un răspuns, aproape sigur negativ, pentru că Chang spuse:

— Sunteți sigur de asta?

După care urmă o conversație lungă, în cea mai mare parte unilaterală, balanța înclinând clar către tipul din LA care vorbea întruna spunând ceva ce Reacher nu putea să audă, iar expresiile faciale ale lui Chang ar fi putut genera o mie de scenarii concurente, așa încât de la ea nu obținu niciun indiciu util. Avea senzația că individul se străduia să explice un lucru după altul, episodic. Și foarte detaliat. Poate că era actor. Sau cineast. Contextul era neclar. În final, Reacher renunță să mai construiască o narațiune plauzibilă și se mulțumi să aștepte.

În cele din urmă, Chang își luă la revedere și încheie convorbirea, apoi trase aer în piept, sorbi din cafea și spuse:

— Îl cheamă Westwood. E jurnalist la *LA Times.* Redactor pe teme științifice. După cum spune el, nu e un departament prea mare. În general scrie editoriale detaliate pentru revista lor de duminică. Spune că n-a fost niciodată sunat de Keever. Are obiceiul să facă pe loc însemnări privind toate apelurile primite, direct într-o bază de date securizată, pentru că, spune el, așa trebuie să procedeze jurnaliștii în zilele astea pentru

eventualitatea în care ziarele la care lucrează sunt date în judecată. Sau dacă vor ei înșiși să-și dea în judecată ziarele. Dar Keever nu se află în baza lui de date. Prin urmare, n-a sunat.

— Tipul ăsta, Westwood, nu este clientul, corect?

Chang clătină din cap.

— Mi-ar fi spus. I-am zis că sunt partenerul lui Keever.

— Când am găsit biletul, mi-ai spus că numărul este fie al unui client, fie al unei surse de coroborare independente sau al unei surse de informații suplimentare. Așadar, dacă nu e clientul, e una din celelalte două. Poate Keever plănuia să-l sune pe el, după ce te-a sunat pe tine. Sau poate că ăsta era rolul tău. De legătură, cu Westwood. Pentru cine știe ce chestie.

— Trebuie să admitem și varianta în care numărul să nu aibă nimic de-a face cu Keever. E posibil ca biletul să fi fost în camera aia de câteva luni.

— La ce lucrează acum Westwood?

— Un articol despre originea grâului. Despre momentul în care au început să fie încrucișate soiurile de grâu pentru a deveni grâul modern. Mie mi se pare o chestie umflată, scrisă la comandă. Adică, deja l-am modificat genetic, așa că hai să mergem mai departe și să continuăm cu modificările.

— Este așa de important? Doar am văzut o mulțime de grâu.

— Suficient ca să ne ajungă pentru o viață. Dar eu votez cu avocații apărării. Biletul ăla ar fi putut să fie în cameră de un an. Sau de doi. Și oricare dintre cei cincizeci de clienți care s-au perindat ar fi putut să-l lase acolo. Sau o sută.

— Cât de „secret” e numărul lui Westwood? întrebă Reacher.

— Depinde de cât de recent l-a schimbat. Dacă e vechi, poate fi găsit. Așa stau lucrurile în ziua de azi. Îndeosebi în cazul jurnaliștilor. Dacă te străduiești, îl găsești pe internet undeva. Lucru care, din experiența noastră, le place multor gazetari. Le oferă o rețea.

Reacher își goli cana de cafea, fără să spună nimic.

— La ce te gândești? îl întrebă Chang.

— Mă gândesc că avocații apărării ar câștiga un astfel de proces. Dar vreo doi-trei membri ai juriului n-ar adormi prea ușor. Pentru că, se vor gândi ei la patru dimineața, există și o poveste alternativă, la fel de convingătoare, începe cu prima ta

impresie, un individ excentric cu bani sau cecuri scrise de mână, pornit într-o cercetare trăsnită, motivată de faptul că grâul o să ucidă două sute de oameni. Sau ceva de genul ăsta. Și, ca să demonstreze acest lucru, vorbește cu jurnalistul ăsta, care și el știe. Și, aspect esențial, uite și numărul lui de telefon. Ceea ce dovedește ceva pentru noi, în legătură cu individul ăla. El caută și găsește numărul pe internet. E genul ăsta de om. Mi se pare că biletul ăla e legat de toată povestea, care e coerentă, așa simt. E obsesia unui tip singuratic și ciudat, o obsesie care nu reprezintă nicio amenințare posibilă, și care apoi, dintr-odată, se transformă în așa ceva.

— Ar fi bine să ne-ntoarcem la drum, zise Chang.

Capitolul 16

Micul Ford verde avea GPS la bord astfel că găsiră locuința lui Keever fără nicio problemă, într-o zonă rezidențială suburbană ștearsă din nordul orașului Oklahoma City. Era o casă în stil ranch cu un singur nivel, situată pe o stradă înfundată. În curtea din față avea un arbore tânăr, care suferea din lipsă de apă. În dreapta terenului era o alee care ducea la un garaj pentru o singură mașină. Acoperișul era din plăci turnate de culoare maro, iar pereții erau acoperiți cu vopsea galbenă. Nu era o capodoperă arhitecturală, dar soarele târziu o făcea plăcută la vedere, în felul ei. Arăta ca un cămin. Reacher își putea imagina un individ corpolent, intrând pe ușă, descălțându-se, așezându-se într-un fotoliu uzat, poate dând drumul la televizor, pentru cine știe ce meci de fotbal.

Chang parcă pe alee. Coborâră amândoi și se duseră la ușă. Aceasta era dotată cu un buton de sonerie și cu un ciocănel din bronz. Le folosiră pe amândouă, dar nu primiră niciun răspuns dinăuntru. Ușa era încuiată.

Mânerul nu se învârtea deloc. Prin fereastră nu se vedea decât un interior întunecat.

— Are familie? întrebă Reacher.

— Divorțat, spuse Chang. Ca atâția alții.

— Și nu e genul de om care să lase cheia sub ghiveciul de flori.

— Și sunt sigură că are instalată o alarmă împotriva hoților.

— Am bătut atâta drum.

— Știu, spuse Chang. Hai să aruncăm o privire în spate. Cu o vreme ca asta, poate c-a lăsat vreun geam deschis. Sau măcar întredeschis.

Strada era liniștită. Doar șapte case similare, trei pe fiecare latură, plus cea de la capătul străzii înfundate. Niciun vehicul în mișcare, niciun pieton. Niciun ochi iscoditor, nimeni care să fie interesat. Deloc genul de loc plin de oameni vigilenți, gata să raporteze orice li se pare suspect. Crea o senzație de efemeritate, de parcă totul s-ar fi desfășurat cu încetinitorul, ca și cum toate cele șapte case ar fi fost ocupate de inși divorțați

retrași acolo un an, doi, până se puneau din nou pe picioare.

Curtea din spate a lui Keever era împrejmuită de un gard la înălțimea capului, din scânduri pe care intemperiile le făcuseră cenușii. Un petic de gazon, bine întreținut, și o verandă cu un fotoliu din răchită. Zidul din spate al casei era acoperit cu aceeași vopsea galbenă. Casa avea pe partea aceea patru ferestre și o ușă. Toate geamurile erau închise. Ușa era placată în partea de jos și avea nouă ochiuri de geam în partea de sus. Așa cum aveau casele de la ferme. Ușa dădea într-un hol îngust și întunecos, înainte de bucătărie.

Terenul era plat, casele erau joase, iar gardul, înalt. Nu puteau fi văzuți din curțile învecinate.

— Încerc să-mi dau seama care ar fi timpul mediu de reacție a poliției într-un cartier ca ăsta, spuse Chang. Asta dacă într-adevăr are montată o alarmă.

— Probabil că undeva între douăzeci de minute și niciodată, spuse Reacher.

— Așa că ne-am putea permite zece minute, nu? Intrăm și ieșim, rapid și atent. La drept vorbind, nici măcar nu e un delict. Eu și Keever lucrăm împreună. Doar n-o să depună plângere. Mai ales în astfel de împrejurări.

— Nu știm ce căutăm.

— Hârtii disparate, carnețele, caiete de însemnări, orice lucru pe care ar fi putut să scrie o notă. Luăm tot ce găsim și le cercetăm după ce ne cărăm de-aici.

— OK, spuse Reacher. Va trebui să spargem un geam.

— Pe care?

— Îmi place ușa. Ochiul ăla de geam georgian din apropierea clanței. În felul ăsta, vom putea să intrăm pe ușă.

— Sparge-l, spuse Chang.

Dintre cele nouă, ochiul vizat era în stânga, pe rândul de dedesubt, ceva mai jos de cotul lui Reacher, dar putea să-l spargă dacă se lăsa pe vine și aplica lovitura. Apoi trebuia să îndepărteze cioburile rămase și să-și strecoare brațul până la umăr, după care să-l îndoaie de la cot și să-și apropie mâna de mânerul interior. Zgâlțâi mânerul exterior ca să testeze greutatea mecanismului și să-și dea seama de ce forță va avea nevoie.

Ușa era descuiată.

Se deschise ușor spre interior, peste un covoraș din hol. Pe

tocul ușii era un contact de alarmă. Un mic buton alb, cu un fir electric peste care se dăduse cu vopsea. Reacher așteptă să audă un semnal de avertizare. De obicei se lăsa un interval de treizeci de secunde, ca proprietarul casei să aibă timp să ajungă la panoul de comandă și să dezactiveze sistemul.

Nu se auzi nimic.

Niciun bipăit.

— Asta nu poate fi în regulă, spuse Chang.

Reacher își băgă mâna în buzunar și o strânse în jurul pistolului Smith & Wesson. Autoarmare, fără siguranță manuală. Gata de acțiune. Ochești și tragi. Păși prin hol în bucătărie. Care era goală. Nimic nelalocul lui. Niciun semn de violență. Trecu în holul de la intrare. Ușa din fața casei era drept înainte. Soarele mai coborâse puțin pe cer. Casa era plină de o lumină aurie.

Și aer nemișcat și tăcere.

În spatele lui, o simți pe Chang mișcându-se la stânga, așa că el se mișcă spre dreapta, într-un coridor cu patru uși, care erau de la dormitorul principal, o baie de hol, un dormitor pentru oaspeți cu paturi și un dormitor pentru oaspeți cu un birou în el, toate goale, cu nimic deranjat, fără semne de violență.

Se întâlni cu Chang în hol, aproape de ușa de la intrare. Femeia spuse, clătinând din cap:

— E ca și cum ar fi ieșit să-și ia o pizza. Nici măcar n-a încuiat ușa.

Panoul de comandă al alarmei era pe perete. Fusese instalat de curând. Arăta ora din zi și o luminiță verde continuă.

Era dezactivată.

— Hai să luăm chestiile pentru care am venit, spuse Reacher.

O luă înainte spre dormitorul cel mai mic, care era complet echipat cu piese de mobilier similare, cu rafturi sus și dulăpioare jos, o comodă cu sertare și un birou, toate cu furnir auriu, de arțar, și un computer, un telefon, un fax și o imprimantă. Investiții, presupuse Reacher, pentru o nouă carieră. *Avem birouri peste tot.* Aspectul scandinav era liniștitor. Camera era ordonată. Niciun fel de harababură.

Nicio hârtie.

Nici carnețele, nici caiete de însemnări, nici cuburi pentru notițe, nicio foaie lăsată la întâmplare.

Reacher rămase nemișcat și spuse:

— Omul ăsta a fost polițist și agent federal. Își petrecea ore în șir la telefon. Așteptând să se formeze legătura sau vorbind. A făcut vreodată cineva asta fără un pix și un teanc de foi în față? Pentru însemnări, mâzgăleli și ca să treacă timpul mai ușor? Ăsta-i un obicei la care e imposibil de renunțat, fără doar și poate.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e o abureală.

Se aplecă la dulăpioarele de sub rafturi. Le deschise pe rând. În primul găsi cartușe de toner pentru imprimantă. În al doilea, cartușe de toner pentru fax.

Al treilea conținea caiete de însemnări.

Și imediat lângă acestea erau carnețele cu spirală, ambalate câte cinci în celofan vidat, iar în spatele lor, cuburi neatinse pentru notițe, cu latura de zece centimetri.

— Îmi pare rău, spuse Reacher.

— Pentru ce?

— Chestia asta nu mai arată bine deloc. Vorbim de un om care folosește multă hârtie. Atât de multă încât își cumpără rezerve. Pariez că biroul era plin de hârtii. Am fi putut să reconstituim toată povestea. Dar cineva ne-a luat-o înainte. În aceeași misiune. Așa că acum toate hârtiile s-au dus.

— Cine?

— „Cum” ne spune „cine”, mă tem. Keever este prizonier. Doar așa se poate să se fi întâmplat. I-au găsit însemnări în buzunarul gecii, poate niște foi rupte dintr-un carnețel, iar în buzunarul de la pantaloni i-au găsit portofelul, în care se afla permisul de conducere, de unde i-au aflat adresa, adică locul în care au presupus că se află restul însemnărilor, iar în celălalt buzunar de la pantaloni i-au găsit cheile de la casă, asta însemnând că au intrat aici fără probleme, știind chiar că alarmele astea de tip nou pot să aibă o chestie pe care o poți apropia de panou, ca s-o dezactivezi. Ca un fel de mini-telecomandă, legată la chei. Un emițător. Ceea ce a fost spre binele lui, cred, pentru că n-a fost nevoie să-l tortureze ca să afle de la el codul.

— Ai spus-o foarte brutal, zise Chang.

— Nu pot să găsesc altă explicație.

— Dar nu ne spune cine a făcut asta.

— Mother’s Rest, spuse Reacher. Ăla-i ultimul loc în care

știm că s-a aflat.

Cercetară cu atenție casa lui Keever, ca să nu le fi scăpat ceva. În hol nu găsiră nimic interesant. Bucătăria era simplă, nu foarte des folosită. Erau acolo tacâmuri desperecheate și diverse conserve, cumpărate probabil cu entuziasm temporar, dar niciodată consumate. Nu era nimic ascuns, decât dacă ar fi fost ceva încastrat în perete și zugrăvit cu măiestrie în așa fel încât să nu se distingă de stratul de bază de vopsea veche de douăzeci de ani, peste care s-au adăugat straturi de grăsime și murdărie.

Livingul și spațiul pentru servirea mesei erau la fel. Simplu de cercetat. Individul nu era genul minimalist, dar era clar că începuse cu un număr redus de obiecte și nu adăugase mare lucru pe parcurs. Dormitorul pentru oaspeți în care avea paturi arăta de parcă fusese pregătit pentru copiii lui. Conform drepturilor de vizită stabilite la divorț. Probabil din două în două săptămâni. Așa cum se înțeleseseră avocații. Dar Reacher avea senzația că încăperea nu fusese folosită niciodată.

În dormitorul principal se simțea un ușor miros de acru. Înăuntru, un pat cu o singură noptieră. O comodă cu sertare și un dispozitiv din lemn, care avea un umeraș pentru un sacou și tăvi pentru ceasuri, monede și portofele. Ca într-un hotel elegant. Baia mirosea a mucegai, iar prosoapele erau într-o stare deplorabilă.

Pe noptieră era un teanc de reviste, peste care fusese așezată o carte cu coperte cartonate. În trecere, Reacher privi în jos să vadă despre ce era vorba. Pur și simplu din curiozitate.

Observă trei lucruri.

Mai întâi, revista de deasupra era suplimentul de duminică al ziarului *LA Times.*

Apoi, că fusese citit doar parțial. Se vedea un centimetru dintr-un semn de carte.

În al treilea rând, cartea era și ea doar parțial citită, având și ea un semn de carte.

Semnele de carte erau file vechi de hârtie dintr-un carnețel, îndoite o dată, pe lungime. Erau primele bucăți de hârtie pe care le vedea Reacher în acea casă.

Capitolul 17

Semnul din cartea cartonată era gol, cu excepția cifrei *4* scrise de mână. Era un număr care prezenta un interes modest din punct de vedere tehnic, fiind faimos mai ales prin faptul că era singurul număr din univers care se potrivea cu numărul de litere ale cuvântului din limba engleză care-l definea: *four.* Dar în afară de asta, nu părea să aibă o semnificație prea mare. Nu în acel context.

— Sunt de partea avocaților apărării în privința ăstuia, spuse Chang.

Reacher aprobă cu o mișcare a capului. Dar următoarea bucată de hârtie era mai bună. Mult mai bună. Mai întâi, în privința funcționalității. Revista de duminică *Times* s-a deschis la începutul unui lung articol scris de redactorul științific Ashley Westwood. Avea ca subiect progresele moderne în tratarea traumatismelor cerebrale, care ne ofereau o mai bună înțelegere a creierului însuși.

Revista nu era mai veche de două săptămâni. Chang spuse:

— Avocații apărării ar începe prin a aminti de tirajul acestui supliment duminical.

— Și anume? întrebă Reacher.

— Cred că se apropie de un milion.

— Vrei să spui că există o probabilitate de un unu la un milion ca asta să nu fie o coincidență?

— Asta ar spune avocații apărării.

— Ce ar spune un agent FBI?

— Am fost învățați să gândim în perspectivă. La ce ar spune avocații apărării.

Reacher despături semnul de carte. Pe o parte era nescris.

Dar pe cealaltă parte nu mai era gol.

Pe cealaltă parte erau două rânduri scrise de mână.

Pe rândul de sus era același număr de telefon care începea cu 323. Redactorul științific Westwood, din Los Angeles, California.

Pe rândul de jos scria: *Mother's Rest – Maloney.*

— Acum ce-ar spune un agent FBI? întrebă Reacher.

— Le-ar spune avocaților să plimbe ursul. Keever urma să-l sune pe Westwood pentru coroborarea sau aflarea unor informații despre ceva care are o legătură cu orășelul în care tocmai am fost. Cred că asta e clar. Iar acum avem și un nume. S-ar putea să găsim acolo oameni pe care să-i cheme Maloney. La urma urmelor, tocmai i-am cunoscut pe unii pe care-i cheamă Moynahan.

— Dar de ce era semnul la începutul articolului?

— Pentru că nu a mai apucat să-l citească.

— Acesta fiind și motivul pentru care nu l-a sunat încă pe Westwood. Să ne păstrăm mintea deschisă în privința clientului. Să spunem că e un om pasionat. Un individ ca ăsta e la telefon tot timpul. Spune aceeași poveste oricui are chef să-l asculte. Mother's Rest, două sute de morți, dacă nu mă crezi, sună-l pe ziaristul ăsta din LA, și-ți dă numărul de telefon pe care l-a găsit cu greu, și de fiecare dată Keever îl scrie pe hârtie, iar și iar, pentru că așa face el, și tocmai de-aia am găsit deja numărul de două ori, fără să ne străduim cine știe ce. Deci poate că la început e vorba de un client cicălitor. Sunt sigur că aveți și de genul ăsta.

— Din când în când.

— Dar în spusele individului e o chestiune măruntă care-l pune pe gânduri pe Keever. Rămâne însă sceptic, așa că încearcă un mic test. Și suntem în Oklahoma City, da? Nu-i exclus să se fi dus tocmai până la gară să cumpere ziare din alte orașe. Se duce într-o duminică și cumpără *LA Times.* Vrea să vadă dacă acest martor expert are vreun dram de credibilitate. E un ziarist serios sau scrie pentru un tabloid? Keever vrea să decidă singur asta. Cu cât timp în urmă s-a cultivat prima oară grâul?

— Depinde unde, spuse Chang. Acum câteva mii de ani, în orice caz.

— Așadar reiese că Westwood e probabil destul de bun. S-a ocupat de creier, acum se întoarce în timp cu câteva mii de ani. E un ins deștept. Dar Keever nu știe asta încă. Pentru că n-a citit articolul. Ceea ce sugerează că ceea ce i-a spus clientul a fost interesant, dar nu foarte urgent. Keever n-a reacționat imediat.

— Doar că acum pare să fie extrem de urgent.

— Întocmai. Trebuie să aflăm ce s-a schimbat.

Poate că nu era un loc plin de oameni vigilenți, dar chiar și așa nu avea niciun rost să zăbovească pe-acolo. Au ieșit prin holul din spate și au tras ușa după ei. Au mers până la alee și s-au urcat în mașină.

— Ar trebui să vorbim din nou cu Westwood, spuse Reacher.

— Keever nu l-a sunat încă, spuse Chang. N-are nimic să ne spună.

— Poate că l-a sunat altcineva. Asta ne poate spune.

— Cine?

— Nu știm încă.

Chang nu-i răspunse. Luă telefonul, formă numărul, mai apăsă un buton și îl lăsă pe cotiera dintre scaune.

— E pe difuzor, spuse ea.

Reacher auzi tonul de apel și apoi cineva răspunse.

— Alo? spuse Westwood.

— Domnule, mă numesc Jack Reacher și în acest moment lucrez cu colega mea, Michelle Chang, care a vorbit cu dumneavoastră de curând.

— Îmi amintesc. Am convenit că celălalt coleg al dânsei nu m-a sunat. Keever era, nu? Credeam că am stabilit deja asta.

— Da, suntem de acord cu asta. Dar acum avem indicii clare că intenționa să vă sune la un moment dat. Poate că erați următorul pe listă sau pe-acolo.

Westwood avu o scurtă ezitare și spuse:

— Unde e tipul ăsta acum?

— A dispărut, răspunse Reacher.

— Cum așa? Unde e?

Reacher nu-i răspunse nimic.

— O întrebare stupidă, presupun, zise Westwood.

— Partea „cum așa” din întrebarea dumneavoastră ar putea fi esențială. Aia cu „unde” a fost stupidă, e drept. Dacă am ști unde e, n-am mai spune că a dispărut.

— Trebuie să vă uitați la apelurile pe care le-a făcut, mai degrabă. Nu la cele pe care era posibil să le facă, la un moment dat din viitor.

— Informațiile noastre sunt limitate.

— La ce nivel?

— Trebuie să reconstituim povestea mergând în trecut, domnule Westwood. Credem că urma să apeleze la

dumneavoastră pentru o informație sau o opinie de expert. Trebuie să știm care ar fi putut să fie genul de lucru în care l-ați fi putut ajuta.

— Sunt jurnalist. Nu sunt expert în nimic.

— Dar sunteți informat.

— Oricine îmi citește articolele e la fel de informat ca mine.

— Cred că majoritatea cititorilor își imaginează că unele lucruri au fost „tăiate la montaj". Oamenii presupun că știți mai multe decât a ajuns la tipar. Poate că au fost lucruri care nu au putut fi publicate din motive juridice. Și așa mai departe. Iar lumea își închipuie că vă plac oricum lucrurile despre care scrieți. Și vă respectă poziția pe care o aveți.

— Posibil, spuse Westwood. Dar noi vorbim despre o conversație care n-a avut loc niciodată.

— Nu, acum ne gândim la clientul lui Keever. Deocamdată, ne imaginăm o persoană obsedată de ceva și care are timp la dispoziție. Avem dovezi că l-a sunat pe Keever de mai multe ori. Credem că e genul acela de om care ar face asta. Și e clar că e vorba de o problemă care-l frământă. Am spus că pot să pariez că a sunat pe toată lumea, de la Casa Albă în jos. Și pariez c-a făcut-o. Sute de oameni. Inclusiv pe dumneavoastră. De ce n-ar fi făcut-o? Sunteți redactorul științific al unui ziar important. Poate că ați scris ceva care are o legătură cu problema lui. Poate că v-a găsit numărul de telefon pe internet, nu ca să i-l transmită lui Keever, nu asta a fost ideea inițială, ci ca să vorbească direct cu dumneavoastră. Cred că are un subiect științific trăsnit și își închipuie că dumneavoastră ați înțelege despre ce e vorba. Așa încât am motive să cred că v-a sunat și că, poate, ați vorbit cu el.

Urmă o scurtă pauză, la mii de kilometri depărtare, și apoi vocea lui Westwood reveni, ușor strangulată, ca și cum abia se abținea să zâmbească:

— Lucrez la *LA Times.* În Los Angeles. Adică, în California. Iar numărul meu poate fi găsit pe internet. Una peste alta e un lucru bun, dar mai înseamnă și că primesc tot timpul telefoane ciudate. Zi și noapte. Am auzit despre toate subiectele științifice din lumea asta. Oamenii sună ca să vorbească despre extratereștri și farfurii zburătoare, despre nașteri și sinucideri, despre radiații și controlul minții, și asta numai în ultima lună.

— Apelurile astea intră în baza de date?

— Sunt cea mai mare parte din bazele de date. Întrebați orice reporter.

— Puteți căuta în bază după subiect?

— De la un punct încolo, devenim neglijenți cu detaliile. Oamenii ăștia trăncănesc întruna. Folosim categorii, mai ales. Excentrici de un tip, de alt tip etc. Până la urmă, le blochez dorm și eu.

— Încercați Mother's Rest.

— Ce-i aia?

— E un nume de oraș. Din două cuvinte. O mamă care se odihnește într-un fotoliu. Cu litere mari.

— De ce-i zice așa?

— Nu știu, spuse Reacher.

Auzi țăcănitul tastelor de computer, tare în difuzorul telefonului. Probabil că omul căuta în baza de date. După subiect.

— N-am nimic aici, spuse Westwood.

— Sunteți sigur?

— E un nume distinctiv.

Reacher nu spuse nimic.

— Hei, nu spun că clientul omului vostru nu m-a sunat. Probabil c-o fi sunat. Cu toții cunoaștem oameni de felul ăsta. Dar de unde să știu care dintre ei a fost?

Ieșiră de pe strada lui Keever și din zona rezidențială, trecând pe lângă un outlet în drumul spre intrarea pe autostradă. La dreapta, la cinci ore de mers cu mașina, era Mother's Rest, iar la stânga, la zece minute, era centrul orașului Oklahoma City, cu restaurante și hoteluri decente.

Dar Chang zise:

— Nu, trebuie să ne întoarcem.

Capitolul 18

În loc de un restaurant specializat în produse preparate la grătar, aleseră să mănânce în tăcerea fluorescentă și rece a unui fast-food amenajat într-un popas rutier, aparținând celui de-al treilea lanț național, în ordinea mărimii. Reacher comandă un cheeseburger ambalat în hârtie și cafea într-un pahar de polistiren. Chang își luă o salată într-un container din plastic mare cât o minge de baschet, cu capac transparent și castron alb. Era stresată și poate puțin obosită de la condus, dar chiar și așa era o companie plăcută. Își aranjă părul pe umeri și dădu asaltul asupra salatei fără să ascundă că nu-i făcea prea mare plăcere, cu ochii mari și cam șase tipuri de zâmbete abia schițate, ce sugerau de la mâhnire și sfiiciune la anticipare amuzată, în timp ce Reacher își luă burgerul și încercă să muște din el.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul de până acum, spuse ea.

— Cu plăcere, răspunse Reacher.

— Trebuie să ne gândim la un aranjament mai durabil.

— Serios?

— N-ar trebui să începem să lucrăm ca o echipă dacă o să ajung să termin treaba singură.

— Ar trebui să suni la 911, zise Reacher.

— Ar fi o reclamație de persoană dispărută. Asta-i tot, în acest moment. Un adult independent, dispărut de două zile, într-o profesie în care deplasările neanunțate apar des. Nu avem nicio dovadă pe care să le-o arătăm.

— Ușa de la casa lui.

— Neatinsă. O ușă descuiată este dovada neglijenței proprietarului, nu a vreunui delict.

— Deci, vrei să mă angajezi? Și cum se împacă asta cu bugetul redus?

— Vreau doar să-mi spui ce intenții ai.

Reacher nu zise nimic.

— Aș putea să te duc înapoi în Oklahoma City. Fără resentimente.

— Mă îndreptam spre Chicago. Înainte ca vremea să se

răcească.

— Același răspuns. Mergi în OC și iei trenul. Același tren cu care te-ai deplasat înainte. Sunt sigură că n-o să mai apară întârzieri.

Reacher nu spuse nimic. Începuseră să-i placă pantofii ei cu șireturi. Erau practici, dar în același timp arătau bine. Avea niște blugi moi și vechi, care-i stăteau jos pe șolduri. Tricoul negru nu era nici mulat, nici larg. Îl privea drept în ochi.

— O să merg cu tine. Dar numai dacă tu vrei asta. Este problema ta, nu a mea.

— Îmi pare rău că ți-am cerut asta.

— Nu ai cerut tu, m-am oferit eu.

— Nu pot să te plătesc.

— Am deja tot ceea ce am nevoie.

— Și anume?

— Câțiva dolari în buzunar și patru puncte cardinale pe busolă.

— Pentru că aș vrea să-ți înțeleg motivele.

— Pentru ce?

— Pentru că mă ajuți.

— Sunt de părere că oamenii trebuie să se ajute unii pe alții mereu.

— Asta poate să însemne mai mult decât e cazul.

— Sunt sigur că și tu și eu am văzut că nu-i mereu așa.

Chang avu o ezitare scurtă.

— Ultima șansă, spuse.

— Vin cu tine, răspunse Reacher.

Se întunecase când au ieșit de pe autostradă. Drumul de țară se întindea prin acel spațiu vast, vizibil doar cât băteau farurile, necunoscut în rest. Micul Ford zumzăia de zor, hurducăindu-se când și când pe asfaltul erodat, în timp ce spicele palide de grâu se perindau rapid pe lângă ei de o parte și de alta a drumului. Pe cer erau nori subțiri, lună nouă și pulberea stelelor îndepărtate.

Fusese imposibil să-și dea seama când au trecut de locul unde-i lăsaseră pe cei doi Moynahan. Fiecare kilometru parcurs arăta exact ca și cei de dinainte sau cei de după. Dar camioneta roșie dispăruse. Nu o mai văzură nicăieri, nici pe drumul districtual, nici pe vreuna din curbele stânga-dreapta-stânga-

dreapta locale care brăzdau câmpurile și duceau înapoi la Mother’s Rest. Pe care îl zăriră la un kilometru și jumătate distanță, fantomatic în noapte, elevatoarele de cereale fiind de departe cele mai înalte obiecte din peisaj. Ajunseră la vechiul drum, trecând prin cea mai largă parte a orășelului, șase cvartale de construcții joase, și ajunseră la motel trecând prin piață. Lumina era aprinsă la recepție. Chang spuse:

— Să înceapă distracția.

Parcă în locul de sub camera ei și opri motorul. Zăboviră un moment în liniștea subită și apoi coborâră. Cu mâinile pe pistoalele capturate din buzunare, rămaseră lângă mașină, în lumina gălbuie slabă a becurilor fixate în abajururi deasupra fiecărei uși, toate aprinse.

Nicio mișcare. Niciun sunet.

Nici urmă de Moynahani sau de poteră.

Nimic.

Apoi, la treizeci de metri distanță, chiorul ieși din birou.

Veni grăbit spre ei, la fel cum făcuse și înainte, gesticulând de zor, iar când ajunse aproape își fixă privirea imperfectă în pământ și trase aer în piept.

— Îmi cer scuze, zise el. S-a comis o greșeală. Care a dus la o neînțelegere. Puteți să folosiți camera 215 până când celălalt domn se întoarce.

Chang nu spuse nimic.

— Am înțeles, spuse Reacher.

Chiorul dădu din cap aprobator, ca și cum ar fi confirmat înțelegerea, după care se întoarse cu spatele și porni grăbit spre birou. Chang îl urmări cu privirea și zise:

— Poate fi o capcană sau o ambuscadă.

— Se poate, răspunse Reacher. Dar nu cred. Nu i-ar conveni ca lupta să se dea chiar în cameră pentru că i-ar distruge mobilierul și ar avea de muncit toată iarna ca să astupe găurile produse de gloanțe.

— Vrei să spui că s-au dat bătuți?

— E doar o mișcare dintr-un joc.

— Și care ar fi următoarea mișcare?

— Nu știu.

— Și când se va produce?

— Probabil că mâine, spuse Reacher.

Se uită în jur, la toate cele trei laturi ale clădirii în formă de

potcoavă, la parter și la etaj. Draperiile de la camera 203 aveau un chenar de lumină. Camera în care stătuse bărbatul în costum. Avea un ocupant nou.

— Nu înainte de zori, spuse el. Atunci aș zice eu că se va întâmpla.

— O să poți dormi?

— Mă aștept să pot. Tu?

— Dacă n-o să reușesc, o să bat în perete.

Urcară împreună scara metalică și-și descuiară camerele, la distanță de șase metri unul de celălalt, ca doi vecini care se întorc acasă de la muncă.

Treizeci de metri mai încolo, chiorul luă scaunul din plastic din fața camerei 102, care era goală, și-l duse până în locul în care-l folosise și altă dată, pe trotuar, sub fereastra biroului său. Îl îndreptă și se așeză în el, în aerul nopții, gata să se supună celui de-al doilea ordin al serii, care fusese: *Supraveghează-le camerele toată noaptea.*

Primul ordin spunea: *Chiar dacă se întorc, sub nicio formă să nu faci scandal diseară.* Aspect pe care considera că îl rezolvase într-o manieră satisfăcătoare.

Capitolul 19

Ca și înainte, Reacher se așeză în camera lui la o distanță sigură de fereastră, invizibil de afară, urmărind doar ce se întâmplă, de data asta de la înălțimea etajului. Cincisprezece minute, apoi douăzeci, apoi treizeci. Atât cât era nevoie, ca să fie sigur. Chiorul în scaunul lui de plastic era aceeași pată palidă la treizeci de metri distanță. Chenarul de lumină de la draperiile camerei 203 continua să se vadă. Nimic nu se mișca. Nicio mașină, niciun om. Nicio țigară aprinsă în întuneric.

Nu se întâmpla nimic.

Patruzeci de minute. Lumina de la camera 203 se stinse. Chiorul rămase pe locul lui. Reacher mai așteptă zece minute și se duse la culcare.

Dimineața veni și părea să fie la fel de bună ca și cea precedentă. Lumina era palidă și aurie, iar umbrele, lungi. Poate la fel de bună ca prima dintre toate diminețile. Reacher stătea pe pat, înfășurat în prosop, fără cafea, și se uita afară. Scaunul de plastic era la treizeci de metri distanță, în fața biroului, dar era abandonat din nou. Draperiile de la camera 203 erau tot trase. Nimeni nu se mișca. Dinspre strada largă se auzea zgomot de trafic nevăzut, mai întâi un camion, apoi alte două.

Apoi liniște.

Așteptă.

Și aceleași lucruri se întâmplară iarăși.

Umbrele se retraseră, pas cu pas, iar soarele urcă pe cer. Trenul de la ora șapte sosi în gară, așteptă și plecă. Iar draperiile de la 203 fură trase.

O femeie. Soarele bătea în continuare pe sticlă, ceea ce o făcea pe femeie să pară mai prăfuită decât ar fi trebuit să fie, dar Reacher putea să o vadă, palidă, în alb, stând în picioare la fereastră la fel ca individul din ziua precedentă, cu brațele desfăcute și mâinile pe draperii. Privea îndelung dimineața, la fel cum o privise și bărbatul.

Apoi, Cadillac-ul alb își făcu apariția, coti la dreapta și merse

cu spatele cotind la stânga, parcând în același loc ca și în ziua precedentă. Tot fără plăcuță de înmatriculare. De data asta, șoferul coborî imediat din mașină. Ușa de deasupra lui se deschise și femeia în alb ieși din cameră. Costumația albă era o rochie, lungă până la genunchi, care-i venea ca o armură. Pantofi albi. Nu era tânără, dar se menținea într-o formă fizică bună. Se vedea că lucra la acest aspect. Avea părul de culoarea cenușii, tuns scurt.

Spre deosebire de tipul din ziua precedentă, avea ca bagaj o valiză elegantă, cu rotile și mâner. Mai mare decât geanta de piele a tipului dinainte. Dar nu imensă. Chiar cochetă. Porni spre scări, dar șoferul Cadillac-ului, anticipând dificultatea coborârii treptelor metalice, îi făcu semn să aștepte și urcă în întâmpinarea ei. Strânse mânerul valizei și o cără în brațe, mergând înaintea ei, ca și cum i-ar fi arătat calea. Puse valiza în portbagaj, femeia se urcă pe bancheta din spate, iar șoferul, la volan.

Mașina plecă și din nou se văzu că nu avea plăcuță de înmatriculare nici în spate.

Reacher se duse să facă un duș. O auzi pe Chang în baia învecinată. Băile aveau un perete comun. Ceea ce însemna că nu se dusese la gară, la trenul de dimineață. Luase o decizie rațională, care o scutise să meargă pe jos până la gară și înapoi. Poate că făcuse ceea ce făcuse și el și urmărise ce se întâmplă. Poate că amândoi șezuseră unul lângă altul, înfășurați în prosoape, separați doar de perete. Deși probabil că ea avea pijama. Sau cămașă de noapte. Probabil că nu lungă. Date fiind clima caldă și necesitatea de a avea bagaj mic.

Ieși înaintea ei și se duse la restaurant sperând să găsească aceeași pereche de măsuțe alăturate din colțul din spate și avu noroc. Își puse geaca pe scaunul ei, dezechilibrată de pistolul din buzunar, și comandă cafea. Chang sosi după cinci minute, în aceiași blugi, dar cu un tricou curat și cu părul încă umed de la duș. Și geaca ei stătea dezechilibrată din cauza pistolului din buzunar. Ca orice fost polițist se uită de jur-împrejur, 360 de grade, luând șapte sau opt instantanee separate, după care se mișcă prin local plină de energie, animată de ceea ce părea să fie entuziasm sau poate de un fel de euforie împărtășită, provocată de faptul că supraviețuiseră amândoi nopții trecute. Se așeză lângă el.

— Ai dormit? o întrebă el.

— Cred că da. Deși nu credeam c-o să pot.

— Nu te-ai mai dus la gară.

— După estimările tale, e prizonier. Și ăsta-i scenariul cel mai bun.

— Era doar o presupunere.

— E o supoziție rezonabilă.

— Ai văzut-o pe femeia de la 203?

— Mi s-a părut greu de explicat prezența ei. Îmbrăcată în negru, ar fi putut să fie un investitor sau un director financiar sau altceva care să merite rutina de director executiv neimportant. Fața și părul erau în regulă. Și e clar că a folosit intens sala de sport a companiei. Fără doar și poate. Dar îmbrăcată în alb? Arăta ca și cum se ducea la un garden party în Monte Carlo. La șapte dimineața. Cine face așa ceva?

— E o chestie legată de modă? Ideea cuiva de haine de vară?

— Sper din toată inima să nu fie așa.

— Deci, cine era?

— Dacă o vedeai, ai fi zis că se duce la primărie, pentru a cincea căsătorie.

Chelnerița veni la masă și Chang o întrebă.

— Știi cumva un tip din oraș pe care să-l cheme Maloney?

— Nu, zise ea. Dar știu doi tipi pe care-i cheamă Moynahan.

Apoi făcu cu ochiul și plecă.

— Acum chiar că e prietena ta cea mai bună pentru totdeauna, zise Chang. Nu cred că se dădea în vânt după cei doi Moynahan.

— Nu văd cum ar putea cineva să se dea în vânt după ei, zise Reacher.

— Cineva trebuie să existe. Trebuie să presupunem că și ei au niște prieteni buni. Trebuie să ne așteptăm la o reacție.

— Dar nu încă. Amândoi și-au încasat-o. Vreo două zile o să fie ca și cum ar avea gripă. Nu e ca în serialele de televiziune, când eroii se refac în pauzele de publicitate.

— Dar o să-și revină în cele din urmă. Pot să pună la cale o scenă de grup, la care să-și aducă prietenii și complicii.

— Ai fost polițist. Sunt sigur că ai mai împușcat oameni înainte.

— Nici măcar nu mi-am scos pistolul din toc vreodată. Eram în Connecticut. Un orășel mic.

— Dar în FBI?

— Am fost analist financiar. Făceam parte din gulerele albe.

— Dar ai obținut calificative de trecere la poligon, nu?

— Eram obligați.

— Și erai bună, cât de cât?

— N-o să trag decât dacă o s-o facă ei mai întâi.

— Pot să mă împac și cu chestia asta.

— E o discuție aiurea. Suntem într-o haltă feroviară aici, nu suntem în OK Corral.

— Toate locurile alea erau pe lângă calea ferată. Asta era și ideea. Personajul negativ se dădea jos din tren. Sau șeriful cel nou.

— Cât de serioasă crezi că-i povestea asta?

— E o scală, ca oricare alta. La un capăt, Keever e în Vegas cu o junăde nouăsprezece ani. La celălalt capăt, Keever e mort. Eu înclin spre partea de mijloc, dar mai spre limita dinspre moarte. Sau poate ceva mai încolo, îmi pare rău. Probabil c-a fost un accident. Sau aproape un accident. Sau panică. Așa că acum ei nu știu ce să facă.

— Dar ce, noi știm?

— În momentul ăsta avem o agendă în trei puncte. Să luăm micul dejun, să ne bem cafeaua și să-l găsim pe Maloney.

— S-ar putea să nu fie așa simplu.

— Care dintre puncte?

— Maloney.

— Trebuie să începem cu recepția. De la elevatoare. Pariez că ăia știu toate numele de pe o rază de trei sute de kilometri. Și s-ar putea să-mpușcăm doi iepuri dintr-un foc. Dacă e ceva dubios legat de grâu, poate prindem un fir.

Chang încuviință cu o mișcare a capului și întrebă:

— Cum ai dormit?

— La început a fost straniu, cu lucrurile lui Keever în cameră. Cu valiza lângă perete. Parcă eram altcineva. M-am simțit ca o persoană normală. Dar mi-a trecut.

Recepția era o construcție simplă din lemn, situată imediat după cântarul pentru autovehicule. Avea un rol pur utilitar. Era ceea ce era. Nicio concesie făcută stilului sau simțului estetic. Nici nu avea de ce. Era singurul birou de acest fel din oraș, iar fermierii ori se foloseau de el, ori mureau de foame.

Înăuntru erau tejghele pentru completarea formularelor și o podea uzată unde șoferii așteptau la rând, precum și un birou unde erau înregistrate livrările. În spatele biroului stătea un individ cu părul alb îmbrăcat în salopetă, cu un creion tocit după ureche. Își făcea de lucru cu niște teancuri de hârtii. Probabil că își pregătea toate dotările în așteptarea recoltei. Avea înfățișarea unui ins cât se poate de fericit pe moșia lui.

— V-ajut cu ceva? spuse el.

— Căutăm pe cineva numit Maloney, răspunse Reacher.

— Nu-s eu ăla.

— Știi vreun Maloney prin zonă?

— Cine întreabă?

— Suntem detectivi particulari din New York City. Un om a murit și și-a lăsat toți banii altuia. Dar se pare că celălalt tip a murit și el, așa că acum banii au revenit de unde au plecat, pentru toate rudele pe care le putem găsi. Una dintre ele susține că are un văr în zona asta, pe nume Maloney. Asta-i tot ce știm.

— Nu sunt eu ăla, zise din nou tipul. Despre câți bani e vorba?

— N-avem voie să spunem.

— Mulți?

— Ei, puteau fi și mai mulți!

— Și, cu ce pot să v-ajut?

— Ne-am gândit că s-ar putea să cunoști ceva nume din zonă. Îmi închipui că cei mai mulți dintre localnici trebuie să ajungă la acest birou mai devreme sau mai târziu.

Individul aprobă cu o mișcare a capului, ca și cum o conexiune vitală și neanticipată tocmai se făcuse. Apăsă bara de spațiu de pe tastatură și ecranul se lumină. Manevră mouse-ul și, după ce dădu clic pe ceva, apăru o listă lungă și densă. O grămadă de nume.

— Ăștia sunt oamenii care și-au rezervat loc la folosirea cântarului pentru vehicule. Merge mai repede așa. Și avem nevoie să ne mișcăm când e aglomerație. Cred că aici sunt trecuți toți cei care cultivă cereale în regiune. De la proprietari la muncitori și înapoi la proprietari. Bărbați, femei și copii. În anumite perioade ale anului, afacerea asta presupune mobilizare generală.

— Vedeți vreun Maloney acolo? întrebă Chang. V-am fi

recunoscători dacă ne-ați da un prenume și o adresă.

Individul folosi mouse-ul din nou și lista se derulă în sus. În ordine alfabetică. Se opri pe la mijlocul ei și spuse:

— Există un Mahoney. Dar mi se pare că a murit. Cu doi, trei ani în urmă, dacă-mi amintesc bine. Cancerul i-a venit de hac. Nimeni n-a știut ce fel de cancer a fost.

— Și nimeni cu numele de Maloney? întrebă Chang.

— Nu pe lista asta.

— Să zicem că nu e agricultor? L-ai cunoaște?

— Poate din auzite. Dar nu știu pe nimeni pe care să-l cheme Maloney.

— Mai există vreun loc în care am putea întreba?

— Păi încercați la sediul Western Union. Cu franciza Fedex. E mai mult sau mai puțin oficiul nostru poștal.

— OK, spuse Reacher. Mulțumesc.

Individul încuviință cu o mișcare a capului, se uită într-o parte și nu mai spuse nimic, ca și cum ar fi fost și încântat, și agasat de întrerupere.

Reacher își aminti unde era sediul Western Union. Îl văzuse înainte de două ori, în explorările lui anterioare. Un sediu mic, cu vitrina plină de reclame luminoase, pentru Moneygram, fax, xerox, Fedex, UPS și DHL. Intrară și tipul de la tejghea ridică privirea. Avea cam patruzeci de ani, înalt și bine clădit, nu gras, dar cu siguranță durduliu, cu o claie de păr în cap și o față aparent naivă.

Era șoferul Cadillac-ului.

Capitolul 20

Oficiul era la fel de simplu ca recepția de la elevatoare, plin de praf și de lemn nevopsit, cu aparate uzate, de culoare bej, pentru fax și xerox, teancuri dezordonate de formulare pentru expedițiile de colete și stive instabile de pachete, unele sosite, iar altele care urmau să plece, după toate probabilitățile. Unele colete erau mici, doar cu puțin mai mari decât etichetele cu adresa de expediție lipite pe ele, iar unele erau mari, printre ele fiind și două care fuseseră trimise direct de producătorii de peste hotare în ambalajele lor originale, unul fiind un echipament medical german fabricat din oțel inoxidabil steril, dacă Reacher putea să se bizuiască pe talentul lui de traducător, iar celălalt, o cameră video de înaltă definiție din Japonia. Pe rafturile deschise se vedeau pachete sigilate de hârtie de copiator, pixuri legate cu șnururi și un panou din plută pentru informații, plin de fluturași și anunțuri de servicii din zonă, inclusiv lecții de chitară, vânzări de terenuri și camere de închiriat, toate prinse în piuneze. *E mai mult sau mai puțin oficiul nostru poștal,* îi spusese tipul de la recepția de la elevatoare, iar acum Reacher înțelegea de ce.

Șoferul Cadillac-ului spuse:

— Vă pot fi de folos cu ceva?

Stătea în spatele unei tejghele din placaj, numărând bani.

— Te recunosc de undeva, spuse Reacher.

— Serios? zise tipul.

— Ai jucat fotbal în colegiu. Pentru Miami. În 1992, așa-i?

— Nu eu, amice.

— Ai fost la USC?

— Ai greșit persoana.

— Atunci ești șoferul de taxi, interveni Chang. Te-am văzut la motel azi dimineață.

Tipul nu răspunse.

— Și ieri dimineață, preciză Chang.

Niciun răspuns.

Pe tejghea era un suport din plasă de sârmă plin cu cărți de vizită furnizate de franciza Moneygram. Un beneficiu colateral,

probabil, pe lângă comision. Reacher luă o carte de vizită și o citi. Pe tip nu-l chema Maloney, așa că Reacher îl întrebă:

— Ai o carte de telefon?

— Pentru ce?

— Vreau să o țin în echilibru pe cap, ca să-mi îmbunătățesc postura.

— Poftim?

— Vreau să caut un număr. La ce altceva ar putea să servească o carte de telefon?

Tipul făcu o pauză lungă, ca și cum ar fi căutat în minte un motiv legitim să refuze solicitarea, dar în final păru că nu-l găsi, pentru că se aplecă și scoase de sub tejghea un volum subțire, îl roti cu 180 de grade și-l trimise alunecând pe tejgheaua din placaj.

— Mulțumesc, spuse Reacher și deschise cartea răsfoind-o până la trecerea de la L la M.

Chang se apropie să se uite și ea.

Nu era niciun Maloney.

— De ce se numește orașul ăsta Mother's Rest? întrebă Reacher.

Tipul de la tejghea răspunse:

— Nu știu.

— Cât de vechi e Cadillac-ul tău?

— Și de ce-ar fi asta treaba voastră?

— De fapt, nu e. Că nu suntem agenți de circulație. Nu ne pasă de ce n-ai plăcuțe de înmatriculare. Suntem doar interesați, atât. Pare să fie un automobil excelent.

— Își face treaba.

— Ce treabă?

Omul avu o mică ezitare.

— De taxi, spuse el. Așa cum ați ghicit.

— Știi pe cineva Maloney? întrebă Reacher.

— Ar trebui?

— Ai putea.

— Nu, spuse tipul, cu o anumită certitudine, ca și cum ar fi fost bucuros să se știe pe teren solid. Nu e nimeni în districtul ăsta cu numele de Maloney.

Reacher și Chang se întoarseră la strada lată și zăboviră în soarele dimineții. Chang spuse:

— A mințit în legătură cu Cadillac-ul. Nu e un taxi. Nu e nevoie de taxi într-un loc ca ăsta.

— Și-atunci, ce e? întrebă Reacher.

— Mi s-a părut c-ar fi o mașină de club, nu crezi? Ca un vehicul pentru deplasarea pe terenul de golf, într-o stațiune. Ca să-i ducă pe oaspeți dintr-un loc în altul. De la recepție la camerele lor. Sau de la camere la spa. Ca un gest de amabilitate față de clienți. Mai ales că n-are plăcuțe de înmatriculare.

— Doar că locul ăsta nu e o stațiune. E un Ian imens de grâu.

— În orice caz, n-a mers prea departe. S-a dus până acolo și înapoi în timpul în care noi am făcut duș și ne-am luat micul dejun. O oră, poate. Treizeci de minute la dus, treizeci de minute la întors. O rază de maximum treizeci și cinci de kilometri, pe drumurile astea.

— Asta-nseamnă peste trei mii de kilometri pătrați, spuse Reacher. *Pi* înmulțit cu raza la pătrat. Mai exact, cam trei mii opt sute de kilometri pătrați. Cu sau fără legătură cu chestia lui Keever?

— Cu legătură, evident. La motel, individul s-a purtat în același fel ca tipul de la magazinul de piese de schimb care a așteptat la tren. Ca un lacheu. Iar tipul cu piesele de schimb te-a dat în gât pentru că semănai puțin cu Keever. Așa că are legătură.

— Am avea nevoie de un elicopter ca să căutăm pe o asemenea suprafață, spuse Reacher.

— Și nici urmă de Maloney, spuse Chang, care scoase din buzunarul de la spate semnul de carte al lui Keever, pe care scria *Mother's Rest – Maloney.* Dacă nu cumva individul ne-a mințit și în privința asta. Faptul că nu apari în cartea de telefon nu dovedește neapărat ceva. S-ar putea să aibă numărul la „secret". Sau să se fi mutat de curând în oraș.

— Să fi mințit și chelnerița?

— Ar trebui să încercăm la magazinul universal. Dacă omul există și nu mănâncă la restaurant, atunci își cumpără alimentele de-acolo. Trebuie să se hrănească și el cumva.

Porniră într-acolo, spre sud, pe strada lată.

Între timp, șoferul Cadillac-ului dădea raportul „la centru". Oricare ar fi fost acela. Spuse:

— N-au niciun indiciu.
În recepția motelului, chiorul răspunse:
— Cum ți-ai dat seama de asta?
— Ai auzit de vreun tip numit Maloney?
— Nu.
— Pe ăla-l caută ei.
— Pe un tip numit Maloney?
— L-au căutat în cartea mea de telefon.
— Nu există nimeni cu numele ăsta.
— Exact, spuse șoferul Cadillac-ului. Asta-nseamnă că n-au niciun indiciu.

Magazinul universal arăta ca și cum nu se schimbase deloc în ultimii cincizeci de ani, în afară de numele mărcilor expuse și de prețuri. Dincolo de vestibulul de la intrare interiorul era întunecos, prăfuit și mirosea a pânză umedă. Avea cinci rafturi înguste pline de jos până sus cu lucruri, de la instrumente de prelucrat lemnul la prăjituri ambalate, de la lumânări la borcane pentru conserve și de la hârtie igienică la becuri electrice. Un raft cu haine de lucru îi atrase privirea lui Reacher. Nu-și schimbase hainele de patru zile și, stând în preajma lui Chang, devenise conștient de asta. Femeia mirosea a săpun și piele curată și o tentă de parfum. Observase asta când se apropiase de el ca să se uite în cartea de telefon, iar el se întrebase ce observase ea. Își luă pantaloni și o cămașă, iar pe raftul opus găsi ciorapi, chiloți și un maiou alb. Câte un dolar pentru lucrurile mărunte și mai puțin de patruzeci pentru obiectele vestimentare principale. Una peste alta, își zise, o investiție care merita să fie făcută. Le duse pe toate la casa din spate și le lăsă pe tejghea.
Proprietarul magazinului nu voia să i le vândă. Îi spuse:
— N-am nevoie de banii tăi. Nu ești binevenit aici. Reacher nu zise nimic. Individul era un tip solid, cam de șaizeci de ani. Avea obrajii scofâlciți, acoperiți de o barbă albă, și un păr cărunt rar, nespălat și prea lung, smocuri de păr în urechi și păr des pe ceafă. Era îmbrăcat cu două cămăși, puse una peste cealaltă. Spuse:
— Așa că mișcă-te de-aici. Ești pe o proprietate privată.
— Ai asigurare de sănătate? îl întrebă Reacher.
Chang își puse mâna pe brațul lui. Era prima oară când îl

atingea, se gândi el, fără să aibă legătură cu ce se întâmplă.

— Mă amenințI? zise tipul.

— Cam așa ceva, replică Reacher.

— E o țară liberă. Am dreptul să aleg cui să vând. Așa zice legea.

— Cum te cheamă?

— Nu e treaba ta.

— Cumva Maloney?

— Nu.

— Ai să-mi dai rest la un dolar?

— De ce?

— Vreau să folosesc telefonul public din magazin.

— Azi nu funcționează.

— Ai un telefon personal în spate?

— Nu-l poți folosi, zise individul. Nu ești binevenit aici.

— OK, spuse Reacher. Am înțeles mesajul.

Se uită la etichetele de pe obiectele din fața lui. Un dolar pentru șosete, un dolar pentru chiloți, un dolar pentru tricou, nouăsprezece dolari și nouăzeci și nouă de cenți pentru pantaloni și șaptesprezece dolari și nouăzeci și nouă de cenți pentru cămașă. În total, patruzeci de dolari și nouăzeci și opt de cenți, plus, probabil, șapte la sută taxă pe vânzare. Valoarea totală a pagubei: patruzeci și trei de dolari și optzeci și cinci de cenți. Scoase din teanc două bancnote de douăzeci și una de cinci și le îndoi pe lungime ca să le corecteze tendința de a se curba spre interior. Le puse pe tejghea.

— Ai două variante, amice, spuse el. Sună la poliție și spune-le că negoțul a-nflorit în oraș. Sau îmi primești banii. Păstrează restul, dacă vrei. Investește-l într-un ras și o tunsoare.

Individul nu-i răspunse.

Reacher își rulă cumpărăturile și le vârî la subsuoară. Ieși după Chang din magazin și se opri în vestibul ca să verifice telefonul. Nu avea ton. Doar o tăcere însoțită de zgomot de respirație, ca o conexiune directă cu spațiul cosmic sau sângele pulsând în cap.

— Coincidență? întrebă Chang.

— Mă îndoiesc, zise Reacher. Probabil că individul a desfăcut firele. Vor să ne izoleze.

— Pe cine voiai să suni?

— Pe Westwood, în LA. Mi-a venit o idee. Apoi, altă idee. Dar

mai întâi cred că ar fi bine să verificăm la motel.

— Nici tipul de la motel n-o să ne lase să folosim telefonul.

— Nu, spuse Reacher. Cred că putem fi siguri de asta.

*

Se apropiară de clădirea în formă de potcoavă a motelului dinspre sud, așa încât văzură mai întâi aripa cu biroul de recepție. Apoi, pe trotuarul de sub fereastra biroului, se aflau trei obiecte. Primul era scaunul din plastic, neocupat, dar rămas în poziția de peste noapte.

Al doilea obiect era valiza uzată a lui Keever, pe care ultima oară o văzuseră în camera 215, acum strânsă și în așteptare, umflată și abandonată acolo.

Al treilea lucru era valiza lui Chang, cu fermoarul tras, mânerul ridicat, și aceasta fiind împachetată și în așteptare.

Capitolul 21

Chang se opri din mers, ca din reflex, iar Reacher se opri și el lângă ea și spuse:

— Nu mai sunt camere la han.

— Asta-i următoarea lor mutare, răspunse Chang.

Continuară să meargă, apropiindu-se, pe măsură ce geometria se modifica, văzând, mai mult din interiorul potcoavei, grupuri de bărbați, adunați acolo așteptând, umplând locurile de parcare goale, lovind agale bordurile cu piciorul, blocând benzile de circulație. Cam treizeci de inși în total, inclusiv acel Moynahan care primise șutul în boașe. Arăta cam palid, dar nu mai mic decât fusese înainte. Nefericitul care-i era rudă nu era acolo. Probabil că încă zăcea la pat, îndopat cu analgezice.

— O să mergem direct în camera mea, o anunță Reacher.

— Ai înnebunit? obiectă Chang. Să zicem mersi dacă ajungem până la mașină.

— Mi-am cumpărat haine noi. Trebuie să mă schimb.

— Ia-le cu tine. Te schimbi mai târziu.

— Am făcut deja o concesie când nu m-am schimbat în magazin. Nu-mi place să umblu cu lucruri după mine.

— Nu putem să ne batem cu treizeci de oameni.

Merseră mai departe și se opriră la șase metri de scara de care aveau nevoie ca să urce spre camere. În apropierea ei se aflau trei indivizi. Toți se uitau la recepție, de unde chiorul tocmai ieșea gesticulând. Când ajunse lângă ei, spuse:

— Rezervarea domnului Keever s-a încheiat. Și la fel și cea a colaboratoarei dumnealui. Și mă tem că nu pot fi înnoite. În perioada asta a anului, scot din circulație camerele neocupate o zi, două, pentru operațiuni de întreținere necesare. Ne pregătim pentru seceriș.

Reacher nu spuse nimic. *Putem să ne batem cu treizeci de oameni.* La care răspunsul natural al lui Reacher ar fi fost: *De ce naiba nu?* Era în ADN-ul lui. Ca respirația. Era un bătăuș înnăscut. Era punctul lui forte, dar și cea mai mare slăbiciune a sa. Era cât se poate de conștient de asta, chiar în timp ce

analiza în minte mecanica problemei generate de raportul de forțe de unu la treizeci. Primii doisprezece erau simplu de rezolvat. Avea cincisprezece gloanțe în pistol și n-ar fi ratat mai mult de trei. Și, presupunând că Chang înțelegea apropoul, putea să mai adauge alți șase. Sau pe-acolo. O fi făcut ea parte dintre gulerele albe, dar pe de altă parte distanța era mică și ținta, numeroasă. Așa încât, după ce pistoalele se goleau de gloanțe, ar fi rămas poate doisprezece, ceea ce însemna mai mult decât își amintea să fi înfruntat înainte simultan, dar ar fi trebuit să fie fezabil. Presupunea că multe aveau să depindă de șoc, care era de presupus că avea să fie considerabil. Zgomotul, focul la gura țevii, carcasele gloanțelor zburând arcuit în soarele strălucitor al dimineții, oamenii prăbușindu-se.

Ar fi trebuit să fie fezabil.

Dar nu era. Nu se putea lupta cu treizeci de oameni. Nu în acel moment. Nu fără informații mai bune. Nu avea motivul. Spuse:

— Care e ora de plecare din motel?

— Unsprezece, răspunse chiorul, după care închise brusc gura, vizibil, ca și cum și-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

— Și cât e ceasul acum? se interesă Reacher.

Chiorul nu-i răspunse.

— E nouă fără trei minute, îl informă Reacher. O să plecăm cu mult înainte de unsprezece. Îți promit. Așa că acum toată lumea poate să se relaxeze. Nu e nimic de văzut aici.

Chiorul rămase nemișcat, văzându-se nevoit să ia o decizie. În cele din urmă, dădu din cap aprobator. Cei trei bărbați de lângă scară se dădură înapoi cu o jumătate de pas, dar intenția lor era clară. Nu plecau nicăieri, dar nici nu aveau să facă ceva. Nu încă.

Reacher urcă treptele în spatele lui Chang și, descuind ușa, intră în camera lui. Chang spuse:

— Chiar plecăm? La unsprezece?

— Înainte de unsprezece, zise Reacher. Probabil că în zece minute. N-are niciun rost să mai zăbovim aici. Nu avem suficiente informații.

— Nu putem să-l abandonăm pur și simplu pe Keever.

— Trebuie să ajungem undeva unde măcar să putem da un telefon.

Își aruncă hainele noi pe pat, desfăcu ambalajele și rupse

etichetele. Apoi, spuse:

— Poate-ar fi bine să fac un duș.

— Ai făcut duș acum două ore. Te-am auzit, prin perete.

— M-ai auzit?

— Ești bine. Îmbracă-te.

— Ești sigură?

Ea dădu din cap aprobativ și încuie ușa pe dinăuntru, punând și lanțul de siguranță. Reacher își duse lucrurile în baie, se dezbrăcă de hainele vechi și le îmbrăcă pe cele noi. Puse pistolul într-un buzunar și periuța de dinți în celălalt, împreună cu banii, cardul bancar și pașaportul. Făcu ghem hainele vechi și le înghesui în găleata de gunoi. Aruncă o privire în oglindă. Își netezi părul cu palmele. Gata de plecare.

Chang îl anunță prin ușă:

— Reacher, urcă scara.

— Cine? strigă Reacher.

— Cam zece inși. Ca o delegație.

O auzi cum se dă înapoi de lângă ușă. Auzi bubuituri în ușă, pline de mânie și nerăbdare. Ieși din baie și auzi broasca zgâlțâindu-se și lanțul zornăind. Văzu niște siluete afară la fereastră, pe pasarelă, o gloată de indivizi, dintre care unii se uitau prin geam.

— Ce facem? întrebă Chang.

— Ce-am făcut și până acum, zise el. Pornim la drum.

Se duse la ușă și desfăcu lanțul. Puse mâna pe clanță.

— Gata? întrebă el.

— Mai gata ca acum nici c-o să fiu vreodată, zise Chang.

Deschise ușa. Afară se stârni ceva agitație și individul aflat cel mai aproape de ușă se poticni în față. Reacher îl opri proptindu-și palma în pieptul lui și-l împinse înapoi. Cu un gest deloc blând.

— Ce e? întrebă el.

Individul își recăpătă echilibrul și spuse:

— Ora de plecare din motel tocmai a fost devansată.

— Și când ar trebui să plecăm?

— Acum.

Reacher nu-l mai văzuse pe individ înainte. Mâini mari, umeri lați, o față zbârcită, hainele pline de noroi. Ales cumva, probabil, să fie liderul grupului. Purtătorul de cuvânt. Desemnat de mulțime cel mai tare din parcare.

— Cum te cheamă? întrebă Reacher.

Tipul nu-i răspunse.

— E o întrebare simplă, insistă Reacher.

Niciun răspuns.

— Cumva Maloney?

— Nu, zise individul, cu ceva în glas. Ca și cum ar fi fost o întrebare prostească.

— De ce-i zice la orașului ăstuia Mother's Rest?

— Nu știu.

— Mergeți și așteptați jos. Plecăm când suntem gata.

— Așteptăm aici, zise individul.

— Jos, spuse din nou Reacher. Poți ajunge acolo în două moduri. Celălalt e cu capul înainte, peste balustradă. Alegerea îți aparține. Oricare dintre metode îmi convine.

Sub ei, chiorul se holba în sus. Valizele le fuseseră duse mai aproape de mașină. Erau așezate una lângă alta lângă portbagaj. Tipul cu mâini mari și haine murdare făcu o grimasă, o combinație între nepăsare, batjocură și încuviințare, și spuse:

— OK, mai aveți încă cinci minute.

— Încă zece, spuse Reacher. Cred că asta vom accepta. Aveți ceva împotrivă? Și să nu mai urcați încă o dată.

Individul avea în privire un fel de provocare mută.

— Din ce-ți câștigi existența?

— Cresc porci, răspunse insul.

— Dintotdeauna?

— De când mă știu.

— În același loc?

— Aproape.

— N-ai făcut armata?

— Nu.

— M-am gândit eu, spuse Reacher. Ne-ai lăsat să ocupăm poziția mai înaltă. Asta a fost o prostie. Pentru că treizeci de inși nu fac nicio ceapă degerată dacă trebuie să urce o scară doi câte doi. Știți că suntem înarmați. Puteam să vă doborâm ca pe niște veverițe. Din interiorul unei clădiri construite din bolțari. Pe care n-o puteți dărâma decât dacă v-ați adus lansatoare de grenade, lucru de care mă îndoiesc. Așa că nu mai urca scara. Și mai ales, caută să nu fii tu primul.

Tipul nu avu nicio replică la asta, iar Reacher se dădu înapoi și îi închise ușa în nas. Chang spuse:

— Dacă scopul nostru este să plecăm vii de-aici, nu cred c-ar trebui să provoci un scandal.

— Nu sunt de acord, spuse Reacher. Pentru că de îndată ce vom fi plecat, o să-nceapă să-și pună o întrebare. Ne mai întoarcem? Ăsta o să fie subiectul unei dispute aprinse. Dacă am fi fost umili și reținuți, ar fi știut că ne prefacem. Mai bine să-i lăsăm să creadă că rezistența lor a dat roade.

— Păi, a dat. Cum ai zis și tu: nu știm nimic.

— Ceva știm. Am zis că nu știm destule.

— Ce știm?

— Știm că tipul de la recepție a sunat să dea raportul privind situația. I-a spus șefului că vom pleca până-n unsprezece, dar asta n-a fost de-ajuns pentru ăla. Compromisul n-a fost acceptabil. A vrut să ne vadă plecați imediat. De aici, cei zece indivizi cu noul mesaj. Mesaj pe care nu l-am primit azi-noapte. Atunci am fost primiți cu brațele deschise. Deci, ce s-a schimbat?

— Femeia în alb, zise Chang.

— Întocmai. Același individ care ne vrea plecați acum n-a vrut să facă scandal în timp ce tipa se afla aici. Dar acum, după plecarea ei, am revenit la normal.

— Cine era femeia? Și unde s-a dus?

— Nu știm. Nu știm nici unde s-a dus bărbatul în costum. În afară de faptul că erau niște oameni importanți, cumva. De parcă, toată lumea trebuia să se poarte frumos în preajma lor. L-am văzut pe recepționer făcând ordine și curățenie înainte să vină mașina pentru tipul în costum. A aliniat toate scaunele. Înainte ca tipul în costum să vadă locul la lumina zilei.

— Nu erau investitori. În orice caz, nu dintre aceia care se duc efectiv să inspecteze o investiție. Nu aveau aerul necesar pentru așa ceva. Am petrecut o grămadă de timp cu investitorii.

— Atunci, ce sunt?

— Habar n-am. Musafirii importanți ai cuiva sau cei mai buni clienți ai cuiva. Sau ceva de genul ăsta. De unde putem noi să știm? Poate că fug de mâna justiției. Poate că asta e o linie ferată clandestină. Dar pentru o piață de nișă. Doar pentru un anumit club select. Pace, liniște și un somn de noapte sănătos garantate și toate deplasările rutiere asigurate cu Cadillac-ul. Pentru infractorii cu gulere albe.

— Și femeia aia s-ar fi îmbrăcat așa de elegant pentru asta?

— Probabil că nu.

— De acord că toată povestea are un iz feroviar. Se dau jos din tren, își petrec noaptea la motel și pleacă a doua zi de dimineață cu mașina. Pare ceva foarte efemer. Și lasă impresia de unidirecționalitate. Ca și cum aici ar fi doar un popas dintr-o călătorie mai lungă.

— De unde până unde?

Reacher nu răspunse.

— Ce facem acum? zise Chang.

— Mergem spre vest și hotărâm ce facem când telefonul tău începe să funcționeze.

Exact după zece minute, deschiseră ușa și ieșiră pe pasarelă. Cei treizeci de indivizi erau tot acolo, sub ei, adunați în mici grupuri independente, câte doi, câte trei sau câte patru, înconjurând micul Ford verde într-un semicerc aproximativ și depărtat. Cel mai apropiat era crescătorul de porci, cam la trei metri de mașină. Lângă el se afla Moynahan, cel suferind. Amândoi păreau încordați și nerăbdători. Reacher își băgă mâna în buzunar, atingând ușor cu palma și trei degete pistolul Smith, și începu să coboare treptele, urmat la mică distanță de Chang. Ajunseră la bază și femeia acționă telecomanda, iar mașina se descuie cu un pocnet surd, care se auzi foarte tare în liniștea înconjurătoare.

Reacher ocoli capota și se uită la crescătorul de porci, zicându-i:

— Plecăm imediat ce ne pui genții în portbagaj.

— Pune-ți-le singur, replică crescătorul de porci.

Reacher se rezemă de Ford, cu mâinile în buzunare și gleznele încrucișate. Era doar un tip care aștepta, având la dispoziție tot timpul din lume. Spuse:

— Din câte văd, n-ați avut nicio problemă să le strângeți și să le cărați până aici. Așa că bănuiesc că nu aveți nicio obiecție constituțională să ne atingeți lucrurile personale. Sau vreo alergie. Sau orice alt tip de impediment. Ei, a sosit momentul să vă terminați treaba. Le puneți în mașină și noi plecăm. Că doar asta și vreți, nu?

Individul nu spuse nimic.

Reacher așteptă. Liniștea deveni și mai apăsătoare. Auzea grâul foșnind în vânt, la nicio sută de pași mai încolo. Nimeni

nu se mișca. Apoi, unul dintre țipi se uită la cel de lângă el, care-l privi și el și în scurt timp cu toții se uitau unii la alții, cu priviri scurte și aspre, ca într-o dispută furioasă și tăcută dacă să renunțe la demnitate în schimbul rezultatelor. *Le puneți în mașină și noi plecăm. Că doar asta și vreți, nu?*

Pune-ți-le singur.

În cele din urmă, un tip din spatele crescătorului de porci rupse rândurile și păși în față. Era clar un ins pragmatic. Se duse la mașină și ridică portbagajul, după care așeză gentile înăuntru, una câte una, mai întâi a lui Keever, apoi a lui Chang. Închise ușa și se retrase.

— Mulțumesc, spuse Reacher. Sper să aveți cu toții o zi bună.

Deschise ușa din dreapta a mașinii și se așeză pe scaun. Lângă el, Chang se așeză la volan. Închiseră portierele la unison și Chang porni motorul. Ieși cu spatele din parcare, roti volanul și porni la drum, mai întâi în piață și apoi spre nord, trecând pe lângă restaurant și magazin, spre vechiul drum de căruțe, unde coti și se îndreptă spre vest, pe drumul care se întindea drept în fața ei, parcă nesfârșit, până dispărea în ceața aurie a orizontului, în acel punct având dimensiunea unui vârf de ac.

— Ne mai întoarcem? întrebă ea.

Reacher își luă mâna de pe pistol pentru prima dată de la ieșirea din camera de motel și spuse:

— Mă aștept să fim nevoiți să ne întoarcem.

Capitolul 22

După trei ore de mers cu mașina, se opriră să ia benzină și mâncare. Încă nu aveau semnal pe mobil. Se gândiră că s-ar putea să nu aibă parte de așa ceva tocmai până în apropiere de coridorul autostrăzii 1 – 25, după ce vor fi intrat adânc în Colorado. Poate după încă patru ore. Caz în care puteau foarte bine să se ducă direct în Colorado Springs, de unde fusese închiriat Fordul și de unde decolau cu regularitate avioanele spre Los Angeles. Conveniră că LA era următoarea lor destinație. Telefonul era o invenție minunată, dar, uneori, inadecvată. Ceea ce însemna că urmau să treacă prin sistemele de securitate din aeroporturi, așa că se descotorosiră de pistoale, aruncând părțile componente în diferite tomberoane de gunoi de pe cuprinsul popasului. Cum veniseră, așa se duseră.

Apoi Reacher conduse următoarea porțiune de drum, fără permis, deci ilegal, dar timp de două ore nu văzură decât două vehicule, niciunul dintre ele nefiind mașină de poliție. Apoi Chang preluă din nou volanul și își continuară drumul, până când orizontul auriu se întunecă, devenind cenușiu, ceea ce însemna că se apropiau de civilizație. Discutară despre ce era de făcut cu valiza lui Keever. Reacher, deloc sentimental când venea vorba de obiecte personale, înclina spre aruncarea acesteia, însă Chang o vedea ca pe un talisman. Ca pe un far al speranței. Ar fi vrut să o păstreze cu ei. În final, ajunseră la un compromis. Se opriră la un Fedex dintr-un centru comercial de la marginea localității Colorado Springs și expediară valiza la casa galbenă de pe străduța înfundată, în cartierul rezidențial din nordul orașului Oklahoma. Chang completă adresa pe formular și, după o lungă ezitare, bifă căsuța pentru „valabil fără semnătură”.

În aceeași după-amiază, opt bărbați se întâlniră la tejgheaua din interiorul magazinului de textile din Mother’s Rest. Proprietarul magazinului era deja acolo, cu cele două cămăși puse una peste alta și părul ciufulit, iar primul i se alătură tipul

de la magazinul de piese de schimb pentru echipamente de irigație, urmat de șoferul Cadillac-ului și de recepționerul de la motel, apoi de crescătorul de porci, de casierul de la restaurant și de Moynahan, cel care fusese lovit în boașe și lăsat fără pistol.

Al optulea participant la ședință veni după cinci minute. Era un tip solid, roșu la față, proaspăt ieșit de sub duș, îmbrăcat în blugi călcați și o cămașă elegantă. Era mai vârstnic decât Moynahan și tipul de la piese de schimb, mai tânăr decât recepționerul de la motel și proprietarul magazinului și cam de aceeași vârstă cu crescătorul de porci și casierul restaurantului. Avea părul aranjat, ca un prezentator de știri de la TV. Când își făcu intrarea, ceilalți șapte inși se îndreptară și tăcură, așteptând ca el să vorbească mai întâi. Bărbatul trecu direct la subiect.

— Se mai întorc? întrebă el.

Nimeni nu-i răspunse. Doar șapte priviri goale. Al optulea individ zise:

— Vreau s-aud argumentele pro și contra.

Urmă o scurtă tăcere, însoțită de foială și târșâit de tălpi pe podea, după care tipul de la piese de schimb spuse:

— N-o să se mai întoarcă pentru că ne-am făcut treaba. Nu au aflat nimic aici. Nici dovezi, nici martori. De ce să se mai întoarcă într-un loc sterp?

Șoferul de Cadillac zise:

— O să se întoarcă pentru că ăsta-i ultimul loc în care se știe că s-a aflat Keever. Se vor întoarce de câte ori va fi nevoie. De unde ar mai putea s-o ia de la capăt când nu vor ajunge nicăieri?

— Suntem siguri că nu au aflat nimic aici? întrebă al optulea individ.

Omul de la tejghea răspunse:

— Nimeni n-a vorbit cu ei. Nicio vorbuliță.

— Au folosit o singură dată telefonul public, zise proprietarul magazinului. Au încercat trei numere și nu li s-a răspuns de la niciunul, după care au plecat iar la treburile lor. Nu așa procedează oamenii când au informații fierbinți.

— Deci, consensul e că n-au aflat nimic?

— Ce să fie?

— Ceea ce credeți cu toții.

Șoferul de Cadillac simți nevoia să precizeze:

— Ceea ce credem noi este că au aflat mai puțin decât nimic. Au ajuns în magazinul meu, căutându-l pe un tip inexistent, Maloney. Se vedea că nu știu nimic. Dar se vor întoarce. Pentru că știu sigur un lucru: Keever a fost aici.

— Deci, au aflat totuși ceva.

În magazin se lăsă liniștea.

— Așa am convenit, spuse chiorul. Trebuia ca lucrurile să arate ca și cum ar fi plecat undeva. Nu s-a stabilit niciodată că vom nega că a fost aici.

— Ce atitudine au avut când au plecat? întrebă al optulea om.

— Tipul și-a arătat mușchii pe-aici, spuse crescătorul de porci. Ca un fel de consolare, mă gândesc. Probabil ca să se simtă mai bine. Să facă pe durul când de fapt era varză. Cred că tipa s-a simțit jenată de faza asta.

— Se mai întorc?

— Eu votez pentru nu.

— Cine votează pentru da?

Doar șoferul de Cadillac ridică mâna.

— O majoritate de șase la unu, conchise al optulea individ. O evaluare corectă. Cred că sunteți aproape de adevăr. Și sunt mândru de voi toți. Au venit, n-au aflat nimic, în afară de ceea ce ne-am permis să-i lăsăm să afle, și s-au cărat. Cu șanse reduse să se întoarcă.

Foiala și târșâitul picioarelor deveniră ceva mai vioaie. Indivizii își scoaseră piepturile în față, cu colțurile gurilor lăsate în jos, în grimase autozeflemitoare.

— Dar șansele reduse sunt cele care pun lumea în mișcare, zise al optulea individ.

Grimasele se transformară în aprobări solemne din cap, șapte oameni serioși exprimându-și cu gravitate acordul cu această perlă de înțelepciune.

— Încotro au plecat? întrebă al optulea individ.

Șapte ridicări din umeri și șapte priviri goale.

— Nu prea are importanță, zise al optulea ins. Decât dacă s-au dus la Los Angeles. Jurnalistul e punctul nostru vulnerabil. E singurul mod în care pot să dezlege enigma, conform celor aflate de la Keever.

— O șansă la un milion, spuse Moynahan. Cum ar putea

măcar să știe ce caută? De unde-ar putea Westwood să știe ce deține?

— O șansă la un milion poate pune lumea în mișcare.

— Se presupune că suntem complet invizibili, zise recepționerul de la motel. Nu-i așa? Nu pentru asta plătim?

— Nu voi plătiți pentru asta, ci eu.

În magazin se lăsă din nou liniștea, până când tipul cu piesele de schimb rupse tăcerea, zicând:

— OK, nu pentru asta plătești?

— Da, așa e. Și nu doar atât. Plătesc pentru asistență, cum și când am nevoie. Calitate maximă. Cu toate serviciile incluse.

— Să apelezi la cineva din afara cercului nostru e un pas important.

— Da, așa e, spuse din nou al optulea bărbat. Există aspecte negative considerabile. Dar și aspecte pozitive. Trebuie să le discutăm.

— Ce fel de asistentă?

— Există un meniu. Primesc serviciile pentru care plătesc. De la mărunțișuri la chestii importante.

— Cred că trebuie să începem cu supravegherea, spuse proprietarul magazinului. Măcar. Dacă ajung în preajma lui Westwood, la ziar, noi trebuie să aflăm de îndată. Ca să ne putem pregăti pentru ceea ce urmează. Dacă o șansă la un milion s-ar întoarce împotriva noastră.

Ceilalți șase se uitară la fața celui de-al optulea bărbat, așteptând mustruluiala, dar văzând că acesta nu zice nimic, începură să-și exprime aprobarea dând din cap, judicios.

— Trebuie să supunem la vot, zise cel de-al optulea bărbat. Sunteți toți pentru supraveghere?

— Asta-i limita de jos a meniului? întrebă Moynahan.

Al optulea bărbat încuviință cu o mișcare a capului și zise:

— Telefoane, internet și supraveghere vizuală.

— Cât de sus ajunge meniul?

— Până la ceea ce ei denumesc soluție permanentă.

— Putem și noi să executăm partea asta.

— Cum se mai simte fratele tău?

— Vreau să spun, data viitoare vom fi pregătiți.

— Te-ai răzgândit? Acum crezi că va mai fi și o „dată viitoare”?

Tăcere în magazin.

— Cine votează pentru supraveghere? întrebă al optulea bărbat.

Șapte mâini se ridicară.

— Mă bucur că sunteți de acord, spuse al optulea bărbat. Pentru că deja am dat telefon. Supravegherea a început în urmă cu o oră. Au trimis un tip numit Hackett. Unul dintre oamenii lor cei mai buni, mi-au spus. Calificat în mai multe domenii.

Capitolul 23

Compania de închirieri auto avea un autobuz pentru clienții care returnau mașinile și doreau să ajungă la aeroport, ceea ce era convenabil, dar prea lent. Se mai adăuga o jumătate de oră la o zi deja lungă. Reacher și Chang ajunseră la ghișeul de bilete la începutul serii. Exista o cursă pentru LA ce urma să plece, dar toate locurile erau vândute. În plus, mai era și o lungă listă de pasageri în așteptare. Două defecțiuni tehnice din timpul zilei provocasem un adevărat haos.

Următorul zbor disponibil era a doua zi dimineața la ora opt. Altă variantă nu exista, așa că acceptară. Chang avea un bilet de întoarcere pe care-l folosi, iar Reacher își cumpără și el unul. Funcționara le spuse că îmbarcarea urma să înceapă cam cu patruzeci de minute înainte de decolare, adică în jurul orei șapte și douăzeci, și până atunci puteau să se cazeze la un hotel al aeroportului situat la cinci minute de mers cu autobuzul.

Aleseră să meargă pe jos, Reacher cărându-i valiza lui Chang, pentru că se gândise că trotuarele betonate ar fi putut să-i deterioreze rotițele. Hotelul făcea parte dintr-un lanț, era curat și alb la exterior, cald și bej la interior, cu un neon verde care-i anunța denumirea și rolul. În hol se găsea un mic grup de oameni, vreo nouă, care nu stăteau neapărat la coadă la recepție, cei mai mulți doar pierzând vremea și ei pe-acolo, vorbind la telefoanele celulare, părând frustrați, sau și una, și alta. *Defecțiuni tehnice din timpul zilei provocaseră un adevărat haos.* Reacher nu zbura des cu avionul, dar recunoștea semnele.

Funcționara de la recepție le făcu semn să se apropie. Era o femeie tânără îmbrăcată într-un sacou mulat pe corp și cu o eșarfă la gât. În gestul ei se citea un fel de urgență secretă.

— Domnule, doamnă, mi-a rămas o cameră liberă. Dacă aveți nevoie, cred c-ar fi bine să o luați chiar acum.

— O singură cameră? întrebă Chang.

— Da, doamnă, pentru că astăzi au fost niște probleme cu avioanele.

— Mai există vreun alt hotel?

— Nu în incinta aeroportului.

Reacher interveni:

— Luăm camera.

La privirea întrebătoare a lui Chang, Reacher răspunse:

— Găsim noi o soluție.

Plăti și primi un card de acces în schimb. Etajul al cincilea, camera 501, lifturile la stânga, room service până la ora unsprezece, mic dejun inclus, wi-fi gratuit, în spatele lor, două cupluri se așezaseră la rând, pe cale să fie dezamăgite. Reacher și Chang urcară cu liftul până la cinci și găsiră camera. Era decorată în bej și verde și bine aranjată. Dar Chang nu-și exprimă părerea în această privință. Reacher spuse:

— Poți s-o folosești.

— Și tu ce-o să faci?

— Sunt sigur c-o să găsesc o soluție.

Îi duse geanta înăuntru și o lăsă lângă pat. Îi dădu cardul de acces și spuse:

— Ar trebui să mergem să mâncăm ceva. Înainte ca toți pribegii să ocupe toate mesele.

— Dă-mi voie să mă aranjez întâi. Ne vedem în restaurant.

— OK.

— Tu nu vrei să te aranjezi puțin? Dacă vrei, poți să te duci primul la baie.

Reacher se studie în oglindă. Se tunsese de curând și la fel de recent se bărbierise și făcuse duș, iar hainele erau noi, așa că spuse:

— Mă tem că mai bine de-atât e greu să arăt.

*

Restaurantul era la parter, fiind separat de zona de recepție de holul pentru ascensoare. Era un spațiu plăcut, cu draperii, covor și lemn deschis la culoare, compromis de finisajele din vinilin care acopereau toate suprafețele, menite să protejeze de pete și zgârieturi. Reacher așteptă lângă pupitrul hostessei, care îl conduse la o masă pentru doi de lângă o fereastră. Nu prea aveai ce să vezi afară. Doar niște lumini galbene și o parcare plină de pluguri de zăpadă, lăsate în așteptare pe timpul verii.

Chang ajunse opt minute mai târziu, spălată pe față, cu părul pieptănat, purtând un tricou curat. Se așează față în față cu Reacher. Arăta bine, din nou energică, vădit înviorată de

confortul simplu al apei curente. Dar deodată se schimbă la față, ca și cum brusc văzuse cealaltă parte a ecuației, anume că ceea ce ea avea, lui îi lipsea.

— Nu-ți face griji în privința asta, o liniști el.

— Dar unde-o să dormi? întrebă ea.

— Aș putea dormi chiar aici.

— Pe scaunul ăsta de restaurant?

— Am fost în armată treisprezece ani. Înveți să dormi cam în toate locurile posibile.

După o scurtă ezitare, ea spuse:

— Cum a fost în armată?

— Destul de bine, una peste alta. Am amintiri plăcute și nicio nemulțumire reală. În afară de chestiile evidente.

— Și anume?

— La fel ca și la tine, sunt sigur. Șuvoiul fantastic de bălării coborât asupra ta dinspre ofițerii superiori care n-au nimic mai bun de făcut.

— Am avut parte și de-așa ceva, spuse ea zâmbind.

— Ăsta-i motivul pentru care ai plecat?

Ea încetă să mai zâmbească.

— Nu, nu chiar.

— Îți spun dacă-mi spui și tu.

— Nu știu dacă vreau.

— Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Ezitând puțin, ea trase aer în piept și apoi expiră.

— Tu primul, spuse.

— Se făceau reduceri de personal, prin urmare, grangurii făceau selecții. Aveam un dosar așa și-așa și chiar atunci unui anume individ i s-a pus pata pe mine. Ținând cont de cele două circumstanțe, n-a fost chiar o surpriză imensă că dosarul meu a ajuns în tăvița pentru pus pe liber.

— Care individ?

— Un locotenent–colonel. Un grăsan, cu muncă de birou. La relații cu publicul, în Mississippi. Eu eram acolo, mă ocupam de un caz nasol, el s-a bășicat dintr-un motiv ridicol, iar eu am fost puțin cam nerăbdător cu el, verbal, între patru ochi, motiv pentru care individul s-a simțit jignit. Și s-a răzbunat, pur și simplu pentru că momentul i-a fost favorabil. Înainte, când nu se făceau reduceri de personal, scăpasem basma curată pentru chestii mult mai serioase.

— N-ai putut să te opui?

— Puteam să apelez la câțiva inși care-mi erau datori. Dar răul fusese făcut. Era un joc nul. Dacă aș fi avut câștig de cauză, colonelul ar fi pierdut, lucru pe care nu l-ar fi văzut cu ochi buni toți ceilalți colonei. Niciunul dintre ei nu m-ar mai fi vrut în preajma lui. Aș fi sfârșit păzind o baracă cu un radar în nordul îndepărtat al Alaskăi. În toiul iernii. Nu aveam decât de pierdut. Plus că în sfârșit se umpluse paharul pentru mine. Chiar nu eram dorit acolo. Mi-am dat seama în cele din urmă. Așa că nu m-am împotrivit. Am fost lăsat la vatră, fără tinichele de coadă, și am luat-o din loc.

— Când a fost asta?

— Cu mult timp în urmă.

— Și încă nu ți-ai găsit locul.

— Asta-i prea profund.

— Ești sigur?

— În adâncul meu, sunt foarte superficial.

Ea nu-i răspunse. O chelneriță veni și le luă comanda. După ce plecă, Reacher spuse:

— E rândul tău.

— Pentru ce? întrebă Chang.

— Povestea ta.

Chang avu o nouă ezitare.

— Într-un fel, seamănă cu a ta, spuse ea. O situație din care nu aveam decât de pierdut. Doar că mi-am făcut-o cu mâna mea. M-am lăsat prinsă în capcană. N-am văzut ce vine.

— Ce să vină?

— Cineva mi-a pătruns în casă. N-au luat nimic, n-au căutat nimic, n-au spart nimic și n-au lăsat în urmă nimic. Lucru pe care nu l-am înțeles atunci. Lucram la un caz de spălare de bani. Erau grămezi de bani la mijloc, un lanț întortocheat de firme fantomă, ca de obicei, numai că știam cine era omul. Însă era greu de dovedit. De fapt, aproape imposibil. Mă bătea gândul să-l las baltă. N-are niciun rost să trimiți în judecată pe cineva dacă n-ai nicio șansă realistă să câștigi procesul. Și apoi individul a venit să mă vadă. Eram efectiv pe punctul de a-i spune că dosarul urma să fie clasat. Doar că el a vorbit primul și era cu doi pași în urmă. Mi-a spus că, dacă nu renunț imediat, o să mă reclame că luasem mită, încă de la început, ca să închid ochii, iar ulterior m-am răzgândit și l-am înjunghiat pe

la spate. Păstrând banii de mită. Se gândea că în felul ăsta toată activitatea mea avea să fie pătată, sau chiar că voi fi exclusă, iar el va scăpa.

— Oamenii pot spune tot felul de lucruri. Cum putea s-o dovedească?

— Înființase un cont bancar pe numele meu în Caraibe și a virat banii de mită în acel cont. Erau chiar acolo, cât se poate de reali. O sumă foarte mare. Ar fi confirmat tot ceea ce ar fi declarat.

— Atâta doar că el a deschis contul, nu tu. Trebuie să fi existat niște documente.

— Mi-a spus că o femeie îmi pătrunsese în casă. N-a luat nimic, n-a căutat nimic, n-a spart nimic și nici n-a lăsat nimic. Dar mi–a folosit linia telefonică fixă. A deschis contul în numele meu, chiar din casa mea, și totul era înregistrat pe factura telefonică. Ceea ce mă plasa între ciocan și nicovală. Cum puteam să demonstrez că nu eu dădusem acel telefon? M-am gândit că poate banca din străinătate avea înregistrarea convorbirii, sau cei de la NSA, dar două voci feminine sunt greu de distins într-o convorbire internațională, mai ales dacă tipa încercase să-mi imite vocea, și bănuiam că așa făcuse, pentru că individul era foarte bine organizat. De exemplu, îmi știa numărul de asigurări sociale și numele de fată al mamei. Se pare că asta era parola mea de securitate.

— Și ce-ai făcut?

— Ce mi-a spus să fac. Am renunțat la caz. Pe loc. Am închis dosarul. Ceea ce oricum aveam de gând să fac. Cred.

— Și unde-i individul acum?

— E bine-mersi, în afaceri.

— Ce s-a întâmplat cu banii de mită?

— Au dispărut. I-am urmărit, așa cum știa c-o să fac. I-am găsit în contul unei firme fantomă din Antilele Olandeze. Se pare că achiziționasem o poziție minoritară într-o instituție financiară, ca investiție pe termen lung. El era acționarul majoritar. Eram legați pentru totdeauna.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Am mărturisit. I-am spus tot comandantului meu. Vedeam că ar fi vrut să mă creadă, dar Biroul nu funcționează pe bază de încredere. Așa că începând din acel moment nu mai puteam fi folosită ca agent activ. Mărturia mea ar fi devenit automat

suspectă, chiar și după niște ani. Aș fi fost visul erotic al oricărui avocat al apărării. Cum ar fi fost să mă-ntrebe așa, pe neașteptate: „Vă rog să ne spuneți, doamnă agent special, cum a fost cu banii de mită pe care nu puteți dovedi că nu i-ați luat?” Aș fi ajuns să-ți țin tovărășie la radarul ăla din Alaska. În toiul iernii. Aveam numai de pierdut. Așa că am demisionat.

— Dură chestie.

— Uneori câștigi, alteori pierzi.

— Nu, câștigi din belșug și pe urmă pierzi o dată. Nu mai ai a doua șansă.

— Nu îmi displace ceea ce fac.

— Dar?

— Nu știu cât mai putem s-o ținem așa. Nu mi se pare că e un job pe viață.

— Pentru Keever, poate c-o fi fost.

— E foarte dur ce-ai zis.

— Care a fost povestea lui?

— A fost?

— OK, este.

— Am auzit că urma să primească a treia mustrare. Biroul acționează foarte prudent, iar el avea obiceiul să dea buzna. Fără niciun plan, fără să-și asigure întâriri. I-au spus că punea cazurile în primejdie. Și nu doar cazurile, ci și pe el și pe colegii lui agenți. A treia mustrare urma să-l califice și pe el în lotul pentru Alaska. Baraca aia a radarului ar fi început să devină neîncăpătoare. Așa că și-a dat demisia, înainte de audieri. Cred că a considerat că era singurul lucru demn de făcut. Și, înainte s-o spui tu, desigur, sunt de acord, probabil că la fel a procedat și în Mother’s Rest. A dat buzna, fără să țină cont de nimic. N-a mai așteptat să-i vină întâriri.

Chelnerița le aduse farfuriile cu mâncare și porții noi din băuturile comandate. După plecarea ei, Reacher spuse:

— Dar Keever a cerut întâriri. A ajuns până acolo. Știm asta. De ce n-a mai așteptat?

— Nerăbdare? Urgență? fu de părere Chang.

— Poate că au ajuns la el înainte. În timp ce aștepta. Poate că nu s-a grăbit să intervină.

— Ăsta parc-ar fi un mesaj de interes public din partea minților înfierbântate de pretutindeni.

— Nu știm ce s-a întâmplat.

— Îmi doresc să fi apucat să-și ia tălpășița.
— Asta e întotdeauna o politică sănătoasă.
— Pariez că n-ai făcut-o niciodată.
— Ba nici nu-mi mai aduc aminte de câte ori. Ăsta-i și motivul pentru care sunt încă aici și iau cina cu tine. Universul haotic. Darwinismul în acțiune.
După o scurtă pauză, Chang spuse:
— Pot să te-ntreb ceva?
— Desigur.
— Noi acum luăm cina?
— Așa scria pe meniu. Prânzul a fost diferit și cu siguranță că nu e vorba de micul dejun.
— Nu, adică, luăm cina, nu doar înfulecăm în grabă ceva la margine de drum?
— Ca în scenariul cu lumânări și muzică de pian?
— Nu neapărat.
— Cu violoniști și tipi care să vândă trandafiri?
— Dacă s-ar fi cuvenit.
— Ca la o întâlnire romantică?
— Cam așa ceva, cred, spuse ea.
— Vrei un răspuns sincer?
— Întotdeauna.
— Să zicem că l-am fi găsit pe Keever ieri, poate coborând din tren sau căzut într-un lan de grâu, undeva, cu glezna scrântită, rupt de foame și de sete, dar altfel OK, atunci da, în mod cert te-aș fi invitat la cină și, dacă ai fi acceptat, atunci am fi luat acea cină cam pe la ora asta, așa încât cred că ceea ce facem acum s-ar fi încadrat, pe jumătate.
— Doar pe jumătate?
— Nu l-am găsit pe Keever. Așa că, parțial, înfulecăm ceva la margine de drum.
— Dar m-ai fi invitat la cină?
— Fără doar și poate.
— De ce?
— Pentru că ești genul de persoană cu care-mi place să iau cina.
Chang rămase tăcută un lung moment, cinci sau șase secunde, până la limita senzației de disconfort, după care spuse:
— Aș fi acceptat, din același motiv.

— Excelent.

— Așa că să-ți fie clar în minte, noi acum luăm cina. Nu înfulecăm ceva pe drum. Asta-i o realitate, nu o întrebare.

— Atunci, de ce m-ai întrebat?

— Ca să mă asigur că știi.

În noaptea aceea, Reacher nu avu nevoie de scaunele de restaurant. Mâncară desertul și-și băură cafeaua, încet, relaxați, fără să se grăbească deloc, amândoi alegând să se lase în seama inevitabilului, apoi Chang semnă nota de plată și se ridică, urmată de Reacher, iar ea îl prinse de braț, de parcă ar fi fost un cuplu de multă vreme. Ieșiră din restaurant împreună, încet, relaxați, fără să se grăbească deloc, așteptară să vină liftul și urcară până la etajul al cincilea, după care deschiseră ușa camerei.

Pe urmă, lucrurile se precipitară, devenind mai puțin relaxate și ceva mai grăbite. Chang era caldă și mirosea frumos, cu pielea catifelată și picioarele lungi, tânără, dar nu puștoaică, și îndeajuns de rezistentă ca să-i facă față, și îndeajuns de puternică să nu ai de ce să-ți faci griji. Reacher o plăcea mult și ea părea să-l placă la rândul ei. După aceea au stat de vorbă o vreme, apoi ea a adormit și a adormit și el, în felul cel mai plăcut pe care-l știa.

Capitolul 24

Îmbarcarea începuse la țanc, la șapte și douăzeci de minute dimineața. Chang își cără geanta de-a lungul pasarelei de îmbarcare, urmată de Reacher, până ajunseră la locurile ieftine aflate cam la două treimi din lungimea avionului, spre coadă. Chang își puse geanta în compartimentul de deasupra scaunelor și ocupă locul de la geam. Reacher se așeză pe locul dinspre culoar și o întrebă:

— Cât de bine cunoști LA-ul?

— Îndeajuns de bine ca să găsesc clădirea ziarului, răspunse ea.

— Poate că lucrează de-acasă.

— Caz în care nu ne vom întâlni cu el acolo. Sunt sigură că-și tine adresa la secret, chiar dacă numărul de mobil e public. O să aleagă o cafenea din cartier.

— N-am nicio problemă cu asta, dar în ce cartier? Le știi pe toate?

— Cred că va trebui să închiriem altă mașină. Să aibă și GPS.

— Poate că e la birou și vrea să ne-ntâlnim acolo. Am putea să luăm un taxi.

— Ajungem prea devreme. N-o să fie încă la birou.

— OK, îl sunăm pe mobil când aterizăm și-l lăsăm pe el să hotărască. La cafenea sau la birou. Mașină închiriată sau taxi.

— Asta dacă acceptă să ne vadă.

— Două sute de morți. E un subiect.

— De care a auzit deja, după supozițiile tale. Când l-a sunat clientul lui Keever. Care nu pare să-i fi făcut cine știe ce impresie.

— Între a auzi și a asculta e o diferență. Și în asta constă problema noastră. Mă îndoiesc că Westwood știe măcar ce-a primit. N-a ascultat, iar însemnările lui nu par să reprezinte cine știe ce. O să fie ca și cum am încerca să găsim acul în carul cu fân.

— Și dacă nu reușim?

— Nu se poate.

— Ești optimist în dimineața asta.

— E o consecință inevitabilă. Am avut o noapte foarte plăcută.
— Și eu.
— E bine de știut.
— Cum îți spun prietenii?
— Reacher.
— Nu Jack?
El clătină din cap.
— Până și mama îmi zicea tot Reacher.
— Ai frați, surori?
— Am avut un frate, pe nume Joe.
— Unde e acum?
— Nicăieri. A murit.
— Îmi pare rău.
— Nu e vina ta.
— Cum îi spunea mama voastră?
— Joe.
— Iar ție-ți zicea Reacher.
— E numele meu, în aceeași măsură ca și Jack. Vrei să spui că prietenii tăi nu-ți spun Chang?
— Am fost ofițerul Chang, apoi agentul special Chang, dar asta era valabil doar la muncă.
— Și-atunci, cum ți se spune?
— Michelle, spuse ea. Sau Shell, uneori, mai pe scurt. Nume care chiar îmi place. E un diminutiv drăguț. Doar că nu în asociere cu numele meu de familie. Shell Chang sună ca o chestie între un star porno coreean, o companie de exploatare petrolieră din Marea Chinei de Sud și un fișic de monede aruncate în sertarul casei de marcat.
— OK, spuse Reacher. Rămâne Michelle. Sau Chang. Apoi avionul decolă și porni în urmărirea zorilor spre vest, pe deasupra munților.

La șapte ore de mers cu mașina spre est, în Mother’s Rest, zorii veniseră deja. Trenul de dimineață sosise și plecase. Agitația de la micul dejun din restaurant se domolea. Individul cu două cămăși își deschisese magazinul. Tipul de la piese de schimb îl deschisese și el pe-al lui și deja se înghesuise în spatele tejghelei, sortându-și facturile pe categorii. Șoferul de Cadillac își aranja și el chitanțele pentru cele șapte conturi ale

sale, Western Union, Moneygram, fax, xerox, Fedex, UPS și DHL. Moynahan, cel lovit cu piciorul în boașe și lăsat fără pistol, era tot acasă, îngrijindu-și fratele, încă ușor amețit.

Iar chiorul ieșea din biroul motelului, oprindu-se în loc și adulmecând aerul, privind de jur-împrejur la perimetrul interior al clădirii în formă de potcoavă, la locurile de parcare, la trotuarul ce trecea prin fața camerelor de la parter. O inspecție vizuală relaxată. Becurile electrice – funcționau toate. Scaunele din plastic – toate aliniate frumos. Toate erau la locul lor. Totul era liniștit și senin. 214 era goală. 215 era goală.

Vasăzică, nu s-au întors, își zise.

Totul era bine.

Terminalul pentru sosiri de la aeroportul LAX era foarte aglomerat, așa că Reacher și Chang se văzură nevoiți să dea serios din coate ca să iasă din înghesuială pe trotuar, unde căutară un loc liniștit pentru a putea da un telefon. Chang se ascunse după un stâlp și formă numărul. Și îl trezi din somn pe Westwood. Ziua de lucru a acestuia nu începea dis-de-dimineață. La început, se simți stânjenită, apoi adoptă o atitudine împăciuitoare și trecu la subiect. Se prezentă din nou și îi spuse că trebuia să se întâlnească cu el, pentru că ceva ce li se păruse neînsemnat amândurora dintr-odată nu mai părea la fel. Îi spuse că apăruse un număr credibil de două sute de morți. Că, în calitate de fost agent FBI, luase lucrurile în serios. Colegul ei, a mai adăugat ea, fost militar, lua și el lucrurile în serios. Și, desigur, drepturile pentru publicarea cărții erau încă disponibile.

Apoi ascultă în timp ce Westwood îi dictă o adresă și închise.

— O cafenea, spuse ea. În Inglewood.

— Asta-i pe aproape, spuse Reacher. Când?

— Treizeci de minute.

— Ar trebui să luăm un taxi. N-avem timp să-nchiriem o mașină.

*

La treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother’s Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi un apel pe telefonul fix. Calitate maximă, dar nu chiar. Omul lor, Hackett, înregistrase primul contact. Avusese loc o convorbire telefonică de șase minute, de la mobil la mobil, între Westwood, care era

acasă se pare, ținând cont de orele lui de program, și o femeie care s-a recomandat drept Chang, aflată la aeroport, judecând după zgomotul de fond, și care era însoțită de un coleg pe care l-a descris ca fost militar. Au fost menționate niște decese și s-a stabilit o întâlnire, într-o cafenea din Inglewood, pe care Hackett avea s-o supravegheze.

Coada la taxi era lungă, dar rapidă, iar Inglewood era imediat în partea cealaltă a șoselei Interstate 405 față de aeroport, așa că ajunseră înainte de ora stabilită la cafeneaua indicată. Care era doar unul dintre numeroasele localuri înșirate pe marginea străzii. Multe aveau măsuțe la stradă și cuvinte italienești scrise cu creta pe tăblițe negre, dar cea aleasă de Westwood era diferită. Era o cafenea ca de pe vremuri, îmbrăcată în vinilin și linoleum, decolorate de-a lungul deceniilor până la un kaki șters. Era ocupată cam pe sfert, cu bărbați singuri la mese, unii își citeau liniștiți ziarul, alții priveau pur și simplu în gol. Niciunul dintre ei nu arăta ca un redactor științific.

— Am ajuns devreme, spuse Chang. Iar el o să întârzie.

Așa că ocupară un separeu, șezând unul lângă altul la o masă melaminată, pe o banchetă tapițată cu vinilin matlasat, care la început se poate să fi fost roșie și scânteietoare, dar acum căpătase aceeași nuanță de kaki care domnea în jur. Comandară cafea, una fierbinte, alta cu gheață. Așteptară. Locul era liniștit. Doar foșnetul paginilor de ziar și clinchetul cești lor grele pe farfurioarele din ceramică.

Cinci minute.

Apoi Westwood sosi în sfârșit. Nu semăna deloc cu ceea ce se așteptase Reacher să vadă, dar realitatea părea la fel de potrivită cum fuseseră și așteptările lor preconcepute. Era un tip căruia îi plăcea să se miște în aer liber, nu un șoarece de bibliotecă, și bine clădit, nicidecum un subțirel. Arăta ca un naturalist sau un explorator. Avea părul scurt, dar ciufulit, blond grizonant, și o barbă cam de aceeași lungime și culoare. Avea fața arsă de soare și riduri de expresie în jurul ochilor. Avea cam patruzeci și cinci de ani. Purta îmbrăcăminte făcută din materiale speciale și cu multe fermoare, dar veche și șifonată. Avea în picioare bocanci de drumeție, cu șireturi pestrițe, ca niște corzi de alpinism miniaturale. Purta pe umăr o

geantă de voiaj din pânză groasă, mare cam cât o geantă de poștaș.

Se opri imediat după intrare și o identifică instantaneu pe Chang, fiindcă era singura femeie din local. Se așeză pe bancheta de vizavi, dincolo de vinilinul uzat, trăgându-și geanta după el. Își puse antebrațul pe masă și spuse:

— Presupun că celălalt coleg al tău încă n-a apărut, domnul Keever, parcă așa-l chema?

Chang răspunse cu o mișcare aprobatoare a capului și spuse:

— Ne-am lovit de un zid, în ceea ce-l privește. Am ajuns într-o fundătură. Putem să-i reconstituim traseul până-ntr-un punct, dar nu și mai departe.

— Ați sunat la poliție?

— Nu.

— Atunci, prima mea întrebare este de ce nu?

— Ar fi o reclamație privind dispariția unei persoane, în această etapă, doar de asta poate fi vorba. E un adult dispărut de trei zile. Chiar dacă vor primi reclamația, nu vor face nimic în privința asta. Ar considera-o ca lipsită de prioritate.

— Două sute de morți s-ar putea să-i intereseze.

— Nu putem dovedi nimic. Nu știm cine, de ce, când, unde sau cum.

— Deci v-am invitat la micul dejun pe banii mei pentru că există un individ a cărui dispariție nici măcar n-ați reclamat-o și două sute de morți despre care nu știți nimic?

— Ne-ai invitat la mic dejun pentru că primești drepturile pentru carte. Poți să cumperi de banii ăia o mulțime de mic dejunuri.

— Atât doar că numai acest mic dejun valorează mai mult decât drepturile pentru carte. Până acum, cu drepturile pentru carte și dacă mai pun cincizeci de cenți pot să-mi cumpăr o cafea.

— Ești om de știință, spuse Reacher. Trebuie să te gândești la problemă într-un mod științific.

— În ce fel?

— Statistic, poate. Și lingvistic. Cu o nuanță de sociologie. Plus o înțelegere profundă și înnăscută a naturii umane. Gândește-te la numărul două sute. Pare un număr frumos și rotund, dar de fapt nu e. Nimeni nu spune două sute pur și simplu la întâmplare. Oamenii spun o sută sau o mie. Sau sute,

sau mii. Două sute de morți mie mi se pare ceva specific. Ca un număr adevărat. Poate rotunjit în sus de la 180 sau 190, dar mie-mi lasă impresia că în spatele lui se ascund niște informații. Îndeajuns ca să-mi țină interesul treaz. De exemplu. Vorbind ca un anchetator.

Westwood nu spuse nimic, așa că Reacher continuă.

— În plus, noi credem că polițiștii au auzit deja povestea și n-au luat-o în seamă.

Westwood încuviință cu o mișcare a capului.

— Pentru că presupuneți că cel care i-a fost client domnului Keever a sunat pe toată lumea, de la Casa Albă în jos. Inclusiv pe mine.

— Și de-aici trebuie să începem. De la client. Trebuie să-l găsim pe individ. Trebuie să auzim din nou povestea, de la început, așa cum a făcut Keever. Și după aceea poate că putem să deducem ce s-a întâmplat pe urmă.

— Cum v-am spus, primesc sute de telefoane.

— Câte?

— Touché.

— Și le înregistrezi pe toate. Și asta ne-ai spus.

— Nu cu multe detalii.

— Poate am putea să-l deslușim.

— Ați avea nevoie măcar de un nume.

— Cred că avem un nume.

Chang aruncă o privire la Reacher.

— Posibil, spuse Reacher către ea.

Apoi se întoarse către Westwood și zise:

— Probabil că nu e un nume real, dar ar putea fi un început. Ne-ai spus că, mai devreme sau mai târziu, blochezi apelurile sâcâitoare. Când nu mai sunt bine-venite. Să zicem că un tip s-a simțit frustrat de asta și a încercat s-o ia de la capăt revenind sub un alt nume și sunând de la un alt număr de telefon.

— Se poate întâmpla, admise Westwood.

Reacher se întoarse spre Chang și o îndemnă:

— Arată-i semnul de carte al lui Keever.

Chang scoase hârtia din buzunar și o netezi pe masă. Numărul de telefon cu 323 și *Mother's Rest – Maloney.*

— Ăsta-i numărul meu, zise Westwood. Nu încape nicio îndoială.

— Noi am dedus de aici că ar exista în Mother's Rest un

individ numit Maloney, care să prezinte un oarecare interes. Dar nu există un astfel de tip. Suntem siguri de asta. Am întrebat și răspunsurile n-au fost evazive. Au fost indiferente, ba chiar ușor confuze. Cum ar fi dacă tu te-ai fi săturat de clientul lui Keever, oricare ar fi fost numele lui, așa că a decis s-o ia de la capăt atribuindu-și numele de Maloney? După care l-a sunat din nou pe Keever și, ca de fiecare dată, i-a spus să ia legătura cu tine, pentru coroborarea datelor, doar că de data asta l-a avertizat că problema nu era înregistrată sub numele lui, ci sub numele fals de Maloney? Poate că asta înseamnă acest bilet.

— Posibil.

— Ai o a treia interpretare?

— Aș putea să verific, spuse Westwood.

— Am aprecia dacă ai face-o. Ne agățăm de un fir de ață aici.

— Pe bune, însemnările lui Keever sunt la fel de proaste ca ale mele.

— Reprezintă tot ce-avem.

— Dar chiar și așa, cu un individ dispărut și un zvon despre două sute de morți, nu credeți că ar trebui măcar să încercați să sunați la poliție?

— Am fost polițist, spuse Reacher. Și știu o grămadă de lucruri. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să caute să presteze o muncă suplimentară. Așa că în momentul ăsta nici nu ne-ar asculta. Nu încă. Asta ți-o garantez. La fel cum nici tu n-ai făcut-o.

— Aș putea să verific, zise din nou Westwood. Dar nu văd în ce fel ne-ar fi de folos un nume fals.

— Ducându-ne la numele adevărat.

— Cum poate face asta? Ne ascunde numele adevărat.

— Verifică pe cine ai blocat cu puțin timp înainte ca Maloney să înceapă să te sune. Ăla trebuie să fie clientul.

— Vom găsi mai mulți candidați. Blochez o mulțime de oameni.

— O să ne dăm seama. Geografia poate fi importantă. Știm că a angajat un investigator din Oklahoma City și mai știm că citește *LA Times.* Asta ar putea restrânge aria de căutare.

Westwood clătină din cap.

— Numărul meu de telefon nu e tocmai ușor de găsit. N-am plătit la Google ca să mi-l pună pe prima pagină, într-o poziție

centrală. Dacă omul vostru se pricepe atât de bine la calculatoare încât să-l găsească pe internet, înseamnă că citește ziarul online. Asta-i sigur. Oamenii de genul ăsta n-au mai cumpărat ziarul adevărat de un deceniu. Ar putea să locuiască oriunde.

— E bine de știut, spuse Reacher.

— Ne-ntâlnim la mine în birou peste o oră. În clădirea *Times.*

— Știu unde este, zise Chang, cu o mișcare aprobatoare a capului.

Apoi chelnerița veni la masă și Westwood își comandă micul dejun, iar Reacher și Chang îl lăsară să mănânce singur.

*

După mai puțin de zece minute, la treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother's Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi un nou apel pe telefonul fix. Omul de contact îl înștiință că Hackett urmărise întâlnirea de la cafeneaua din Inglewood. Nu fusese îndeajuns de aproape ca să audă multe detalii, dar prinsese din zbor numele lui Keever și citise pe buzele lui Chang când aceasta spusese că se loviseră de un zid în privința lui. Apoi, la finalul conversației, ajunsese la concluzia că se sugerase o a doua întâlnire, într-un loc pe care nu-l prinsese, dar o auzise pe Chang spunând că știa unde era acel loc. Deocamdată, avea să rămână pe urmele lui Westwood, care fără doar și poate avea să-l ducă acolo.

Capitolul 25

Sediul ziarului *LA Times* se afla într-o minunată clădire art-deco de pe West 1st and Spring din centrul metropolei Los Angeles. Avea un sistem de securitate demn de o agenție guvernamentală. Instalație cu raze X și detector de metale. Reacher nu-și dădea seama de ce. Poate un sentiment exacerbat al propriei importanțe. Se îndoia că *Times* se afla în capul listei de ținte a cuiva. Poate că nu se afla nici măcar pe pagina a patra sau a cincea. Dar nu aveau de ales. Își lăsă monedele într-un castron și păși prin instalație. Chang trecu mai încet, pentru că avea la ea geanta și haina.

Dar în cele din urmă trecură amândoi, își luară permisele de intrare de la un birou și urcară în lift. Biroul lui Westwood se dovedi a fi o încăpere pătrată decorată în crem, cu rafturi de cărți și teancuri de ziare. Lângă fereastră, se afla un frumos birou vechi, pe care trona un computer cu două monitoare. Westwood stătea pe un scaun în fața lui, citindu-și e-mailul. Geanta lui enormă era lăsată pe podea, cu fermoarul deschis, plină cu alte cărți și ziare și un laptop metalic. Dincolo de ușă, holul era plin de agitație de la foiala oamenilor ocupați care făceau diverse lucruri importante. Dincolo de fereastră, strălucirea perpetuă a soarelui californian lumina cerul.

— Imediat mă eliberez, spuse Westwood. Luați un loc.

Era ceva în vocea lui.

Ocuparea locurilor necesită un pic de efort. Reacher și Chang eliberară două scaune de teancurile de ziare și reviste de pe ele. Westwood își închise căsuța de e-mail și se întoarse către ei, zicând:

— Departamentul nostru juridic nu e mulțumit. La mijloc sunt chestiuni de confidențialitate. Baza noastră de date este privată.

— Ce fel de probleme ar putea să apară?

— Nespecificate. Sunt avocați. Văd inconveniente peste tot.

— E o investigație importantă.

— Mi s-a spus că investigațiile importante se fac cu mandate și citații. Sau măcar cu reclamații de dispariție de persoane.

— De ce ai vorbit cu avocații voștri? întrebă Reacher.

— Pentru că așa e procedura, spuse Westwood.

— Cu redactorul-șef ai discutat?

— Da și nu vede aici un potențial reportaj. Am verificat trecutul lui Keever. O fi la băute, pe undeva. E un detectiv bătrân și ratat.

Chang nu spuse nimic.

— Nu l-am cunoscut pe omul ăsta, spuse Reacher. Dar am întâlnit destui ca el. Peste medie în toate privințele, doar că nu pot controla pornirile. Dar acele porniri sunt urmarea celor mai bune intenții. Și oricât de ratat era, prin comparație cu populația din Mother's Rest era un adevărat James Bond. Și totuși, i-au venit de hac.

— Nu știți asta.

— Dar să zicem că au făcut-o. Să zicem că există ceva ciudat acolo, cu două sute de oameni morți. Ăsta-i un subiect, corect? E ceva pe care *LA Times* l-ar hali imediat. Ați putea să țineți povestea pe prima pagină câteva săptămâni. Chiar să luați un Pulitzer pentru asta. Ați putea ajunge la TV. Poate chiar să vi se propună un contract de film.

— Reveniți la mine când aveți ceva concret.

— Care crezi c-ar fi șansele să se întâmple una ca asta?

— Una la o sută.

— Nu două sute?

— Teoriile tale nu sunt dovezi.

— Uite încă o teorie. Noi plecăm de-aici, lăsând în urmă posibilitatea de unu la sută ca undeva, acolo, să fie un subiect de zile mari, dar pentru că ne-ai trimis la plimbare, exclusivitatea nu mai e a ziarului tău, ceea ce înseamnă că, dacă posibilitatea de unu la sută se confirmă și răbufnește, o să se stârnească o agitație nebunească, în care toate ziarele vor concura pentru poziția fruntașă. Așa că, dacă ești un redactor științific deștept, chiar dacă e o șansă de unu la sută, vei vedea un avantaj minuscul în a folosi ceea ce știi în acest moment ca să te pregătești din timp. Deci, bănuiala mea e că de îndată ce vom ajunge în lift, o să verifici baza de date în căutare de apeluri de la un tip numit Maloney. Doar așa, ca să stai cu sufletu-mpăcat.

Westwood nu spuse nimic. Reacher continuă:

— Și-atunci, ce importanță mai are dacă noi mai suntem încă

aici?

Urmă un lung moment de tăcere. Apoi Westwood se întoarse cu fața la monitoarele sale, dădu un clic de mouse și tastă câteva litere în două casete diferite. Reacher presupuse că erau numele utilizatorului și parola. Accesul la baza de date, spera el. Chang se aplecă în față. Ecranul arăta o pagină de căutare. Un fel de software patentat, cu siguranță potrivit pentru rezolvarea problemelor, dar urât. Westwood bifă pe ecran mai multe opțiuni, probabil pentru a-și filtra propriile însemnări. Pentru a evita rezultatele irelevante. Poate că în LA existau o sută de Maloney cu șanse de a ajunge subiecte jurnalistice. Poate că erau două sute. Vedete sportive, oameni de afaceri, actori, muzicieni, demnitari civici.

— Toate teoriile trebuie verificate, spuse Westwood. Asta e o parte centrală a metodei științifice.

Tastă *Maloney.*

Dădu un clic de mouse.

Obținu trei rezultate.

*

Baza de date arăta contactele inițiate de un apelant numit Maloney în trei ocazii separate. Cea mai recentă fusese cu mai puțin de o lună în urmă, a doua fusese cu trei săptămâni înainte de aceasta, iar cea mai veche fusese cu două săptămâni înainte de a doua. Un interval total de cinci săptămâni, cu doar o lună în urmă. Numărul de pe care se făcuse apelul era același în toate cele trei ocazii. Avea prefixul 501, pe care nimeni nu-l recunoscu.

Westwood nu făcuse niciun fel de însemnări cu privire la subiectul sau conținutul oricăreia dintre conversații. În schimb, direcționase numele, numărul, ziua și ora într-un folder denumit C.

— Ce înseamnă? întrebă Reacher.

— Conspirații, răspunse Westwood.

— Ce fel de evenimente?

— E o categorie foarte largă.

— Dă-mi un exemplu.

— Alarmele de incendiu sunt obligatorii în locuințe deoarece conțin camere video și microfoane legate wireless la guvern. Și capsule cu gaze toxice, pentru cazul în care guvernului nu-i place ce spui sau faci.

— Keever nu și-ar fi pierdut timpul cu așa ceva.
— Iar eu n-aș fi ignorat ceva mai serios.
— Poate că nu a fost bine explicat subiectul.
— Mă tem că nu se putea mai bine.
— Și sigur nu ți-l amintești deloc pe Maloney ăsta?

În loc de răspuns, Westwood dădu câteva clicuri de mouse și ajunse la o listă nefiltrată a tuturor apelurilor pe care le primise. Cu toate că cele două ecrane erau mari, abia dacă încăpea o mică parte a anului calendaristic.

— Suntem și noi acolo? întrebă Reacher.
— Din această dimineață, zise Westwood.
— În ce folder ne-ai pus?
— Încă nu m-am decis.

Chang își scoase telefonul și formă numărul lui Maloney. Mai întâi prefixul, 501, și apoi alte șapte cifre. Puse telefonul pe funcția difuzor. Se auzi un fâsâit, apoi o pauză, până când sistemul de telefonie mobilă stabili legătura. Apoi se auzi apelul.

O dată, de mai multe ori.

Niciun răspuns, nicio căsuță vocală.

Chang închise telefonul, după un minut întreg, și în birou se lăsă liniștea.

— Trebuie să aflăm al cui prefix este 501.

Westwood închise baza de date și deschise un browser de internet. Apoi privi către ușă și zise:

— Din câte văd, chiar ne-am apucat de treaba asta.
— N-o să afle nimeni, îl liniști Reacher. Până când nu apare filmul pe ecrane.

Computerul le arătă că 501 era unul dintre cele trei prefixe alocate telefoniei mobile din Arkansas. Chang spuse:

— Ai blocat vreun număr din Arkansas cu circa nouă săptămâni în urmă? Poate că omul nostru a trecut de la telefonul fix la celular, pur și simplu.

Westwood se întoarse la baza de date, la lista nefiltrată de apeluri, pe care o derulă înapoi cu nouă săptămâni.

— Ce interval în care să fi luat hotărârea asta ar trebui să-i acordăm? Cât de repede putea să-i vină ideea de a-și schimba numele și numărul de telefon?

— Destul de rapid, spuse Reacher. Nu e vorba de chirurgie pe creier aici. Dar bănuiesc că a avut nevoie de un anumit

răgaz. Cel mai probabil, din cauza sentimentelor rănite. L-ai respins. Se poate să fi avut nevoie de o săptămână ca să-și calce pe inimă și să te sune iar.

Westwood căută mai departe în lista lui, ajungând în urmă cu zece săptămâni. Deschise lista cu prefixe interurbane pe al doilea monitor și se uită când la un ecran, când la celălalt, comparând, linie după linie, iar când termină, spuse:

— În acea săptămână, am blocat patru inși. Dar niciunul dintre ei nu era din Arkansas.

— Încearcă cu o săptămână în urmă. Poate că e mai sensibil decât am crezut.

Westwood căută din nou în cele șapte zile dinainte, apoi reveni la momentul inițial, verificând cu lista de coduri, și spuse:

— În săptămâna anterioară, am blocat doi tipi, dintr-un total de șase care au sunat în paisprezece zile, dar la fel, niciunul nu e din Arkansas.

— Oricum, încet-încet ajungem undeva, spuse Reacher. Apelurile lui Maloney au început cu nouă săptămâni în urmă, de la un tip care tocmai fusese blocat, într-un interval de timp recent, iar în acea categorie sunt șase candidați posibili. Logica ne spune că tipul este unul dintre aceștia. Și am putea să discutăm cu el peste treizeci de secunde. Pe celălalt număr pe care-l are. Pentru că tu deții toate numerele de telefon inițiale.

Capitolul 26

Westwood copie cele șase nume și numere de telefon pe un ecran nou. Numele erau o amestecătură standard americană. Puteau fi primii șase componenți ai unei echipe de baseball sau oricare alți șase inși aflați la coadă la un magazin de amanet, sau la sala de urgențe de la un spital, sau din holul de așteptare de la aeroport. Jumătate dintre numere erau de mobil, după cum bănuia Reacher, pentru că nu recunoștea prefixele, dar era acolo și un 773 din Chicago, un 505 de undeva din New Mexico și un 901, care putea să fie din Memphis, Tennessee.

Westwood își așează telefonul într-un suport de pe birou și formă primul număr direct din computer. Suportul telefonului avea difuzoare și Reacher auzi bipurile pulsurilor telefonice și apoi nimic în afară de un fâșâit, și o voce înregistrată, cu o tonalitate întrucâtva mustrătoare, dar și plină de înțelegere.

Numărul era nealocat.

Westwood închise și verifică prefixul pe ecran, zicând:

— Ăsta a fost un număr de mobil, din nordul Louisianei, poate din Shreveport, sau de prin apropiere. Contractul a fost probabil încheiat la termen sau anulat, cum se întâmplă de obicei, iar numărul va fi realocat mai devreme sau mai târziu.

Formă al doilea număr.

La fel. Sunetele emise la formarea numărului, apoi nimic, după care vocea de la compania de telefonie, citind un text de scuze, în esență, dar pe un ton vag incredul că un om ar fi putut să facă o prostie atât de mare încât să sune un număr care în prezent era nealocat.

— Un mobil din Mississippi, spuse Westwood. De undeva din nord. Oxford, probabil. O mulțime de studenți pe-acolo. Poate că părinții lui l-au exclus din abonamentul de tip familial.

— Sau poate c-a fost un telefon cu cartelă, spuse Reacher. Unul cumpărat ieftin dintr-o farmacie, căruia i s-au terminat minutele. Sau a fost aruncat la gunoi. Poate că toate telefoanele astea sunt la fel.

— Posibil, zise Westwood. Răufăcătorii fac asta de ani de zile, ca să împiedice agențiile guvernamentale să adune dovezi. Iar

în zilele noastre, cetățenii au învățat să facă la fel. Mai ales genul acela de cetățeni care sună la ziare cu indicii „fierbinți” despre conspirații. Așa e lumea modernă.

Formă al treilea număr. Alt celular, conform listei de prefixe, de data asta din Idaho.

Însă, la acest apel primiră răspuns.

O voce bărbătească se auzi în difuzoare, tare și clar, zicând:

— Alo?

Westwood se îndreptă în scaun și vorbi spre ecran:

— Bună dimineața, domnule. Sunt Ashley Westwood, de la *LA Times,* v-am sunat drept răspuns la apelul dumneavoastră.

— Serios?

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar a trebuit să fac mai întâi niște verificări. Însă acum sunt de acord. Ceea ce mi-ați spus trebuie adus la cunoștința publicului. Prin urmare, trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Păi, sigur, da, ar fi minunat.

Vocea era subțire, mai aproape de alto decât de tenor, și era ușor precipitată și cu un tremur provocat de nervozitate. Un tip subțirel, își zise Reacher, care tremură și vibrează tot timpul. Cam la treizeci și cinci de ani, ori poate mai tânăr, dar nu mult mai bătrân. Putea să fie născut și crescut în Idaho, dar probabil că nu era.

— Mai întâi, spuse Westwood, vom începe printr-o scurtă verificare. Aș dori să-mi confirmați numele detectivului particular pe care l-ați angajat.

— Numele cui? întrebă vocea.

— Al detectivului particular.

— Nu înțeleg.

— Ați angajat sau nu un detectiv particular?

— De ce să fac așa ceva?

— Pentru că trebuie să se oprească.

— Ce să se oprească?

— Lucrul despre care mi-ați vorbit.

— Un detectiv particular n-ar servi la nimic în cazul ăsta. I-ar face și lui același lucru pe care-l fac tuturor. Din clipa în care l-ar vedea, literalmente. V-am spus, ține de linia de ochire. Nimeni n-o poate evita. Nu înțelegeți. Nu se poate scăpa de fascicul.

— Deci, n-ați angajat un detectiv particular?

— Nu.

— Mai aveți și un alt telefon mobil, cu prefixul 501?

— Nu, n-am.

Westwood îi închise telefonul în nas, fără vreun alt cuvânt. Spuse:

— Cred că mi-l amintesc pe individ. Se pare că mințile noastre sunt controlate cu niște fascicule.

— Ce fel de fascicule? întrebă Reacher.

— Fascicule pentru controlarea minții. Sunt emise din calele avioanelor de linie civile. FAA[4] a impus instalarea lor. De-aia se percepe o taxă pentru bagajele de cală acum, pentru ca oamenii să folosească gențile mici de voiaj, ceea ce lasă loc liber în cală pentru echipament. Și operator. Care stă și el acolo, jos, ca un țintaș de pe vremuri, și-i „arde” pe oameni. Tipul din Idaho nu iese afară din casă decât dacă e înnorat. Spune că, evident, statele brăzdate de culoare aeriene sunt deosebit de vulnerabile. Totul face parte dintr-o conspirație elitistă.

— Atât doar că statul cel mai circulat pe calea aerului nu e nici pe departe Idaho.

— Dar care e?

— Pennsylvania.

— Serios?

— Da, serios, zise Chang, pentru că pe-acolo are loc o mare parte din traficul regulat de pe Coasta de Est, plus toate zborurile care fac naveta între Washington DC, New York și Boston. Acum, putem să trecem mai departe? Să încercăm la numărul următor?

Westwood formă următorul număr, al patrulea, care avea prefixul 901, pentru Memphis. Prima linie fixă, probabil. Auziră zgomotele specifice formării numărului și apoi tonul de apel, care răsună în încăpere.

Cineva răspunse la telefon.

Se auzi un *cloncănit* găunos, cineva ridică receptorul greu și o voce de bărbat rosti:

— Da?

Westwood îndreptă din nou spatele și trecu prin aceeași secvență ca mai înainte, numele lui, *LA Times,* returnarea

[4] FAA = Federal Aviation Administration / Administraţia Federală a Aviaţiei *(N.red.).*

apelului, scuzele pentru întârziere.

Vocea spuse:

— Domnule, nu sunt sigur că înțeleg.

Reacher deduse că era un bătrân, care vorbea încet și politicos, iar dacă nu era din Memphis, era dintr-un loc foarte apropiat.

— M-ați sunat la *LA Times,* spuse Westwood, cu două-trei luni în urmă, și voiați să-mi spuneți ceva.

Bătrânul răspunse:

— Domnule, dacă am sunat, sigur nu-mi mai amintesc. Și dacă v-am jignit în vreun fel, atunci cu siguranță îmi cer scuze.

— Nu, nu m-ați jignit, domnule. Nu e nevoie de scuze. Vreau doar să știu mai multe despre ceea ce vă îngrijorează. Atâta tot.

— Oh, am foarte puține griji. Am o situație binecuvântată.

— Atunci, de ce m-ați sunat?

— Chiar nu pot să vă răspund la întrebarea asta. Nici măcar nu sunt sigur că v-am sunat.

Westwood privi la Chang, apoi la ecran, trase aer în piept gata să vorbească din nou, dar se auzi un zgomot înfundat în difuzor, urmat de un alt *cloncănit,* când aparent receptorul îi fusese smuls din mână bătrânului, pentru că în momentul următor se auzi o voce de femeie care spuse:

— Cine-i la telefon, vă rog?

— Ashley Westwood, doamnă, de la *LA Times,* am returnat un apel făcut de la acest număr.

— Un apel recent?

— Din urmă cu două-trei luni.

— Atunci trebuie să fi fost soțul meu.

— Pot să vorbesc cu dânsul?

— Tocmai ați făcut-o.

— Înțeleg. Nu-și amintește să fi sunat.

— Nici n-are cum. Pentru el, două-trei luni înseamnă un timp îndelungat.

— Ați avea vreo idee la ce s-ar fi putut referi acel apel?

— Dumneavoastră nu știți?

Westwood nu răspunse.

Femeia continuă:

— Nu vă judec. Dac-aș reuși să-l fac să iasă din lumea lui, aș face-o. Scrieți despre politică sau știință?

— Știință, spuse Westwood.

— Atunci sigur a fost vorba de faptul că hiaturile din granit sunt radioactive. Ăsta-i subiectul anului. Și, la drept vorbind, chiar sunt, dar e o chestiune de grad. Sunt sigură că v-a cerut să scrieți un articol despre asta. Dumneavoastră și pe multor altora.

— Știți cam câți?

— Un număr mic în comparație cu populația Statelor Unite, dar un număr mare prin comparație cu numărul de ore pe care un bătrân ar trebui să le petreacă vorbind la telefon.

— Doamnă, zise Westwood, este posibil ca soțul dumneavoastră să fi angajat un detectiv particular?

— Pentru ce? zise femeia.

— Ca să-l ajute în investigațiile legate de situația granitului.

— Nu, ar fi extrem de improbabil.

— Sunteți sigură?

— Realitatea e indiscutabilă. Nu e nimic de investigat. Și n-are acces la bani. N-ar putea să angajeze pe nimeni.

— Nici măcar cu numerar?

— Nici măcar. Nu întrebați. Și aveți grijă să nu îmbătrâniți.

— Soțul dumneavoastră are telefon mobil?

— Nu.

— Se poate să-și fi cumpărat unul, poate de la o farmacie?

— Nu, nu iese niciodată din casă.

— Au murit oameni din cauza granitului?

— El așa spune.

— Câți anume?

— Oh, câteva mii.

— OK, spuse Westwood. Vă mulțumesc. Și scuze pentru deranj.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse femeia. Să vorbesc cu altcineva înseamnă o schimbare bine-venită.

Urmă o scurtă pauză și un *cloncănit* final, când receptorul mare și vechi fu așezat în furcă.

— Bine-ați venit în viața mea, răsuflă Westwood ușurat.

— E mai bună decât a ei, zise Chang.

Westwood formă al cincilea număr. Prefix interurban 773, care aparținea orașului Chicago. Sună și sună, cu mult dincolo de punctul în care un robot telefonic ar fi intrat pe fir. Apoi, deodată, se auzi vocea gâfâită a unei femei, care spuse:

— Biblioteca orășenească din Lincoln Park, camera

voluntarilor.

Părea foarte tânără, foarte veselă și foarte ocupată.

Westwood se prezentă și întrebă cu cine vorbește. Tânăra își spuse numele fără nicio ezitare, dar îl asigură că nu sunase niciodată la *LA Times* și nu cunoștea niciun detectiv particular. Westwood o întrebă dacă telefonul la care vorbea era folosit și de alți oameni, iar ea îi spuse că da, de toți voluntarii, ea fiind una dintre aceștia. Camera voluntarilor era locul unde-și lăsau hainele și unde își petreceau pauzele. Acolo era un telefon, pe care-l puteau folosi ocazional. Mai spuse că biblioteca Lincoln Park era situată ceva mai la nord de centrul orașului Chicago și avea zeci de voluntari, care se schimbau mereu, tineri și bătrâni, bărbați și femei, toți aceștia fiind niște oameni fascinanți. Dar nu, niciunul dintre ei nu părea să fie obsedat de vreun subiect științific. Nu în mod evident. Cu siguranță nu până la punctul la care ar fi sunat la niște ziare din alte localități.

Westwood își verifică lista căutând numele asociat cu numărul ce avea prefixul 773, așa cum fusese înregistrat la vremea respectivă în baza de date, și spuse:

— Cunoști un voluntar pe nume McCann? Nu sunt sigur dacă e un domn sau o doamnă.

— Nu, spuse tânăra. N-am auzit niciodată numele ăsta.

— De cât timp faci voluntariat acolo? o întrebă Westwood.

— De o săptămână, spuse fata și Westwood îi mulțumi, ea îi spuse cu plăcere, el îi zise că probabil că ar trebui s-o lase să-și vadă de treburi, la care ea îi spuse că da, căci are lucruri de făcut, moment în care Westwood încheie convorbirea.

Formă ultimul număr. Prefix interurban 505, care ținea de statul New Mexico.

Capitolul 27

La numărul din New Mexico un bărbat cu o voce liniștită, înfrântă, răspunse după patru apeluri. Westwood își spuse numele și trecu prin preambulul standard, *LA Times,* returnarea apelului, scuzele pentru întârziere și retrezirea subită a interesului pentru subiect. Urmă o pauză lungă, iar omul liniștit de la celălalt capăt al liniei spuse:

— Asta era atunci. Acum, povestea ar fi diferită.

— Cum așa? întrebă Westwood.

— Știu ce-am văzut. La început, nimeni n-a vrut să asculte, nici măcar dumneata, mă tem. Dar apoi departamentul de poliție a trimis un detectiv. Un tânăr, îmbrăcat în haine civile, dar isteț. Mi-a spus că făcea parte dintr-o unitate specială, cu regim de confidențialitate, și mi-a luat raportul pe care-l aveam pregătit. Mi-a zis că trebuie să stau liniștit și să nu fac nimic altceva. Însă pe urmă, după o săptămână, l-am văzut în uniformă de agent de circulație. Scria amenzi de parcare. Nu era nici pe departe detectiv. Cei de la poliție m-au păcălit, trimițând un începător. Ca să-mi închidă gura și să-mi pună bețe-n roate.

— Spune-mi exact ce-ai văzut, zise Westwood.

— O navă spațială în deșert, abia aterizase, și din ea au coborât șase pasageri. Semănau cu oamenii, dar nu erau. Și un aspect important era că nava părea să nu aibă niciun mijloc de decolare. Avea doar un modul de aterizare. Ceea ce însemna că acele ființe veniseră ca să rămână. Ceea ce impune o întrebare. Erau primii veniți? Dacă nu, câți veniseră înaintea lor? Câți sunt deja aici? Chiar controlează departamentul de poliție? Controlează totul?

Westwood nu spuse nimic, iar bărbatul liniștit continuă:

— Deci acum povestea capătă valențe psihologice, nu mai e pur științifică. Cum să gestionezi situația în care știi ceva, dar ești forțat să te prefaci că nu știi.

— Ai angajat un detectiv particular? întrebă Westwood.

— Am încercat. Primii trei pe care i-am sunat n-au vrut să preia o investigație privind extratereștrii. Apoi mi-am dat

seama că ar fi mai bine dacă m-aș da la fund. Asta-i problema acum. Stresul. Presupun că mulți dintre noi sunt în aceeași barcă. Știm, dar avem senzația că suntem singurii, pentru că nu putem să vorbim unii cu alții. Poate că despre asta ar trebui să scrii. Despre izolare.

— Ce s-a întâmplat cu nava spațială?

— N-am mai găsit-o. Presupun că aliații lor au luat-o de-acolo și au ascuns-o.

— A murit cineva ca urmare a acestei întâmplări?

— Nu știu. E posibil.

— Cam câți?

— Unul sau doi, probabil. Adică, o aterizare controlată presupune o energie considerabilă. Flăcările retrorachetelor și așa mai departe. Se poate să fi fost periculos, în interiorul unui anumit perimetru. Și nimeni nu știe ce fac ulterior, după ce se stabilesc aici.

— Ai un telefon mobil?

— Nu, radiația e prea periculoasă. Poate să provoace cancer cerebral.

— Numele de Keever îți spune ceva? E unul dintre cei pe care i-ai sunat?

— Nu, n-am auzit niciodată numele ăsta.

— Mulțumesc, zise Westwood. O să revin cu un telefon.

Închise.

— Știu, bine am venit în viața ta, spuse Chang.

— Bun venit în New Mexico, replică Westwood.

Șterse al treilea, al patrulea și al cincilea număr din lista temporară și spuse:

— Băiatul cu fasciculele, omul cu granitul și tipul cu extratereștrii, de acord? Și uite-așa am rămas cu celularul abandonat din Louisiana, celularul abandonat din Mississippi și camera voluntarilor din Chicago. Măcar am redus variantele la jumătate.

Ordonă pe ecran cele trei rânduri cu numerele rămase. În fruntea listei era numărul din Louisiana, care în urmă cu zece săptămâni aparținuse unui anume Headley, conform bazei de date, sub el era numărul din Mississippi, asociat cu numele Ramirez, și ultimul era misteriosul domn McCann, sau misterioasa doamnă McCann, despre care tânăra cu respirația întretăiată nu auzise niciodată.

Westwood printă pagina și i-o dădu lui Chang.

— Încearcă din nou numărul lui Maloney, spuse ea.

Westwood îl formă, se auziră bipurile și tonurile de apel, dar nimeni nu răspunse, și nici nu intră mesageria vocală.

Renunță după încă un minut de așteptări.

— Avem nevoie de o listă cu toate articolele pe care le-ai publicat în ultimele șase luni, spuse Reacher.

— De ce? vru să știe Westwood.

— Păi de ce altceva ar fi vrut să te sune cineva? A citit ceva din ceea ce ai scris. Trebuie să știm despre ce era vorba.

— Asta n-o să ne ajute să-l găsim.

— De acord. N-o să ne ajute. Dar trebuie să știm cu ce fel de om avem de-a face când o să ajungem la el. Trebuie să știm ce problemă are.

— Toate articolele mele sunt pe site-ul de internet. Le puteți vedea acolo, începând cu câțiva ani în urmă.

— OK, spuse Reacher. Mulțumim mult pentru ajutor.

— Și acum, ce faceți?

— O să ne gândim la ceva. Cum ai spus și tu, am redus variantele la jumătate. Avem trei acum. O să le urmărim până la capăt.

— Uite o altă teorie, spuse Westwood. Am verificat pagina de web a lui Keever, evident, și a doamnei Chang. Toate lucrurile de acolo trădează competența. Sunt sigur că aveți la dispoziție tot felul de resurse, inclusiv propria bază de date, indexuri pe străzi și orașe, și poate chiar relații la companiile de telefonie. Prin urmare, noua mea teorie spune că nu mai aveți nevoie de mine. Teoria mea e că mă veți scoate complet din joc acum.

— N-o să te scoatem, zise Chang. O să te păstrăm.

— De ce-ați face-o?

— Nu ne trebuie drepturile pentru carte.

— De ce nu?

— Sunt prea ocupată și abia dacă pot să-mi scriu numele cu un creion.

Reacher nu spuse nimic.

— Deci, rămân în joc? întrebă Westwood.

— Toți pentru unul și unul pentru toți, spuse Chang.

— Promiteți?

— Pe cuvânt de onoare.

— Dar numai dacă e o poveste bună. Vă rog să nu-mi aduceți

fascicule, granit sau nave spațiale.

Reacher și Chang îl lăsară pe Westwood la el în birou și, coborând cu liftul la parter, ajunseră din nou în stradă. Chang avea un laptop în servietă și n-ar fi avut nevoie decât de un loc liniștit și o conexiune wi-fi ca să se apuce de lucru, cu bazele ei de date private, cu indexurile pe străzi și orașe, cu lista ei de surse din interiorul companiilor de telefonie. Asta însemna că le trebuia un hotel, ceea ce le impunea să găsească un taxi. Era unul parcat vizavi, lângă trotuar. Reacher fluieră și-i făcu semn cu mâna, dar din cine știe ce motiv taxiul plecă din loc repede în cealaltă direcție, fără ei. Fiecare oraș are propriul protocol pentru chemarea taxiurilor și era greu să le știi pe toate. Merseră pe jos spre nord, către muzeul pentru copii, și găsiră un șir de taxiuri aliniate și gata de plecare. Genul de hoteluri pe care Reacher le știa în LA un se distingeau tocmai prin liniștea oferită clienților, așa că o lăsă pe Chang să-și aleagă destinația. Aceasta îi spuse șoferului să meargă în West Hollywood, iar individul porni la drum încadrându-se în trafic.

După zece minute, la treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother’s Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi un al treilea apel pe telefonul fix. De data asta, persoana de contact avea chef de vorbă și spuse:

— A fost floare la ureche. S-au întâlnit în biroul de la *LA Times* și au stat aproape o oră. E o clădire veche, cu ziduri groase. Dar Hackett a avut noroc. Se pare că cea mai mare parte a discuțiilor a avut loc la telefon și se pare că Westwood își folosește telefonul într-un suport de pe birou, iar biroul lui e lângă fereastră, așa că Hackett a avut parte de un semnal amplificat care trecea direct prin sticlă. Scannerul lui era cât pe ce să fie dat peste cap. Au făcut în total șapte apeluri. Două au fost pe numere de mobil nealocate, unul pe un număr de mobil care nu a răspuns, iar altul a fost la un telefon public din Chicago. Celelalte trei s-au dovedit a fi convorbiri cu niște ciudați, care i-au făcut să se dea bătuți. Numele lui Keever a fost menționat o dată, iar de detectivi particulari în general s-a vorbit de trei ori, plus încă o dată în convorbirea cu numărul public din Chicago, unde Westwood a mai întrebat și de numele McCann.

Bărbatul aflat la sud de Mother’s Rest rămase tăcut vreme îndelungată, apoi spuse:

— Dar niciun progres real?

— Asta tu trebuie să decizi. Au trei variante posibile. Sunt sigur că unul dintre ei a fost clientul lui Keever și mai sunt sigur că știi care dintre ei. Au niște informații legate de telefoane, care pot fi verificate. Am văzut lucruri mergând rău și din cauze mai mărunte.

— Trebuie să știu dacă iau legătura cu companiile de telefonie. Trebuie să fiu avertizat din timp. Și, dacă o fac, trebuie să știu ce li se spune.

— Mă tem că asta ar presupune niște costuri suplimentare. Companiile de telefonie au obiceiul să fie secretoase. Va trebui să ungem pe ici, pe colo pe câte cineva.

— Fă-o!

— OK.

— Pe urmă, ce s-a mai întâmplat?

— S-a-ntâmplat ceva comic.

— Cum așa?

— Westwood a rămas în birou, iar Reacher și Chang au plecat.

— Unde s-au dus?

— Acum vine partea comică. Hackett le-a pierdut urma. Făcea pe șoferul de taxi. Într-un oraș, nu există o acoperire mai bună. Dar Reacher a încercat să-l cheme, așa că a fost nevoit să plece de-acolo iute.

— Asta nu e bine.

— Are telefonul lui Chang în sistemul lui. De îndată ce-o să sune undeva, el o să știe exact unde se află.

Capitolul 28

Adresa din West Hollywood aleasă de Chang era a unui motel, nu foarte diferit de cel din Mother's Rest, exceptând poziția mai strălucită, care-l făcea să fie sofisticat și oarecum ironic, nicidecum bătrân și trist. Reacher plăti cash pentru o cameră, care avea un birou și un scaun, precum și conexiune de internet la alegere: cu sau fără fir. Dar partea cea mai bună era patul de mărime king-size, lat și tare. Amândoi se uitară la el și se sărutară, însă doar pentru scurt timp, ca doi oameni care știau că mai întâi aveau alte lucruri de făcut. Chang se așează și-și conectă laptopul. Despături foaia de hârtie pe care o printase Westwood. Trei nume, trei numere de telefon.

— Îți plac jocurile de noroc? întrebă Chang.

— Louisiana se învecinează cu Arkansas, ceea ce ar putea explica de ce tipul are acele două prefixe interurbane. Dar la fel stau lucrurile și cu Mississippi. Chicago nu e vecin, dar un individ al cărui nume adevărat este McCann ar putea să aleagă Maloney drept pseudonim. Poate c-a fost numele de fată al mamei sale. Așa că în acest moment aș spune că șansele de câștig sau de pierdere sunt egale.

— Cu ce vrei să-ncepem?

— Cu actualul 501. S-ar putea să fie un contract recent. Ar putea avea un nume adevărat pe el.

— Dacă nu e un telefon cu cartelă.

Deschise o pagină de căutare la fel de urâtă ca a lui Westwood și tastă numărul 501 și alte șapte cifre.

Pe ecran apăru răspunsul: *referință.*

— Ce înseamnă asta? întrebă Reacher.

— Înseamnă că nu e în cărțile de telefoane, dar că se pot obține informații. Cu un anumit preț, de la o sursă din compania de telefonie.

— Cât de mare ar fi prețul?

— O sută de dolari, probabil.

— Poți să-ți permiți?

— Dacă iese ceva de-aici, o să-i pun pe factura pentru *LA Times.*

— Verifică-i pe ceilalți mai întâi. În eventualitatea în care ai avea nevoie de un discount pentru volum.

Ceea ce s-a dovedit a fi o variantă. Numărul din Chicago le confirmă așteptările, fiind una dintre cele zece linii alocate filialei din Lincoln Park a bibliotecii municipale, dar atât numărul de mobil din Louisiana, cât și cel din Mississippi reveniră cu mențiunea *referință.*

Informații ce puteau fi obținute.

— Și cum le obținem, mai exact? se interesă Reacher.

— Înainte, foloseam e-mailul. Dar acum nu. E prea vulnerabil. Riscul e prea mare pentru sursă. E mai rău decât dacă ai lucra cu documente scrise. Acum trebuie să sunăm.

Luă telefonul și formă un număr. Apelul primi repede un răspuns. Chang nu irosi vremea cu politeți, trecând direct la chestiune. Își dădu numele și explică de ce avea nevoie, după care citi cele trei numere, încet și distinct, apoi le ascultă repetate și spuse OK, după care închise.

— Două sute de dolari, spuse ea. O să mă sune azi, mai târziu.

— Cât de târziu? spuse Reacher.

— Ar putea să treacă ore.

Nu aveau decât un singur lucru de făcut ca să umple timpul.

*

După zece minute, la treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother’s Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi un al patrulea apel pe telefonul fix. Persoana de contact îi spuse:

— Hacket m-a anunțat că Chang tocmai a dat un telefon. Spune că se află într-un motel din West Hollywood.

— Pe cine a sunat?

— Pe cineva de la o companie de telefonie. Voia informații despre trei numere. A plătit două sute de dolari pentru asta.

— Ce informații a obținut?

— Niciuna, deocamdată. Sursa ei i-a spus că o să revină azi mai târziu.

— Cât de târziu?

— Poate fi vorba de câteva ore.

— Poți să obții informațiile mai repede?

— Păstrează-ți banii. Hackett îi ascultă. Vei ști în același timp cu ea.

— Cât de departe e el?

— Acum se duce spre West Hollywood. Sunt sigur că va fi pe poziții înainte ca tipul de la telefoane să sune.

Patul de motel era într-adevăr plat, mare și ferm. Reacher stătea întins pe spate, cu pielea acoperită de sudoare, căci aerul condiționat nu făcea față, iar ventilatorul din tavan era stricat. Chang era întinsă lângă el, respirând profund. Teoria lui Reacher fusese întotdeauna că a doua oară era de departe cel mai bine. Dispăreau micile inhibiții, stângăciile de la prima întâlnire, rămânând totuși din plin sentimentul de nou și entuziasm. Dar acea teorie tocmai fusese zdruncinată din temelii. Distrusă, chiar. *Toate teoriile trebuie verificate,* spusese Westwood. *Asta e o parte centrală a metodei științifice.* Și chiar au pus-o la grele încercări. A doua oară, cu o oră în urmă, fusese senzațional. Dar a treia oară fusese și mai bine. Mult mai bine. Reacher zăcea epuizat, golit, simțindu-și oasele ca de cauciuc, relaxat într-un mod care făcea orice idee anterioară de repaus să pară o agitație furioasă.

În cele din urmă, Chang se ridică într-un cot și-și plimbă degetele pe pieptul, pe gâtul și pe chipul lui, apoi în jos, ca și cum l-ar fi studiat, ca și cum ar fi vrut să memoreze părțile și contururile trupului său. La rândul lui, Reacher era fericit cu starea aceea de liniște, cu mâna pe interiorul coapsei femeii, nemișcată dar vie, cu fiorul pielii fierbinți, umedă dar catifelată, cu mușchiul de sub ea relaxat, cu un puls abia simțit în palma lui.

— Reacher, spuse ea.

— Da? răspunse Reacher.

— Nimic. Doar verificam.

Părul ei atârna pe umărul lui Reacher, des și greu. Sânii stăteau lipiți de brațul lui. Îi simțea bătăile inimii.

— Ai fost vreodată căsătorit? întrebă ea.

— Nu. Tu?

— O dată. Dar n-a durat.

— Ca pentru atâția alții.

— Care-a fost cea mai lungă relație pe care-ai avut-o? întrebă Chang.

— Șase luni. Sau pe-acolo. Deplasările au îngreunat lucrurile. Eram mutat de colo-colo prea des. Era o adevărată loterie. O

loterie dublă, dacă și ea lucra în armată. În cea mai mare parte, au fost ca niște nave care trec în noapte.

Telefonul lui Chang sună.

Ea se sprijini de el, se ridică și lipăi dezbrăcată până în cealaltă parte a camerei până la birou. Se uită la numărul care o apela și răspunse. Fără politețuri. Direct la subiect. De bună seamă, cei de la compania de telefonie. Chang găsi un pix și se duse să ia de pe noptieră un carnețel de motel, cu filele subțiri și îngălbenite de vreme. Îl duse înapoi la birou, se aplecă și începu să scrie, mai întâi pe prima pagină, apoi pe a doua și în final pe a treia. La un moment dat, se întoarse spre el și-i făcu cu ochiul.

Reacher se sprijini în coate.

— Mulțumesc, spuse ea, și încheie convorbirea.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Stai, spuse ea.

Își activă computerul, folosi mouse-ul și tastatura și lumina gri rece a ecranului îi lumină fața. Își puse degetele pe touchpad și făcu mai multe manevre de zoom și de scroll.

Apoi zâmbi.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Toate cele trei numere au fost de la telefoane cu cartelă. Toate preplătite, toate cumpărate în farmacii. Telefonul din Louisiana este cumpărat recent de la o farmacie din Shreveport. A trebuit să fie înregistrat înainte de a fi folosit. Așa impune sistemul acum. Îl cumperi, îl folosești ca să suni la un număr netaxabil și aparatul primește un prefix alocat zonei geografice și un număr disponibil. Toate acestea s-au întâmplat exact așa. După care a fost folosit de unsprezece ori, până i s-au terminat minutele alocate și, întrucât nu s-a plătit taxa de prelungire în timpul necesar, a fost dezactivat. A fost scos din circuit. Numărul va fi realocat cam peste șase luni.

— Pe cine a sunat?

— Pe Westwood, în LA, în toate cele unsprezece ocazii.

— De unde?

— Din Shreveport. De fiecare dată, de la aceeași antenă de celular.

Reacher nu spuse nimic, iar Chang continuă:

— Cu telefonul din Mississippi s-a întâmplat exact la fel, doar că-i ceva mai vechi. A fost cumpărat cu un an în urmă de la o

farmacie din Oxford și înregistrat cu un prefix local de Mississippi, reîncărcat de patru ori, dar în cele din urmă a fost abandonat. Toate apelurile s-au efectuat din Oxford, prin două antene de celular. Zeci de apeluri către Westwood, de la o școală și un cămin, probabil, dacă Westwood a avut dreptate și tipul a fost un student de colegiu.

— E bine de știut, spuse Reacher. Dar nu valorează nici doi bani. Așa că zi-mi de numărul din Arkansas. Presupun că aici devine interesant.

Chang zâmbi din nou, încă goală, încă fericită, relaxată, satisfăcută și excitată.

— Numărul din Arkansas e diferit. Este cumpărat tot dintr-o farmacie, ca și celelalte, doar că e încă activ, chiar dacă inițial a avut o vechime mult, mult mai mare. A făcut parte dintr-o comandă uriașă la Walmart cu ani în urmă. Pe atunci, veneau cu numerele deja prealocate. De unde și prefixul de Arkansas, pentru că sediul central al firmei Walmart e în Arkansas. Dar nu a fost vândut acolo. De fapt, nu a fost vândut nicăieri, cel puțin nu de către Walmart. A fost înlocuit cu un model mai nou, iar la începutul acestui an ultimele aparate din stocul rămas au fost vândute la licitație pentru zece cenți la fiecare dolar. Cam o sută de bucăți, așa crede omul meu.

— Cine le-a cumpărat?

— Un intermediar din New Jersey. Un fel de broker. Specializat în astfel de lucruri.

— Iar el le-a vândut mai departe?

— Păi, cu asta se ocupă intermediarii.

— Când?

— Cu douăsprezece săptămâni în urmă.

— Cui le-a vândut?

Zâmbetul lui Chang se lăți.

— Le-a vândut unei farmacii de familie din Chicago.

— Unde în Chicago?

Ea întoarse laptopul astfel încât el să-i poată vedea ecranul. Reacher își lungi gâtul. Lumină gri și linii drepte. Google Maps, își zise el, sau Google Earth, ori cum s-o fi numit tipul de Google care arăta imagini din satelit ale străzilor din orașe. Chang spuse:

— E ceva mai la nord de centru. E literalmente lipit de filiala Lincoln Park a bibliotecii municipale.

Tot dezbrăcată, tot excitată și tot zâmbitoare, Chang încercă din nou numărul, cu prefixul 501 moștenit, plus alte șapte cifre, dar ca și înainte sună și sună fără să primească vreun răspuns și fără să intre pe căsuța vocală, îl lăsă să sune un minut întreg, apoi închise. După care puse telefonul pe difuzor și-l sună pe Westwood, pe care-l găsi la biroul de la *LA Times,* și-i spuse:

— Numărul cu prefixul 501 e un telefon cu cartelă care a fost vândut într-un magazin situat în imediata vecinătate a bibliotecii Lincoln Park din Chicago. Prin urmare, Maloney este McCann. Presupunem că face voluntariat la bibliotecă, ceea ce i-ar oferi acces la numărul cu prefixul 773 pe care l-a folosit înainte. Apoi, după ce l-ai blocat, s-a dus la prăvălia învecinată, și-a cumpărat un telefon și a încercat din nou. Trebuie să-i aflăm istoricul. Trebuie să știm când a început să sune.

— Stai să verific, spuse Westwood.

Auziră zgomotul tastelor, al clicurilor de mouse și al rotiței de scroll, precum și respirația bărbatului. Reacher își imagină cele două ecrane și telefonul din suportul de birou. Apoi Westwood spuse:

— Primul apel de la McCann a venit cu ceva mai mult de patru luni în urmă. Au mai fost cincisprezece apeluri până l-am blocat. După care și-a schimbat numele în Maloney și a sunat de trei ori. Dar asta știți deja.

— Ai însemnări la apelurile anterioare?

— Niciuna. Îmi pare rău.

— Ținem legătura.

— Da.

Chang întrerupse convorbirea, iar Reacher spuse:

— Ar trebui să găsim numărul principal al bibliotecii. Trebuie să aibă detalii despre voluntarii lor. Am putea obține adresa de domiciliu.

— Mai întâi, ar fi bine să facem duș. Și să ne îmbrăcăm. Mă simt ciudat făcând asta dezbrăcată.

Reacher nu spuse nimic.

*

Bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi al cincilea apel pe telefonul fix. Persoana de contact spuse:

— Tocmai au sunat-o cei de la compania de telefonie. Apoi, tipa a sunat imediat la *LA Times.* E foarte agitată în legătură cu un tip numit McCann din Chicago.

Urmă o pauză lungă, lungă.

Bărbatul în blugi întrebă:

— A vorbit cu el?

— Cu McCann? Nu.

— Dar are numărul lui de telefon.

— De fapt, are două numere de telefon. Deși unul dintre ele pare să fie al unei biblioteci publice. Se pare că McCann face muncă de voluntariat acolo.

— Știe deja unde lucrează?

— A face voluntariat nu e același lucru cu a lucra.

— De ce n-a vorbit cu el?

— A încercat. L-a sunat pe celular, dar nu i-a răspuns.

— De ce n-o fi răspuns?

— De unde să știu?

— Îți cer o părere de profesionist. Vreau o analiză. De-aia vă plătesc. Care sunt motivele posibile pentru care să nu răspunzi la un apel pe telefonul mobil?

— Moartea subită a proprietarului telefonului, pierderea telefonului sub un scaun de autobuz, nerecunoașterea identității apelantului când destinatarul se află într-o dispoziție nu tocmai bună, sau poate că cel apelat se afla în acel moment într-un loc sau într-un mediu în care nu se cădea să răspundă. Pot fi sute de motive.

— Care va fi următoarea ei mutare?

— Va tot încerca să sune la numărul de celular și o să sune la centrala principală a bibliotecii ca să obțină informațiile pe care le au cei de-acolo despre voluntari.

— Ca, de exemplu, o adresă?

— Asta ar putea fi mai greu. Ar apărea probleme de confidențialitate.

— Și-atunci, ce urmează?

— Se va duce la Chicago. Oricum o să se ducă acolo. Dacă McCann a fost clientul lui Keever, va dori să-l interogheze. Și nu se poate aștepta ca acesta să vină cu avionul până la ea.

— Iar Reacher o să meargă cu ea la Chicago?

— Foarte probabil.

— Nu pot să-i las să facă asta. Deja s-au apropiat prea mult.

— Și cum propui să-i oprim?

— Omul vostru, Hackett, e chiar acolo.

— În acest moment, Hackett e angajat doar pentru

supraveghere.

— S-ar putea să fie nevoie să schimbăm asta. Mi-ai spus ceva despre un meniu.

— Trebuie să te gândești cu mare atenție la asta. Nu e vorba doar de bani. E un pas important.

— Nu-i pot lăsa să ajungă la Chicago.

— Trebuie să fii foarte sigur. Deciziile de acest gen sunt câștigătoare dacă sunt luate cu certitudine absolută.

— Trebuia să-i fi oprit noi, când am avut ocazia.

— Voi avea nevoie de un ordin oficial.

Bărbatul în blugi și cu părul aranjat spuse:

— Spune-i lui Hackett să-i oprească acum. Definitiv.

Capitolul 29

Dușul îi ajută să treacă cu încetineală și blândețe de la ceea ce făcuseră până atunci la ceea ce urmau să facă în continuare. Cada era îngustă, dar perdeaua era pe o șină curbată în afară, jetul de apă era puternic și cald, iar ei oricum nu doreau să se îndepărteze la mai mult de doi-trei centimetri unul de celălalt, așa încât totul era confortabil. Se spălară reciproc, ca într-un joc, din cap până-n picioare, încet, atent, cu șampon și săpun, fără să fie neglijată nicio crăpătură, ba chiar insistând la unele dintre ele. Nu se grăbiră deloc. Se prostiră o vreme. Vaporii calzi de apă se ridicară și umplură camera, iar oglinda se aburi.

Apoi, în sfârșit ieșiră din cadă și se șterseră cu prosoapele, apoi desenară cu palma cercuri în aburul de pe oglindă, unul mai sus, celălalt mai jos, și fiecare își pieptănă părul, Reacher cu degetele, Chang cu un pieptăn din carapace de țestoasă pe care-l scoase din valiză. Își adunară hainele de pe unde fuseseră împrăștiate, pe podea, pe scaun și pe pat, și le îmbrăcară peste pielea încă umedă.

După care reveniră la treburile aflate la ordinea zilei. Reacher trase din nou draperiile și nu văzu decât soarele strălucitor și cerul albastru. Era o zi spectaculoasă. Sudul Californiei, vara târziu. Până și pătura roasă de smog părea aurie. Chang încercă din nou numărul de celular cu prefixul 501. Ca și înainte, sună la nesfârșit, fără răspuns. Repetă. Tonul de apel torcea melancolic dar neobosit în difuzorul telefonului. Iar și iar. Reacher spuse:

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. De regulă, ori cel apelat răspunde, ori intră robotul telefonic.

— Poate că vechile telefoane cu cartelă nu aveau mesagerie vocală. Sau poate că nu și-a activat-o. Ori și-a dezactivat-o.

— Se poate face asta?

— Nu știu.

— De ce nu răspunde? Nu se poate una ca asta. Ori folosești mesageria vocală, ori răspunzi la telefon.

— A renunțat. Nimeni n-a vrut să-l asculte. Așa că a aruncat telefonul. Sună prin vreun sertar, pe undeva.

Când era vorba de tehnologie, Reacher nu-și încărca memoria cu detalii inutile. Înțelegea faxurile și telexurile, precum și stațiile radio militare și Serviciul Poștal al SUA, dar nu avusese niciodată nevoie să știe ceva despre telefoanele mobile civile. Nu avusese niciodată așa ceva. De ce i-ar fi trebuit? Pe cine să sune? Cine să-l sune pe el? Puținele lucruri pe care le știa proveneau din observațiile cotidiene. Își imagina telefonul sunând la nesfârșit. Poate și vibrând. Sunând și bâzâind. Puternic și energic.

— Bateria trebuie să fie încărcată, spuse el. Dacă s-ar fi consumat, telefonul s-ar fi închis și rețeaua ne-ar fi anunțat. Așa că trebuie să-l bage-n priză din când în când.

— Păi poate că s-a dus până la magazin și l-a lăsat acasă.

Reacher se uită pe fereastră și nu răspunse.

Telefonul continuă să sune.

— Ce e? întrebă Chang.

— Nimic.

Dar în minte îi apăruse o imagine unică, a unui telefon pe podea, viu, țopăind în jur, ca un spaniel credincios, încercând să-l facă atent pe stăpânul său mort, neînțelegând de ce acesta nu mai mișcă. Undeva în mlaștini, poate, sau într-un living mare. Un atac de cord, probabil, sau gută, sau cine știe de ce boală suferă oamenii care au câini Spaniel. Dar, întrucât era un om care se baza pe date concrete și pe nevoia de a ști, se mulțumi să spună:

— Închide și încearcă să suni la centrala bibliotecii.

Chang închise și liniștea se lăsă în cameră. Își scoase computerul din standby și dădu câteva clicuri ca să ajungă la pagina sistemului de biblioteci din Chicago. Filiala Lincoln Park avea propriul ei număr de informații. Prefixul 773 plus alte șapte cifre, nu foarte diferit de numărul din camera voluntarilor pe care-l folosiseră mai înainte. Formă și obținu un meniu. Engleză sau spaniolă. Apăsați unu pentru una, apăsați doi pentru alta. Ca să vorbiți cu cineva, apăsați nouă.

Chang apăsă nouă. Urmă un ton de apel și apoi se auzi o voce de femeie care întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Chang se prezentă așa cum făcuse și cu Westwood, prima dată. Își rosti numele și spuse că era detectiv particular, acum cu sediul în Seattle, care înainte lucrase la FBI, iar această

ultimă precizare păru să fie de ajutor. Femeia din Chicago părea impresionată.

— Înțeleg că aveți voluntari care vă ajută în muncă, spuse Chang.

— Așa este, spuse femeia.

— Aveți cumva un voluntar pe nume McCann?

— Am avut.

— Și acum nu-l mai aveți?

— Nu l-am mai văzut de vreo trei-patru săptămâni.

— A demisionat?

— Nu propriu-zis. Dar voluntarii au tendința să vină și să plece.

— Ce-mi puteți spune despre el?

— De ce vă interesează? Are probleme?

— A fost clientul firmei mele. Dar am pierdut legătura, încercăm să-l găsim ca să vedem dacă mai are nevoie de ajutorul nostru.

— E un bărbat în vârstă, foarte liniștit, nu prea vorbește cu nimeni. Dar face treabă bună. Și nouă ne-ar plăcea să reluăm legătura cu el.

— Avea vreo chestiune presantă sau lucruri care-l preocupau în mod deosebit?

— Nu sunt sigură. Nu era niciodată prea vorbăreț.

— E localnic? Aveți o adresă a lui?

Liniște totală dinspre Chicago. Apoi femeia spuse:

— Îmi pare rău, dar nu am permisiunea să dau astfel de informații. Respectăm intimitatea voluntarilor noștri.

— Aveți măcar un număr de telefon? De acasă? Poate l-ați putea suna să-l rugați să ne contacteze.

Tăcere dinspre Chicago. Doar niște clicuri cu sonoritate de plastic. O bază de date, probabil. O listă lungă, pe un ecran de computer. Necesita multe manevre de derulare. M de la McCann ar fi fost exact la jumătatea listei.

Apoi femeia reveni pe fir și spuse:

— Nu, mă tem că nu avem un număr de telefon al domnului.

*

După asta căutară, în bazele de date ale detectivilor privați, oameni din Chicago, pe care-i chema McCann, în cazul în care ar fi ieșit în evidență în vreun mod oarecare, dar obținură sute de rezultate aleatorii, așa cum era de așteptat, își zise Reacher,

date fiind numele etnice și modelele istorice ale migrației. Poate că McCann al lor era unul dintre acele rezultate, dar nu aveau de unde să știe. Era ascuns ca un grăunte de nisip pe o plajă.

În continuare, verificară cursele aeriene. Aveau multiple variante. Ruta dintre LAX și ORD[5] era foarte frecventată. După-amiaza erau multe plecări. Ceea ce era logic. Oamenii puteau ajunge acasă înainte de orele lor firești de culcare, traversând două fusuri orare spre est. Cursele care plecau mai târziu se apropiau de zona zborurilor de noapte.

Principalele companii aeriene aveau același preț, până la ultimul bănuț, așa încât Chang alese American, unde avea un card Gold, și făcu rezervarea telefonic, prin intermediul unei persoane care se ocupa de cardurile de acest tip. După spusele ei, în situații urgente soluția aleasă era mai de încredere și locurile erau mai bune.

Reacher își puse periuța de dinți în buzunar, iar Chang își adună lucrurile în valiză: pieptănul, computerul, încărcătorul acestuia și încărcătorul de telefon.

Închise fermoarele și întrebă:

— OK?

Reacher încuviință cu o mișcare a capului și zise:

— Hai să găsim un taxi.

[5] Codurile aeroporturilor internaţionale din Los Angeles, respectiv, Chicago.

Capitolul 30

Ieșiră din cameră și clipiră în lumina strălucitoare a soarelui. Trecură pe la recepție ca să lase cheia. Recepționerul păru tulburat de plecarea lor prematură, arătându-se la început îngrijorat că ar fi putut fi ceva în neregulă cu camera, iar când cei doi îl asigurară că nu despre asta era vorba, individul păru să presupună că ei consideraseră motelul un fel de loc de închiriat cu ora, pentru sex, ceea ce avu darul să-l supere de-a dreptul. Reacher încercă să-i explice că era vorba de o schimbare urgentă de plan, atâta tot, doar o chestiune de afaceri, nimic mai mult, dar își dădu seama că bănuielile tipului erau justificate. El și Chang aveau părul încă umed de la duș, iar starea lor de satisfacție se propaga în valuri, ca o radiație nucleară.

Vizavi de motel era un taxi, parcat lângă trotuar. Reacher fluieră și îi făcu semn cu mâna, la fel ca înainte, dar de data asta apelul lui avu efect. Taxiul efectuă o întoarcere lentă în U, de la o bordură la alta, și se opri cu mânerul portierei din spate exact la nivelul șoldului lui Reacher. Șoferul acționă butonul de deschidere a portbagajului și coborî ca s-o ajute pe Chang cu valiza. Era un tip mătăhălos, cu o cămașă cu mâneci scurte, antebrațe musculoase, nasul îndoit de la o ruptură mai veche și sprâncenele groase și pline de cicatrici. Un tip care-n tinerețe fusese boxer, aprecie Reacher, sau pur și simplu un tip ghinionist. Bărbatul ridică valiza ca și cum n-ar fi cântărit nimic și o puse în portbagaj. Chang se mișcă pe banchetă ca să ocupe locul din spatele șoferului, iar Reacher se așeză lângă ea. Șoferul urcă la volan și prinse în oglindă privirea lui Reacher.

— LAX, spuse Reacher. American, linii interne.

Taxiul porni din loc, deplasându-se încet și constant prin soarele scânteietor, la stânga și la dreapta pe străduțe lăturalnice, spre Bulevardul Santa Monica, de unde o luă spre sud și vest către șoseaua Interstate 405.

De data asta, individul cu blugi și păr aranjat nu mai așteptă să-i sune telefonul fix. Vrând să afle totul cât mai repede, sună

cu nerăbdare și întrebă:

— S-a rezolvat?

— Nu-ți face griji, o să se rezolve, spuse persoana de contact.

— Deci, nu s-a rezolvat?

— Nu încă.

— Dar Hackett era chiar acolo.

— Lasă-ne să ne ocupăm noi de lucrurile la care ne pricepem, OK? Doi morți într-o cameră de motel din West Hollywood ar fi fost un dezastru. La o chestie ca asta, se reacționează foarte energic. Într-un minut, ar fi ajuns la fața locului zece mașini de poliție. Cu patru detectivi trimiși să investigheze. Ar fi apărut la știrile de seară. Hackett nu-și poate permite o asemenea expunere. Prea riscant. Trebuie să fie în stare să lucreze și altă dată.

— Și atunci, când?

— Crede-mă, nu vor ajunge în avion.

Șoseaua I405 era aglomerată, ca de obicei, dar coloanele de mașini se mișcau constant. Trei șiruri de mașini în culori vii, curate, cernite și cu ornamentele din crom lustruite, deplasându-se cu viteză constantă în soarele aprig, cu dealurile roșcat-maronii în fundal. Drumul era plăcut. Chang își coborâse geamul de tot și curentul cald de aer îi flutura părul. Avea tricoul umed pe umeri, de la părul ud care-i cădea pe spate. Șoferul era ordonat și precis în mișcări. Nu făcea manevre bruște. Rămăsese pe banda din dreapta, mergând în coloană, ceea ce pe autostrăzile din LA era o cale la fel de bună ca oricare alta. Aveau să ajungă la destinație atunci când aveau să ajungă.

Reacher stătea rezemat pe banchetă, la fel de satisfăcut, cu trupul cuprins de aceeași moliciune, iar Chang arăta la fel lângă el.

— Un voluntar la bibliotecă, zise ea, trebuie să fie localnic, nu-i așa? În esență, e o chestie ce ține de comunitate. Nu e ca și cum am fi nevoiți să-l căutăm în tot orașul Chicago.

— Ar trebui să vedem ce-a scris Westwood în urmă cu patru luni, fu de părere Reacher. Trebuie să știm ce-a fost în mintea lui McCann, înainte să ne întâlnim cu el. Trebuie să știm ce-a declanșat primul apel telefonic.

Chang își scoase telefonul și se folosi de degetele mari ca să

caute site-ul de internet al *LA Times.* Rețeaua de telefonie mobilă era mai lentă decât o rețea wi-fi, dar până la urmă telefonul execută comanda. Chang spuse:

— Exact în urmă cu patru luni? Sau presupunem că a cercetat un articol anterior?

— Bună observație, spuse Reacher. Cred că, dacă McCann este pasionat al internetului, putea să fi găsit orice. Dar nu ne-ar ajuta cu nimic să avem o listă a tuturor articolelor scrise de Westwood în viața lui de jurnalist, începând cu o fereastră de trei luni. Cu patru, cinci și șase luni în urmă.

Chang folosi motorul de căutare al site-ului și tastă *Westwood.* Obținu un șir de rezultate legate de cartierul din LA cu același nume. Așa că schimbă termenii de căutare în *Ashley Westwood,* cu ghilimele, obținând rezultatele căutate. Mai întâi apăru o bară laterală pe dreapta, cu o poză și biografia personajului. Fotografia părea să fi fost făcută cu ceva timp în urmă, într-o zi favorabilă. Westwood arăta ceva mai tânăr, iar părul și barba erau mai îngrijite și mai puțin cărunte. Biografia spunea că deținea diplome de studii postuniversitare în biologie moleculară și jurnalism. În stânga se afla o listă a articolelor sale. La fiecare dintre ele era menționat titlul și un scurt rezumat. Primul era o prezentare a articolului despre istoria grâului, care avea să fie publicat duminica următoare. Mai jos, un articol despre leziunile cerebrale, pe care-l văzuseră deja în dormitorul lui Keever din Oklahoma City.

Chang mișcă ecranul cu degetul și lista se derulă în sus. Se opri cu opt articole în urmă, adică, cu patru luni. Westwood scria câte un articol nou cam la fiecare două săptămâni, fiecare dintre ele fiind destul de lung și, probabil, având la bază cercetări extinse. Ceea ce, din perspectiva unui loc de muncă civil, era mai bine decât să fi fost miner într-o mină de cărbuni sau doctor la urgențe, dar nici cu mult mai ușor, în opinia lui Reacher. El nu scrisese niciodată ceva mai lung decât un raport de acțiune. Iar acestea erau în general mult mai scurte ca format și nu era nevoie de cercetări, așa cum nu era obligatoriu să fie o operă de non-ficțiune.

Primul articol la granița celor patru luni era despre agricultura organică. Fructe, legume și cereale. Titlul era provocator, iar rezumatul sugera că marile companii agricole deturnau definiția pentru a încasa prețuri mari, fără efort. Cu

două săptămâni mai înainte, Westwood scrisese despre gerbili. Mai exact, despre gerbilii din vechime, conform titlului. După toate aparențele, ultimele cercetări demonstraseră că ciuma bubonică din Europa medievală fusese adusă nu de puricii de pe șobolani, așa cum se crezuse multă vreme, ci de puricii de pe gerbilii giganți din Asia.

Traficul încetinea, cel puțin pe banda din dreapta. Mașinile de pe celelalte două benzi îi depășeau, dar șoferul rămânea pe banda lui.

Chang căută mai departe în listă. După gerbili, urma un articol vechi de cinci luni despre schimbările de climă. Titlul anunța că nivelul oceanelor era în creștere, iar rezumatul spunea că, potrivit geometriei fractale, pentru construirea unui dig marin pe Coasta de Est ar fi fost nevoie de mai mult beton decât a fost folosit de întreaga omenire de-a lungul istoriei. Chang remarcă:

— Toată lumea scrie despre schimbările climatice. Nu era nevoie ca McCann să aleagă tocmai articolul lui Westwood, nu?

— De acord, spuse Reacher.

Urma un articol despre ceva numit Deep Web. Care avea legătură cu motoarele de căutare și internetul. Se pare că era mai ușor de navigat prin Surface Web. După asta veneau albinele. Acestea mureau pe capete, se pare, în toată lumea. Fără ele, polenizarea nu s-ar mai fi putut face, iar foametea avea să afecteze pe toată lumea. Adică mult mai mult de două sute de oameni. Reacher putea să vadă cam două sute de oameni chiar în acel moment, pe geam, deoarece traficul încetinise și mai mult. Se aflau tot pe banda din dreapta. Celelalte două benzi, de mijloc și din stânga, erau în continuare ceva mai rapide. O mașină Town Car neagră ajunse în dreptul portierei lui Chang și se deplasă timp de o secundă cu aceeași viteză, în fața mașinii rămânând astfel un interval gol. Geamul din spate al mașinii fu coborât și Reacher întrezări imaginea unui tip înăuntru, care întoarse capul spre ei. Timp de o fracțiune de secundă avu impresia absurdă că individul voia să le spună ceva. Dar apoi inevitabilul se întâmplă. Mașina Town Car se afla pe banda din mijloc, dar mergea cu viteza benzii din dreapta, iar în spatele ei un mic coupé roșu nu încetini, din lipsă de atenție, astfel că „pupă” bara din spate a mașinii negre. Diferența de viteze nu era prea mare, nu mai mult de 10

– 15 kilometri la oră, dar chiar și așa Town Car fu împinsă cu putere în față, iar capul pasagerului se lovi brusc de tetieră, fiind împins apoi în față, potrivit legilor mecanicii newtoniene referitoare la inerție, acțiune și reacțiune. Forța întregii desfășurări avu darul să-l surprindă pe Reacher. Poate că era adevărat ce se spunea despre traumatismul „lovitură de bici”. Mașina Town Car își continuă parcursul în intervalul gol din față, iar coupé-ul roșu veni în urma ei, niciuna dintre ele nu încetini, ambele mașini părând neafectate în vreun fel. Era clar că barele de protecție construite după standardele federale își dovediseră eficacitatea.

Nu se stârni niciun fel de agitație. Nici claxoane, nici pumni ridicați amenințător, nici degete mijlocii.

Un incident banal în traficul din Los Angeles, presupuse Reacher.

Banda din dreapta încetini și mai mult. În câteva secunde, coupé-ul roșu și mașina Town Car o luară înainte și nu se mai văzură. Reacher se aplecă în față și întrebă:

— De ce nu treci pe banda cealaltă?

Șoferul se uită în oglindă și spuse:

— În curând o să se blocheze totul.

— Și de ce să nu ajungem mai în față înainte să se blocheze?

— E ca în cursa dintre iepure și țestoasă, prietene.

Chang își puse mâna pe brațul lui Reacher și-l trase înapoi, zicând:

— Lasă-l să facă ce știe mai bine să facă. Tu ai picat la examenul de conducere, ai uitat?

Apoi se întoarse la telefonul ei. Pe ultima poziție din fereastra de trei luni aleasă de ei era un articol despre un coridor oceanic paralel cu Coasta de Vest, din California până în Oregon, pe care rechinii albi îl foloseau în migrația lor sezonieră. Nu era un subiect de larg interes, dacă n-ar fi pomenit de ideea unui francez de a traversa înot acest coridor, în încercarea lui de a traversa Pacificul venind tocmai din Japonia. Ar fi dormit pe o barcă de viteză în fiecare noapte și ar fi reluat înotul a doua zi, timp de opt ore în fiecare zi. Se părea că rechinii erau o problemă secundară. Mai întâi, trebuia să traverseze Curentul Circular al Pacificului de Nord, care ajunsese o concentrare de reziduuri din plastic și deșeuri toxice și tot felul de alte gunoaie.

— Francezii sunt nebuni, observă Chang.
— Maică-mea era franțuzoaică, spuse Reacher.
— Și era nebună?
— Păi, cam da.

Traficul încetini din nou, în mod proporțional, banda din stânga la viteza anterioară a celei din mijloc, banda din mijloc la viteza de dinainte a celei din dreapta, iar banda din dreapta aproape că se opri. Și totuși șoferul nu voia să se mute pe altă bandă. Se mulțumea să înainteze centimetru cu centimetru, oprindu-se și pornind din nou, doar o idee mai repede decât ar fi mers pe jos.

Apoi aflară de ce.

Imediat ce trecură de Culver City și cu puțin înainte de Inglewood, nu departe de aeroport, șoferul ieși de pe autostradă pe o străduță nesemnalizată apărută brusc la dreapta, care ducea la un drum îngust ce părea să fie intrarea într-un soi de depou de întreținere abandonat. Mașina rulă singură pe asfaltul acoperit de tot felul de resturi, printre bărăci metalice ruginite, după care coti și trecu hurducăind peste o porțiune de beton plină de gropi, într-o bifurcație înfundată, neavând în față decât un depozit părăsit, cu o ușă stricată atârnând deschisă.

Șoferul conduse mașina drept înăuntru, în întuneric.

Capitolul 31

Depozitul avea stâlpi din fier ruginit, ca niște coaste, care susțineau acoperișul, iar puțina lumină din interior venea de la sutele de raze de soare minuscule și strălucitoare ce pătrundeau prin găurile din pereții laterali. Era un spațiu mare, lung de aproape o sută de metri, dar în mare parte gol, dacă nu luai în seamă grămezile inexplicabile de echipamente părăsite și de deșeuri metalice. Podeaua era din beton, netezită de atâta folosire pe alocuri, pătată cu ulei în alte locuri, plină de fragmente ruginite și pene de porumbei. Scrâșnetul pneurilor, zgomotul motorului și sunetul ritmic al tobei de eșapament se auzeau tare prin geamul deschis al lui Chang.

Din câte-și putea da seama Reacher, înăuntru nu era nimeni, iar creierul lui reptilian sesiză acest aspect. O lovitură în partea laterală a capului șoferului ar fi rezolvat problema. O lovitură nimicitoare cu dreapta, prin învăluire și ușor orientată în jos. Pe neașteptate. Fără avertisment. Ca o lovitură de bici. Aplică represaliile cu anticipație. Reacher își pregăti pumnul, gata să acționeze.

După care se relaxă. Individul continuă să conducă, încet și constant, dar încrezător, ca și cum ar fi știut exact încotro se ducea, de parcă ar fi trecut pe-acolo de multe ori, și spuse:

— Iepurele și țestoasa, prietene. Tocmai am economisit douăzeci de minute.

La celălalt capăt al depozitului era o ușă stricată identică, ce atârna deschisă exact la fel ca ușa de la intrare, iar șoferul conduse mașina prin ea ieșind la lumină, trecând peste altă porțiune betonată și plină de crăpături, printre alte barăci abandonate și apoi, trecând printr-o poartă lăsată pe drumul ce ocolea aeroportul pe la nord, pe lângă un gard din sârmă impozant. Reacher văzu turnul de control drept în față, apoi pistele de aterizare, avioanele parcate, micile camioane roind de colo-colo, ocupate și nepăsătoare sub cerul înalt și soarele orbitor.

— Practic, am cam încălcat o proprietate privată, dar cândva am lucrat în aeroport, pe vremea când lucrurile mergeau bine,

așa că mă gândesc că aș avea dreptul. Ne-a scutit de folosirea căii obișnuite de intrare dinspre autostradă, care acum trebuie să fie foarte aglomerată. Așa e mereu, după-amiaza. Am pierdut un dolar sau doi la aparatul de taxat, dar recuperez dublu pentru că primesc o nouă cursă mai repede. E rețeta mea secretă. Nu strică niciodată să știi geografia locală.

Întoarse la dreapta pe un drum destinat transportului de mărfuri și urmă exteriorul altui gard înalt din sârmă, iar după zece secunde erau din nou în fluviul de mașini Town Car, taxiuri, prieteni și rude care se îndreptau spre terminale. După încă un minut, ajunseră la terminalul American Airlines, iar mașina încetini și se opri. Încă un minut și valiza lui Chang era pe trotuar, în poziție verticală, cu mânerul ridicat și gata de plecare, iar șoferul își primi banii și bacșișul și plecă din nou.

Chang obținu de la un automat documentele de îmbarcare imprimate pe o hârtie subțire și se îndreptară spre punctul de control. Dar nu ajunseră acolo. Un tip le ieși în cale. Purta niște pantaloni drepți maro și o bluză polo albastră sub o bluză de trening de aceeași culoare. Toate obiectele de îmbrăcăminte păreau instituționale. Un fel de uniformă. Purta la gât un șnur încâlcit și ecusonul atârnat de el era întors invers. Bărbatul spuse:

— Doamnă, domnule, v-am urmărit în timp ce veneați dinspre trotuar.

— Serios? zise Reacher.

— Ați trecut pe lângă automatul de afară și ați folosit aparatul destinat persoanelor fără bagaje de cală.

— Așa am făcut?

— Domnule, dumneavoastră nu aveți niciun bagaj. Nici la cală, nici bagaj de mână, nici măcar un obiect personal.

— Și asta e o problemă?

— Sincer, domnule, da, este. E un comportament neobișnuit. E unul dintre lucrurile de pe lista noastră.

— A cui listă?

Omul se holbă o secundă, apoi își dădu seama și privi în jos, la locul în care ecusonul lui era întors pe dos. Scoase un zgomot înăbușit, fie de iritare, fie de frustrare, și-și întoarse ecusonul în poziția corectă. Reacher văzu o fotografie minusculă, de culoare roz, în dreapta, și *LAPD* scris cu litere

albastre în stânga, plus câteva șiruri de litere prea mici și șterse ca să poată fi citite.

— Antiterorism, precizează individul.

— Sunt de acord că a nu avea bagaje este o raritate statistică, spuse Reacher. E o chestiune ce ține de o observație simplă. Dar nu văd de ce trebuie să se tragă de aici niște concluzii negative.

— Nu eu fac regulile. Va trebui să veniți cu mine, mă tem. Amândoi.

— Unde? întrebă Chang.

— Să discutați cu șeful meu.

— Unde e?

— În duba parcată lângă trotuar.

Reacher se uită la ușile culisante și văzu o dubă închisă de culoare albastru-închis parcată pe banda unde oprirea era interzisă, la vreo zece metri de ei. Nu foarte curată. Nu foarte lucioasă.

— Supraveghere, spuse individul. Iar prin șeful meu înțeleg șeful meu de schimb de astăzi. Nu e șeful meu adevărat. Tipul din dubă poartă responsabilitatea. E foarte simplu. Nu e decât o chestie de rutină. Nu-i mare scofală.

— Nu, spuse Reacher.

— Domnule, acesta nu-i un cuvânt acceptabil acum. Este vorba de siguranța națională.

— Nu, aici e vorba de un aeroport. Un loc în care oamenii se urcă în avioane. Lucru pe care avem de gând să-l facem. Având la noi o valiză. Așa că ori ne arestezi, ori ne lași să trecem.

— Și genul ăsta de atitudine se află pe listă.

— Mai sus sau mai jos decât treaba cu lipsa de bagaje?

— Domnule, nu vă faceți niciun serviciu cu atitudinea asta.

— În ce privință?

Tipul se încordă tot, moment în care doi polițiști de la LAPD își făcură apariția, cu tot felul de echipamente pe șoldurile voluminoase. Apoi tipul răsuflă scoțând același sunet ca înainte, ori de iritare, ori de frustrare, și spuse:

— OK, domnilor, să aveți un zbor fără probleme.

Și plecă de-acolo, în diagonală, deja cercetând din priviri zona aflată la distanță medie în căutare de noi alerte.

Tipul care se ocupa de cardul Gold al lui Chang le obținuse

un fel de preaprobare pe documentele de îmbarcare, ceea ce le dădu permisiunea să folosească un traseu special prin punctul de control și să rămână încălțați. Reacher își puse monedele într-un castron și-și ridică mâinile în scanner, apoi i se alătură lui Chang în partea cealaltă. Merseră spre poartă și găsiră în apropiere o zonă de așteptare, în care le permise să intre un alt cod al cardului Gold. Acolo așteptară ceva vreme șezând pe scaune tapițate, asupra cărora conveniră că erau echivalentele moderne ale vechilor bănci din mahon ale gării din Mother's Rest, mai ales prin faptul că erau mai comode decât păreau la prima vedere. Și chiar aveau nevoie de niște echivalente moderne, pentru că zborul lor nu era primul care pleca. Fapt pe care Reacher îl înțelese în cele din urmă ca fiind dezavantajul cardului Gold.

Apoi se îmbarcară, și tipul de la cardul Gold își luă revanșa pentru întârziere, pentru că le rezervase locuri la ieșirea de urgență, cu mai mult spațiu pentru picioare, lucru pe care Reacher îl aprecie, evident, dar care îi și displăcu. Înțelegea teoria. Într-o împrejurare critică, oamenii urmau să iasă pe acolo, prin geam și peste aripă. De aici tot felul de reglementări care impuneau asigurarea unui spațiu minim pentru deplasarea confortabilă a oamenilor. Dar, dacă exista ideea de spațiu minim confortabil pentru oameni, de ce nu erau toate rândurile la fel de spațioase? Era o enigmă a reglementărilor pe care n-o putea desluși.

— Drăguț, nu? observă Chang.

— Fără doar și poate, admise Reacher.

— De ce nu ți-a plăcut polițistul de la aeroport?

— Ba mi-a plăcut, de ce nu? Îmi place de toată lumea. Sunt o persoană fericită, voioasă și sociabilă.

— Nu, nu ești deloc așa.

— N-am avut nimic cu el, repetă Reacher.

— Ai reacționat față de el într-un mod negativ.

— Așa am făcut?

— L-ai refuzat și pe urmă ai început să-l presezi. Practic, l-ai provocat să ne aresteze.

— Am avut o îndoială.

— Și anume?

— Adică, inițial am crezut că e plauzibil. Foarte plauzibil, serios. Amândoi am trecut prin chestii din astea. Vreo minte

luminată de la etaj scrie o listă. Pe ce se bazează, nimeni nu știe. Poate că în nouă cazuri din zece, dacă nu ai bagaje, ești un răufăcător. Atât că estimarea mea ar fi mai aproape de un caz dintr-un milion. Și a lui, probabil. Dar el rămâne legat de listă. Pentru că nu are încotro.

— Deci, care era îndoiala ta?

— Ai văzut de curând o legitimație cu poză de la LAPD? Pentru comparație?

— Nu-mi amintesc.

— Nici eu.

— Crezi că era un impostor?

— Aș vrea să știu. Cred că, dacă era pe bune, măcar a dovedit că treaba cu controlul minții este o aiureală. Altfel, ar fi fost mulțumit că nu am bagaj de cală, pentru că în felul ăsta lăsam loc mai mult acolo pentru aparatură.

— Dacă nu era pe bune, cine putea să fie cu adevărat?

— Poate că era un altul dintre verii Moynahan.

— În LA? Dar câți ar putea să fie? Nu cred asta.

— De ce s-a lăsat păgubaș în momentul ăla?

— Pentru că l-ai convins. Nu avea niciun motiv serios. Și foarte probabil că avea nevoie de unul. Legislația ar putea fi mai slabă decât ne închipuim noi că este.

— Nu, a lăsat-o baltă atunci pentru că s-au apropiat niște polițiști.

— Erau de-ai lui.

— Dar să presupunem că nu erau. Să zicem că era un pungaș a cărui misiune era să ne urce în dubă. Dar, la naiba, nimic nu e atât de important. E un profesionist care vrea să apuce să lucreze din nou. Nu știa sigur ce aveam de gând să fac în continuare. Poate că-mi ieșeam din pepeni. Nu putea risca să atragă atenția asupra lui. Așa că a lăsat-o moartă pentru că s-a întâmplat ca niște polițiști să apară în zonă, în căutare de comportamente neobișnuite. Cu alte cuvinte, individul și-a acoperit spatele și și-a luat tălpășița.

— Sau era un soldat de treabă care te-a scutit de o oră în arest și pe el s-a scutit de o oră de completat hârtii trăgând aer în piept, numărând până la zece și plecând de-acolo.

Avionul întoarse pe pista de decolare, învăluit de pale zgomotoase de fum uscat și brun, și acceleră lent, calm, ca și cum ar fi știut foarte bine că misterele zborului fuseseră

dezlegate cu mult timp în urmă, și decolă ușor, scânteind în soare, apoi alunecă în ceață, urcând pe dâre de funingine, aliniindu-se la un curs întunecat dar grațios spre nord și spre est.

Zece minute mai târziu, la treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother's Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat răspunse la apelul primit pe linia fixă. Persoana de contact spuse:

— O să rezolvăm problema asta.

— Ce problemă?

— Am avut un mare ghinion.

— Ce tot vorbești acolo?

— A intervenit ceva.

— S-au urcat în avion?

Moment în care persoana de contact deveni din nou vorbăreață. Nu din jovialitate, ci dintr-o obsesie amară și sceptică legată de un fapt regretabil.

— Hackett a aranjat totul perfect. Ea și-a rezervat telefonic biletele de avion, așa că avea toate detaliile. Sincronizarea era perfectă. La secundă. I-a urmărit părăsind hotelul, într-un taxi. În acel moment, era pe bancheta din spate a unei mașini Town Car, condusă de un subcontractant, și au mers pe urmele lor o vreme, după care au mers pe benzi paralele pe I405, totul părea simplu ca bună ziua, inclusiv faptul că femeia avea geamul lăsat, iar banda rapidă se deplasa numai bine pentru fugă, iar o mașină Town Car neagră pe drumul spre aeroport este invizibilă, pentru că sunt un milion de mașini la fel, așa că omul tocmai ridica pușca în momentul acela, luase linia de ochire, dar exact atunci au fost loviți din spate de un Ferrari. Ca și cum ar fi fost proiectați în altă lume, după cum s-a exprimat Hackett. Nu i-au mai văzut după aceea. Nu te poți deplasa înapoi pe autostradă.

— Deci, sunt în avion?

— N-au prins prima cursă. Au ales-o pe următoarea pentru că ea deține un card Gold. Hackett e înaintea lor, cu treizeci și patru de minute. Ți-am spus, vom rezolva problema asta.

— În Chicago?

— Fără taxe suplimentare. N-a fost Ferrari-ul nostru, dar e în joc reputația noastră.

— Nu-i lăsați să discute cu McCann.
— S-a înțeles. Exact așa ne gândeam și noi.

Zborul a fost lung. Nu de la o coastă a Americii la cealaltă, dar, în esență, un zbor transcontinental. O felie mare de continent. Chang și-a înclinat scaunul în spate și-și ținea picioarele întinse și drepte, cu pantofii ei cu șireturi sub scaunul din față. Era gânditoare, așa cum o văzuse și înainte, când se afla la volanul micului Ford verde, pe drumul lung și pustiu spre Oklahoma City. Uneori schițând un zâmbet, alteori cu un început de grimasă, pe măsură ce prin minte îi treceau gânduri pozitive sau negative, sau pe măsură ce analiza puncte tari ori puncte slabe, rezultate bune sau rele. În lipsa unui drum asupra căruia să se concentreze, ochii ei îi trădau gândurile, îngustându-se, micșorându-se, mărindu-se, schimbându-și focalizarea, când aproape, când departe.

Reacher încerca să nu gândească. Urmărea o amintire vagă, situată în zona crepusculară dintre conștient și subconștient. Nu se gândea la ea, privea cu ochii minții în altă parte, lăsând-o în pace.

— Biblioteca va fi închisă când ajungem noi, spuse el.

— O să mergem acolo mâine-dimineață, la prima oră. Ne cazăm peste noapte la un hotel.

— Ar trebui să alegem unul ca lumea. Să ne ducem la cel mai bun hotel din oraș și să trimitem factura la ziar. Un apartament mare. Cu room service. Vor plăti bucuroși. Pentru că simt că se apropie ceva.

— Ce anume?

— Nu știu. E o chestie pe care nu mi-o amintesc, dar știu că e importantă.

— De unde știi, dacă nu ți-o amintești?

— E doar o intuiție.

— Pentru că plata pentru cel mai bun hotel din oraș o să intre mai întâi pe cardul meu de credit. Îmi asum un risc financiar.

— Vor plăti bucuroși, spuse Reacher din nou.

— Four Seasons sau Peninsula?

— Oricare.

— Am să sun de pe O’Hare și o să-l aleg pe cel mai ieftin dintre ele.

Reacher nu spuse nimic, așa că Chang îl întrebă:

— Și cât de importantă crezi că este chestia aia, pe care nu ți-o amintești, dar despre care știi că e importantă?

— Cred c-o să ne ofere o idee. Despre lucrul cu care ne confruntăm.

— Despre ce e vorba?

— Nu știu. E ca și cum aș încerca să potrivesc două lucruri. Două lucruri au fost identice. Dar nu știu ce anume. Cuvinte, fapte sau locuri.

— Nu locuri. LA e complet diferit de Mother's Rest. Nu există absolut nicio asemănare.

— OK.

— Nici Chicago. Poate doar faptul că unii fermieri se duc acolo, ca să facă ce fac fermierii în Chicago. Asta e?

— Nu.

— Ai face bine să te grăbești. O să ajungem acolo curând.

Reacher încuviință din cap, absent. O *să ajungem acolo curând.* Își imagină procesul de debarcare din avion, îi plăcea să examineze lucrurile în ansamblu și să facă o verificare preliminară. Chiar și când era vorba de ceva simplu precum coborâtul din avion. Era ceva ce ținea de creierul reptilian. Avionul urma să aterizeze și să parcheze, semnalul referitor la centurile de siguranță avea să se stingă, pasagerii aveau să se ridice și să înceapă să-și scoată bagajele din compartimentele de sus și de sub scaune, după care aveau să se îngrămădească pe culoar și, în cele din urmă, să se deplaseze unul câte unul spre ușă și să iasă pe puntea de debarcare. După care urma să înceapă o adevărată cursă, de-a lungul coridoarelor lungi și largi, pe lângă magazinele argintii, pe lângă perimetrele de alimentație publică, cu mesele lor melaminate și clienții singuratici.

Moment în care își aminti și spuse:

— Nu e vorba nici de cuvinte, nici de fapte, nici de locuri.

— Dar despre ce? întrebă Chang.

— Chipuri, spuse el. Îți amintești de acea Town Car de pe I405?

— Erau un milion de astfel de mașini pe I405.

— Una dintre ele a ajuns în dreptul nostru și a mers cu aceeași viteză timp de o secundă, după care a fost lovită în spate de un coupé roșu.

— A, aia!

— A coborât geamul la un moment dat. Am apucat să-l zăresc pe tipul dinăuntru.

— Cât de bine?

— Parțial și un timp extrem de scurt.

— Dar?

— L-am mai văzut înainte.

— Unde?

— În restaurantul din Inglewood. Localul ăla maroniu, în dimineața asta. Unde ne-am întâlnit cu Westwood prima oară. Individul ăla era acolo. Cu coatele pe masă, citea un ziar.

Acum Chang nu mai spuse nimic.

— Același tip, spuse Reacher.

— M-am antrenat să gândesc ca un avocat al apărării.

— Și orice ai de gând să spui, partea frontală a creierului meu este întru totul de acord cu tine. L-am întrezărit o fracțiune de secundă, între două vehicule care se deplasau cu peste șaizeci de kilometri la oră, astfel încât depoziția martorului ocular ar fi în cel mai bun caz nesigură.

— Dar?

— Partea din spate a creierului meu știe că e același individ.

— Cum?

— Sistemul de comunicații este bruiat.

— Tu ai un sistem de comunicații?

— Îl caut, îl ascult cât pot de atent. Am fost animale sălbatice timp de șapte milioane de ani. Am învățat o mulțime de lecții. Trebuie să avem grijă să nu le pierdem.

— Și ce spune sistemul ăsta?

— O parte din el se pregătește pentru o luptă. Știe că nu vine nimic bun.

— Și cealaltă parte?

— Oscilează, încercând să deslușească implicațiile. Care sunt în esență de tipul totul sau nimic. Ori sunt într-o eroare totală, ori individul ăla a fost de la început pe urmele noastre. Ceea ce ar însemna că ne urmărește prin telefonul tău mobil. Iar asta înseamnă că ar fi mai bine să sunăm la Four Seasons sau Peninsula de la un telefon public. În felul ăsta, i-o vom lua înainte. Și trebuie să i-o luăm înainte pentru că individul escaladează. Se mișcă pe o traiectorie directă. Dimineață, la micul dejun, ne observa. Poate chiar trăgea cu urechea, citea

de pe buze. Acum încearcă să ne ucidă.

— Deschizându-și geamul mașinii?

— S-a uitat la mine. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că vrea să-mi spună ceva. Parcă-și fixase privirea pe mine. Într-o manieră preparatorie. Dar nu se pregătea să-mi spună ceva. Își localiza ținta. Asta făcea. Logica spune că avea la el o pușcă cu țeava retezată. Pentru o situație mașină lângă mașină, ca o rachetă aer-aer. Două gloanțe pentru mai multă siguranță, după care toată lumea intră în panică și s-ar fi creat un carambol, iar el își lua tălpășița pe banda rapidă a autostrăzii, pentru ca după aceea să rămână, cum ai zis și tu, doar o mașină Town Car dintr-un milion.

— Ăsta-i un scenariu tras de păr.

— E totul sau nimic. Ce altceva putea să facă, mergând în linie cu noi, cum a făcut-o? I s-a spus să ne lichideze. Ceea ce sugerează că este versatil. Și, prin urmare, scump. Iar asta începe să ne dea o idee pentru ceea ce se-ntâmplă în Mother's Rest. Oamenii ăia furnizează ceva. Și primesc în schimb bani. Suficienți pentru a angaja un agent operativ privat și versatil, care să anihileze un posibil pericol.

— Doar dacă nu cumva, așa cum ai spus, a fost o întrezărire de o fracțiune de secundă la peste șaizeci de kilometri la oră, cu două vehicule în mișcare, și mărturia martorului ocular este în cel mai bun caz nesigură.

— Să sperăm că vom fi în cea mai bună situație, dar să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

— Asta nu ne-ar înlesni obținerea unui mandat.

— Mandatele se referă la ceea ce poți dovedi, nu la ceea ce știi.

— Și tu știi?

— E legat de instinct. Asta-i motivul pentru care sunt încă aici, după șapte milioane de ani. Darwinismul în acțiune.

— Ce am făcut noi între momentul de la micul dejun și cel actual ca să-i determinăm să escaladeze? întrebă ea.

— Exact, spuse el. L-am identificat pe McCann.

— Care, prin urmare, trebuie să fie foarte periculos pentru ei. Și, pe cale de consecință, foarte interesant pentru noi.

— Iar biblioteca va fi închisă când ajungem acolo.

— Dacă e vorba de același individ, remarcă ea. Ai putea să te înșeli, totuși.

— Dar calculul probabilităților spune că ar fi bine să acționăm ca și cum aș avea dreptate. Pentru orice eventualitate.

— Ca în Pariul lui Pascal[6].

— Nu ne costă nimic dacă ne înșelăm, însă, dacă avem dreptate, ne scutește de multe.

— Doar că acum e în urma noastră. E încă în LA.

— Nu neapărat. Zborul ăsta n-a fost primul care a plecat.

Chang nu spuse nimic. Își scoase telefonul, ținu apăsat un buton și-l opri complet.

Aterizară dinspre est, după o buclă lenește peste lac și oraș. Amurgul de vară era pe terminate, încă de culoarea bronzului și fierbinte, dar întunecându-se. Luminile de pe pistă străluceau puternic. Avionul parcă la locul cuvenit, semnalul pentru centurile de siguranță se stinse, iar oamenii se ridicară de pe scaune și începură să-și adune bagajele din compartimentele de deasupra și de sub scaune, după care se îngrămădiră pe culoar, Reacher și Chang numărându-se printre ei.

[6] Pariul lui Pascal = numele dat de către Blaise Pascal unui argument al credinţei în Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu există şi eu nu cred, am pierdut totul, dar dacă el nu există şi eu cred, nu am pierdut nimic” *(N.red.).*

Capitolul 32

În cele din urmă, Reacher și Chang se strecurară unul câte unul pe culoar spre ușa avionului, ieșind pe puntea de debarcare și apoi pe holul principal, înțesat cu circa o mie de oameni care fie stăteau și așteptau, fie se agitau grăbiți în toate direcțiile. Reacher avea chipul bărbatului necunoscut în minte, ca fotografia unui criminal dat în urmărire generală la poliție, și scana mulțimea pieziș, cu coada ochiului, uitându-se în altă parte, fără să gândească, încrezându-se în capacitatea instinctelor sale de a sesiza asemănarea, dacă ar fi fost acolo.

Nu era. Tipul nu stătea, nu aștepta, nu se grăbea în nicio direcție. Străbătură împreună coridorul lung al holului principal, trecând pe lângă oameni care așteptau la ușile toaletelor, pe lângă cei care-și așteptau rândul la cafea, pe lângă chioșcurile de ziare, pe lângă magazinele argintii, pe lângă localurile fast-food cu măsuțele melaminate și călătorii singuratici aplecați asupra a ceea ce mâncau. Reacher cercetă înainte cu privirea după persoane care citeau ziarul, coate sprijinite de masă, o înclinare familiară a umerilor, dar nu văzu nimic. Individul nu era nicăieri în clădire.

Ajunseră la ieșirea din zona aeroportuară restricționată și pătrunseră în zona publică, la recuperarea bagajelor și apoi, mai departe, spre ușa care ducea la mijloacele de transport terestru, unde văzură pe un perete un șir de telefoane publice, singuratice și ignorate, dar cel mai mult le fu de folos biroul de recepție care oferea tot felul de servicii utile nou-sosiților, inclusiv rezervări directe la hoteluri. O femeie veselă îmbrăcată într-un sacou le recomandă Peninsula și sună la hotel, obținându-le un apartament, după care le arătă unde erau taxiurile.

Era o seară caldă și aerul de afară era dens de umiditate, gaze de eșapament și fum de țigară. Așteptară cinci minute și avură parte de serviciile unui șofer cam fără chef într-un Crown Vic la fel de obosit, care o luă din loc spre oraș cât de repede putu. Reacher privi afară pe geam până când mulțimea din aeroport dispăru din câmpul vizual, dar nu văzu nicio față

cunoscută. Pe șosea, se uită cu atenție la mașinile din jur, dar niciuna nu se apropie și nici nu se deplasă paralel cu ei. Toate rulau pe șosea prin întunericul serii, una câte una, ignorându-se reciproc, parcă în transă, fiecare în lumea ei.

— Ar trebui să cumpărăm un telefon cu cartelă, spuse Chang.

— Și să-i spunem și lui Westwood să-și cumpere unul. Pentru că așa e de presupus c-a început omul nostru toată povestea. Îl urmărea pe Westwood, monitorizându-i convorbirile telefonice. Noi am venit la el, în dimineața asta, și am intrat direct în sistemul gata pregătit.

— Ceea ce dovedește că Westwood le dă dureri de cap. Iar asta confirmă ideea că ceva din ce a scris Westwood este extrem de relevant.

— Poate că nu povestea cu rechinii și înotătorul francez.

— Și nici gerbilii și schimbarea climei.

— Ai văzut? Deja am redus zona de căutare.

Ajunseră paralel cu liniile L de cale ferată și văzură în fața lor metropola imensă, înaltă și implacabilă, în acel moment o priveliște citadină nocturnă, cu un milion de ferestre luminate și un cer negru ca smoala spre est. Hotelul Peninsula era pregătit să-i aștepte cu un apartament de două ori mai spațios decât bungalourile militare în care crescuse Reacher și cam de o mie de ori mai confortabil. Meniul de la room service avea dimensiunile unei cărți de telefon și era legat în piele. Comandară tot ce le trecu prin cap, gândindu-se că *LA Times* avea să achite nota de plată. Mâncară încet, presupunând că vor avea la dispoziție toată noaptea, fără să fie întrerupți. Niciun motiv să se grăbească. Mai bine să savureze certitudinea. Mai bine să se lase ademeniți de perspectiva plăcută. Trecând prin apetitive, antreuri, deserturi și cafea.

Se treziră devreme în dimineața următoare, în ciuda diferenței de fus orar, în parte pentru că aveau lucruri în minte, dar mai ales pentru că nu se mai deranjaseră să tragă draperiile în seara precedentă, iar dormitorul era orientat spre est, astfel că soarele dimineții le bătea direct în geam. Reacher avea în minte propria teorie, care suferise încă o revizuire. A patra oară fusese mai bine decât a treia oară. Greu de crezut. Dar adevărat. Ceea ce îi dădea o senzația dulce-amară. Pentru că într-o zi chestia asta urma să se transforme în ceva

mediocru. Trebuia să se oprească undeva. Mai devreme sau mai târziu. Nu putea să fie mereu mai bine.

Putea?

Speră să fie bine, dar pregătește-te pentru ce-i mai rău.

După toate aparențele, Chang se gândea la Lincoln Park și la ironia situației, pentru că spuse:

— Mă întreb cum să ajungem acolo. E destul de aproape. Nu sunt sigură că merită să închiriem o mașină. S-ar putea să fie greu de parcat. Iar taxiurile vor crește nota de plată și ar putea fi greu de găsit. Așa că, una peste alta, mă gândesc că ar trebui să luăm o mașină Town Car pentru toată ziua. Preferabil, neagră.

— Prin intermediul hotelului, spuse Reacher. Ca să ne consolidăm avansul.

— Cu plecarea la nouă. Vom fi la bibliotecă cam la zece minute după deschidere.

— Excelent.

Ceea ce, grație orei timpurii, le lăsă timp din belșug, pentru un mic dejun prelungit și lent, adus de room service, și pentru dușuri prelungite și lente, după alte lucruri care cel mai bine e să fie făcute îndelung și lent, dimineața, printre care și testarea teoriilor.

*

Mașina lor Town Car era sedanul tradițional, negru la culoare, așa cum ceruseră, și bine lustruit. Șoferul era un tip mărunt într-un costum gri. Își exprimă același entuziasm pentru situația în care ar fi trebuit să se deplaseze prin trafic sau să-și aștepte clienții în parcare. Nu-l deranja deloc niciuna dintre variante, pentru că era plătit oricum. Ajunseră la Lincoln Park în zece minute. Când păși înăuntru, biblioteca avea un aer de început de zi. O ușoară agitație în desfășurare, în pregătirea lucrurilor. Întrebară de femeia cu care vorbiseră la telefon cu o zi înainte, la numărul pentru informații, după ce apăsaseră tasta 9, și primiră îndrumări de la un angajat la celălalt, ca la o cursă de ștafetă, până ajunseră la un birou pe care scria *Informații,* care stătea singuratic într-o nișă laterală și la care pentru moment nu ședea nimeni. Scaunul era lipit de birou, iar ecranul computerului era negru. Încă închis. Doamna de la informații întârziase la serviciu.

Dar nu era totul pierdut. Pentru că pe peretele din fundul

nișei era o ușă, din spatele căreia se auzeau glasuri, iar pe ușă scria *Camera voluntarilor.* Din care McCann dăduse cincisprezece telefoane, până când Westwood își pierduse răbdarea.

Reacher bătu la ușă și glasurile amuțiră. Deschise ușa și văzu o cameră de odihnă, cu aspect formal, în culori inofensive și cu fotolii joase cu tapițerie textilă. În fotolii ședeau cinci oameni, doi bărbați și trei femei, de vârste și tipuri diferite.

Telefonul era pe o măsuță joasă, între două fotolii.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise Reacher. Îl caut pe domnul McCann.

— Nu-i aici, îi răspunse un tip în vârstă pe un ton care-l făcu pe Reacher să presupună că-l cunoștea pe McCann, probabil bine, pentru a-i răspunde cu o asemenea autoritate și pentru ca să se autodesemneze purtător de cuvânt în această chestiune. Era un specimen bătrân și uscățiv, cu pantaloni kaki cu pense necălcați, un păr alb bogat și bine pieptănat și o cămașă în carouri, băgată-n pantaloni, ca o uniformă de pensionar. Pensionat dintr-un post de director executiv, probabil, unde fusese mereu înconjurat de tabele cu date și informații, care încă mai simțea nevoia să se simtă dorit sau nutrea dorința de a se simți necesar.

— Când l-ați văzut ultima oară pe domnul McCann? întrebă Reacher.

— Acum vreo trei-patru săptămâni.

— E ceva obișnuit?

— Apare și dispare. În definitiv, astea-s posturi de voluntari. Presupun că are multe alte activități interesante.

— Știți unde locuiește?

— Îmi pare rău, spuse bătrânul, dar astea-s întrebări personale, iar eu habar n-am cine sunteți.

— Cu puțin timp în urmă, domnul McCann a angajat o firmă de detectivi particulari ca să-l ajute într-o problemă. Noi suntem agenții firmei și am venit aici ca să-l ajutăm.

— Atunci ar trebui să știți unde locuiește.

Reacher spuse pe un ton scăzut:

— Domnule, putem vorbi singuri?

Lucru ce-și atinse ținta, în ceea ce privește egoul bătrânului. Fusese recunoscut ca un tip aparte. Ca exact genul de om pe care-l tragi deoparte și-l scoți în evidență. Le spuse celorlalți

voluntari:

— N-ați vrea să ne lăsați singuri? Oricum e timpul să începeți munca. Aveți cu toții lucruri de făcut.

Așa că ceilalți, bărbatul mai tânăr și cele trei femei, ieșiră din încăpere și Chang închise ușa în urma lor, după care ea și Reacher se așezară pe locurile de curând lăsate libere, formând un triunghi cu bătrânul, care nu se mișcase din fotoliul lui. Chang spuse:

— Agentul care a lucrat direct cu domnul McCann a dispărut, mă tem. Și primul lucru pe care trebuie să-l facem într-un astfel de caz este să ne asigurăm că totul e în regulă cu clientul nostru. Asta e procedura operațională standard. Dar vom avea nevoie de ajutor ca să-l găsim.

— Despre ce este vorba? întrebă bătrânul.

— Nu știm exact. Poate că și în privința asta ne-ați putea ajuta. Noi credem că domnul McCann este foarte preocupat de ceva. Poate că a pomenit despre asta.

— Știu că nu e un om fericit.

— Știți cumva de ce?

— Nu suntem apropiați. Nu ne facem confidențe. Avem o relație de lucru. Vorbim despre problemele de la bibliotecă, firește, adeseori avem discuții lungi și cădem de acord de cele mai multe ori, dar nu-mi amintesc să fi avut multe discuții personale. Am impresia că are niște probleme de familie. Cam atât pot să vă spun. Cred că soția lui a murit de multă vreme, iar fiul lui adult constituie o problemă. Sau o dificultate, cum s-ar spune în zilele noastre.

— Știți unde locuiește?

— Nu, nu mi-a spus niciodată.

— Și nu vi se pare neobișnuit? întrebă Reacher. Nu e normal ca oamenii să vorbească despre locul în care-și trăiesc viața? Despre magazinele din împrejurimi sau despre cât de mult au de mers ca să-și cumpere o cafea?

— Am rămas cu impresia acută că îi era rușine de locul în care trăia, răspunse bătrânul.

Îl lăsară pe bătrân în cameră și o găsiră pe doamna de la informații la biroul ei de afară. Venise la lucru exact la țanc. Chang îi aminti că se cunoscuseră la telefon și-i arătă una dintre legitimațiile ei defuncte de la FBI, și totul se desfășură

cât se poate de amiabil, dar femeia tot nu voia să le dea adresa lui McCann. Era de neclintit. Era foarte hotărâtă când venea vorba de subiectul confidențialitate. Le-a spus că puteau să facă o cerere la director. Dar Reacher se gândi că directorul urma să aibă aceeași atitudine, poate nu legată de subiectul confidențialității, dar cu siguranță de subiectul unui posibil litigiu juridic și, prin urmare, se va dovedi la fel de inflexibil.

— Bine, spuse el, nu-mi dați adresa. Dar măcar spuneți-mi dacă domnul McCann are o adresă.

— Bineînțeles că are, spuse femeia.

— Și știți care este?

— Da, știu. Dar nu pot să v-o spun.

— E locală?

— Nu vă pot da adresa.

— N-o vreau. Nu mă mai interesează adresa. Dacă mi-ați spune-o, nici n-aș asculta. Vreau doar să știu dacă e locală. Doar atât. Ceea ce nu înseamnă că dezvăluiți ceva. Orice cartier are mii de locuitori.

— Da, este locală.

— Cât de locală? Vine pe jos aici, în zilele când lucrează?

— Îmi cereți să vă spun adresa dumnealui.

— Nu, nu vă cer asta. Nu vreau să-i știu adresa. Nici nu v-aș lăsa să mi-o spuneți acum. Mi-aș băga degetele în urechi și aș cânta la-la-la. Vreau doar să știu dacă e o distanță mică, ce poate fi parcursă pe jos. E o întrebare de geografie. Sau de fiziologie. Cât de bătrân ați spune că e domnul McCann?

— Cât de ce?

— De bătrân. Vârsta e ceva diferit de adresă. Aveți libertatea să vorbiți despre asta. Nu vă împiedică nimic să vă spuneți impresiile.

— Are șaizeci de ani, a împlinit anul trecut.

— E în formă bună?

— Nu prea. Arată groaznic.

— Păcat. În ce fel?

— E prea slab. Nu se îngrijește. Nu are grijă deloc de el.

— E lipsit de energie?

— Da, așa aș zice. Pare abătut tot timpul.

— Atunci, n-ar fi dornic să meargă pe jos o distanță prea mare, nu? Să zicem, maximum trei cvartale. Ar fi asta o concluzie corectă?

— Nu pot să vă spun.

— O rază de trei cvartale înseamnă treizeci și șase de cvartale-pătrate. Asta e mai mult decât Milwaukee. Nu mi-ați spune nimic.

— OK, da, vine pe jos la muncă și, da, are de mers puțin pe jos. Dar asta-i tot. Nu vă mai pot spune nimic.

— Care e numele lui mic? Asta puteți să ne spuneți?

— Peter. Peter McCann.

— Și soția lui? De cât timp e văduv domnul McCann?

— Cred că s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Cum îl cheamă pe băiatul lui?

— Michael, cred. Michael McCann.

— E vreo problemă legată de Michael?

— Nu am discutat despre asta.

— Dar trebuie să fi dedus ceva.

— Ar însemna să dezvălui ceva confidențial.

— Nu, dacă nu v-a spus asta chiar el. Ar însemna doar că vă împărtășiți propriile concluzii. Atâta tot. E o mare diferență.

— Cred că băiatul domnului McCann, Michael, are o problemă de comportament. Nu știu exact despre ce e vorba. Cred că nu e ceva de care să fii mândru. Cam asta ar fi concluzia mea.

Reacher arboră o mină plină de compasiune și mai încercă o dată, dar femeia tot nu acceptă să le dea adresa lui McCann. Așa că se văzură nevoiți să plece și făcură un ocol pe la arhivă, unde verificară cărțile de telefoane ale orașului Chicago. Erau prea mulți P. McCann și prea mulți M. McCann ca să le fie utile. Ieșiră din nou în stradă înarmați cu nimic altceva în afară de impresii și supoziții.

Capitolul 33

O luară la stânga pe trotuarul din fața bibliotecii și găsiră farmacia de familie exact unde ar fi trebuit să fie, adică în imediata vecinătate. Avea o fațadă îngustă, protejată de o tendă, cu o ușă și o mică vitrină plină de obiecte nu foarte ispititoare, printre care bandaje elastice, comprese reumatice și un scaun de toaletă pentru persoanele cu dificultăți motorii. În opinia lui Reacher, vitrinele de farmacii erau o provocare pentru marketing. E greu să te gândești la un aranjament capabil să-i facă pe oameni să dea buzna cu entuziasm în magazin. Dar văzu un obiect interesant. Era un telefon mobil cu cartelă, într-un ambalaj din plastic, atârnat de un cârlig pe o placă. Telefonul arăta ca unul de pe timpuri. Praful acoperise ambalajul. Prețul era semnalat ca fiind unul extrem de scăzut.

Intrară în prăvălie și găsiră alte șase telefoane identice atârnate pe un panou pe care se mai aflau carcase și încărcătoare de doi dolari bucata, adaptoare pentru mașină și multe cabluri de toate felurile, majoritatea albe. Prețul telefoanelor era cu un penny mai mic decât treisprezece dolari. Veneau preîncărcate cu o sută de minute de convorbiri.

— Ar trebui să cumpărăm unul, zise Reacher.

— Mă gândeam la ceva mai modern, replică Chang.

— Cât de modern ar trebui să fie? Nu trebuie decât să funcționeze.

— N-o să aibă internet.

— Vorbești cu cine nu trebuie. Din punctul meu de vedere, asta-i o calitate. Și o chestie care ține de karma. Vom avea același tip de telefon ca și McCann. Poate ne poartă noroc.

— Nu pare să fi funcționat în cazul lui, observă Chang.

Dar luă un telefon de pe panou și-l duse la tejghea, unde o femeie în vârstă aștepta în spatele casei de marcat. Avea părul cenușiu, de culoarea oțelului, prins într-un coc și era îmbrăcată în ținuta formală, de modă veche. Departe, în spatele magazinului, era un bătrân care se ocupa de rețete. Cam de aceeași vârstă și cam același stil. Un halat alb peste costum și cravată. Același gen de păr, exceptând cocul. Proprietarii din

familie, probabil. Niciun alt angajat. Costuri de funcționare reduse.

— Telefoanele astea au și mesagerie vocală? o întrebă Reacher pe femeia în vârstă.

Ea repetă întrebarea, mult mai tare, nu către el, își dădu seama, ci către bărbatul din spate, care strigă:

— Nu.

— Nu, îi zise femeia lui Reacher.

— Un prieten a cumpărat un telefon ca ăsta de aici. Peter McCann. Îl cunoașteți?

Femeia strigă în spate:

— Îl cunoaștem pe Peter McCann?

— Nu, strigă bătrânul din spate.

— Nu, spuse și femeia.

— Îl cunoașteți pe băiatul lui, Michael?

— Îl cunoaștem pe băiatul lui, Michael?

— Nu.

— Nu.

— OK, spuse Reacher.

Scoase din buzunar o bancnotă de zece și una de cinci și plăti telefonul. Primi restul în monede, alese cu pricepere și returnate cu îndemânare. Se opriră pe trotuar, în fața magazinului, și se chinuiră să desfacă ambalajul. Nu era simplu. În final, Reacher renunță la finețuri și îl rupse în două, la mijloc. Puse încărcătorul în buzunar și-i dădu telefonul lui Chang. Ea îl studie puțin, își dădu seama cum funcționează și-l porni. Acesta afișă un ecran de bun-venit mic, neclar și alb-negru. Își etală propriul număr. Prefix 501 plus alte șapte cifre. Apăru și pictograma unei baterii, cam la 50% din capacitate, încărcată din fabrică, dar nu complet. Pictograma arăta ca o baterie de lanternă minusculă, înclinată într-o parte, plină la un capăt și goală la celălalt.

— Încearcă din nou la McCann, zise Reacher. Poate că de data asta o să răspundă. Poate că telefonul lui va recunoaște un suflet pereche.

La treisprezece dolari, telefonul nu avea opțiune pentru difuzor. Chang formă numărul și cei doi ascultară obraz lângă obraz, ea cu urechea dreapta, el cu stânga, și auziră telefonul lui McCann sunând. Și sunând. La nesfârșit. La fel ca înainte. Niciun răspuns, fără mesagerie vocală.

Ca un spaniel credincios, care nu înțelege ce se întâmplă.

Chang închise și spuse:

— Și acum, ce facem? Căutăm într-o zonă mai mare decât Milwaukee?

— Dramatizam, pentru efect. Milwaukee e mai mare decât treizeci și șase de cvartale. E un loc foarte frumos.

Apoi se opri.

— Ce e? întrebă Chang.

— Nimic, răspunse el.

Fusese cât pe ce să spună *ar trebui mergem odată acolo.*

— OK, avem de căutat într-o zonă mai mică decât Milwaukee, dar nu cu mult.

— Vreo două cvartale ar fi suficient. Dacă ne îndreptăm în direcția corectă. E vorba de un bărbat care arată groaznic, pentru că nu se îngrijește. Probabil că nu mănâncă sănătos, poate nici nu doarme cât trebuie. Probabil că nu vrea să se ducă la doctor, așa că nu are rețete medicale de cumpărat. Și cu siguranță că nu se plimbă printre rafturi ca să compare prețurile la pastilele cu vitamine. Farmaciile nu se află pe radarul lui. Nu are una preferată. Toate îi sunt indiferente. Prin urmare nu are un motiv anume să-și cumpere telefonul de la această farmacie. De ce l-a cumpărat de-aici, totuși? Pentru că trece pe lângă ea de două ori pe zi, când vine și când pleacă de la bibliotecă. Cum altfel s-o fi observat? Au un telefon în vitrină, plin de praf. Deci cred că putem conchide că se duce acasă în direcția asta. Iese pe ușa bibliotecii, face la stânga, trece de farmacie și merge mai departe.

— Încotro?

— Cred că e un cartier drăguț. Cred că afacerile imobiliare aici sunt solide. Dar se pare că lui McCann îi e rușine de locuința lui. Ce înseamnă asta? Vezi prin preajmă vreo casă în care ți-ar fi rușine să locuiești?

— Eu nu sunt McCann.

— Întocmai. Totul e relativ. Bătrânul din camera voluntarilor arată ca un CEO pensionat sau ceva de genul ăsta, și sunt sigur că e localnic și stă într-o casă. E aproape imposibil să ai o cămașă ca aia fără să locuiești într-o casă. Cele două lucruri merg mână-n mână. E, practic, o necesitate. Probabil că e o casă drăguță din cărămidă roșcată, pe o stradă liniștită, plină de verdeață. Prin urmare, dacă așa stau lucrurile, McCann nu

locuiește într-o casă. Dar nici într-un apartament. Apartamentele sunt niște alternative perfect legitime la case. În unele privințe, mai bune. Cu siguranță, nimic de care să-ți fie rușine. Așa încât McCann locuiește în ceva care e sub nivelul unei case, dar nu într-un apartament.

— O casă dărăpănată, pe o stradă nu foarte plină de verdeață, cu interiorul împărțit în camere individuale. Unde probabil că nu se mai gătește pe plite electrice, dar pe-aproape. Lucru pe care un bărbat îl recunoaște cu greu față de alt bărbat, mai ales dacă celălalt are la dispoziție o casă întreagă din cărămidă roșcată. Poate același tip de casă. Același constructor, același tip de proiect. Doar că strada lui a trecut prin vremuri grele. Ceea ce e mult prea strâns legat de testosteron ca să poată fi suportat.

— Așa văd și eu lucrurile, spuse Reacher. Aproximativ. Poate că fără chestia hormonală. Dar în două-trei cvartale în direcția asta vom găsi vreo două străzi cu case părăginite, fiecare având la ușă câte-o duzină de sonerii, iar genul ăla de sonerii de regulă au lângă ele niște etichete, uneori cu nume pe ele și, cu un pic de noroc, vom constata că unul dintre numele acelea este McCann.

Erau o mulțime de nume, pentru că erau o mulțime de etichete, pentru că erau o mulțime de sonerii, pentru că găsiseră patru străzi, nu două, și foarte lungi. Primele două se ramificau la dreapta și la stânga din artera principală, la două intersecții de bibliotecă, iar a treia și a patra apărură după a treia intersecție. Erau enclave joase între clădiri mai înalte, aflate acolo de la început, nu strecurate între blocuri după construirea acestora. Străzile nu aveau nimic respingător sau neplăcut. Nu vedeai gunoaie în rigole, nici graffiti pe ziduri, nu călcai peste seringi sparte și nu întâlneai degradare sau ruine. Nimic la vedere. Dar cumva misterioasa și neiertătoarea analiză matematică a imobiliarelor le scăzuse nivelul. Poate că lipseau niște arbori, sau subsolurile erau umede, ori aveau prea multe instalații de aer condiționat la geamuri. Poate că vântul bătea într-o direcție greșită. Poate că mai demult o văduvă sărmană își împărțise casa ca să se poată descurca, urmată de alta și-apoi de alta. Imaginea este o chestiune foarte subtilă.

Îl puseră pe șoferul mașinii Town Car să străbată cartierul cu

viteză mică, pentru a stabili granițele zonei de căutare. Apoi îl lăsară în așteptare, iar ei ieșiră la plimbare. Soarele se ridicase deasupra lacului, aruncând asupra lui o lumină puternică și strălucitoare. Era deja zăpușeală, deși mai erau două ore până la prânz.

Chang o luă pe partea însorită a străzii, în timp ce Reacher se adăposti în umbrele dimineții. Trecură de la o ușă la alta separat, nesincronizați, urcând și coborând verandă după verandă, ca niște lucrători de restaurant care furnizează meniuri la domiciliu sau ca niște misionari în căutare de convertiți. Reacher constată că majoritatea butoanelor de sonerie aveau atașate nume, unele scrise de mână, altele dactilografiate, unele printate, altele imprimate în relief pe benzi negre lipite peste numele chiriașilor precedenți. Numele erau poloneze, africane, sud-americane și irlandeze, o adevărată Organizație a Națiunilor Unite, dar pe prima stradă cel puțin, niciunul dintre ele nu era McCann.

La treizeci și cinci de kilometri sud de Mother's Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi un nou apel pe numărul de telefon fix. Persoana de contact spuse:

— Tipa nu-și mai folosește telefonul.

— De ce?

— Greu de spus. Ca măsură de precauție, cred. A lucrat la FBI, iar tipul vine din armată. Nu s-au născut ieri.

— Cu alte cuvinte, îmi zici că Hackett nu-i poate găsi.

— Nu, i-a găsit. Destul de ușor. A supravegheat biblioteca. S-au prezentat acolo la țanc. Au stat înăuntru o jumătate de oră și după aia au luat un telefon cu cartelă de la farmacia învecinată.

— Atunci, ce mai așteaptă?

— Un prilej favorabil.

— Nu trebuie să stea de vorbă cu McCann.

— Nu-ți face griji. Asta n-o să se întâmple. Îți promit.

Traversară strada principală și o luară pe a doua străduță, urcând și coborând din nou treptele verandelor, casă după casă. Majoritatea acestora păreau să aibă parter și două etaje cu până la patru locuințe pe fiecare nivel. Numele se succedau la nesfârșit. Într-o casă locuiau Javier, Hiroto, Giovanni, Baker, Friedrich, Ishiguro, Akwame, Engelman, Krupke, Dassler,

Leonidas și Callaghan. Alfabetic, dacă schimbai puțin ordinea. Primele douăsprezece litere ale alfabetului. Iar Callaghan cel puțin era irlandez. Dar nu era McCann.

Casele păstrau încă reminiscențe ale unei splendori apuse. Aveau resturi de vitralii și de acoperișuri victoriene. Ușile de la intrare, scorojite, aveau straturi peste straturi de vopsea, și cele mai multe dintre ele aveau ochiuri din sticlă mată, ce ofereau imagini neclare și începătoșate ale unor holuri de interior, cu forme care puteau fi de biciclete sau de cărucioare pentru bebeluși. Reacher își continuă căutarea, de la o ușă la alta, de la o casă la alta, îndreptându-se spre capătul străzii, apropiindu-se de jumătate, dar nu-l descoperi pe McCann.

Dar îl găsi Chang.

Îi făcu semn cu mâna de peste drum, de pe veranda unei case la fel ca și celelalte, iar el ridică palmele în chip de semn de întrebare, la care femeia îi răspunse mișcându-și discret pumnul victorios, ca un jucător de golf după o lovitură lungă, dar reușită. Reacher traversă strada și Chang îi arătă panoul cu butoane de sonerie, plimbându-și unghia elegantă peste o etichetă de hârtie albă printată cu numele *Peter J. McCann.*

Capitolul 34

Locuința lui McCann era listată ca apartamentul 32, despre care Reacher bănuia că e al doilea apartament de la etajul al doilea, posibil o cameră din spate, dacă numărau în sensul acelor de ceasornic începând din față, din stânga, așa cum era probabil. Cu alte cuvinte, un apartament la ultimul etaj al unei clădiri fără lift, fără priveliște. Într-o clădire banală, de pe o stradă de mâna a doua. Poziționarea era clar împotriva individului.

Ușa de la stradă era solidă și încuiată temeinic.

Chang apăsă butonul soneriei lui McCann. Nu auziră niciun sunet înăuntru. Probabil că era prea departe. Niciun răspuns în difuzor. Absolut nimic. Doar o dimineață liniștită și fierbinte, fără niciun fel de agitație.

— Încearcă să-l suni din nou la telefon, sugeră Reacher.

Telefonul proaspăt cumpărat avea facilitatea de reapelare rapidă. Deloc rău pentru treisprezece dolari. Chang apăsă butonul și așteptară obraz lângă obraz.

Telefonul sună și sună.

Niciun răspuns.

Chang închise, zicând:

— Și-acum, ce facem?

— Prea devreme pentru pizza, spuse Reacher. Trebuie să zicem că suntem de la UPS.

Apăsă nouă butoane separate și, când primul dintre ele răspunse, zise:

— O livrare de colet, doamnă.

După o scurtă pauză, încuietoarea ușii bâzâi și se deschise.

Intrară într-un vestibul încins, plin cu biciclete și cărucioare de bebeluși și teancuri de meniuri thailandeze și cărți de vizită de lăcătuși, și de acolo într-un hol ce păstra urmele unui living familial din urmă cu o sută de ani, cu mulaje din ipsos pe tavan și tapet din hârtie. Numai că tapetul era decolorat și zgâriat, iar mulajele fuseseră secționate cu cruzime de împărțirile executate cu brutalitate, iar ușile elegante din hol fuseseră măcelărite de-a dreptul prin aplicarea unor broaște cu cinci

pârghii, vizoare și numere din bronz înșurubate nu tocmai la același nivel. Prima de pe stânga era 11, iar 12 era situată după ea, în josul holului.

Scara era ornată, mochetată și abruptă. Lumina se aprindea automat de fiecare dată când ajungeau la un palier. Ajunseră la ultimul etaj, respirând din greu. Era foarte cald acolo. Numărul 32 era prima ușă la care se duseseră. Coltul din spate, pe stânga.

Reacher bătu la ușă.

Niciun răspuns.

Dar felul în care ușa zăngăni în cadru nu i se păru în regulă.

Reacher încercă mânerul.

Ușa era descuiată și dădea direct într-un living room, care alcătuia cam tot apartamentul, chiar acolo, întunecat, dar îndeajuns de mic pentru a fi evaluat dintr-o privire. Aerul era fierbinte și încărcat de un miros acru, iar lângă perete era un pat nefăcut. O bucătărioară fără geamuri, cât una de rulotă, și o baie la fel de mică erau situate una lângă alta, pe zidul opus. Singura lumină din locuință venea de la un bovindou înnegrit de funingine și cu draperiile trase doar pe jumătate. Pereții erau goi și cândva poate că fuseseră albi, dar de multă vreme căpătaseră culoarea cenușii. Era și o masă de înălțimea unui bar, nu mai mare decât un butoi de petrol, și un singur taburet. Mai erau acolo un fotoliu singuratic și o sofa care nu semăna cu fotoliul decât prin faptul că devenise lucioasă de-atâta folosință. Și cam aici se încheia varietatea în ceea ce privește mobilierul. În rest nu mai erau decât mese.

Cinci la număr, în total, fiecare cam de mărimea unei uși, circa un metru optzeci lungime și nouăzeci de centimetri lățime, toate făcute din lemn și vopsite cu baiț negru. Împreună, dominau întreg apartamentul. Erau aranjate în șir pe centrul încăperii, într-un anumit model, cu prima masă așezată longitudinal, a doua perpendicular pe prima, formând un T, a treia din nou longitudinal, a patra transversal, încă un T, și în sfârșit a cincea tot longitudinal, întregul ansamblu arătând ca o coloană vertebrală rigidă ce se întindea în acel spațiu jalnic, cu vertebre și cioturi de coaste.

Pe mese erau mai multe computere, șapte desktopuri și opt laptopuri. Mai erau alte cutii negre a căror destinație era neclară, hard discuri externe, modemuri huburi USB, surse de

alimentare și ventilatoare de răcire. Dar deasupra tuturor erau cabluri, ghemuri și rotocoale de cabluri încâlcite și răsucite, ca niște cuiburi de șobolani într-o mare dezordine. Iar acolo unde lipseau cablurile, erau cărți, teancuri înalte, într-un echilibru precar, toate despre aspectele tehnice ale programării, protocoale hipertext și alocarea numelor de domenii.

Chang verifică holul și închise ușa în urma lor.

— Sună la numărul lui de telefon, zise Reacher.

Chang apăsă pe butonul de reapelare rapidă și auzi în ureche zgomotul blând al tonului de apel, după care rețeaua mobilă se conectă și un telefon începu să sune în cameră. Tare și insistent. Suna și vibra, cu o melodie stupidă și o vibrație gravă de plastic pe lemn. Telefonul lui McCann era chiar acolo, pe una dintre mese, țopăind sub un mănunchi de cabluri, cu micul ecran luminat în albastru. Era conectat la un cablu de alimentare, legat la un computer.

Chang opri apelul și spuse:

— De ce nu și-l ține la el? Locul telefonului mobil e într-un buzunar.

— Bănuiesc că pentru el nu e un telefon mobil, spuse Reacher. Nu în modul firesc. Era un număr alternativ cu care-l suna pe Westwood, atâta tot. Și își făcea treaba. N-a fost de vină telefonul că apelurile nu au dat rezultate. Deci, așa cum ai presupus și tu, s-a lăsat păgubaș și a aruncat telefonul într-un sertar. Doar că sertarul e de fapt o masă.

— Conectat să se alimenteze.

— Din obișnuință, poate.

— Și-atunci, unde e McCann?

— Nu știu unde poate fi, zise Reacher.

— Și ușa lui Keever am găsit-o descuiată.

— Îmi amintesc.

— Cred că trebuie să aruncăm rapid o privire și s-o ștergem de-aici.

— Cât de rapid?

— Două minute.

Ceea ce nu era mult, dar era destul, pentru că nu prea aveai la ce să te uiți. Bucătăria era minusculă, cu un dulap de dimensiuni reduse în care se afla doar o cutie de cereale pentru micul dejun, de o marcă anonimă, și un frigider mic, în care se găseau doar o cutie de lapte, de marcă anonimă, și două

batoane de ciocolată. În dulăpiorul din baie găsiră analgezice și remedii pentru răceală. Mai era o comodă cu sertare plină cu obiecte de îmbrăcăminte jerpelite, majoritatea din materiale sintetice și toate de culoare neagră. Patul nu avea nimic neobișnuit. Tehnica de calcul era exact ceea ce părea a fi: toate ecranele se aprindeau la comandă, dar din acel punct fiecare pas solicita o parolă.

Nu existau fotografii, obiecte personale, cărți de citit în timpul liber sau plicuri poștale.

Chang deschise ușa și verifică holul, spunând:

— Să mergem.

Deschise ușa mai larg.

Un individ stătea acolo.

Mărturia martorului ocular putea fi contestată din cauza condițiilor prealabile, a înclinației cognitive și a sugestibilității. Putea fi contestată pentru că oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă. Reacher nu făcea excepție. Era un om. Partea frontală a creierului său irosi prima fracțiune prețioasă de secundă ocupându-se de imaginea tipului din ușă, încercând s-o rearanjeze într-o versiune plauzibilă a unui McCann teoretic. Iar asta nu era o sarcină mentală ușoară, pentru că McCann ar fi trebuit să fie un om de șaizeci de ani, uscățiv și supt la față, în vreme ce tipul din ușă era clar cu douăzeci de ani mai tânăr și de două ori mai corpolent. Și cu toate astea, Reacher continua să încerce, instinctiv, pentru că cine altcineva putea să fie în afară de McCann? Cine putea să se afle la ușa lui McCann, în clădirea lui McCann, în orașul lui McCann?

Apoi, după o jumătate de secundă, partea din spate a creierului lui Reacher preluă controlul și imaginea se limpezi, clară și bine definită, nefiind nicidecum un potențial McCann, nici pe departe vreun candidat, ci chipul familiar întrezărit de două ori, acum văzut a treia oară, mai întâi în restaurant, apoi în acea Town Car și în sfârșit în acel loc și în acel moment, în holul slab luminat din fața apartamentului de la etajul al doilea.

Capitolul 35

Individul avea cam patruzeci de ani, arătând ca un personaj aflat la mijlocul vieții sale. Nu mai era un țânc nătâng, dar nici nu devenise un bătrân încă, fiind plin de competență și încredere de sine, toate îmbrăcate de experiență. Părea să aibă un metru optzeci și trei înălțime și nouăzeci de kilograme. Era îmbrăcat în blugi cu talie înaltă, dintr-un material aspru, deloc stilați, încinși cu o curea, o cămașă albă, descheiată la guler, și o geacă de baseball din satin albastru. Avea părul tuns scurt și îngrijit pieptănat și o față rozalie și slinoasă, cu ochi albaștri mici și o expresie iscoditoare. Putea foarte bine să fie un contractor de lucrări electrice din cartier, venit în persoană ca să pregătească o estimare evaluată pentru o lucrare mai dificilă.

Dacă nu țineai cont de pistolul din mâna lui. Care arăta ca un vechi Ruger P-85. De nouă milimetri. Cu o țeavă atașată. Un amortizor, lung cam de 23 de centimetri. Tipul ținea pistolul îndreptat în jos, lângă picior. Cu tot cu amortizor, ajungea de la mijlocul coapsei până la mijlocul gambei. Lung și zvelt.

Un circuit oarecare din partea din spate a creierului lui Reacher se activă cu următorul raționament: *A venit pe nepusă-masă cu avionul din LA, iar în avion nu poți să te urci cu pistolul asupra ta, așa că are suport operațional în Chicago, la un nivel destul de ridicat, dacă ținem cont că amortizoarele sunt scoase în afara legii în statul Illinois.*

Partea frontală a creierului îi spuse: *Fă un pas în față.*

Păși în față.

Individul ridică pistolul și spuse:

— Nu mișca!

Reacher mai făcu un pas înainte, până la ușă.

— O să trag, spuse tipul.

N-o să tragi, pentru că vrei să mă împuști în cameră, nu în prag, fiindcă sunt prea mare ca să mă miști după aia și de asemenea pentru că în viața reală amortizoarele nu funcționează ca-n filme, cu o scuipătură mică și politicoasă, ci cu un bubuit puternic, nu cu mult mai liniștit ca un foc de pistol

obișnuit, care va fi auzit în toată casă, dacă tragi din hol.

Așa că n-o să tragi.

Nu încă.

— Stai pe loc, îl avertiză tipul.

Partea din spate a creierului îi spuse lui Reacher: *Dacă are suport operațional în Chicago, ai face bine să vezi dacă nu și-a adus întăriri. Aici mușchii sunt mai ieftin de închiriat decât amortizoarele.*

Acesta fiind motivul pentru care-și forță norocul până la ușă. Ca să aibă un unghi favorabil de observație. Dar în umbrele întunecate de dincolo de umărul individului nu se vedea nimic. Nicio siluetă, niciun zgomot, nicio schimbare de poziție, nicio respirație.

Tipul venise singur.

Reacher rămase nemișcat.

— Intră înapoi acum, spuse tipul.

Din cameră, se auzi glasul lui Chang:

— Ce vrei?

N-o să ne spui că vrei să ne-mpușți, nimic personal, doar afaceri, pentru că asta ne-ar face să ne luăm măsuri defensive disperate.

— Vreau să discutăm, spuse tipul.

— Despre ce?

— Despre ce se-ntâmplă în Mother's Rest. Cred că pot să v-ajut.

Și mai ai de vânzare un pod din Brooklyn. Iar eu nu m-am născut ieri. Reacher rămase pe locul în care se afla, umplând cadrul ușii, puțin într-o parte, cu bombeul piciorului din față pe limita dintre podeaua holului și cea a camerei, individul situându-se la un pas în fața lui, la jumătatea distanței dintre ușă și balustradă, iar Chang la doi pași în spatele lui, în cameră.

— Dacă ai venit să ne-ajuți, spuse ea, de ce ți-ai adus pistolul cu tine?

Tipul nu-i răspunse.

Reacher picase examenul de conducere, dar în rest le trecuse pe toate. Inclusiv lupta corp la corp, fără arme. Care părea să fie o calificare utilă, dar nu era. În armată, înveți cum să te lupți cu arme de foc cu riscuri minime pentru tine. Cu alte cuvinte, să-l împușți pe inamic de la o distanță foarte mare cu

pușca sau, dacă nu reușești asta, să-l împușți din apropiere cu pistolul. Cursurile de luptă fără arme fuseseră ca niște idei venite prea târziu. Ca o chestie jenantă. Lupta cu mâinile goale presupunea că ai ratat în etapa armelor de foc. Cel mai rău era că mințile luminate de la birouri nu găsiseră ce să scrie în manual. Nu existau teorii valabile. Artele marțiale nu funcționează în lumea reală. Judo și karate erau inutile în absența saltelelor, a arbitrului și a pijamalelor ălora speciale. Așa încât lupta fără arme însemna, în esență, o încăierare. Ca o bătaie într-un bar. Orice ar fi putut fi de folos.

Chang spuse:

— Lasă arma jos și stăm de vorbă.

N-o s-o lase, pentru că ar însemna să renunțe la unicul său avantaj. Ar rămâne față-n față cu un uriaș, lucru deloc atrăgător, mai ales că exact în momentul acela gigantul îl fixa cu privirea sticloasă a unui psihopat.

Orice ar fi putut fi de folos.

Tipul ținu pistolul acolo unde se afla.

Reacher se aplecă în față câțiva centimetri.

Vrea să mă-mpuște în cameră, nu în ușă. Sunt prea greu de mișcat.

— Retrage-te imediat, spuse individul.

Reacher nu spuse nimic.

Sunt prea greu de mișcat.

După care situația se schimbă. Bărbatul cu pistolul nu mai conducea ostilitățile. Nu mai deținea controlul.

Era împins în spate. Centimetru cu centimetru. Din cauza presiunii implacabile. Nu fizic. Capătul amortizorului nu se mișcă. Dar în mintea lui, omul cu pistolul se simțea învins de o inversare subită și inexplicabilă a situației și avea senzația că e pârjolit de un fel de rază a morții emisă de ochii psihopatului.

— Nu-ți face griji, spuse Reacher.

Î*ncăierare. Totul e în minte. Învinge-i înainte să ajungi la ei.*

— Hai să vedem dacă te putem ajuta să ieși din încurcătura asta, spuse el.

Procedura standard, atât cât era, pe baza a ceea ce funcționase, pentru un dreptaci aflat față în față cu un pistolar tot dreptaci, era să te-mpingi înainte, dar mai ales în sens invers acelor de ceasornic, o rotire nemiloasă din talie, explozivă, exagerată ca o mișcare de dans, cu umărul drept

rotindu-se cu forță, prin urmare și cotul drept rotindu-se cu forță, împreună cu mâna și palma mâinii drepte, palma plesnind cu duritate încheietura mâinii inamicului, apoi împingând, împingând cu forță, împingând pistolul în afara orbitei, închizându-se apoi ca o gheară, timp în care cealaltă mână intra în contact direct cu mâna care ținea pistolul, stânga împotriva dreptei, ca într-un dans, ca o luptă pentru posesia pistolului. Dar nu se lupta pentru pistol, ci împingea în spate mâna care ținea pistolul, tot mai în spate, tot timpul trăgând în față încheietura prinsă în gheară, până când încheietura ceda și pistolul cădea.

Dar te poți scuti de o grămadă de efort pentru că are un amortizor. Arma aceea e de două ori mai lungă decât crede memoria mușchilor să-i că este. Ceea ce ușurează sarcina. Ia-o pe ruta scurtă.

Ceea ce Reacher și făcu, răsucindu-se brusc din talie, dar scurt, ținându-și palma îndoită aproape de corp, lovind nu încheietura tipului, ci amortizorul, împingându-l pe o traiectorie largă și sigură, după care îl apucă și trase de el cu putere.

O procedură standard, pentru că era folosită adesea, ca o setare implicită, pentru că în nouăzeci și nouă de cazuri dintr-o sută funcționa. Dar ăsta era al o sutălea tip. Știa ce avea de făcut. Nu se lăsă dezechilibrat de manevra lui Reacher ținându-se de pistol. Îi dădu drumul imediat. Instantaneu. Renunță la armă, fără împotrivire. Îl lăsă și se întoarse. Era singura lui mișcare inteligentă. Una dintr-o sută.

Mișcarea a fost deșteaptă pentru că, deși i-a oferit lui Reacher posesia unică a unei arme letale, această posesie era totalmente greșit orientată. O apucase de țeava amortizoare, în mâna dreaptă, cu palma spre exterior, când încă se mai afla în rotație, iar oprirea în loc și mișcarea stânga-dreapta-stânga pentru a aduce arma în poziția în care trebuia să fie avea să ocupe un interval finit de timp, iar apoi întoarcerea țevii spre țintă urma să ocupe un alt interval, poate mai lung, fiindcă era o țeavă lungă, cu amortizor atașat. Nu avea timp să ochească și să tragă. Mai degrabă, să-l lovească pe tip ca și cum ar fi folosit un bici. Mișcare care va lua cât? O secundă și jumătate? Două secunde?

Timp în care un individ îndeajuns de deștept ca să înceapă un

astfel de joc te va lovi în partea laterală a capului. O ploaie de lovituri. Poate patru în două secunde, dacă s-a antrenat la sacul de viteză. Mai bine să lași arma din mână deocamdată. Revii la ea mai târziu. Mai bine să te pregătești pentru ceea ce știi c-o să vină.

Reacher deschise palma lăsând Rugerul să cadă și începu să se răsucească în sens invers, ridicându-și cotul în backhand și aplecându-și simultan capul, iar prima dintre loviturile adversarului ricoșă de creștetul capului său, după care un croșeu de stânga îl prinse deasupra urechii, o lovitură crâncenă, venită cu forța unui drug de fier. Apoi cotul lui aterizâ în vecinătate, secționând un fel de zonă defensivă în aerul din apropiere, deviind lateral următoarea lovitură de dreapta, iar Reacher se folosi de inerția acesteia ca să aplice un croșeu de stânga, numai că lovitura de deasupra urechii îl deviase câțiva centimetri, așa încât pumnul lui nu-și găsi ținta și lovi fără prea multă vlagă, nereușind să-l arunce pe individ peste balustradă, ci doar să-l distanțeze puțin de lângă aceasta.

Moment în care individul demonstră că nu-și pusese în valoare toate talentele. În mod natural, Reacher era înclinat în față, așteptând să termine ce începuse, așteptând ca individul să ricoșeze spre el slăbit și lipsit de apărare, numai că acesta se smuci într-o parte, la nouăzeci de grade. Un efort atletic suprem. Remarcabil chiar, pentru un tip de talia lui. Și salvator de viață. Cu un bonus. Nu numai că evitase un impact colosal, dar acum Reacher avea greutatea lăsată pe picior greșit, astfel încât tipul profită de avantajul oferit făcând un pas înainte și aplicând o lovitură scurtă de stânga în rinichiul lui Reacher, care simți că acea lovitură avea să lase urme.

Apoi individul se retrase tot cu un pas, ca un boxer care revenea într-un colț neutru. Rămase acolo, alert dar fără să se miște, arătându-se destul de încrezător. Rugerul se afla pe mocheta de pe hol, cam la jumătatea distanței dintre picioarele lui Reacher și ale tipului. Nu era îndreptat spre niciunul dintre ei, ci într-o parte, încă indecis, precum degetul mare al împăratului, nici în sus, nici în jos.

Nu era exact la jumătatea distanței dintre ei.

Ci ceva mai aproape de Reacher.

Cât ar fi durat ca să-l ia de jos?

Destul ca să fii lovit în cap cu piciorul.

Sau împușcat în inimă. Reacher se uită la hainele individului. Geaca din satin era subțire și nu prezenta umflături sau semne de greutăți mari. Stătea deschisă, neavând nimic de ascuns. Buzunarele blugilor erau umflate într-un mod inocent. Doar aer și batiste igienice.

Prin urmare, arma lui de rezervă era la curea, într-un toc prins la șale. Așa cum îi fusese furnizată de suportul operațional local. Nu era cea mai rapidă metodă de scoatere a pistolului din lume, dar oricum era mult mai rapidă decât un individ înalt care se apleacă și încearcă să ridice de pe podea un pistol mic, dezechilibrat de adaosul metalic lung de douăzeci și trei de centimetri.

De aici și atitudinea încrezătoare a tipului. Pe care n-ar fi avut-o dacă s-ar fi îndreptat spre o luptă cu pumnii. Nimeni nu o avusese înainte. Dar individul ăsta părea să fie foarte bun. Avea doar o grijă minoră, după cum presupunea Reacher. Și anume că Reacher nu avea cu adevărat nevoie să ia de jos Rugerul, ca atare. Tot ce trebuia să facă de fapt era să pună piciorul pe armă și s-o împingă în spate, printre propriile picioare, către Chang.

Asta ar fi schimbat total echilibrul jocului.

Dar era dificil. Și lent. O mișcare stângace, nefirească. Plus intervalul finit de timp care i-ar fi fost necesar lui Chang să ridice pistolul, să ia poziție, să țintească și să tragă.

Nu era cea mai rapidă mișcare de scoatere a pistolului din lume, dar era mai rapidă decât asta.

Aproape cert.

Așadar, o grijă, dar minoră.

E timpul să-l derutezi.

Reacher făcu un pas lung în spate. O schimbare de proporții. Acum pistolul se afla mai aproape de individ. Care apoi făcu un pas în față. Mai aproape de armă. Inevitabil. Natura umană în acțiune. E greu să-i împingi în spate, dar mai ușor să-i atragi spre tine. Tipul ar fi făcut mare caz din apărarea cu orice preț a poziției sale împotriva unor presiuni orientate înainte, dar nu manifestă o hotărâre asemănătoare în direcție opusă. Făcu un pas înainte. Prima lui greșeală. O slăbiciune. Nu înțelegea. Credea că orice lungime a holului din casa cu camere de închiriat era la fel de bună ca oricare alta. De fapt, el credea că noua lui poziție era mai bună. Pentru că aducea Rugerul exact

la picioarele lui. Putea să-l recupereze în orice moment ar fi dorit. Astfel, el ar fi avut două arme, în vreme ce Reacher, niciuna.

Era mai bine.

Dar nu tocmai.

Din cauza tentației. Din cauza urgenței. Tipul avea două arme la care putea ajunge ușor, dar niciuna dintre ele nu era efectiv în mâna lui. Atât de aproape și totuși atât de departe. Era prins de toate variantele viitoare. Se gândea cu anticipație la senzația de obiect solid greu, la mânerul cu rizuri aspru în palma sa, trăgaciul cald și dur sub degetul lui. Invulnerabilitate. Victorie. Misiune îndeplinită. Atât de aproape. Și nu avea altceva de făcut decât să se aplece după Ruger și să se ridice, foarte repede și cu o mișcare fluidă, sau să-și dea geaca la o parte și să ducă mâna la spate, unde era prins tocul, să scoată pistolul, să țintească și să tragă.

Nimic mai mult de-atât.

Atât de aproape. Tentație. Urgență. Dar oricare dintre manevre ar fi consumat timp. Circa o secundă. Poate mai mult. Și fiecare manevră ar fi fost un semnal clar. Fără ambiguități. Reacher ar fi știut exact ce urmează. Și se afla la doar doi pași distanță. Era un tip solid, dar fără doar și poate mobil. Și cât de mobil trebuia să fie? Încercarea de a lua Rugerul însemna o lovitură cu piciorul în față. Cu siguranță. Reacher va face un singur pas și *bang.* Cu piciorul drept, după o scurtă târșâire. Ca la o lovitură liberă la fotbal. Ținta ar fi fost chiar acolo, în locul potrivit, la momentul potrivit, la înălțimea potrivită. La semn. Parcă cerșind lovitura. Fata lui.

Iar încercarea de a scoate pistolul din toc însemna o lovitură cu piciorul în boașe. La fel de sigur. S-ar fi luptat cu o mână la spate, literalmente. Cotul i-ar fi fost îndoit într-o poziție ciudată. Ar fi rămas fără apărare.

Două arme la care putea ajunge ușor, dar niciuna dintre ele nu era în mâna lui.

Tentație.

Urgență.

Distragerea adversarului.

Reacher se mai apropie cu un pas. Comprimând geometria. Reducând raza de acțiune. Mărind focalizarea. Crescând presiunea. Față în față, la un metru și jumătate distanță.

Aparent, tipul se ținea tare. Dar Reacher putea să vadă dincolo de asta. Tipul fremăta. O manifestare fizică a dilemei sale. Voia să se aplece sau să ducă mâna la spate. Ori una, ori alta. Sau ambele. Incontrolabil. Tot începea ceva și se oprea, cu mișcări microscopice. Încerca într-o direcție, apoi încerca în cealaltă direcție. Mici scuturături și trepidații. Ochii i se mișcau. Sus-jos, sus-jos. Atât de aproape și totuși atât de departe.

— Cum te numești? întrebă Reacher.

— De ce? vru să știe individul.

— Se pare că am făcut deja cunoștință. Am zis că poate-ar fi momentul să facem prezentările formale.

— De ce?

— Ar putea fi o mișcare inteligentă din partea ta. M-ar putea face să mă gândesc la tine ca la o persoană. Nu doar ca la un oponent. Poate că n-o să te lovesc așa de tare. Cam asta e opinia general împărtășită în zilele noastre. Victimele trebuie să se umanizeze.

Tremur și trepidații. Ochii mișcându-se în sus și în jos.

Atât de aproape și totuși atât de departe.

— Nu sunt o victimă, zise individul.

— Nu încă, spuse Reacher.

Din spatele lui, Chang spuse:

— Chestia asta nu trebuie neapărat să se termine prost. Retrage-te și ridică mâinile. Pe urmă, stăm de vorbă. Și putem rezolva asta. Nu ne-ai făcut nimic deocamdată.

Tipul nu răspunse. Ochii lui se mișcau în sus și în jos. Reacher vedea că ar fi vrut să folosească Rugerul. Și de ce nu? Era arma lui preferată. Era de presupus că din motive întemeiate. Și avea și amortizor. Din punct de vedere operațional, era superior. Și din punct de vedere sentimental. Lucru pe care poate că tipul nu-l știa încă, în partea frontală a creierului său. Dar își făcea efectul asupra lui. Putea să-și recupereze Rugerul și ar fi reajuns în poziția inițială. Ca și cum ar fi luat-o de la zero. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Putea să-și recupereze Rugerul și să redevină întreg.

— Cum te numești? îl întrebă Reacher.

— Keith Hackett, spuse tipul.

— Eu sunt Jack Reacher. Încântat să te cunosc.

Tipul nu-i răspunse.

— Dar tu deja ne știi numele, spuse Reacher.

Nicio replică.

— Deci, ăsta-i prețul. Cum spunea și colega mea, chestia asta nu e nevoie să se termine prost. Nu pentru tine, cel puțin. Tot ce trebuie să faci este să ne spui cine ți-a dat numele noastre. Cine ți-a dat misiunea asta. Pe cine ai sunat în fiecare seară, ca să dai raportul. Dacă ne spui asta, te lăsăm să pleci.

Niciun răspuns.

— E un concept simplu, domnule Hackett. Ne spui, pleci. Nu ne spui, nu pleci. Poate că n-ai să mai poți pleca. Lucrurile astea sunt imprevizibile. Rănile pot fi grave.

Niciun răspuns.

— Gândește-te la vechile semne pentru traversarea străzii, spuse Reacher. Când se foloseau cuvinte. Treci sau nu treci, domnule Hackett. Asta-i problema aici.

Tipul așteptă o clipă, brusc nemișcat pentru prima dată, după care se aruncă asupra Rugerului. Se lăsă în jos, mai rapid decât gravitația, cu ochii pe prada râvnită, mișcându-și deja mâinile, parcă făcând repetiție pentru trofeu, cu fața într-o parte, din cauza a ceea ce știa că trebuie să vină, dar spera să poată evita.

Dar nu reuși. Faţa individului era întoarsă sus și în spate, așa că bocancul lui Reacher îl prinse sub bărbie, ca un upercut monstruos expediat de un boxer de la categoria grea, cu o potcoavă în mănușă. Tipul căzu pe spate cât era de lung, dar spre meritul lui își dădu seama că era mort dacă rămânea acolo, așa că se răsuci și se îndepărtă cât putu de repede pe coate și genunchi, se ridică în picioare, scuturându-și capul, clipind și lovind aerul cu mâinile. Nu arăta bine deloc. Avea falca ruptă, în mod vădit. Și dinți lipsă. Erau răni grave. Dar din punct de vedere tehnic, cum ar fi spus un arbitru, niciuna nu era o rană debilitantă, în circumstanțele curente. Ar fi fost așa doar dacă individul plănuia să-și înceapă curând ospățul de celebrare a victoriei.

Reacher urmări mâna dreaptă a individului. Se gândi că nu o putea mișca decât într-una din trei direcții. Cel mai inteligent ar fi fost în sus, în semn de predare. Cea mai proastă mișcare ar fi fost să încerce încă un pumn. Prin urmare, a doua în ordinea prostiei ar fi coincis cu a doua în ordinea inteligenței, adică să ducă mâna în spate, la pistol.

Tipul duse mâna la spate.

Nu ajunse acolo.

Brațul lui se mișcă în spate, cotul îi ieși în afară, iar individul își întinse palma ca s-o strecoare în tocul unde ținea pistolul, astfel că mâna stângă se mută într-un gest de compasiune stângace, contrabalansând mișcarea brațului drept. Umerii i se deschiseră și tipul rămase plat, bidimensional ca și cum ar fi fost lipit în aer. Ca o țintă de hârtie. Ca o țintă de hârtie lipită pe un zid, la ora de luptă fără arme. Orice ar fi putut funcționa. Reacher făcu un pas scurt înainte și-l izbi cu capul direct în față, de la aproape un metru distanță, descriind un arc de cerc în aerul întunecos din hol, cu toată forța, cu accelerație din belșug, rezultând un impact colosal, și deodată individul nu mai era acolo, iar Reacher fu nevoit să-și folosească toți mușchii ca să lupte împotriva inerției și să nu ajungă cu fruntea în podea.

Apoi, de vizavi de casa scării, o ușă se deschise și o femeie cu părul alb își scoase capul afară. Lumina din hol se aprinse automat din cauza ei.

— Dar voi cine sunteți? întrebă femeia.

Capitolul 36

Vecina era o doamnă în vârstă de viță nobilă, uscățivă și șteарsă, dar vioaie. Părea să fie o femeie vigilentă. Ca mulți din generația ei, era înclinată spre curtoazie și respingea ideea de a fi neîncrezătoare. Pe față, cel puțin. Numai din politețe, presupuse Reacher.

— Instalăm un computer nou pentru domnul McCann, spuse el. Dar e foarte cald aici. Colegul nostru a leșinat.

— Vreți să sun la ambulanță?

— Nu, îl ducem înăuntru și-i dăm un pahar cu apă.

— N-ar fi niciun deranj pentru mine.

— Doamnă, e o problemă legată de asigurări. El e un contractor liber profesionist. E greu pentru oamenii ăștia. Are o deducere groaznic de mare la prima de asigurare și nu vrea să aibă cheltuieli de spitalizare.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Cu nimic, doamnă.

Reacher îl apucă pe Hackett de subsuori și începu să-l târască spre camera lui McCann. Chang atinse Rugerul cu piciorul, discret, împingându-l spre siguranță puțin câte puțin. Vecina dădu să închidă ușa, apoi se răzgândi și o întredeschise din nou și spuse:

— Parcă știam că Peter își instalează întotdeauna singur calculatoarele.

Apoi închise ușa de-a binelea și în hol se făcu liniște.

Chang ridică Rugerul și-l duse cu ea în cameră. Reacher îl aduse pe Hackett înăuntru. Chang închise ușa. Hackett avea maxilarul făcut zob. Asta era cât se poate de sigur. Practic, cam toate oasele feței erau afectate. La un moment dat, un doctor avea să țină un șir de conferințe despre cazul lui. Dar tipul respira binișor. Cel puțin pentru moment. Până când diferite chestii interne se umflau și se înfundau cu cheaguri. După aceea, totul devenea un joc al norocului.

— Când o să se trezească? întrebă Chang.

— Habar n-am, spuse Reacher. Undeva între două ore și niciodată.

— L-ai lovit foarte tare.

— El m-a lovit primul. De două ori în cap și o dată în spate.

— Tu ești bine?

Reacher confirmă cu o mișcare a capului. Era bine. Dar nu în totalitate. Rinichiul îl durea rău. Nu se putea mișca fără dureri. Și capul îl durea și mai tare. Deasupra urechii simțea o durere ascuțită. Primise o lovitură cumplită acolo. Poate că era cea mai rea din câte primise.

Ținând cont de împrejurări, lovitura cu capul nu fusese chiar înțeleaptă.

— Nu putem aștepta aici două ore, spuse Chang. Se poate întâmpla orice.

— Trebuie să-l găsim pe McCann, iar să-l așteptăm aici e la fel de bine ca orice altceva am face.

— Nu gândești, spuse ea. Te doare capul?

— Nu încă. Dar o să mă doară. De ce?

— Cum ne-au găsit aici?

— Cred că individul ăsta ne-a urmărit. Dacă e să ne gândim în urmă, era evident că vom începe de la bibliotecă.

— Dar am luat o Town Car. Pe o rută nebunească. Am ocolit prin tot cartierul ca să ne găsim drumul. N-a fost nimeni în urma noastră. Nu ne-a urmărit nimeni. Cum e posibil?

— Chiar așa, cum?

— Cumva, au informații mai bune despre McCann decât noi. Poate că a făcut afaceri cu ei. Au adresa lui, cel puțin. Poate că de-aia ușa era descuiată. Așa cum și ușa lui Keever era descuiată. Poate că Hackett a mai fost o dată aici în dimineața asta.

Era ceva în vocea ei.

Reacher luă Rugerul și controlă camera glonțului, apoi scoase încărcătorul. Gloanțele din bronz de nouă milimetri scânteiară în lumină. Dar nu erau suficiente gloanțe din bronz de nouă milimetri.

Lipsea unul din încărcător.

Mirosi camera. Mirosi țeava.

Pistolul fusese folosit.

— N-au vrut ca noi să vorbim cu McCann, zise Chang. Existau două moduri în care puteau să ne oprească. Le-au ales pe ambele.

Reacher îi luă pulsul lui Hackett. La gât. Se simțea, dar încet.

Profund inconștient. Sau în comă. Era vreo diferență? Reacher nu era sigur.

— Trebuie să presupunem că, mai devreme sau mai târziu, vor sosi întăriri.

— Omul ăsta ar putea să ne spună câte ceva, zise Reacher.

— N-avem timp.

— Atunci măcar să luăm ce putem de la el.

Găsiră un telefon mobil modern, la fel de subțire ca al lui Chang, o cheie de la o mașină închiriată, un card de acces la o cameră de hotel, optzeci și cinci de cenți și un portofel, toate din buzunare. Apoi un Heckler & Koch P7 din tocul prins de curea. P7-le era destul de mic pentru a fi ascuns, dar destul de mare pentru a fi folosit. Folosea aceleași gloanțe Parabellum ca și Rugerul, ceea ce avea sens din punct de vedere logistic. În portofel găsiră peste o sută de dolari cash, un permis de conducere valabil emis în California și mai multe cărți de credit. Chang păstră telefonul, pentru jurnalul convorbirilor, iar Reacher păstră banii, pentru cheltuieli viitoare, și pistolul, din mai multe motive. Șterseră obiectele lăsate în urmă și tot ceea ce atinseseră. Prada o puseră în buzunare.

— Mai avem nevoie de altceva? întrebă Chang.

Reacher aruncă o ultimă privire în jur.

— Poate că am mai avea nevoie de un lucru, spuse el.

— Care ar fi acela?

— Cred că putem uita de alimentele organice și albine. Uită-te la camera asta. Cereale cu zahăr pentru micul dejun și lapte de fabrică. Și două batoane de ciocolată. Asta mănâncă el. Poartă pantaloni din poliester. Nu-i pasă cu ce-și hrănește organismul și nu e un iubitor al naturii. Prin urmare, articolul din *LA Times* la care a reacționat a fost chestia legată de Deep Web. Despre internet. Ceea ce ar fi cu totul logic, cu toate computerele astea.

— Vrei să iei un computer?

— Ai auzit ce-a zis vecina? Înainte să închidă ușa?

— A spus că ea știe că Peter își instalează singur computerele. N-ai convins-o. A fost o replică de despărțire foarte politicoasă.

— A folosit cuvintele potrivite. Computerele se instalează, nu? Și i-a zis Peter. M-aș fi așteptat ca o doamnă în vârstă ca ea să-i spună „domnul McCann”. Înseamnă că sunt buni prieteni.

Uneori, așa ajung să fie cei care sunt vecini de multă vreme. Caz în care poate că discută despre problemele personale. Iar dacă se pricepe la computere, poate că el i-a vorbit despre lucrurile care-l preocupă. Pentru că ea ar fi înțeles.

— N-avem timp s-o întrebăm. Din clipă-n clipă ar putea să apară aici tovarăși de-ai ăstuia. Și apoi polițiștii.

— De acord, spuse Reacher. N-avem timp s-o întrebăm. Nu aici, în orice caz. Prin urmare, mai e ceva ce vreau să luăm cu noi. Vecina. Ar trebui s-o scoatem la o cafea. Departe de aici. Și acolo să-i punem întrebări.

Nu a fost un proces rapid. Nicio evadare în mare viteză. S-a manifestat ceva scepticism. Puțină împotrivire. În final, Chang fu nevoită să joace cartea FBI-ului, la propriu. Apoi urmă căutarea unei haine, deși i-au spus că vremea era caldă. Dar asta ținea de bunele maniere. Le-a spus că nu era cu totul de modă veche. Nu avea să insiste să-și pună mănuși și pălărie.

Au urmat coborârea lungă și șovăielnică a scărilor și ieșirea în stradă, unde mașina Town Car i-a înfrânt ultima fărâmă de rezistență. Vopseaua neagră și lucioasă împreună cu șoferul îmbrăcat în costum gri elegant au avut în sfârșit darul de a o convinge. Văzuse asemenea mașini la știrile de seară.

Apoi Reacher căută un local potrivit. Multe variante agreabile au fost respinse. În sfârșit, aleseră un loc, o cafenea tradițională din Chicago, renovată discret, poate, de un nepot respectuos, care moștenise afacerea. Avea o atmosferă plăcută și o listă lungă de avantaje necesare.

Iar acestea includeau o părere apropiată pentru Town Car, locuri în interior și un televizor mare pe unul dintre pereți.

Vecina lui McCann părea mulțumită de alegerea făcută. Poate că-i aducea aminte de locurile pe care le frecventase cândva. Își plie corpul osos într-o banchetă de separeu, iar Chang se așeză lângă ea. Reacher ocupă bancheta de vizavi, într-o parte, încercând să arate cât mai neamenințător cu putință.

Prezentările generale dezvăluiră că se numea doamna Eleanor Hopkins, văduvă, anterior soție și cercetător de laborator la universitate, nu doar o bună cunoscătoare a subiectelor tehnice, dar, după spusele ei, participase, alături de alți oameni pe care-i cunoștea, la scrierea unei părți importante de literatură de acest gen, tehnic. Oricum, știa despre ce era

vorba sau ar fi putut afla, dacă ar fi avut alt job, într-o altă epocă. Le-a spus că, din perspectiva progresului tehnic, cariera ei s-a suprapus peste o perioadă interesantă.

Apoi le-a povestit că Peter McCann locuia în clădirea ei de foarte mulți ani și că deveniseră apropiați, dar într-un fel rezervat și ocazional, cu respectarea reciprocă a intimității. Le-a spus că ultima oară îl văzuse cu trei sau patru săptămâni în urmă. Ceea ce era ceva obișnuit și nu era un motiv de îngrijorare. Ea ieșea rar din casă și ar fi fost o coincidență extremă ca ei doi să se întâlnească în hol. Și oricum era plecat de multe ori, uneori zile-n șir. Habar n-avea unde. Nu întrebase niciodată. Era vecina, nu sora lui. Da, era un om nefericit. Se-ntâmplă adesea ca lucrurile să meargă rău.

Televizorul de pe peretele cafenelei transmitea știrile locale. Reacher îl urmărea cu coada ochiului. Doamna Hopkins comandă cafea și o felie de tort, iar Chang îi spuse că era posibil ca domnul McCann să fi intrat în niște probleme. De ce natură, nimeni nu știa. Ar fi putut avea ea vreo idee în sensul ăsta?

Nu.

— Părea obsedat de ceva? întrebă Reacher.

— Când? vru să știe doamna Hopkins.

— De curând.

— Da, aș spune că era.

— De cât timp?

— Cam din ultimele șase luni.

Afară se auziră niște sirene în depărtare și bătaia surdă a unor elice de elicopter, cam la un kilometru și jumătate distanță. Reacher întrebă:

— Știți cumva care era problema domnului McCann?

— Nu, nu știu. Vorbeam foarte puțin despre problemele personale.

— Era ceva legat de fiul său?

— Se poate să fi fost, deși asta nu părea să fie o situație variabilă.

Ecranul televizorului arăta o imagine cu o fâșie de gazon verde luată din elicopter cu un gazon verde. Arbori. Un parc.

— Care era problema legată de fiul lui? întrebă Reacher.

— Nu mi-a vorbit despre ea în detaliu, spuse doamna Hopkins.

— Știați că a angajat un detectiv particular?

— Știam că intenționa să facă niște pași concreți.

— În legătură cu ce?

— Nu știu.

— Ați vorbit cu el despre subiecte tehnice? Dată fiind pregătirea dumneavoastră și interesul lui evident?

— Da, vorbeam frecvent despre subiecte tehnice. La o cafea și-o prăjitură, uneori. Ca acum. Exploram împreună subiectele. Pot spune că ne făcea plăcere. Eu îl ajutam să înțeleagă structurile de bază, iar el mă ajuta să înțeleg utilizările acestora din zilele noastre.

— Obsesia lui era de natură tehnică?

— Cred că nu în esență, dar erau aspecte tehnice.

— Avea vreo legătură cu internetul?

La televizor, sub imaginea verde instabilă, era o bandă pe care scria: *Victima unei împușcături găsită în parc.*

Bătrâna doamnă ridică privirea și spuse:

— Probabil că a fost descoperită de un tip care-și plimba câinele. Cam așa se-ntâmplă de regulă, cred. În parcuri.

— În ce consta interesul lui McCann pentru internet?

— Erau aspecte pe care voia să le înțeleagă. Ca majoritatea nespecialiștilor, gândea lucrurile în termeni fizici. Ca și cum internetul ar fi o piscină plină până la refuz cu mingi de tenis. Mingile de tenis reprezentând site-urile individuale de internet, desigur. Ceea ce e greșit, bineînțeles. Site-urile de internet nu sunt lucruri fizice. Internetul nu are o realitate fizică. Nu are dimensiuni și nici limite. Nu există sus sau jos, aproape sau departe. Deși se poate argumenta că are masă. Informația digitală consistă din 1 și 0, ceea ce înseamnă că celulele de memorie sunt fie încărcate, fie neîncărcate. Iar sarcina înseamnă energie, așa că dacă luăm de bună formula lui Einstein, $E = mc2$, unde E este energia, în e masa, iar e este viteza luminii, atunci trebuie să credem și că în este egal cu E împărțit la $c2$, ceea ce reprezintă aceeași ecuație exprimată diferit, iar de aici ar rezulta că sarcina electrică are o masă detectabilă. Cu cât îți încarci telefonul cu mai multe cântece și fotografii, cu atât devine mai greu. Chiar dacă doar cu o trilionime de miliardime din fracția cea mai mică dintr-un gram, totuși…

Pe ecranul televizorului, camera din elicopter se focaliză pe

un pâlc de arbuști. Se vedeau polițiști care așteptau în preajmă, o bandă galbenă de poliție și sugestia unei siluete pe jumătate ascunse pe sol, cu pantofi negri, pantaloni negri, sub crengile pline de frunze. Pe banda de pe ecran scria: *Victima unei împușcături găsită în parc.*

— Ce anume voia McCann să înțeleagă? întrebă Reacher.

— Voia să știe de ce unele site-uri de internet nu pot fi găsite, răspunse doamna în vârstă. Ceea ce în mod fundamental era o întrebare despre motoarele de căutare. Imaginea lui cu piscina a devenit utilă. Își imagina milioane de mingi de tenis, unele plutind la suprafață, altele prinse mai adânc de greutatea celorlalte. Așa că i-am cerut să-și imagineze un motor de căutare ca pe o panglică de mătase lungă, care este trasă în sus și în jos, înăuntru și afară, unduindu-se printre mingi în toate direcțiile, alunecând peste suprafețele lor umede și pufoase cu o viteză uriașă. Și apoi să-și imagineze că unele dintre mingi fuseseră adaptate, să aibă țepi în loc de puf, ca niște cârlige de undiță, iar alte mingi fuseseră adaptate să nu aibă deloc puf, să fie complet netede, ca niște bile de biliard. De care s-ar agăța panglica de mătase? De cele cu cârlige, firește. Ar aluneca nestingherite peste bilele de biliard. Asta avea nevoie să înțeleagă Peter despre motoarele de căutare. Că funcționează în două sensuri. Un site de internet trebuie să vrea să fie găsit. Trebuie lucrat din greu pentru dezvoltarea unor cârlige eficiente. Se numește optimizare pentru motoarele de căutare. Este o disciplină foarte importantă acum. Acestea fiind zise, e la fel de dificil să ajungi să fii o bilă de biliard. Nu e ușor nici să rămâi ascuns.

— Site-urile de internet secrete implică ceva ilegal, spuse Chang.

— Într-adevăr, spuse doamna în vârstă. Sau ceva imoral, cred. Sau ambele laolaltă. Sunt naivă în privința unor astfel de lucruri, dar îmi pot imagina pornografie de tipul cel mai abject sau cocaină comandată prin poștă și așa mai departe. Se numește Deep Web. Toate acele bile de biliard netede. Milioane de bile. Fără țepi, fără cârlige, nu fac nimic altceva decât să-și vadă de afaceri fără să fie urmărite de cineva. Deep Web s-ar putea să fie de zece ori mai mare decât Surface Web. Sau de o sută. Sau de mai multe ori. Nimeni nu știe. Cum ar putea să se știe? A nu se confunda cu Dark Web, desigur, care nu înseamnă

decât site-urile scoase din uz, cu linkuri deteriorate, ca niște sateliți care rătăcesc veșnic prin spațiu. Ceea ce face ca Dark Web să semene cu arheologia Antichității, iar Deep Web să semene cu zona rău famată a orașului. Se înțelege că niciuna dintre ele nu e nici întunecată, nici adâncă, sau că ar fi vorba despre o zonă oarecare a unui oraș adevărat. Internetul nu este un loc fizic. Nu are niciun fel de caracteristici fizice.

Pe ecranul de televizor o ambulanță apăru în imagine, deplasându-se încet pe iarbă, cu lumina intermitentă a girofarului lăsată să funcționeze, fiind urmată de ceea ce arăta ca duba medicului legist. Din mașini coborâră oameni care se alăturară polițiștilor.

— Deci cum poate găsi cineva site-urile de internet secrete? se interesă Chang.

— Nu poate oricine, spuse bătrâna doamnă. Nu din afară, în orice caz. Nu poți folosi un motor de căutare pentru că site-urile sunt netede. Ai nevoie de adresa exactă. Nu doar Coffeeshop.com, ci ceva de genul Coffeeshopl23 xyz.com. În realitate, poate fi mult mai complicat, desigur. Un detector unic de resurse și o parolă super-sigură, combinate într-o singură entitate. Se pare că astfel de adrese circulă prin anumite comunități din gură în gură.

Pe ecranul televizorului, un Crown Vic bleumarin hurducăi pe iarbă și parcă. Doi bărbați în costume coborâră. Detectivi, probabil. Textul de pe bandă se schimbă în *Crimă în Lincoln Park.* Reacher auzi alte elicoptere în aer, cam la un kilometru și jumătate distanță. Canalele rivale, ajunse târziu la „petrecere”.

— V-a spus cumva McCann ce fel de site căuta? o întrebă el pe doamna Hopkins.

— Nu, răspunse aceasta.

Pe ecran, bărbații se lăsaseră pe vine lângă silueta îmbrăcată în negru de pe iarbă. Detectivii și medicul legist, presupunea Reacher. Știa procedura. Se lăsase pe vine lângă siluete aflate la orizontală de multe ori. Unele mai erau în viață. Știa însă că aceasta nu mai era. Nu se grăbea nimeni. Nu era agitație. Nici glasuri răstite. Nici târgi pentru susținerea spatelui, nici perfuzii intravenoase, nici tuburi respiratorii, nici manevre de resuscitare.

Crimă în Lincoln Park.

— Ăla-i Peter, așa-i? zise doamna în vârstă. De ce altceva m-

ați mai întreba de el? De ce să se intereseze FBI-ul de mine?

Chang nu-i răspunse la niciuna dintre întrebări, iar Reacher nu spuse nimic, pentru că, în timp ce bătrâna doamnă vorbea, imaginea de pe televizor se schimbă. Se mută pe o casă. O clădire anonimă din cărămidă roșcată, pe o stradă anonimă. Casa lui Peter McCann. Casa bătrânei doamne. Locul în care se aflaseră cu câteva minute mai devreme. Era recognoscibilă. Era familiară. Frontonul ei era luminat din plin de luminile roșii intermitente. Polițiștii urcau repede treptele verandei.

Mult prea devreme ca să se fi făcut vreo conexiune. Polițiștii din parc nici măcar nu-i percheziționaseră buzunarele lui McCann. Nu-i găsiseră un portofel, nu-i verificaseră permisul de conducere, nu știau cine era și nu știau unde locuia. Încă mai așteptau acordul medicului legist. Reacher știa cum funcționează treaba. Stătuse în așteptare în felul ăsta de multe ori. Trebuie mai întâi pronunțat decesul înainte ca un cadavru să devină o dovadă.

Încă nu se stabilise legătura. Era o investigație separată. Pe banda de jos a ecranului apăru textul: *Polițiștii antitero iau cu asalt o casă din Chicago.*

Reacher se întoarse către doamna în vârstă și o întrebă:

— Ați sunat la 911?

— Da, am sunat, spuse bătrâna.

— Când?

— De îndată ce am închis ușa, după ce-am vorbit cu voi.

— De ce?

— Nu mi-a plăcut cum arătați.

— Niciunul dintre noi?

— Mai ales dumneata. Nu arăți precum ceea ce ai spus că ești. Nu semeni cu agenții FBI de la televizor.

— Eram sub acoperire. Mă prefăceam că sunt un răufăcător.

— Ți-ai interpretat foarte convingător rolul.

— Deci ați sunat la 911.

— Imediat.

— Și ce le-ați spus?

— Că în casa mea sunt teroriști înarmați.

— De ce ați spus asta?

— Suntem în Chicago. Doar așa poți obține o reacție în mai puțin de patru ore.

— Cred c-ar trebui să plecăm, zise Chang.

— Nu, să mai stăm un pic, spuse Reacher. Încă cinci minute nu ne costă nimic.

Au cerut din nou cafea, iar doamna în vârstă a mai vrut niște tort, așa că Reacher și Chang comandară și ei, ca să-i țină companie. Imaginea de pe televizor se împărți în două, cu parcul în stânga și casa în dreapta, fiecare secțiune având propria etichetă: *Crimă în Lincoln Park* și *Alertă teroristă,* ambele etichete fiind centrate peste banda principală, care anunța: *Zile pline pentru polițiști.*

A doua ceașcă de cafea se dovedi la fel de bună ca prima. La fel și tortul. Un sac pentru cadavre fu adus în parc, iar la casă sosi o ambulanță. Sacul cu trupul neînsuflețit era transportat, cu fermoarul tras, către duba medicului legist, iar tehnicienii medicali de la urgențe coborâră din ambulanță și urcară în grabă treptele verandei și apoi intrară în casă. Mai târziu, ieșiră cărând un bărbat rănit pe o targă. Hackett, probabil, deși era greu să fii sigur. Fața tipului era bandajată de la gât în sus, ca o mumie egipteană, iar hainele îi erau acoperite cu un cearșaf.

Apoi, ca într-un efect vizual de tranziție lentă din filme, polițiștii ieșiră din parc și, după patru minute lungi, apărură în fața casei, în aceleași mașini, trecând din partea stângă a ecranului în dreapta, un salt electronic scurt, dar o rută lungă și ocolită în viața reală.

Aceiași detectivi coborâră din mașini și se grăbiră să urce pe verandă ca să ajungă în casă, iar după încă un minut ieșiră din nou, vorbind agitați la telefoanele mobile.

Textul de pe bandă se schimbă în: *Cele cazuri sunt legate, declară un oficial.*

— Doamnă, îmi pare rău pentru pierderea suferită, zise Reacher, și tot atât de rău îmi pare pentru intruziunea de care o să aveți parte. Cei de la poliție vor dori să vă pună întrebări. Și nu e ca în serialele de televiziune. FBI nu poate să intervină să preia cazul, care e al lor. Trebuie să-i lăsăm să-și facă treaba. Așa că v-am fi recunoscători dacă nici măcar n-ați aminti de faptul că ați vorbit cu noi. Sunt tot felul de sensibilități la mijloc. Mai bine să nu le vorbiți deloc despre noi. Nici măcar despre faptul că am fost în casa aceea mai devreme. Nu trebuie să știe că le-am luat-o înainte.

— Îmi cereți să-i mint?

— Eu așa aș face, dacă m-ar întreba cine-a zis că-i vorba de teroriști și de ce.

— Atunci, foarte bine, o să-i mint și eu, spuse doamna în vârstă.

— Chiar nu aveți idee ce problemă avea McCann?

— V-am spus, sunt vecina lui, nu sora. Ar trebui s-o întrebați pe ea.

— Pe cine?

— Pe sora lui.

— Are o soră?

— V-am spus mai devreme.

— Am crezut că e o figură de stil.

— Nu, e reală. Erau foarte apropiați. Ea ar fi fost persoana căreia să-i împărtășească un secret.

Capitolul 37

O trimiseră acasă pe doamna Hopkins în Town Car, spunându-i șoferului că era ultima lui însărcinare din acea zi și că, prin urmare, era liber după aceea să se ducă acasă sau înapoi la garaj, sau oriunde altundeva ar fi trebuit să meargă. Tipul primi vestea cu veselie. Dar Reacher se gândea că ultima lui însărcinare nu avea să fie și cea mai plăcută. Se gândea că nu vor ajunge până la capătul drumului. Vor ajunge până la cam două străzi de casa bătrânei, după care vor da peste baricadele poliției. Dacă bătrâna doamnă putea să ofere dovezi în privința numelui și a adresei, i se va acorda permisiunea să-și continue drumul pe jos. Sau pe bancheta din spate a unei mașini guvernamentale reale, în funcție de cât de curând vor dori să discute cu vecina. În oricare dintre situații, pe femeie o aștepta o situație plăcută și confortabilă, cu apă și cafea, la o discuție cu niște femei tinere și politicoase.

Era în siguranță.

Chang își porni telefonul mobil. De asemenea, în siguranță, de data asta. Operațiunea de urmărire electronică a lui Hackett era eliminată, cel puțin temporar. Și aveau nevoie de hărți, imagini prin satelit și orare de zbor, precum și de motoare de căutare. Doamna Hopkins le spusese că pe sora lui Peter McCann o chema Lydia Lair. Era mai tânără ca el cu câțiva ani. Se măritase cu un doctor și se mutase din oraș, într-o suburbie elegantă a metropolei Phoenix, Arizona. Soțul ei era bogat, dar McCann nu-i ceruse niciodată nimic, în afară de timpul și atenția ei. Femeia avea și o adresă poștală, un bilet scris de mână destinat listei de felicitări de Crăciun a bătrânei doamne, încă pusă într-un jurnal de buzunar din poșeta ei. Dar nu avea și un număr de telefon. Chang găsi cabinetul soțului online, dar recepționera refuză să-i dea numărul de acasă. Baza de date a companiei telefonice spunea că telefonul era nelistat. Nici soțul, nici soția nu apăreau în bazele de date secrete ale lui Chang. Google nu scoase la iveală nimic, în afară de imaginea anodină a unui cuplu la un eveniment caritabil. Doctorul și doamna Evan Lair. O fundație pentru ajutorarea celor cu

probleme ale rinichilor. El era în costum elegant de ceremonie, iar ea într-o rochie de seară. Părea să fie o femeie sănătoasă. Diamantele de pe ea scânteiau, iar dinții îi erau foarte albi.

Pe urmă, situația deveni o decizie dictată de trei criterii: cât de curând ar fi trebuit să ajungă în Phoenix, cât de mult ar fi putut să aștepte pentru un zbor plătit cu cardul Gold și cât avea să aștepte poliția până s-o înștiințeze pe soră. Dacă o făcea vreodată. Nu era ruda cea mai apropiată. Ăsta ar fi fost fiul. El avea să fie principala lor țintă. Polițiștii vor dori să-l anunțe pe el mai întâi. Iar dacă o făceau, i-ar fi lăsat lui responsabilitatea de a-și anunța mătușa. Aveau să considere asta sarcina lui. De care el putea să se achite sau nu, în funcție de problemele pe care le avea.

Toate acestea însemnau că, într-un fel sau altul, era posibil ca ea să primească sau nu anunțul telefonic chiar în momentul în care ar fi aterizat în Phoenix. Ceea ce era încă OK, oricum ar fi fost. Veștile proaste sunt vești proaste. Nu contează când le primești. Atât timp cât nu aveau să declanșeze o schemă prin care femeia să plece cu avionul la Chicago și să se ocupe personal de toate problemele. Era necesar să ajungă la ea cu mult înainte să se întâmple asta. Înainte ca ofițerii care se ocupau de susținerea psihologică a victimelor sau prietenii bine intenționați să o asalteze cu sfaturi preluate parcă din abțibildurile de pe mașini.

Cea mai bună variantă de drum era în afara zonei de confort a lui Chang, cu o linie aeriană pentru care nu avea card. Dar era prima și cea mai mulțumitoare opțiune. Le lăsa la dispoziție exact timpul necesar ca să treacă pe la Peninsula, să scape de P7 și să ia de acolo geanta lui Chang. Și pentru încă un lucru. Porniră telefonul capturat de la Hackett și verificară jurnalul apelurilor. Toate telefoanele primite erau de la un singur număr, cu prefixul zonal 480.

Chang căută în computer și spuse:

— E un număr de mobil din Phoenix, Arizona. Unde mergem noi.

O tranzacție rapidă și foarte scumpă cu relația ei de la compania de telefonie le spuse că numărul din Phoenix era un telefon cu cartelă cumpărat de la un Walmart din Arizona cu doar o săptămână în urmă și înregistrat imediat, chiar în parcarea din fața hipermarketului. Cumpărat cu numerar, era

unul din cele șase cumpărate deodată, ceea ce arăta că respectivul client se simțea în largul lui cu teoria și practica unor comunicații imposibil de urmărit.

— O să renunțe curând la numărul ăla, zise Reacher. O să treacă la următorul.

Chang încuviință din cap și zise:

— De îndată ce Hackett nu-l va suna când ar fi trebuit. Sau de îndată ce dă televizorul pe CNN și vede ce se întâmplă aici.

— Păi atunci ar fi bine să-l sunăm mai întâi pe el. Cât mai putem.

— Și ce să-i spunem?

— Orice ar putea să ne aducă un avantaj. Trebuie să-l dezechilibrăm puțin. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține.

— Vrei să-l superi.

— N-ar fi rău. Orice emoții răzlețe putem să-i provocăm sunt bune.

— OK, încearcă.

Reacher porni telefonul lui Hackett, găsi ecranul potrivit și apăsă butonul verde. Auzi numerele derulându-se în eter, apoi o liniște șuierătoare scurtă, după care, un ton de apel.

Apoi auzi un răspuns. O voce spuse:

— Da?

Era o voce de bărbat, emisă de un piept masiv și un gât gros, dar silabele sunau parcă înșfăcate, iar sonoritatea plină era întretăiată din cauza grabei gâfâite și a entuziasmului. Și a nerăbdării. Ca o înghițitură lacomă sau un icnet. Individul ăsta avea pe telefon identificarea apelantului și voia vești de la Hackett, le voia cu ardoare și le voia imediat. Asta era clar. Așa că era de presupus că voia să sărbătorească o victorie.

— La telefon nu e Hackett, spuse Reacher.

Vocea făcu o pauză și spuse:

— Înțeleg.

— Sunt Jack Reacher.

Niciun răspuns.

— Hackett l-a lichidat pe McCann, dar nu și pe noi. De fapt, noi l-am lichidat pe el. A fost bun, dar nu destul de bun.

— Unde e Hackett acum? zise vocea.

Un fel de accent plat, monoton. Est-european, poate. Un tip masiv, cu siguranță. Probabil palid și cărnos, poate cu

respirația sacadată.

— Hackett e la spital, spuse Reacher. Dar e legat cu cătușele la spital, pentru că polițiștii l-au găsit înaintea doctorilor. Chiar aici în Chicago. I-am luat telefonul și pistolul de rezervă, dar i-am lăsat arma cu care l-a ucis pe McCann. Găsit în stare de inconștiență, într-un cuib suspectat a fi plin de teroriști. Polițiștii l-au găsit acolo. Știu, nu întreba cum. Date greșite. Au fost dezinformați. Dar din cauza asta îl vor face să transpire din greu. Îi vor spune că îl așteaptă Guantánamo. Sau transferul în niște locuri unde se întâmplă lucruri extrem de neplăcute. O să fie atât de disperat să obțină o înțelegere cu ei, încât o să te dea în gât într-o clipită. Orice rău i-ai putea face tu, guvernul poate să-i facă și mai rău. Plus că mai trebuie să-ți faci griji și din cauza noastră. Ai început un război. Iar asta a fost o prostie. Pentru că-l vei pierde. Și n-o să fie frumos. O să te batem atât de rău încât copiii tăi o să se nască ametiți.

— Crezi?

— Deja l-am bătut pe Hackett. S-a lăsat doborât ușor. Era cel mai bun pe care-l aveai? Sper că nu, spre binele tău. Pentru că tu ești următorul. Îți știm numele și știm unde locuiești. Și suntem pe drum. Din acest moment, ai face bine să privești des peste umăr.

Se auzi o inspirație lungă la celălalt capăt al liniei, ca și cum ar fi urmat alte cuvinte, poate că multe, dar în final niciunul nu fu rostit. În schimb, convorbirea se întrerupse și Reacher nu mai auzi nimic. Își imagină cum cipul electronic este smuls din telefon, rupt în două de o unghie tăiată scurt și fragmentele aruncate la coșul de gunoi.

— Cine era? întrebă Chang.

— N-a vorbit mult, spuse Reacher. Doar șapte cuvinte. Dar mi-a dat impresia unui tip mătăhălos, de origine rusă, priceput la vorbe și rezonabil de inteligent.

— De origine rusă?

— De pe-acolo. Georgia sau Ucraina. Una din țările alea noi.

— Priceput la vorbe, cu doar șapte cuvinte?

— I-am spus că nu sunt Hackett și mi-a zis, „înțeleg”. Măsurat și calm. Sau spus astfel încât să pară măsurat și calm. E un tip care înțelege cum cuvintele pot să însemne tot felul de lucruri.

— Chiar știm cum îl cheamă și unde locuiește?

— Poate că am înflorit puțin situația noastră. Sau am exagerat-o, pentru efect. Ca în vorba aia, ne prefacem pân-o facem. Pentru că vom afla, mai devreme sau mai târziu. Cumva. Poate că tipul tău de la telefoane ne poate da o listă a apelurilor după poziție. Numărul ăsta a fost folosit doar o săptămână. Nu se poate să se fi depărtat prea mult de casă. Am putea să-l găsim astfel.

— Informația asta ar duce la vătămare fizică sau la rănire gravă?

— Ăsta ar fi singurul ei scop.

— Atunci omul meu de la telefoane nu mi-o va da. Așa a fost înțelegerea cu el.

— Chiar trebuie să-i spui?

— O să-și dea seama de ce s-a întâmplat după aceea. Și o să lucreze pentru altcineva. Nu-mi pot permite una ca asta.

— Nici pentru Keever?

— Keever ar înțelege. Și ar trebui să înțelegi și tu. Ai avut un cod. O înțelegere e o înțelegere.

— Nu-i nicio problemă, spuse Reacher. Cred. Mă aștept să aflăm în alt mod. După ce vorbim cu sora lui McCann. Care poate o să ne ajute cu informația asta. În funcție de cât de multe știe. Și dacă are vreo semnificație ceva pentru noi.

— Nimic altceva nu are o semnificație. Nu mai e o chestie măruntă într-un lan de grâu. Hackett e din California și are furnizori de arme în Illinois, iar șeful lui e din Arizona. Asta e o organizație la scară națională. Vor supraveghea aeroportul. Tocmai le-ai spus că venim.

— De-aia le-am și spus că venim. N-o să-i găsim altfel.

— E un risc.

— Totul e un risc. Și să te urci într-un avion e un risc. Toți ceilalți pasageri au telefoane. Gândește-te la cântece și la fotografii. Gândește-te la masa suplimentară.

În orice caz, motoarele avionului se descurcară perfect cu provocarea suplimentară a telefoanelor de la bord. Avionul lor decolă lin și urcă fără probleme, ca toate celelalte avioane din acea zi în cel mai aglomerat aeroport al Americii. Reacher era convins că nu fuseseră urmăriți, cu siguranță nu în interiorul aeroportului. Dar numele lor adevărate erau trecute în computerul liniei aeriene, iar ora lor de sosire era afișată la

vedere. Speră că va fi bine, dar pregătește-te pentru ce-i mai rău.

Aveau locurile unul lângă altul, deasupra marginii din față a aripii. La geam și în mijloc. Nu pe rândul de ieșire. Asta însemna doi pasageri în spatele lor. Reacher era la geam. Chang ocupase în mod voluntar locul din mijloc. Lângă ea, spre culoar, stătea o femeie cu căști în urechi.

— Mă gândeam la verii Moynahan, spuse Reacher. Sau frații, sau ce-or fi fost ei.

— Și? întrebă Chang.

— Erau doi inși și mi-au creat de o sută de ori mai puține probleme decât Hackett singur.

— Cum te simți?

— Ca și cum aș fi fost lovit de trei ori. Și tocmai asta voiam să demonstrez. Înainte n-am primit nicio lovitură. Sunt de acord cu tine când zici de Hackett că e din California, că are furnizori de arme în Illinois și un șef în Arizona. E o organizație națională. Dar nu văd cum Mother's Rest poate să facă parte din ea. Oamenii ăia sunt de un nivel mult mai scăzut. Nu pot fi o divizie locală. Ar fi veriga slabă dintr-un lanț. Ar ieși în evidență ca măgărușul între oi.

— Atunci, ce sunt?

— Posibil niște clienți, spuse Reacher. McCann l-a angajat pe Keever. Poate că cei din Mother's Rest au angajat și ei pe cineva. Poate că asta se întâmplă acum. Poate că băieții răi apelează pentru acțiuni de forță la organizațiile naționale. Poate că-și externalizează toate operațiile. De ce nu? E o economie bazată pe servicii.

— Atunci sora ar putea fi în pericol, spuse Chang. Teoretic. Pentru că organizațiile se comportă ca niște organizații. Cer o informare detaliată. Știu cei din Mother's Rest că McCann vorbea cu sora lui? Dacă da, atunci ea figurează în informare. E un fir al poveștii. Pentru că și noi suntem. Ne-am putea întâlni. Iar organizațiilor nu le place ca firele răzlețe ale unei povești să se întâlnească. Principiul „apără-ți pielea" e mult prea important.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce e? întrebă Chang.

— Voiam să spun că sunt sigur că sora e OK. Trebuie să fie, în mod logic. Adică, Keever a fost acolo doar două zile, iar

acum noi ne întrebăm dacă cineva știa adresa surorii clientului său? Șansele că așa ceva să nu fie posibil ar fi enorme, cu siguranță. Numere mari.

— Dar?

— Când stai în avion, ai un sentiment de neajutorare. Tot felul de lucruri îți bântuie prin minte.

Aeroportul din Phoenix purta în mod adecvat numele de Sky Harbor International[7] și era un port sigur, cel puțin în zona cu acces restricționat. Datorită detectoarelor de metal. În zona publică, dinspre ieșire, era altă mâncare de pește. Așa încât Reacher și Chang coborâră din avion și se îndepărtară de ieșire, spre porți mai îndepărtate. Unde se opriră într-o cafenea și așteptară așezați pe taburete înalte. Până când ultimul pasager din Chicago se urca într-un autobuz de hotel. Până când cei care îi așteptau acolo pe pasagerii din Chicago vor fi renunțat de mult, plecând acasă.

Apoi ieșiră din cafenea, la plimbare, cercetând vitrinele, cu o încetineală infinită, atenți la eventuale recunoașteri întârziate, alerte transmise telefonic, dar nevăzând nimic. Aeroportul era spațios, oameni puțini și relaxați. După Chicago, aveai senzația că-i duminică. Se opriră cu puțin înainte de ieșirea din zona restricționată și zăboviră la vitrinele cu încălțăminte, bluze de sport și bijuterii din turcoaz, până când ateriză următorul avion, din care debarcară circa o sută de pasageri veniți din Minnesota, după părerea lui Reacher, cu o sută de genți de voiaj, iar el și Chang se strecurară în fruntea ultimilor hoinari, străbătând holul pentru bagaje într-un grup mobil răzleț, prin ultima zonă răcorită de aerul condiționat și ieșind către șirul de taxiuri, în căldura aprigă a deșertului. Dar așteptarea acolo nu dură mai mult de un minut. Nimeni nu le acordă atenție. Nimeni nu se agită, nimeni nu se uită la ei și nimeni nu se uită în altă parte.

Luară taxiul până la sediul firmei de închiriat mașini. Nimeni nu veni în urma lor. Reacher nu avea permis de conducere, așa că Chang se așeză la coadă și închirie un Chevrolet de mărime mijlocie. Era anost și alb, perfect anonim, dar avea GPS, pentru orientare. Așteptară la biroul de documente și se uitară atent afară. Nicio mașină parcată la trotuar. Nimeni altcineva în jur.

[7] Port Aerian Internaţional (engl.) *(N.t.).*

Era prea cald pentru pietoni.

Merseră la întâmplare, în direcții neclare timp de zece minute, apoi își fixară GPS-ul pe direcția suburbiei elegante, unde locuiau doctorul și sora lui McCann. Găsiră postul de radio de știri, dar nu se vorbea nimic despre Chicago. Nu era timp pentru asta. Se pare că Phoenix avea problemele sale proprii. GPS-ul îi duse spre nord și apoi spre est, către Scottsdale, apoi într-o stradă suburbană care dădea în alta și în sfârșit spre zona rezidențială căutată.

Care avea o gheretă de portar la intrare.

Ghereta era construită în stil decorativ, cu un acoperiș înclinat și cactuși plantați în jur. În stânga ei se ițea o barieră zebrată cu alb și roșu, iar în dreapta, una la fel, ca o pasăre dolofană cu aripi uscățive.

O comunitate cu acces limitat. Oameni bogați. Plătitori de impozite. Donatori de fonduri pentru politicieni. Cu numerele șerifilor din Maricopa County pe apelare rapidă.

Așteptară lângă trotuar, la circa o sută de metri.

Era trei după-amiaza. Cinci, în Chicago.

În spatele geamului era un paznic.

— Trebuia să ne fi gândit, spuse Reacher.

— Dacă a auzit de fratele ei, n-o să putem intra, spuse Chang. Mai ales dacă paznicul trebuie să sune mai întâi acasă la ei. Ceea ce sunt sigură că va face.

— Ai o legitimație de la FBI, îi aminti Reacher.

— Nu e o legitimație în toată regula. Omul o să sesizeze diferența.

— E un simplu paznic.

— E o ființă umană, cu puls. E suficient.

— Doamna Hopkins a fost impresionată de card.

— Altă generație. Cu instincte diferite față de guvern.

Reacher nu mai zise nimic.

— Ești bine? îl întrebă Chang.

— Mă doare capul.

— Ce vrei să facem?

— Să încercăm să intrăm.

— OK, dar dacă apar probleme, ne retragem cu grație. Trebuie să ne repliem. Sora este un pod pe care nu ne permitem să-l ardem.

Conduse mașina ceva mai încolo, întoarse și se opri în fața

barierei, imediat lângă geamul culisant. Coborî geamul de pe partea ei. Își scutură părul cu o mișcare a capului și se uită zâmbind la portar, zicând:

— Am venit la familia Evan Lair.

Agentul de pază era un bărbat alb în vârstă, într-o uniformă gri din poliester. Cămașă cu mânecă scurtă. Brațe slăbănoage, cu pete.

Acesta apăsă un buton roșu și zise:

— Sper să aveți o după-amiază minunată, oameni buni.

Bariera se ridică.

Chang porni mașina, trecu de barieră și, ridicând geamul la loc, spuse:

— N-aș vrea să dau bani pentru o securitate ca asta.

— Peisajul e drăguț, totuși, remarcă Reacher.

Și chiar era. Nu existau peluze cu gazon. Nu exista nimic care să aibă nevoie de apă. Erau râuri artificiale din piatră, secționate de lamele frunzelor de cactus, cu pâlcuri de floricele roșu-pal, sculpturi din oțel, strălucitoare și necorodate în aerul uscat-iască. Terenul era întins, iar loturile erau mari, casele fiind amplasate la unghiuri diferite, în direcții aleatorii, ca și cum ar fi apărut la locul faptei întâmplător.

— Ar trebui să fie în față și pe stânga, spuse Reacher. Cam la patru sute de metri.

La locul cu pricina erau adunate o mulțime de mașini. Toate de mărci, modele și culori diferite. Multe dintre ele, scumpe. Erau așezate una lângă alta pe alee, trei transversal, trei longitudinal, apoi întinzându-se bară la bară pe străduța din fața casei, adunate strâns, parcate la întâmplare, cu porțiuni de trotuar goale în față sau în spate, ca și cum casa din acel loc ar fi avut proprietăți magnetice unice și foarte puternice.

În total, cam treizeci de mașini.

Acesta fiind motivul pentru care portarul ridicase bariera fără să pună întrebări.

Primise mesajul că acolo se dădea o petrecere.

Un cocktail, o petrecere la piscină sau cine știe ce alt tip de petrecere care putea aduna treizeci de mașini într-o după-amiază extrem de călduroasă.

Pe cutia poștală de la capătul aleii aglomerate scria: *The*

Lairs Lair[8].

Chang parcă dincolo de ultima mașină de lângă trotuar. Ieșiră din mașină în arșiță și priviră înapoi. Casa era frumoasă, mare și semeață, cu un singur nivel, un acoperiș complex, parțial tencuită, parțial din cherestea nefasonată, îndeajuns de arătoasă ca să transmită, măcar în șoaptă, bunăstare și bun gust, dar după majoritatea standardelor, deloc bătătoare la ochi. Orice eveniment ar fi avut loc la adresa aceea se petrecea în curtea din spate. Care nu se afla la vedere, fiind împrejmuită de un zid înalt de un stat de om. Un element arhitectural, construit să semene cu locuința, cu finisaje de aceeași culoare. La fel era peste tot în zonă. Curțile din față erau deschise toate, dar cele din spate erau bine separate. Private. Nimic de văzut. Dar lui Reacher i se părea că aude zgomotul de la o piscină. Auzea plescăituri de apă și chiote înfundate. Genul de zgomote pe care oamenii le scot în piscină. Respirație întretăiată și șocul dat de apa rece. Logic, căci era trei după-amiaza. Erau peste 38 de grade. De ce altceva să fi venit oamenii acolo? Piscina, curtea interioară, poate bucătăria și livingul, intrare și ieșire prin uși culisante. Cutii de bere în găleți cu gheață.

— Am făcut niște studii în cadrul Biroului, spuse Chang. De fapt, pe unele dintre ele le-am scris chiar eu. Sunt ca doamna Hopkins. Studiile aveau ca obiect mașinile. Am calculat un raport între valoarea mașinilor parcate afară și sumele de bani care trec de la o persoană la alta înăuntru.

— Crezi că acolo se fac transferuri de bani? întrebă Reacher.

— Nu. Dar bazându-mă pe experiența acumulată prin muncă grea în evaluarea mașinilor, îți pot spune că printre participanți se numără niște oameni foarte bogați. Și e un amestec destul de pestriț. Alea nu sunt doar mașini pentru fete. Sunt și câteva mașini pentru cupluri. Chiar și mașini pentru bărbați, veniți direct de la birou. Asta-i o mulțime de categorie grea.

Se apropiară de casă.

În zidul curții din spate se vedea o poartă, lângă garaj. Destul de lată ca să încapă o mașină de tuns iarba. Probabil, amplasată acolo cu ani în urmă de un arhitect care credea că oamenii vor dori mereu să aibă gazon în curte. Acum folosită drept cale de acces normală. O potecă amenajată peisagistic.

[8] Joc de cuvinte intraductibil; *lair* în engleză înseamnă adăpost, bârlog: bârlogul familiei Lair *(N.t.).*

Râuri din piatră. Lumini solare la înălțimea genunchiului. Poarta întredeschisă. Dincolo de ea se întrezăreau oameni adunați laolaltă, mișcându-se ușor în lumina soarelui.

O femeie ieși pe poartă.

Ducea o geantă la mașină, cu pași energici, grăbită, cu atitudine formală.

Nu era sora lui McCann. O prietenă sau o vecină. Ajutase la pregătiri sau la organizare.

Mergea repede.

Se apropie.

Se opri și le zâmbi.

— Bine ați venit, ne bucurăm că sunteți aici, vă rog să intrați.

Merse mai departe spre mașina ei.

Capitolul 38

Reacher și Chang merseră pe poteca decorativă, trecând pe lângă plante, printre luminile solare, și intrară pe poartă în curtea din spate. Văzură un spațiu dreptunghiular larg cu peisaj deșertic spectaculos, cu arbori și viițe cățărătoare pentru umbră, ghivece imense din teracotă și amfore căzute din care se revărsau flori, și cactuși saguaro impunători, stând singuratici în ronduri din pietriș. Văzură apoi o piscină din ghips închis la culoare, în formă de iaz natural, mărginită cu pietre și alimentată de mici cascade de apă. Văzură și ceva mobilier din tec, lăcuit din belșug, cu perne dolofane și colorate, umbrele de soare și mese de exterior.

În curte erau cam patruzeci de oameni, bărbați și femei, unii tineri, majoritatea mai în vârstă, unii îmbrăcați în haine deschise la culoare, specifice pentru Arizona, alții în costume de baie, unii în halate subțiri, toți adunați în grupuri, discutând, râzând, ținând în mâini farfurii și pahare. Unii erau uzi, proaspăt ieșiți din piscină, alții erau încă în apă, cufundați până la gât și discutând, făcând pluta sau zbenguindu-se. La o masă așezată sub o viță-de-vie ședea o femeie tânără cam de treizeci de ani, înaltă și cu bronz auriu, într-o cămașă subțire peste un costum de baie în două piese, relaxată și zâmbitoare, dar luminoasă, și într-un mod neafișat dar vădit aflată în centrul atenției. În spatele ei, într-o parte, era un bărbat cu părul cărunt, dar bine conservat, în pantaloni scurți kaki și o cămașa Hawaiană țipătoare, iar în cealaltă parte, tot în spate, stătea o femeie cu părul negru, cu ochi strălucitori și un zâmbet larg, îmbrăcată într-o rochie subțire, până la glezne, din în de culoare deschisă. Aerul familiar relaxat dintre cei trei dădea de înțeles clar că era vorba de o fiică și părinții ei, iar vechea imagine de pe Google, văzută pe telefonul lui Chang, le spunea cu certitudine că părinții erau doctorul și doamna Evan Lair.

Reacher arătă cu discreție și spuse:

— Uită-te acolo.

Lângă casă era o masă lungă, plină ochi cu daruri, majoritatea în cutii mari și pătrățoase, toate fiind ambalate în

hârtie și legate cu panglici monocrome, albe și argintii.

— Asta-i o nuntă, conchise Chang.

— Așa pare să fie, admise Reacher. Probabil că e vorba de fiica lor. Fata de la masă. Bănuiesc că e nepoata lui McCann.

Deodată sora lui McCann se puse în mișcare, după un ultim râset și-un ultim zâmbet, strângând-o cu afecțiune de umăr pe fiica ei. Trecu de la un grup la altul, flecărind cu efervescență, înclinându-se, zâmbind, sărutându-se cu invitații, distrându-se de minune.

— Încă n-a auzit de cele întâmplate la Chicago, spuse Chang. Cum ar fi putut să audă?

Reacher nu spuse nimic.

Sora lui McCann se mișcă din nou, de la un grup la altul, luând un pahar de pe o tavă care trecu pe lângă ea, punându-și mâna pe brațele altor oameni, așezând paharul pe altă tavă. Apoi îi zări pe Reacher și Chang, care ședeau singuratici și stingheri lângă poartă, îmbrăcați minimal în termen de calitate, dar excesiv de îmbrăcați în termeni de cantitate, necunoscuți și greu de descifrat, iar femeia își schimbă traseul și se îndreptă spre ei, continuând să zâmbească, cu ochii tot strălucitori, cu atitudinea binevoitoare a unei gazde fericite.

— Nu putem să-i spunem, șopti Chang. Nu acum.

Femeia se apropie și întinse o mână subțire și bine îngrijită.

— Ne cunoaștem? întrebă ea. Eu sunt Lydia Lair.

Arăta ca imaginea ei de pe Google, de la balul de caritate: superbă. Chang îi strânse mâna și-i spuse cum o cheamă, apoi Reacher făcu la fel, iar femeia spuse:

— Am să vă pun aceeași întrebare pe care am pus-o toată după-amiaza, și anume, o cunoașteți pe fiica noastră de la școală sau de la serviciu? Nu că ar avea vreo importanță cât de mică, desigur. Este o petrecere mare și frumoasă, pentru toți. Dar e un subiect de conversație.

— Doamnă, spuse Reacher, suntem aici pentru cu totul altceva. Poate că ar fi mai bine să ne-ntoarcem mai târziu. N-am vrea să picăm neinvitați la nuntă. Ar putea aduce șapte ani de ghinion.

Femeia zâmbi.

— Cred că era vorba de oglinzi, spuse ea. Și asta nu-i o nuntă. Departe de așa ceva. Nu încă. E un fel de petrecere prepre-pre-nuntă, oferită de mireasă. Astfel ca oamenii să

înceapă să se cunoască unii pe alții înainte de restul întâmplărilor din cursul săptămânii, ca să intre în atmosferă pentru marele eveniment din weekend. Fiica mea îmi spune că așa face toată lumea acum. Dar știți cum e în zilele astea. Nunta durează mai mult decât căsniciile.

Apoi râse, fericită, ca și cum ar fi fost sigură că gluma nu i se aplică și ei și că mariajul fiicei sale va dura veșnic.

— Credeți că ar fi mai convenabil în seara asta? întrebă Chang.

— Pot să știu despre ce e vorba?

— Despre fratele dumneavoastră, Peter.

— O, Doamne, tare rău îmi pare, dar cred că ați bătut drumul degeaba. Nu-i aici. N-a venit. L-am așteptat, evident, dar drumul cu avionul s-a dovedit prea lung. De unde-l cunoașteți pe Peter?

— Ar trebui să vorbim despre asta mai târziu, în seara asta. Dacă e convenabil. Pentru că în clipa asta vă reținem. Și-așa v-am răpit prea mult timp. Să vă lăsăm să vă întoarceți la invitații dumneavoastră.

Sora lui McCann zâmbi apreciativ și dădu să se întoarcă. Dar un gând nou îi trecu prin minte și se întoarse din nou spre ei, cu altă expresie pe chip, întrebând:

— Cumva Peter are necazuri? Sunteți de la poliție?

Chang făcu singurul lucru pe care-l putea face, ca o femeie sub imperiul unui cod, și anume să ignore complet ambele întrebări și să răspundă cu o afirmație ce semăna cu un răspuns:

— Suntem detectivi particulari.

— Keever v-a trimis?

— Doamnă, acum chiar că trebuie să stăm de vorbă. Dar nu vă putem lua de la petrecere.

— Peter are necazuri?

Chang făcu din nou același lucru și spuse:

— Doamnă, suntem aici pentru niște informații. Misiunea noastră este să aflăm de la dumneavoastră lucruri despre Peter.

— Veniți cu mine, spuse sora lui McCann.

Merseră prin casă până la un birou cu furnir închis la culoare, cu storurile bine trase, ca să nu pătrundă lumina, cu

fotolii de club și un șemineu din pietre de râu. Se așezară, femeile cu genunchii aproape lipiți și Reacher rezemat în fotoliu. Sora lui McCann întrebă:

— Cu ce să-ncep?

— Spuneți-ne ce știți despre Keever.

— Nu l-am văzut niciodată, evident. Dar lui Peter îi place să povestească tot, așa că în timpul procesului de selecție am avut senzația că am ajuns să-i cunosc pe toți candidații într-o anumită măsură.

— Câți candidați au fost?

— Opt, la început.

— A durat mult procesul?

— Aproape șase săptămâni.

— Un proces destul de meticulos.

— Așa e Peter.

— Cât de des vorbiți?

— Aproape-n fiecare zi.

— Cât de lungi sunt convorbirile?

— Uneori și câte o oră.

— Foarte mult.

— E fratele meu. E singur.

— De ce avea nevoie de un detectiv particular?

— Din cauza lui Michael, băiatul lui. Nepotul meu.

— Am auzit că are probleme.

— Nu e o exprimare potrivită. E un fel politicos de a spune că e un copil dificil. Ceea ce e deja un mod politicos de a spune ceva mai rău. Michael este opusul lui dificil.

— Care ar fi cuvântul potrivit?

— Michael n-a ajuns cu bine la capătul liniei de asamblare. Câteva componente n-au fost montate cum trebuie. Încerc să nu dau vina pe mama lui. Dar nici ea n-a fost bine. A murit la mai puțin de zece ani de la naștere.

— Și ce componente lipseau?

— Sunteți un om fericit, domnule Reacher?

— Nu mă pot plânge. În general vorbind. Chiar acum mă simt foarte bine. Nu în legătură cu partea curentă a conversației noastre, înțelegeți.

— Pe o scară de la unu la zece, cum ați aprecia momentul în care v-ați simțit cel mai rău?

— Cam pe la patru.

— Și când ați fost cel mai fericit?

— În comparație cu cea mai bună situație teoretică?

— Presupun.

— Cam pe la nouă.

— OK, patru la limita de jos și nouă la limita de sus. Dar dumneavoastră, doamnă Chang?

Aceasta nu răspunse imediat. Apoi spuse:

— Cel mai rău m-am simțit cam în jur de trei. Și mă pregăteam să spun opt, pentru momentul cel mai bun. Dar acum aș zice că nouă. Cred.

Se uită la Reacher și spuse lucrurile într-un anumit fel, care-i atrase atenția surorii lui McCann, care zise:

— Voi doi vă culcați împreună?

Niciun răspuns.

— Draga mea, dacă sunteți împreună, zi nouă, că e mai sigur. E întotdeauna mai sigur. Dar nu mai sus. Zece le dă bărbaților o anxietate legată de performanță. Dar în acest moment, între voi doi, avem un salt de la trei sau patru, la limita inferioară, și doi de nouă la limita superioară, chiar dacă unul dintre ei e de fapt un opt, dar suntem prea politicoși ca să spunem asta. Dar înțelegeți unde bat. Sunteți niște oameni normali. Dacă oscilația ar fi fost între doi și șapte, tot normali ați fi, doar că ați fi considerați puțin cam duri și rezervați. Ați înțeles?

Chang confirmă printr-o mișcare scurtă din cap.

— Acum, să presupunem că acul vostru e blocat la zero. Nu se mișcă deloc. Zero la minimum, zero la maximum. Așa e Michael. S-a născut nefericit. S-a născut fără capacitatea de a fi fericit. S-a născut fără să aibă habar măcar ce înseamnă fericirea. Nici nu știe că există.

— Are un nume starea asta? întrebă Chang.

— Acum există denumiri pentru orice. Eu și Peter vorbim la nesfârșit despre ele. Niciuna dintre ele nu se potrivește la fix. Eu prefer un vocabular mai clasic. Cred că e vorba de melancolie. Dar și asta sună prea slab și prea pasiv. Michael are o profunzime a emoției. Dar nu o gamă. Oamenii simt bucurie sau pasiune, iar el simte cu aceeași intensitate, dar totul bate spre nivelul zero. Și e inteligent. Știe exact ce se-ntâmplă cu el. Rezultatul este o suferință nesfârșită.

— Ce vârstă are acum?

— Treizeci și cinci de ani.

— Care sunt semnele exterioare? E greu să te înțelegi cu el?

— Dimpotrivă. Nici nu simți că e acolo. E foarte tăcut. Face ce-i spui să facă. Abia dacă deschide gura să zică ceva. Stă zile în șir privind în gol, mușcându-și buzele, cu ochii rătăcind încolo și-ncoace. Sau stă la calculator ori se joacă cu telefonul. Nici urmă de agresivitate. Nu se supără niciodată. Supărarea ar presupune o plajă emoțională.

— Poate să muncească?

— Asta a fost o parte a problemei. Trebuie să muncească, pentru a avea dreptul la locuință. Așa e convenția. Și poate să muncească. Există lucruri la care se pricepe. Dar oamenii îl găsesc obositor. Nu le place să fie în compania lui. Productivitatea scade. De obicei, i se cere să plece. Așa încât intră și iese din programe.

— Unde locuiește acum?

— Acum, nu locuiește nicăieri. A dispărut.

În acel moment, viitoarea mireasă veni în căutarea mamei sale. Cu bluza ei subțire peste costumul de baie. Nepoata lui Peter McCann. Verișoara lui Michael McCann. Și de aproape avea o înfățișare luminoasă. Strălucea. Era aproape de perfecțiune. Îngrijire prenatală, perinatală, postnatală, pediatrie, nutriție, educație, ortodonție, vacanțe, colegiu, studii postuniversitare, un logodnic, tot tacâmul. Linia ei de asamblare funcționase perfect. Visul american. Un rezultat spectaculos. Și arăta fericită. Nu chicotea caraghios, nu era excesiv de agitată și nu părea tâmpițică. Afișa doar o mulțumire profundă și senină. Cu loc de rezervă pentru extaz. Probabil că indicatorul ei de fericire se mișca între șase și zece. Avusese parte de tot ce nu avusese vărul ei.

Sora lui McCann se întoarse la piscină cu ea, promițând să revină cât mai curând posibil. Reacher și Chang rămaseră tăcuți în încăperea întunecoasă. Auziră larma petrecerii, estompată de ziduri și distanță. Apă împroșcată, chiote și clinchete de pahare, și murmur de conversații. Chang spuse:

— Ar trebui să-l sunăm pe Westwood în LA. Să-i spunem care sunt noutățile. Trebuie să ne respectăm înțelegerea, în plus, va trebui să ne găsim alt hotel.

— Spune-i că avem nevoie de tot ce are despre Deep Web. De toate însemnările lui. Sau mai bine zi-i să vină aici ca să ne

explice totul în persoană. S-ar putea să nu-i înțelegem notițele. Poate să ia avionul, doar primește drepturile pentru carte.

Chang puse telefonul pe difuzor și formă numărul, apoi îi făcu lui Westwood o relatare detaliată a celor întâmplate de când îl sunase ultima oară, de la motelul West Hollywood. Aminti de Chicago, de bibliotecă, de farmacia de familie, de strada lui McCann, de casa lui McCann, de Hackett, de vecină, de crima din Lincoln Park, de zborul la Phoenix și în sfârșit de sora acestuia. Și apoi despre fiu, cel prins pe termen lung între zero și zero și dispărut pe termen scurt.

— Anhedonie i se spune, zise Westwood. Incapacitatea de a simți plăcere.

— După cum spunea sora lui McCann, pare să fie mai rău de-atât.

— Și misiunea lui Keever era să-l aducă acasă?

— Așa presupunem. N-am ajuns până acolo cu povestea. Am fost întrerupți.

— Nu văd cum ar putea fi implicate aici Deep Web sau două sute de morți. Am senzația că e pentru secția de crime, nu pentru cea de știință. Sau pentru pagina de tragedii umane.

— Ar putea fi toate trei. Nu știm încă.

— Unde stați?

— Încă n-am hotărât.

— OK, vă sun când ajung.

Convorbirea se întrerupse, iar Reacher spuse:

— Se pare că Michael își petrece timpul la calculator sau jucându-se cu telefonul. Poate că în asta constă legătura cu Deep Web. Poate că stă în cine știe ce cameră de chat tot timpul. Poate că are o cu totul altă viață despre care nimeni nu știe nimic.

— E deprimat, nu ciudat.

— Deprimat îmi sugerează că e împins în jos, sub poziția normală. Ceea ce ar implica o plajă de valori, iar Michael nu are așa ceva. Ceea ce e ciudat. Sau neobișnuit, ca să fim politicoși. Dar e inteligent, după cum spune ea. Poate că există grupuri de susținere online. Poate chiar el a inițiat unul.

— De ce-ar trebui să fie secret?

— Cred că din cauza motoarelor de căutare. Angajatorii fac verificări online. Am citit asta într-un ziar. Și nu doar angajatorii. Probabil că tot felul de oameni. Rude, poate, sau

doctori. Nu mai există intimitate. Lucrurile se pot întoarce împotriva ta. Dacă Michael posta ceva ce arăta că nu face progrese, putea să-și piardă locuința. Sau cineva putea să decidă că avea nevoie de supraveghere.

Apoi ușa se deschise și Lydia Lair reveni. Sora lui Peter McCann, mătușa lui Michael McCann și mama miresei. Se așeză în același fotoliu și Reacher o întrebă:

— Cum a dispărut Michael?

— E o poveste lungă, răspunse ea.

La treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother's Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat primi un apel pe telefonul fix. Persoana de contact spuse:

— De data asta, greșeala-ți aparține.

— În ce sens?

— Au fost lucruri pe care nu le-ai știut.

— Ce lucruri?

— Am promis că nu vor vorbi cu McCann. Și m-am ținut de cuvânt. Nu poți să vorbești cu un mort. Dar prețul a fost mare. L-am pierdut pe Hackett.

— Cum?

— Reacher i-a venit de hac. Sau amândoi. Oricum ar fi fost, nu trebuia să se întâmple. Și, teoretic, era imposibil.

— E mort?

— E la spital.

— Și ai de gând să-i lași să scape așa?

— Nu, n-am de gând așa ceva. Am să fac un exemplu din asta. E vorba de imaginea mea în lumea afacerilor. Care e foarte competitivă. Forța brandului e totul. Așa că am să împart cu tine pe din două.

— Ce să împarți?

— Cheltuielile legate de a nu-i lăsa să scape așa.

Bărbatul în blugi și cu părul aranjat făcu o scurtă pauză și spuse:

— Nu i-ai lăsat să discute cu McCann, iar pentru asta îți sunt recunoscător. A fost o treabă bine executată. Dar, cu tot respectul, cu asta relația noastră de afaceri s-a încheiat. Orice sentimente ai păstrat pentru Reacher și Chang îți aparțin numai ție, cu siguranță.

— Hackett e legat cu cătușe de patul de spital. Se află în

custodia poliției.

— Cât de multe știe?

— Părți disparate. Dar nu pot să dovedească nimic. Hackett nu are nicio dovadă asupra lui. Niciun fel de date. Reacher i-a furat telefonul, iar computerele le-a lăsat în mașină, așa că acum am reintrat în posesia lor. Am pornit din nou detectorul de telefonie. Chang și-a pornit din nou telefonul mobil. Tocmai l-a sunat pe tipul de la *LA Times.* De undeva dintr-o zonă suburbană din apropiere de Phoenix.

— De ce de acolo? Din cauza ta? Vin după tine?

— Reacher m-a sunat de pe telefonul lui Hackett și mi-a spus că asta o să facă. Pe lângă faptul că oricum era ușor de prezis. Dar nu și dacă ai fi ascultat apelul lui Chang la *LA Times.* Sunt veniți aici pentru un cu totul alt motiv.

— Și anume?

— Au fost lucruri pe care nu le-ai știut.

— Ce lucruri?

— Genul de lucruri care te-ar face să împarți bucuros cu mine pe din două costurile.

— Spune-mi.

— Peter McCann avea o soră. Lydia McCann, așa o chema. Acum e măritată cu un doctor și o cheamă Lydia Lair. Locuiește în Phoenix. Într-o casă din suburbii. Fratele și sora discutau tot timpul. El i-a spus totul. Conform spuselor lui Chang, o discuție cu sora echivalează cu o discuție cu McCann însuși.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta.

— Nu putem?

— OK, jumi-juma. Desigur.

— Mă bucur că ne-am înțeles.

— Dar mai vreau ceva.

— Care ar fi ce?

— Să-mi povestești cum a murit McCann.

— Hackett l-a împușcat.

— Vreau mai multe detalii.

— Hackett i-a făcut o vizită foarte de dimineață și l-a scos din casă sub amenințarea armei. În parcul din preajmă. Nu era nimeni în jur. L-a împușcat în ceafă cu un glonț de nouă milimetri, tras cu pistol cu amortizor.

— A fost mizerie multă?

— N-am fost acolo.

— Probabil că glonțul i-a ieșit prin față. Dar deja creierul era mort. Nu-i mai bătea inima. Tensiunea arterială era zero. Eficient, dar nu impresionant vizual. Ai de gând să faci la fel cu Reacher și Chang?

— Am de gând să fac indiferent ce dracu' funcționează, împărțim pe din două. Ceea ce ar putea să fie scump. Pentru că, pe lângă toate celelalte, trebuie să acționăm rapid. Ar putea să discute chiar în acest minut.

Capitolul 39

Lunga poveste a dispariției lui Michael McCann a început cu dorința lui de a vizita Oklahoma. Michael a făcut anunțul într-o zi, în felul lui încet, șovăitor și trist, iar tatăl său a evitat capcana de a se lăsa îngrijorat în privința asta, nu atunci, nu imediat, pentru că știa că era neverosimil să se întâmple. Rareori se întâmplau astfel de lucruri. Dar apoi Michael l-a anunțat că se interesase de politica de locuințe publice din Oklahoma, diferită de cea din Illinois prin faptul că acolo erau acceptate și joburile part-time. Ceea ce făcea lucrurile mai ușor de pus în practică.

Peter McCann avusese o reacție complexă. Evident că în capul listei era groaza de a și-l imagina pe Michael singur și în voia sorții într-un mediu nefamiliar. Dar tot acolo era și un mugur minuscul de optimism. În sfârșit, Michael își folosise productiv timpul petrecut la computer. Se informase cu privire la politica locuințelor publice dintr-un alt stat. Ba chiar trăsese o concluzie. *Ceea ce făcea lucrurile mai ușor de pus în practică.* Ceea ce aproape că echivala cu alcătuirea unui plan. Cu siguranță că era dovada unui germen de inițiativă. Era dovada automotivației, despre care, cu mult timp în urmă, un psiholog spusese că va fi primul semn al ameliorării.

Așa că, una peste alta, Peter McCann își păstrase cumpătul.

— Apoi, continuă sora lui, Michael a anunțat că are un prieten în Oklahoma. Asta era deja o chestie importantă. Nu mai avusese niciodată un prieten. Nici măcar nu folosise niciodată cuvântul acela. Ne-am gândit că se întâmplase prin intermediul unui forum de pe internet. Ceea ce era îngrijorător, cred. Dar Michael are treizeci și cinci de ani. Nu e un retardat. Are un IQ ridicat. Știe ce face. Era trist, atâta tot. Așa că Peter i-a pus întrebările pe care s-a priceput să i le pună și apoi a tăcut.

— Și ce s-a întâmplat după aia? întrebă Reacher.

— Michael s-a dus în Oklahoma. Într-o localitate mică, nu departe de Tulsa. La început trimitea sms-uri. Apoi, mai rar. Dar era OK, din câte știam. Până într-o zi când a transmis prin

sms că se întoarce acasă curând. N-a spus exact când anume și nici de ce. De atunci, nu mai știm nimic de el.

— Când a sunat Peter la poliție?

— La scurt timp după aceea. Apoi a sunat pe toată lumea.

— Inclusiv la Casa Albă?

— L-am sfătuit să n-o facă. Dar bineînțeles că nimeni nu i-a dat ascultare. Există cam cinci sute de mii de oameni fără adăpost și cu probleme mentale în America. Nimeni nu s-ar gândi să se apuce să-l caute pe unul dintre aceștia. Cum ar putea? Și de ce? Michael nu e agresiv și nu e sub tratament. Nu e periculos.

— Dar nici măcar n-au verificat la prietenul acela?

— Sunt sigură că știți cum merge treaba, în profesia voastră. Te trezești dintr-odată cu un nume care nu înseamnă prea mult și o adresă rememorată ca prin ceață și pe care nimeni n-o poate găsi.

— Deci, prietenul n-a fost identificat?

— Nimeni nu știe nici măcar dacă a fost un bărbat sau o femeie.

— Și locuințele sociale?

— Nu exista așa ceva. Este clar că Michael a stat la prietenul necunoscut. Probabil fără să muncească deloc, nici măcar parttime.

— Și-apoi, ce s-a întâmplat?

— Evident, Peter nu s-a dat bătut. S-a apucat să caute singur. Mai întâi a obținut ajutor de la compania de telefonie. Poate fi foarte insistent. Au dat de urma telefonului lui Michael. Ultima oară când l-au putut identifica era în mișcare spre sud-vest, de la o antenă celulară la alta, cam din apropiere de Tulsa spre Oklahoma City, cu o viteză medie cam de optzeci de kilometri la oră, adică într-un autobuz, după părerea lui Peter. El crede că Michael a luat autobuzul din Tulsa spre Oklahoma City.

— De ce?

— Ca să ia trenul spre Chicago.

Reacher dădu din cap aprobativ. Trenul.

Inevitabil.

— Mai sunt și alte trenuri care pleacă din OC, spuse Chang.

— Peter crede că Michael venea acasă, spuse sora lui McCann. E sigur de asta. Și într-adevăr, la început telefonul se deplasează spre nord în direcția și cu viteza corecte, dar apoi

se întrerupe.

— Pentru că s-a îndepărtat prea mult. Am pățit și noi la fel. Ultima antenă celulară e cam la nouăzeci de minute nord de Oklahoma City. După care rămâi fără semnal o veșnicie.

— N-a mai reapărut niciodată.

— Peter i-a anunțat pe polițiști?

— Desigur.

— Și ce-au spus?

— Au spus că telefonul a căutat din greu semnalul și bateria s-a consumat. Apoi Michael n-a mai avut ocazia să-l încarce înainte de a-i fi furat în Chicago. Numai pentru că nu și-a vizitat tatăl nu înseamnă că nu s-a întors în oraș. Și așa mai departe. Sau, ca alternativă, telefonul i-a fost furat în Tulsa ori în OC și altcineva l-a luat cu el în autobuz și tren, dar neavând codul de deblocare a ecranului, a renunțat să mai încerce și l-a aruncat. Între timp, Michael e tot în Oklahoma sau poate că a plecat în cu totul altă parte, poate chiar în San Francisco.

— De ce San Francisco? întrebă Reacher.

— Pentru că acolo sunt o mulțime de oameni fără adăpost, zise sora lui McCann. Polițiștii cred că orașul ăla îi atrage ca un magnet. Că oamenii se duc acolo din reflex, ca și cum am fi tot în 1967.

— Cum a evaluat Peter această posibilitate?

— Ca pe o posibilitate, nimic mai mult.

— Și pe urmă l-a angajat pe Keever?

— A început procesul.

— Căutând online?

— La început.

— Spune-ne despre interesul lui pentru internet, zise Reacher.

Dar apoi fiica femeii reveni în cameră ca să-i comunice mamei sale că oamenii începuseră să plece. Cele două femei ieșiră ca să-și ia la revedere, iar Reacher auzi transformarea larmei de afară într-o tonalitate mai lentă, de rămas-bun, după care se auzi zgomot de portiere trântite și de motoare pornite și vehicule care plecau.

Cinci minute mai târziu o liniște absolută se lăsă peste casă.

Nimeni nu se întoarse în biroul cu storurile trase. Reacher și Chang așteptară singuri în penumbră. Încă cinci minute. Nu

aveau ce să facă altceva. Deschiseră ușa și se uitară afară. Un hol interior, pustiu. Fotografii în rame de argint pe perete. Un istoric de familie în ordine cronologică. Un cuplu, un cuplu cu un bebeluș, un cuplu cu un copilaș, un cuplu cu un copil mai mare și un cuplu cu un adolescent. De la o poză la alta, toți trei din ce în ce mai în vârstă.

Nu se auzea niciun sunet.

Nici voci, nici zgomot de pași.

Ieșiră din birou în hol. Se simțeau îndreptățiți. Ca și cum era ceva permis. Sau măcar nu mai era nepotrivit. Musafirii plecaseră. Nu mai era nevoie să se ascundă. Se întoarseră spre ceea ce bănuiau că e centrul casei și făcură în liniște câțiva pași șovăielnici. Fotografiile în rame argintii apărură din nou. Un lot nou, într-un loc diferit. Dar aceeași poveste. Un cuplu cu o studentă la colegiu, un cuplu cu o studentă în echipament de fotbal, murdar de noroi, ridicând o cupă, un cuplu cu o absolventă de colegiu.

Nici voci, nici zgomot de pași.

Merseră mai departe, trecând de o cameră cu pereții izolați fonic și un ecran uriaș și o mulțime de difuzoare pe suporți verticali. Și trei fotolii separate, fiecare cu propriul mecanism de înclinare a spătarului și propriul suport de pahar. Un cinema la domiciliu. Reacher nu mai văzuse niciodată așa ceva într-o casă particulară.

Niciun sunet.

Ajunseră într-o anticameră boltită la intrarea într-un living. Acolo unde arhitectura trecea de la casă tencuită la cabană de vânătoare. Tavanul era foarte înalt, cu scânduri cu noduri ridicându-se într-un unghi ascuțit, într-un V întors foarte îngust. Candelabre din fier negru atârnau, cu becuri ce voiau să semene cu niște lumânări. Canapele din piele groasă maronie, adânci și late și răspândite peste tot, cu pături tricotate întinse pe spătare, pentru culoare.

Auziră o mașină pe alee.

Bufnituri metalice, la deschiderea și închiderea portierelor.

Pași pe aleile din piatră.

Ușa de la intrare se deschise.

Pași greoi pe hol.

Doctorul Evan Lair intră în livingul său. Îi văzu pe Reacher și Chang și se opri, spunând „Salut” într-un mod care era parțial

un bun-venit, parțial o întrebare, perfect amiabil, întru totul îngăduitor, dar cu o ușoară nuanță de nerăbdare, ca și cum de fapt ar fi vrut să spună *Credeam că toți invitații au plecat.*

Apoi fiica lui apăru în spatele său, tot în cămașă și costum de baie, și, punându-și mâna pe spatele lui, spuse:

— E ceva legat de vărul Michael. Mama a vorbit cu dânșii.

După care se apropie de cei doi, întinse mâna și spuse:

— Bună, sunt Emily.

Făcură prezentările și își exprimară felicitările și urările de bine.

Apăru și sora lui McCann, parcă scuturându-și palmele de praf, și spuse:

— Îmi cer scuze, dar am dus o felie de tort și un pahar cu ceai omului de la poartă. Măcar atât să facem și noi, pentru că a avut o după-amiază aglomerată din cauza noastră.

— I-ați dat în prealabil o listă a invitaților? întrebă Reacher.

— Așa a trebuit.

— Atunci trebuia să-i fi dat doar o jumătate de felie, pentru că ne-a lăsat să intrăm fără să verifice.

— Michael tot n-a apărut? întrebă Evan.

— Tată, știi că nu, spuse Emily.

— Și în sfârșit Peter îl caută acum? Despre asta e vorba?

— Unchiul Peter l-a căutat de la început.

— Ei bine, nu-i aici. Niciunul dintre ei nu e.

— Ne cerem scuze pentru deranj, spuse Reacher.

— Luați loc, spuse Emily. Vă rog.

Reacher și Chang se așezară pe una dintre canapele, cu ceai cu gheață în pahare așezate pe suporturi făcute să arate ca niște vechi cufere de vapor, așezate la rândul lor pe măsuțe de cafea, iar vizavi de ei, pe cealaltă canapea, era familia Lair, aliniată, cu Evan și Lydia la capete, iar Emily la mijloc, înaltă și zveltă și cu pielea bronzată auriu. Reacher spuse:

— Peter s-a descurcat foarte bine cu compania de telefonie. Astfel de informații sunt greu de obținut.

— E vorba de Chicago, zise sora lui Peter. A fost prietenul unui prieten, membru de sindicat.

— Iar Peter fiind un om meticulos, nu s-ar fi grăbit să elimine din start scenariile cu furtul telefonului înainte sau după călătoria cu trenul. În Tulsa, Oklahoma City sau Chicago. Nu așa, dintr-odată. Dar s-ar fi gândit că ceva cel puțin la fel de

probabil s-ar fi putut întâmpla pe drum.

— În tren? întrebă Emily.

— Sau nu. Întâmplător știm acel tren. Oprește o dată înainte de Chicago. Într-o mică localitate rurală numită Mother's Rest.

Nicio reacție din partea surorii lui McCann, așa că Reacher continuă.

— Mother's Rest e undeva în pustietate, la dracu-n praznic. De asemenea, e ultimul loc în care știm că s-a aflat Keever. Cred că Peter a ajuns la concluzia că Michael s-a dat jos acolo din tren. Și că telefonul lui n-a mai ieșit niciodată din zona moartă. Cred că l-a trimis pe Keever să verifice.

— Păi, e bine, nu? spuse Evan. Dacă-i acolo, Keever îl va găsi.

Reacher nu spuse nimic. Sora lui McCann interveni:

— Până acum, n-a avut noroc. Peter n-a mai primit niciun raport de trei zile. N-a avut nimic ce să mai facă decât să aștepte. Nimic de făcut. Doar dacă nu cumva urmează să mă sune să-mi dea o veste bună, în orice clipă.

Ceea ce păru să o facă să devină conștientă de oră, pentru că se pipăi pe încheietură, căutându-și ceasul, după care miji ochii înspre bucătărie ca să vadă ceasul de la cuptorul cu microunde.

— În Chicago e trecut de ora cinei, spuse ea.

Arătă în apropiere de Reacher și spuse:

— Dragule, dă-mi, te rog, telefonul.

Telefonul era pe cufărul de vapor, aproape de paharul său cu ceai. Era mai mare decât cele obișnuite, mai curbat și mai greu. Făcut dintr-un plastic de calitate mai bună. Tot fără fir și modern, dar din prima generație. Câtă vreme funcționa, n-aveau de ce să-l schimbe. Avea o fereastră transparentă pentru etichetele destinate apelării rapide, cu un spațiu la partea superioară pentru propriul număr, pe care cineva îl scrisese elegant cu creionul, prefixul zonal 480 și alte șapte cifre. Luă telefonul și i-l dădu surorii lui McCann, care-l verifică pentru tonul de apel.

— Linia funcționează, spuse ea.

— Cât de mare e localitatea asta, Mother's Rest? întrebă Evan.

— E foarte mică, spuse Reacher.

— De ce i se spune așa?

— Nimeni nu știe.

— Cum poate să dureze trei zile să cercetezi o localitate

foarte mică?

— Depinde de cât de meticulos ești. Poți să petreci și trei săptămâni întrebând în dreapta și-n stânga, deschizând toate ușile, răscolind fiecare tufiș. Și tocmai asta am în minte. E o imagine în care te dor picioarele de-atâta mers. Este muncă de polițist, ca pe vremuri. Urmărirea prin compania de telefonie, cu ajutorul unui amic de la sindicat, orarele trenurilor, încercarea de a ghici dacă a rămas în tren sau a coborât, căutarea fizică într-un loc fizic. Timp și spațiu. Oțel și fier. Pantofi uzați și nopți târzii. Unii mai deștepți i-ar spune muncă analogică.

— Presupun că uneori trebuie să fie și așa.

— Dar am auzit că Peter era obsedat de internet. A sunat un jurnalist specializat în teme științifice de la Los Angeles de nouăsprezece ori ca să vorbească despre asta. A fost ceva separat? Cum se leagă asta de un loc unde nu există nici măcar semnal de telefonie mobilă?

Sora lui McCann spuse:

— N-a fost ceva separat. A fost paralel. Credea că ar putea fi un indiciu legat de locul în care s-ar afla Michael. Credea că Michael ar putea să vorbească cu oameni asemenea lui pe niște site-uri secrete. Poate că se ducea undeva cu un motiv. Poate că avuseseră loc niște discuții. O vreme, ne-am legat multe speranțe de domnul Westwood. Ne gândeam că ar putea să dețină cheia problemei. Dar Peter era foarte insistent. Iar în cele din urmă, insistența poate fi un lucru negativ. Cum ați spus, nouăsprezece apeluri. Am încercat să-l avertizez.

— A găsit până la urmă site-urile?

— Mă duc să mai aduc niște ceai, spuse sora lui McCann.

Se ridică și luă carafa de pe cufărul de vapor și, atins din greșeală de carafă, telefonul începu să se rotească pe loc, fără frecare, plastic pe piele. Reacher văzu scrisul elegant de creion, învârtindu-se lent, ca o spiță de bicicletă pe cale să se oprească. Prefixul zonal 480 și alte șapte cifre.

Phoenix, Arizona. Unde mergem noi.

Suntem pe drum.

Din acest moment, ai face bine să privești des peste umăr.

O jumătate de felie de tort.

— Evan, spuse Reacher, pot să-ți pun o întrebare personală?

Doctorul Lair făcu ceea ce fac majoritatea oamenilor când se

confruntă cu o asemenea întrebare, și anume, se opri un pic mirat, ridică din umeri inocent și spuse:

— Desigur.

— Ţii o armă în casă?

— E important?

— Doar o chestiune de interes.

— De fapt, da, țin.

— Pot s-o văd?

— Asta-i o solicitare ciudată.

Fiica lui, Emily, era pe jumătate întoarsă într-o parte, cu picioarele încrucișate, urmărind schimbul de replici, când la unul, când la celălalt, ca la tenis.

La fel și Chang.

— Arma e în dormitor? întrebă Reacher.

— Ca să fiu sincer, acolo e, spuse Lair.

— Ar fi mai bine s-o ții în hol. Invaziile în casă în toiul nopții sunt rare. Plus că ai fi prea somnoros ca să fii și eficient. Ești dreptaci?

— Da, sunt.

— Atunci cel mai bine ar fi să pui pistolul undeva, până-n doi metri față de ușa de la intrare, pe partea dreaptă. Într-un sertar sau într-o servantă. Sau cu mânerul în sus într-o vază decorativă. Cred că așa ar fi mai bine.

— Ești și consultant pe probleme de securitate?

— Ne străduim să oferim o gamă largă de servicii.

— Are dreptate, tată, interveni Emily. N-are rost să-l ții în dormitor.

— Din punct de vedere tehnic, spuse Chang, sfatul nostru ar fi să ascundeți câte o armă de foc în fiecare zonă principală a casei. În dormitor, sigur, dar și în zona bucătăriei, în living, în holul de la intrare, la etaj, dacă aveți, în subsol, dacă aveți, și în garaj.

— Și dacă avem doar o singură armă, care-ar fi cel mai bun loc? întrebă Emily.

Dacă avem doar o singură armă, auzi Reacher.

— Dacă ne luăm după statistici, zise Chang, majoritatea problemelor apar la ușa de la intrare.

— Serios? spuse Lair. Ar trebui să mut pistolul?

— Mai bine întreab-o pe mama, spuse Emily.

Chiar în acel moment sora lui McCann se întoarse, cu carafa

plină cu ceai și o farfurie cu tort, și întrebă:

— Ce să mă-ntrebe?

— Dacă tati ar trebui să mute arma în hol.

— De ce Dumnezeu ar vrea să facă asta?

— Pentru că așa îl sfătuiesc fiica lui cu mintea logică și doi consultanți de securitate.

— De unde și până unde s-a ajuns cu discuția la așa ceva? E important?

Nu putem să-i spunem. Nu acum.

— Nu, spuse Reacher, a fost doar un interes profesional, iar un minut mai târziu problema s-a spart ca un balon de săpun, uitată repede, exceptând-o pe Chang, care îi transmise întrebarea, din ochi: *Ce naiba se întâmplă?*

Reacher se scărpină la nas, cu un gest absent, cu marginea arătătorului, restul palmei făcută căuș, ascunzându-i gura care articula: *închide-ți telefonul.*

— E totul în regulă? întrebă sora lui McCann.

— Spuneți-ne despre site-urile de internet pe care le folosea Michael, zise Reacher.

Capitolul 40

McCann a aflat două lucruri repede, povesti sora lui, când a început să se uite în calculatorul băiatului său. Primul a fost că în software putea fi inclusă o capcană, astfel încât deschiderea unui articol de pe internet putea echivala cu ștergerea acelui articol. În afară de cazul în care-l deschideai corect, lucru pe care el nu l-a făcut, evident. Pentru că nu știa cum. Dar, ca o mulțime de programe descărcate de pe internet, nu era perfect. Avea o mică hibă. Lăsa primul ecran vizibil timp de circa o jumătate de secundă. După care dispărea. Ecranul rămânea negru. Nu mai era nimic.

Al doilea lucru pe care l-a aflat a fost ce interval scurt de timp însemna o jumătate de secundă. Dar și cât de lung. O minge de baseball poate ajunge lejer de la aruncător la bâtă și înapoi într-o jumătate de secundă. Și multe pot fi reținute de memorie. Nu trebuia să gândești, doar să ai încredere. Cine știe ce truc străvechi al minții, al retinei și al imaginii remanente. E mai bine să privești în altă parte și să întrezărești cu coada ochiului.

Doar că ce văzuse nu avea noimă. Doar niște șiruri lungi de litere, ca și cum cineva ar fi rostogolit o bilă pe partea superioară a unei tastaturi. Absolut aleatorii. Sora lui McCann spuse:

— Așa că Peter, fiind Peter, a aflat tot ce-a putut despre lucrul cu care se confrunta, care s-a dovedit a fi Deep Web. Despre care nu prea erau multe lucruri utile de aflat. Am purtat niște conversații înspăimântătoare. Credeam că suntem stăpâni pe situație. Dar nu eram. Exista o întreagă lume secretă despre care nu știam nimic. Era de zece ori mai mare decât a noastră. În ea se aflau oameni, care discutau. Și făceau lucruri stranii pe care nu le puteam înțelege. Era ca într-un film science-fiction.

— Era un anumit lucru cu care Westwood urma să vă ajute sau era vorba de întrebări generale? zise Reacher.

— Nu, era foarte specific. Printre oamenii din Deep Web există un sentiment larg răspândit cum că guvernul lucrează fără doar și poate la un motor de căutare capabil să le găsească

site-urile. Am avut senzația că articolul lui Westwood ar sugera vag că așa ceva există deja. Peter voia ca Westwood să confirme sau să infirme și, în cazul în care există, să-l ajute să aibă șansa de a-l folosi.

— Este posibil așa ceva?

— Personal, nu cred că există nici măcar o speranță, dar nu trebuie să lași nicio variantă neverificată. Fiul lui lipsește. Nepotul meu.

— Este posibil ca Peter să fi omis anumite lucruri când vorbea cu dumneavoastră? Relatările lui erau mereu în concordantă unele cu altele?

— Ce vreți să spuneți?

— De exemplu, faptul că nu ați auzit cuvintele Mother's Rest.

— Nu, n-am auzit.

— A pomenit vreodată ceva despre două sute de morți?

— Două sute de ce? interveni Emily.

— Nu, răspunse mama ei.

— Cu Keever a vorbit despre ambele, zise Reacher. Iar Keever s-a dus la Mother's Rest. Așa că era ceva important, cumva. Și totuși nu v-a vorbit despre ele.

— Ce se întâmplă acolo?

— Nu știm.

— Peter e fratele meu mai mare, iar eu sunt sora lui mai mică. Nu uită niciodată asta. Nici pe mine nu mă lasă să uit. Nu într-un sens rău, ci în sensul cel mai bun. Singurul motiv pentru care ar fi omis unele lucruri ar fi fost ca să mă scutească de anumite chestii neplăcute.

Nimeni nu spuse nimic.

Chang se ridică și spuse:

— Aș putea să merg la toaletă?

Emily îi indică pe unde s-o ia și ea porni într-acolo.

— Aveți planuri pentru cină în seara asta? întrebă Reacher.

— Încă nu ne-am gândit, răspunse sora lui McCann.

— Am putea ieși în oraș.

— Cine?

— Noi toți.

— Unde?

— Oriunde doriți. Chiar acum. Fac eu cinste. Permiteți-mi să vă invit la cină.

— De ce?

— Am impresia că ați muncit din greu toată ziua. Chang reapăru la marginea livingului. Îi surprinse privirea lui Reacher și spuse:

— Toaleta pentru bărbați e chiar aici, dacă ai nevoie.

— OK, spuse el.

— Pot să-ți arăt, dacă vrei.

— Sunt sigur că o voi găsi la momentul potrivit.

— Vrea să-ți spună ceva, între patru ochi, îi atrase atenția Emily.

Așa că Reacher se ridică și se duse să discute cu Chang în hol. Ea îi spuse pe un ton scăzut:

— Crezi că prietenii lui Hackett sunt pe drum?

— Ar fi trebuit să fim mai precauți cu telefonul. Ăștia pot avea echipamente de urmărire în toată țara. Dacă-i așa, tocmai am dat-o în vileag pe sora lui McCann. I-am dat lui Westwood toate detaliile. Așa că nu-i putem lăsa singuri. Nu aici și nu acum. Ori îi scoatem în oraș, ori avem grijă de ei toată noaptea. Protecție personală strictă. O gamă largă de servicii.

— Aș prefera să-i scoatem în oraș.

— Deja i-am invitat la cină.

— Tipul de la poartă e inutil.

— Unde e dormitorul?

— În cealaltă aripă. Trebuie să treci din nou prin living.

— Încearcă tu să-i inviți la cină. Poate că din partea mea li s-a părut mai ciudat.

— E la fel de ciudat și din partea mea. Nu-i cunoaștem. Și se află în toiul unei numărători inverse pentru nuntă. Doi străini care apar dintr-odată ca să-i scoată la o găletușă cu aripi de pui picante nu li s-ar părea chiar grozav.

— Am spus că oriunde doresc. Nu trebuie să fie KFC.

— E totuna. Nu contează unde mergem.

Auziră o mașină pe alee.

Bufnituri metalice, la deschiderea și închiderea portierelor.

Pași pe aleile din piatră.

*

Designul automobilelor moderne nu prevede mai mult de patru locuri în spatele portierelor obișnuite larg deschise. Unele sedanuri pot avea cinci locuri, iar unele camionete chiar șapte, dar niciun tip dur nu-și dorește să stea deasupra tunelului de transmisie și niciunul nu este eficient în partea din

spate a unei dube. Așa încât în cazul cel mai rău veniseră patru inși. În cel mai bun caz, doar unul. Dar mai probabil era să fi venit doi sau trei. Reacher se întoarse instantaneu și traversă livingul, pe un curs stabilit dinainte, cât mai drept posibil, dirijându-și corpul ca să ocolească la limită colțurile meselor și brațele fotoliilor, ca într-un slalom uriaș pe pârtie, contra-cronometru. Familia Lair ședea în continuare aliniată pe canapea, toți încremeniți, neînțelegând ce se întâmplă, Lydia, Emily și Evan, rochia subțire din olandă, bluza și costumul de baie, pantalonii scurți și cămașa Hawaiană stridentă, toți urmărindu-l cu privirea, așa că Reacher bătu ușor aerul cu palma în trecere, dându-le de înțeles să rămână pe loc, apoi își continuă grăbit drumul, ieșind prin partea cealaltă a livingului, într-un hol scurt, trecând pe lângă alte fotografii în rame de argint ale unor oameni necunoscuți, poate rude, inclusiv un bărbat uscățiv și un băiat trist, poate Peter și Michael McCann, și ajungând în sfârșit în dormitor.

Partea din spate a creierului îi spunea că *obicei femeile aleg partea dinspre baie* și ocoli patul mare plin cu perne ca să ajungă la o noptieră care avea pe ea doar un ceas deșteptător și o carte necitită.

Îi auzi doborând ușa de la intrare.

Deschise sertarul de sub carte și văzu niște ochelari, pastile pentru dureri de cap, o cutie cu șervețele și un

Colt Python cu o țeavă lungă de cincisprezece centimetri. Mânerul cu plăcuțe din lemn de nuc cu rizuri, lăcuit până la un luciu apos, un cadru imens din oțel călit, cu gloanțe Magnum solide de calibrul.357 în mecanismul de încărcare. Un pistol pe cinste pentru timp de noapte. Inteligent în unele privințe. Fără complicații. Fără siguranță, fără piedici. Dar nepotrivit în alte privințe. Cântărea 1,3 kilograme. Prea greu ca să-l ridici când ești buimac de somn. Iar reculul ar fi împins brațul somnoros prin tăblia patului.

Reacher îl luă și-i verifică butoiașul. Toate cele șase gloanțe erau la locul lor.

Auzi zgomot de pași în hol.

Dincoace de ușa de la intrare. Mișcându-se doi metri spre dreapta. Doi oameni. Al treilea urma să ocolească și să vină prin spate. Dacă exista un al treilea. Pe aleea decorativă, trecând pe lângă arbuștii plantați, printre luminile solare, prin

poartă.

Vă rog să intrați.

Niciun glonț de rezervă în sertar.

Un pistol cu șase focuri.

Reacher se întoarse la ușa dormitorului. Încă auzea bocanci pășind în hol. Apoi ieși din dormitor, trecu din nou pe lângă fotografii, mișcându-se lateral, lipit de perete, cu Python-ul la lungimea brațului, cu ochii focalizați pe cătare, pe care o vedea clar, cu contururi precise, toate celelalte fiind începețoșate, lumina blândă, casa cu obloanele și storurile trase și plină de umbre întunecate.

Se opri în pragul livingului. În stânga lui se afla familia Lair, încă pe canapea, dar începând să se foiască. Șocul lăsa loc fricii. Iar în cazul lui Emily, furiei. Ea avea să rupă formația ieșind în față. Părinții ei aveau să se dea înapoi.

În dreapta lui era canapeaua pe care șezuseră el și Chang și dincolo de aceasta se vedea parțial ușa.

Văzu un umăr masiv în mișcare. O siluetă, pe fond luminos. Încordat, ridicat și gata de acțiune.

În stânga lui, prin ușa culisantă, văzu un tip ascuns în curtea din spate. Dincolo de cadourile de nuntă. Apoi ieșit la vedere. Tricou și pantaloni negri. Și un Ruger P-85, cu un tub amortizor atașat. Purtat lejer, în josul piciorului, de deasupra genunchiului până în partea de sus a ghetei. De asemenea neagră. Se îmbrăcaseră adecvat pentru ocazie. Asta era al naibii de sigur.

Unde era Chang?

Reacher nu voia să tragă fără să știe unde se afla partenera lui. Nu cu un glonț Magnum. Nu în direcția ei. Prea multe umbre întunecate. Prea mult contrast orbitor. Prea multe rezultate imprevizibile. Gloanțele pot fi deviate de oase și pot trece prin pereți. La plural. Pot să iasă complet din clădire și să spargă un geam de pe stradă.

Unde era Chang?

Emily respira din greu, gata să înceapă să țipe și să urle, în costum de baie și bluziță, ceea ce în opinia lui Reacher era o reacție primară, de apărare instinctivă a familiei și a teritoriului, la care se adăuga, în cazul ei, o tentă de indignare îndreptățită, pentru că asta ar fi trebuit să fie săptămâna ei specială și cine dracu' credeau ei că sunt, la urma urmei? Evan

era un om calm, obișnuit cu calamitățile, cu pregătire științifică și rațională, cu teste, dovezi și diagnostice atent formulate, și pe deasupra era un om inteligent, cu toate circuitele în stare de alertă, dar tot nu reușea să găsească o explicație pe care mintea lui s-o accepte, așa încât corpul lui rămase în așteptarea unei decizii finale. Lydia stătea lipită de colțul ei, soția și mama, sora și mătușa, retrăgându-se în ea însăși, își zicea Reacher, într-o versiune mai tânără a sa, poate adevărata versiune McCann, crescută împreună cu Peter, poate în genul de loc în care zgomotul de lemn plesnit și de pași grei pe podea nu aduceau niciodată ceva bun.

Apoi tipul din curte deschise ușa culisantă și păși înăuntru, iar partea din spate a creierului îi arătă lui Reacher întreaga tablă de șah, etalată la vedere, ca niște săgeți de neon pâlpâitoare, în detalii imense și grotești, pivotare fulgerătoare în stânga și glonțul trimis în pieptul tipului din curte, prin care șansele să treacă erau mai mici, ceea ce era bine, având în vedere vecinătatea din spatele lor plină de garduri din lemn, dar în același timp creștea probabilitatea să-i împroaște pe membrii familiei Lair cu sângele gros și roz, din spate, pe păr, ceea ce nu era bine, deoarece ar fi fost traumatic, mai ales în timpul unei astfel de săptămâni, atât doar că, la o reflecție mai atentă, Reacher se gândi că săptămâna era deja un dezastru începând cu acel moment, întrucât jocul de șah spunea că exact în acel moment un ins va muri și se va prăbuși pe podeaua locuinței lor private, chiar când Pythonul proprietarului casei se mișca brusc din nou spre dreapta ca să tragă două gloanțe spre locul unde se aflase silueta umărului, gloanțe care puteau să lovească sau să nu lovească ceva, dar care îi va oferi o acoperire de o secundă pentru a ajunge repede după canapea, de unde urma să captureze Rugerul mortului, cu un bilanț de trei gloanțe consumate și cincisprezece câștigate.

Dar Reacher nu făcu niciuna dintre aceste mișcări pentru că între timp descoperi unde era Chang. Era împinsă la vedere, dinspre ușa din față spre living, zbătându-se, dar fiind bine ținută de doi indivizi, cu mâinile prinse la spate, gura acoperită de o palmă și un pistol la tâmplă. Un alt Ruger, tot cu amortizor. Instabil și greu de mânuit în poziția lui actuală, din cauza lungimii. Dar fără doar și poate eficient.

Reacher puse Pythonul jos, în spatele lui, foarte liniștit, în

umbrele de pe podeaua din hol, sub ultima dintre fotografiile cu ramă argintie.

Apoi pași în încăpere.

Capitolul 41

Tipul din curte ocoli o parte din arcadă, iar cei doi de la ușă intrară și ocupară poziție pe același arc de cerc, la distanță mare între ei, împingând-o cu brutalitate pe Chang în față, până la canapeaua ocupată de familia Lair, unde aceasta se prăbuși, după care își recăpătă echilibrul și se așeză pe margine. Reacher se puse pe brațul canapelei, cu mișcări încete și relaxate, dorind să nu pară deloc amenințător, vrând să se ancoreze în acel capăt al încăperii, știind că dacă ar fi rămas în picioare i s-ar fi spus să se așeze și, adesea, i s-ar fi precizat și locul, pe câtă vreme un om care deja stă jos arareori este mișcat din loc. Evan se afla lângă el, apoi era Emily, retrasă spre spătar, Chang, aplecată în față și respirând din greu, și Lydia, rezemată în spate. Ceea ce fusese spațios pentru trei inși, devenise aglomerat pentru cinci. Alcătuiau o țintă unificată. Trei pistoale Ruger îndreptate spre ei, ca dinspre marginea unui evantai, asemenea unei diagrame de câmp de foc dintr-un vechi manual de infanterie.

Trei Rugere, trei indivizi. Haine negre, rași în cap, ten palid. Destul de corpolenți și greoi, dar în același timp cumva osoși. Pomeți teșiți. Vremuri grele în ADN-ul lor, nu cu mult timp în urmă. Din Europa, poate. De departe, din Estul mlăștinos. Unde fiecare luptase împotriva vecinilor, în ultima mie de ani. Stăteau acolo neclintiți, la începând calmându-se, apoi evaluând situația și bifând căsuțele corespunzătoare din mintea lor, după care gândindu-se intens la altceva. În mod normal, Reacher ar fi putut spune că dădeau impresia că știu ce fac, dar adevărul era că în acel moment el credea că indivizii nu știau. Nu în proporție de sută la sută. Nu mai erau așa de siguri. Improvizau. Sau se pregăteau să improvizeze. Sau, cel puțin, se gândeau să o facă. Ca și cum propriul lor joc de șah ajunsese la o bifurcație. Săgeți la stânga, săgeți la dreapta. Opțiuni. Liber-arbitru. Întotdeauna periculos.

Nu se mișcau. Nu vorbeau. Parcă se vedea o idee de zâmbet. Apoi, tipul din mijloc spuse:

— Ni s-a spus că o să găsim un bărbat și o femeie care stau

de vorbă cu altă femeie.

Engleză corectă, apropiată de un accent american normal, dar cu nuanțe slavice domoale. Est-european, cu siguranță. Țâfnos, oropsit, un ins a cărui viață fusese un ocean de necazuri.

Nimeni nu-i răspunse.

— Și uite că, în loc de asta, dăm peste doi bărbați și trei femei, continuă individul. Dintre care una e chinezoaică. Ceea ce e foarte derutant. Așadar, care dintre voi a discutat cu cine?

— Sunt americancă, nu chinezoaică, spuse Chang. Și de discutat, am discutat cu toții. Fiecare cu fiecare. Toți cu toți ceilalți. Acum spune-ne tu ceva. Cine dracu' sunteți și ce mama dracului faceți voi aici?

Individul spuse:

— Una dintre voi e sora cuiva.

Niciun răspuns.

— Nu știm dacă acel cineva e un chinezoi, continuă individul. Informația ne-ar fi fost de folos, cred.

Niciun răspuns.

— Care dintre voi e sora cuiva?

— Nu eu, spuse Reacher.

— Ai o soră, șmechere? Poate-ar trebui să-mi spui unde locuiește.

— Dac-aș fi avut o soră, ți-aș fi spus. Scutește-mă de efortul de a-ți trage un șut în cur.

Tipul se uită spre celălalt capăt al canapelei, la cele trei femei de acolo.

— Care dintre voi e sora?

Niciun răspuns.

— Care dintre voi e femeia care a vorbit cu sora?

Niciun răspuns.

Tipul se uită din nou în cealaltă parte și spuse:

— Care dintre voi e bărbatul care a vorbit cu sora?

Niciun răspuns.

— Sunt multe combinații, spuse individul. E ca un test la Institutul de Matematică. De câți ciorapi e nevoie ca să am garantat o pereche? Doar că în acest caz un răspuns cel puțin este evident, chiar și pentru cel mai prost student. Am putea să vă ucidem pe toți. Asta ar garanta rezultatul corect. Ar fi un număr de ciorapi suficient de mare. Numai că ar fi cinci morți

pentru prețul a trei. Iar prețul a fost convenit în prealabil. Restul se numără înainte de ieșirea din magazin. Nu sunt admise renegocieri după comiterea faptei. Astea sunt regulile grăsanului.

Tăcere.

Omul se uită la Evan și spuse:

— Din ce-ți câștigi existența?

Evan dădu să-i răspundă, mai încercă o dată și reuși să vorbească a treia oară:

— Sunt doctor.

— Lucrezi gratis?

— Nu, cred că nu.

— O întrebare prostească, nu-i așa? Doctori care să lucreze pe gratis?

— Unii doctori o fac.

— Dar nu tu, așa-i?

— Nu, cred că nu.

— Crezi că eu ar trebui să lucrez pe gratis?

Evan trase aer în piept, expiră, găsindu-și greu cuvintele.

— Doctore, e o-ntrebare simplă. Nu-ți cer un sfat medical. Crezi că ar trebui să lucrez gratuit? Dacă tu n-o faci?

— Contează ce cred eu?

— Vreau ca toți să ne simțim confortabil. Vreau ca toți să cădem de acord. O persoană trebuie să fie plătită pentru munca pe care o face. Am nevoie de susținerea voastră în această problemă.

— OK, o persoană trebuie să fie plătită.

— Pentru ce?

— Pentru munca pe care o face.

— Trebuie să primească mai mult pentru cinci lucruri decât pentru trei lucruri?

— Cred că așa ar trebui.

— Dar cum să facă asta dacă prețul a fost fixat dinainte? Din piatra aia nu mai poți să storci apă. Iar asta e o veste proastă pentru noi. Dar o veste bună pentru voi. Vom face doar lucrul pentru care am fost plătiți. Fără mostre gratuite. Aveți o șansă de supraviețuire.

O șansă de patruzeci la sută, îi spuse lui Reacher partea din spate a creierului, imediat și automat, dacă se trăgea la întâmplare. Dar de ce să se tragă la întâmplare? Misiunea lor

consta în lichidarea unui bărbat și a doua femei. Caz în care șansele lui Evan creșteau la cincizeci la sută. Iar ale lui Chang scădeau de la patruzeci la treizeci și trei la sută.

— Desigur, spuse individul, deficiența unui astfel de plan e că s-ar putea să lăsăm în viață pe cine nu trebuie. Ceea ce n-ar fi acceptabil. Sunt sigur că și voi aveți standarde profesionale. Problema trebuie rezolvată altfel. Trebuie să gândim neconvențional. Trebuie să găsim o cale prin care să fim plătiți. Ajutați-mă cu chestia asta.

— Nu ținem bani în casă, spuse Evan.

— Doctore, n-am să cer unui om să-și plătească propria execuție. Ar fi o cruzime prea mare. Îți cer să gândești neconvențional. Ce anume în situația curentă ar putea să ofere o oarecare recompensă pentru mine și partenerii mei?

Evan nu spuse nimic.

— Fii creativ, doctore. Relaxează-te. Gândește neconvențional. Dacă nu bani, ce altceva?

Niciun răspuns.

Individul se uită la Emily și zise:

— Cum te cheamă, păpușă?

— Nu! spuse Evan.

Individul se uită la Chang.

— Și pe ea, spuse el.

Emily își strânse bluza pe lângă corp, își ridică genunchii și se trase în spate, pe canapea. Evan se aplecă în fața ei. Tipul din mijloc îl privi de sus și spuse:

— Dacă te porți cum trebuie, pe tine te-mpușcăm primul. Dacă nu, te lăsăm să trăiești și te punem să privești.

Cei trei indivizi erau la distanță egală unul de altul pe linia imaginară a unui sfert de cerc. Ca la jocul de baseball, dar la o scară mai mică. În definitiv, se aflau într-o încăpere, nu pe terenul de joc. Chiar dacă încăperea era spațioasă. Tipul de la prima bază, din dreapta, era cam la doi metri de Reacher. La a treia bază, în stânga, cel mai depărtat individ era cam la patru metri și jumătate. Iar tipul de la a doua bază, cel care vorbea, era la jumătatea distanței dintre ceilalți doi, în linie dreaptă de la Reacher la ușa din față, cam la trei metri și jumătate distanță.

Trei inși. Fără îndoială că procurorul din Maricopa County i-ar fi numit invadatori. Ca într-o relatare de presă: „O violare de

domiciliu s-a încheiat tragic în seara asta, într-o comunitate îngrădită exclusivistă din nord-estul orașului. Reportajul va fi transmis la ora unsprezece”. Polițiștii i-ar fi numit făptași. Avocații lor i-ar fi numit clienți. Politicienii i-ar fi numit scursuri ale societății. Criminologii i-ar fi numit sociopați. Iar sociologii i-ar fi numit neînțeleși.

Unitatea 110 de poliție militară i-ar fi numit cadavre ambulante.

Tipul de la baza a doua spuse:

— Hai să terminăm cu treaba asta.

Emily se ghemuise în spătarul canapelei, lipită de pătura din lână, cu genunchii trași la gură și brațele înfășurate strâns pe după gambe. Așa cum arăta, ai fi zis că-și redusese la jumătate dimensiunile. Chang nu avea nici ea de gând să plece undeva. Se proptise în locul în care se afla, cu palmele lipite pe canapea, picioarele întinse în față, cu tocurile pantofilor cu șireturi efectiv înfipte în covor, ca un coiot din desenele animate care se oprește brusc din alergare. Individul de la baza a doua spuse:

— Încep să-mi cam pierd răbdarea.

Buze umede.

Ochi în mișcare.

Urgență.

Niciun răspuns.

Deodată Reacher răsuflă și ridică împăciuitor palma, semnalizând „nu trage”, și se ridică pe jumătate, lent și calm, neamenințător, opusul categoric al unei mișcări bruște, și se întoarse pe jumătate cu spatele la indivizii înarmați, pe jumătate cu fața spre grupul de pe sofa, și zise:

— Haide, Emily, să terminăm odată. Orice-ai face, n-ai cum să scapi. Mai bine să-ți ușurezi soarta.

— Ce?! spuse tânăra.

Reacher se întinse peste Evan și, apucând-o pe fată de mână, o ridică în picioare. Imediat, Evan dădu să i se împotrivească, la fel și Chang și sora lui McCann, toți trei respirând agitați, cuprinși de panică și rămânând cumva interziși. Dintr-odată se formă un mic grup de oameni, toți în poziție verticală și activi, îngrămădiți pe covorul dintre cele două canapele, mișcându-se, legănându-se, ciocnindu-se unii de alții, aruncând priviri disperate în dreapta și-n stânga.

Momentul adevărului.

Cei trei indivizi nu reacționară. O mișcare inteligentă din partea lor ar fi fost să înceapă să tragă, pe loc, fără ezitare, dându-și seama că situația se nasolise rău chiar sub ochii lor. Dar în acel moment erau deja acaparați de un plan de concepție proprie, în cursul unei acțiuni, într-o procedură, în promisiunea unei viitoare plăceri fizice extreme, iar cele două componente principale ale acelei nirvana ce avea să vie erau blocate în grupul unduitor și s-ar fi putut produce daune colaterale, iar ei nu voiau ca femeile să aibă de suferit. Nu încă. Le voiau exact așa cum fuseseră, întregi, conștiente, capabile să reacționeze, cu pielea bronzată și catifelată, în costum de baie, tricou și blugi cu talie joasă. Așa încât n-au tras. Nu au gândit. Nu cu creierele, în orice caz.

Ceea ce era cât se poate de bine.

Reacher îl îmbrânci pe Evan într-o parte și pe Chang în cealaltă parte, extrăgând-o pe Emily din mulțime. O trase cu brutalitate, neluându-i în seamă zvârcolelile, și o întoarse și o împinse cu putere înainte, în holul plin cu poze înrămate ale unor rude necunoscute.

— Dormitorul e pe-acolo, spuse el.

Evan se grăbi să treacă pe lângă el, încercând să-și prindă din urmă fiica, iar sora lui McCann îl înghionti, aproape la fel de repede, urmată de Chang, după care și tipul de la prima bază, având pe față o îngrijorare subită legată de haosul produs, iar în spatele lui purtătorul de cuvânt de la baza a doua dădu și el năvală, urmat în ariergardă de tipul de la baza a treia. Opt oameni în total, înghesuiți, forțați să se deplaseze aproape în șir indian în holul îngust și întunecos.

Aflat în busculadă, Reacher se lăsă pe vine și luă de jos Pythonul, cu ambele mâini, ca să-l împiedice să alunece pe podeaua lustruită, apoi strânse bine mânerul în palmă, solid și liniștitor, își lipi degetul arătător de trăgaciul din metal dur și trainic, ridică pistolul greu de 1,3 kilograme, apoi, punându-și palma stângă pe creștetul Lydiei Lair, apăsă și o forță să-și îndoaie genunchii, să se aplece și, țintind peste umărul drept al lui Chang, trase în mijlocul feței bărbatului de la prima bază.

Sunt mulți factori care fac ca un pistol să aibă sau nu precizie. Viteza glonțului și lungimea țevii sunt cei mai importanți dintre ei, ajutați sau nu de subtilități aerodinamice

precum gradul de rotație imprimat de canelurile țevii, care fie acționau bine, fie nu, în funcție de glonț. Precizia de fabricație era importantă, preferabile fiind armele prelucrate mecanic din metale de calitate în locul celor turnate din deșeuri revalorificate. Nu că toate astea ar fi contat prea mult la doi metri distanță. Un por pe stânga sau o cută pe dreapta era complet lipsită de relevanță. Fața umană era o țintă îndeajuns de mare, fiind în general greu de ratat din apropiere, iar omul de la prima bază nu făcea excepție.

Glonțul trecu prin craniu, în mod evident, dată fiind distanța mică și forța unui glonț Magnum. La șase metri în spatele capului, în perete se formă instantaneu un crater de mărimea unui castron de punci, iar după o fracțiune de secundă înfiorătoare craterul se umplu cu conținutul craniului individului, cu un plescăit umed, totul de culoare roșie, gri și purpurie. Între timp, individul însuși se prăbuși vertical, ca și cum ar fi pășit într-un puț de ascensor, iar Reacher se întoarse parțial spre stânga, din talie, cu umerii strânși, căutându-l pe tipul de la baza a treia, cel mai depărtat, fiindcă un calcul efectuat de partea din spate a creierului său îi spunea că individul avea o linie de foc mai bună și că nici nu-i curgeau balele la fel de rău ca tipului de la baza a doua, așa că poate era mai puțin implicat în perspectiva distracției și, prin urmare, mai apt să înceapă să tragă, chiar cu riscul de a deteriora marfa.

Reacher lăsă trăgaciul să revină la poziția de repaus și simți mecanismul rotindu-se, cu rotițe, came și pârghii fără efort, și pistolul trase din nou, în mintea lui socotind că era o împușcătură bine gândită, la un interval rezonabil după prima, dar în lumea reală se auzi ca un un-doi la box, *bum-mișcare-bum,* doar un meseriaș care-și face liniștit treaba, folosindu-și talentele înnăscute. În mod inevitabil, glonțul traversă craniul individului, intrând prin buza superioară și ieșind pe la baza craniului, sfărâmând geamul ușii culisante și aruncând în aer stiva de cadouri de nuntă de pe masa de afară, într-un nor de fragmente de hârtie, albă și argintie, ca niște confetti aruncate cu câteva zile mai devreme. Sticla spartă se prăbuși în cascadă, guvernată de gravitație, și având aceeași viteză de cădere ca și tipul de la baza a treia, guvernat și el de gravitație. Reacher apucă să vadă doi-trei centimetri din căderea lor sincronizată,

după care se întoarse fulgerător spre dreapta, ca să-l găsească pe tipul de la baza a doua.

Pentru că în acel moment cursa era în plină desfășurare, iar Reacher pierdea. Un adversar nu însemna mare lucru, iar doi adversari nu fuseseră niciodată o problemă, dar când apărea și al treilea, situația putea deveni mai dificilă. Bufniturile ce însoțiseră prăbușirea partenerilor să-i fi dăduseră răgazul să se trezească la realitate, să reacționeze și să-și dea seama în sfârșit că „ia te uită, am un pistol în mână” și să-l ridice, mai încet ca de obicei, din cauza țevii groase a amortizorului, pentru că arma era de două ori mai lungă decât îi indica memoria mușchilor săi, și de asemenea mai grea, deci mai dificil de controlat, toate acestea fiind aspecte pozitive, deoarece mișcarea lui transversală era mult mai scurtă decât avea nevoie Reacher să fie. Aproape că efectuase mișcarea, mai avea doar câțiva centimetri. Jocul era aproape încheiat. Dar Reacher continuă să se miște, în ceea ce simțea că e o mișcare deznădăjduită cu încetinitorul, ca și cum și-ar fi forțat muchia palmei să se deplaseze prin melasă într-o zi rece de iarnă, cu ochiul stâng fixat pe cătarea Pythonului, iar ochiul drept pe orificiul de la capătul amortizorului, care era tot eliptic, dar doar puțin. Mai avea trei centimetri până să ajungă la linia de ochire directă.

Pythonul mai avea treizeci de centimetri până la linia de ochire directă.

Reacher îl mișcă brusc în jos, ca și cum ar fi plesnit un bici din backhand, în principal pentru un plus de viteză și de forță, dar totodată pentru că individul era cel mai lat în zona umerilor, iar Reacher nu-și putea permite luxul să ochească. Pythonul era o armă cu acțiune dublă, ceea ce însemna că aceeași mișcare a trăgaciului încărca percutorul și-l lăsa să cadă, astfel încât începu din vreme, făcând cilindrul să se rotească în timp ce pistolul era încă în mișcare, văzu percutorul ridicându-se și simți deplasarea camelor și a pârghiilor, așteptă și apoi trase, punându-și toată încrederea în sincronizarea la milisecundă, în impuls și deviere, și calcule cvadridimensionale.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu cu mila!

Dar se pare că avu efect.

Pentru că tipul nu mai apucă să tragă și o halcă roșie se desprinse din gâtul lui. Îndeajuns de mare ca să hrănească o

familie.

Un joc triplu.

Neasistat.

Nemurire în lumea baseballului.

În spatele individului, glonțul trecu prin doi pereți ai unei toalete pentru doamne și sparse o lampă electrică din hol. Tipul se prăbuși grămadă cu ceea ce ar fi trebuit să se audă ca un bufnet și un zăngănit, dar Reacher nu auzi nimic, pentru că inconvenientul unui Magnum era surzenia, cel puțin temporară, mai ales atunci când se trăgea în interior. În jurul lui, ceilalți erau neajutorați din cauza șocului, ca și cum o lumină stroboscopică sau un fulger i-ar fi încremenit în loc. Sora lui McCann era în genunchi, cu gura larg deschisă într-un țipăt pe care Reacher nu-l putea auzi, iar Emily stătea ghemuită și rezemată de baza peretelui din hol. Era de înțeles. Un Magnum tras în interior era ca o grenadă de asalt. Care explodase de trei ori.

Apoi șuieratul și vuietul se domoliră un pic, iar oamenii începură să se miște. Chang se duse la Emily, iar Evan își ajută soția să se ridice, apoi își croi drum pe hol ca să arunce o privire în living, după care se întoarse și începu să-i îndrepte pe ceilalți înapoi spre dormitor, clătinând din cap cu mișcări apăsate și repetând iar și iar:

— Nu putem intra acolo.

Nu din cauza unui disconfort personal, presupunea Reacher, omul fiind doctor și așa mai departe, ci ca să-și scutească familia de priveliște. Deși se gândea că totuși femeile mai fuseseră într-o măcelărie și supraviețuiseră experienței. Chiar dacă trei inși morți însemnau un bilanț macabru. Sau poate că-și făcea griji pentru integritatea locului crimei. Se uita prea mult la televizor.

Familia Lair stătea pe pat, toți arătând parcă mai mici, cu excepția ochilor ieșiți din orbite, toți gâfâind din greu, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. Chang făcea ture prin cameră. Reacher șterse Coltul de dimensiuni impresionante și-l lăsă pe noptiera lui Evan Lair, care spuse:

— Ar trebui să sunăm la poliție. Avem această responsabilitate legală.

— Da, domnule, așa v-aș sfătui și eu, spuse Chang. Trebuie să ieșiți în față pentru asta.

— Peter e mort, nu-i așa? întrebă sora lui McCann.

Niciun răspuns.

— I-au venit de hac și-acum au venit după mine. Pentru că-și închipuie că știu ceea ce știe el. Sau știa. Toți cred asta. Asta credeți și voi.

— Nu avem nicio dovadă directă cu privire la Peter. Ar fi cu totul nepotrivit ca noi să vă spunem ceva în privința asta. Și oricum, lui Michael trebuie să i se spună mai întâi.

— Mă aștept ca și el să fie mort.

— Nu avem nicio informație în acest sens.

În cameră liniștea se lăsă. Deodată Evan spuse:

— Și ce-o să facem acum?

— În legătură cu ce? întrebă Reacher.

— Avem în casă niște morți.

— Polițiștii n-o să creadă că indivizii erau niște bieți nevinovați, așa că vor considera că a fost legitimă apărare. Invadare de domiciliu, pistoale cu amortizor, amenințări cu violență sexuală. Nu ajungem la închisoare pentru așa ceva. În schimb, vom fi mângâiați pe creștet. Doar că eu nu mă dau în vânt după asta. Aș fi foarte mulțumit dacă nimeni n-ar pomeni nimic despre mine. Ca și cum nici n-aș fi fost aici. Dumneata ar trebui să-ți arogi toate meritele. Joacă-te cu pistolul, ca să-ți lași amprentele pe el. Îți vor oferi un an de acces gratuit la un country club. Vei avea pacienți noi. Doctorul cel dur!

— Vorbești serios?

— Nu-mi pasă cum se termină toată povestea. Pe mine n-o să mă găsească niciodată. Dar aș aprecia un avans. Eu și doamna Chang avem multe de făcut. Ne-ar fi de mare folos dacă ați aștepta liniștiți cam treizeci de minute înainte să sunați la 911. Spuneți-le orice poveste doriți. Spuneți-le că ați fost șocați, de-aia ați întârziat cu telefonul.

— Treizeci de minute, spuse Evan.

— Un șoc poate să dureze chiar și atât.

— OK.

— Dar când ajungeți să le povestiți, să le ziceți că doar doi dintre ei erau înarmați.

— De ce?

— Pentru că o să iau unul din pistoale cu mine. Iar unii dintre polițiști știu să numere până la trei.

— În regulă. Treizeci de minute. Două pistoale. Dac-o să pot.

Nu mă descurc prea bine în fața uniformelor.

Reacher se uită la Emily și spuse:

— Domnișoară, îmi pare foarte rău că v-am stricat săptămâna cea mare.

— Vă datorez mulțumiri, spuse Emily.

— Pentru nimic.

Se îndreptă spre ieșire, în urma lui Chang, care se opri s-o îmbrățișeze pe sora lui McCann și să-i spună, drept răspuns la întrebările nerostite:

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Apoi închiseră ușa dormitorului și o luară pe hol, pe lângă fotografiile înrămate, spre living. Primul în drum era tipul de la prima bază, care însă se prăbușise într-un unghi incomod. Amortizorul pistolului său zăcea într-o baltă de sânge venită de la ceea ce-i mai rămăsese din cap, iar amortizoarele au o căptușeală la interior, sau șicane foarte mici, așa că sângele avea să se prelingă veșnic din acel amortizor, așa că îl lăsară în pace. La tipul de la baza a treia se ajungea printr-un ocol, așa încât Chang se aplecă spre tipul de la baza a doua, cel care ținuse tot discursul, și-i luă Rugerul, fără să mai țină cont că făcea parte din categoria „gulerelor albe”.

Deodată, se opri și șopti:

— Reacher, ăsta încă mai respiră.

Capitolul 42

Reacher se lăsă pe vine lângă silueta orizontală. Chang îngenunche lângă el. Tipul stătea pe spate, cu picioarele desfăcute și brațele moi, într-o poziție nefirească. Era inconștient. Sau într-un șoc profund, sau în comă. Sau toate cele de mai sus. Gâtul îi fusese distrus. Lipsea jumătate din el. Mirosea a haine murdare, transpirație și duhoarea metalică a sângelui. Mirosea a moarte.

Dar se simțea o respirație slabă și un puls șovăitor.

— Cum e posibil așa ceva? șopti Reacher. Doar din el s-a desprins o halcă de mărimea unei fripturi de restaurant.

— Evident că n-a fost ceva vital, îi răspunse Chang în șoaptă.

— Ce vrei să faci?

— Nu știu. Nu putem chema o ambulanță. O să aducă poliția cu ei. Întotdeauna fac asta pentru victimele unor focuri de armă. N-am mai avea avantajul de pornire. Dar pe de altă parte, individul arată foarte rău. Are nevoie de un chirurg cât mai repede posibil.

— Evan e doctor.

— Dar de care? Ar arunca o privire și ar suna el însuși la ambulanță. Imediat. După care tot el ar suna la poliție.

Și tot imediat. Oricum are ezitări dacă să aștepte treizeci de minute.

— Am putea să plecăm și să-l lăsăm pe individ aici. Cine ar ști?

— Ar fi prea mult pentru Evan. Omul ar putea să mai trăiască treizeci de minute. Pe urmă, s-ar răspândi zvonul. El ar fi doctorul care a ignorat un om aflat pe moarte ca să poată sta liniștit în dormitor.

Reacher își puse degetele sus, pe gâtul individului, pe porțiunea intactă, deasupra rănii, într-o parte și în cealaltă, în spatele urechilor, aproape de articulația mandibulară.

Le ținu acolo.

— Ce faci? îl întrebă Chang.

— Îi comprim arterele care-i alimentează creierul cu sânge.

— Nu poți să faci așa ceva.

— Adică cum, a fost OK să-l ucid prima oară, dar a doua oară nu mai e?

— E greșit ce faci.

— A fost în regulă prima dată, când era un nemernic gata să te violeze sub amenințarea armei. S-a schimbat? A devenit dintr-odată un fel de martir sfânt pe care să ne grăbim să-l ducem la spital? Când s-a întâmplat chestia asta?

— Cât o să dureze ce faci tu acolo?

— Nu mult. N-a fost într-o stare prea bună de la început.

— E atât de greșit!

— Îi facem o favoare. Ca unui cal cu piciorul rupt. Nimeni nu mai poate repara gâtul ăsta.

Telefonul lui Chang sună.

Tare și clar. Pătrunzător. Îl scoase la iveală, se aplecă într-o parte și răspunse. Ascultă. Șopti ceva. Închise.

— Cine a fost? întrebă Reacher.

— Westwood a aterizat la Sky Harbor.

— E bine de știut.

— I-am spus că-l sunăm noi.

— Probabil că e cel mai bine așa.

— Familia trebuie să fi auzit telefonul. Vor ști că mai suntem încă aici.

— O să creadă că e al unuia dintre ăștia. Într-un buzunar. Îl vor ignora.

— N-a murit încă?

— Mai e puțin. Se moare în liniște. Ca și cum ai adormi.

Apoi se îndreptă de spate și-i verifică pulsul, și nu-l mai simți.

— Să mergem, spuse el.

Mașina lor se afla parcată lângă trotuar, la o sută de metri mai încolo, în locul care, la sosire, fusese cel mai apropiat de casă. Apoi valul de musafiri plecase și în urmă rămăsese locul uscat și pustiit. Mașina lor era singura. Chang se urcă la volan. Efectuă o întoarcere totală și o luă în direcția din care veniseră. Cartierul era liniștit. Amorțit de căldură. Aerul licărea peste el, albastru și auriu, ca un lichid.

La ghereta de pază găsiră ambele bariere ridicate. Cei doi stâlpi vărgați erau în poziție verticală. Ca o pasăre grasă pregătită pentru cuptor. Deschis larg în ambele sensuri, intrare și ieșire. Niciun paznic în spatele geamului.

Chang opri mașina și spuse:

— Vezi ce-i acolo.

Asfaltul era fierbinte sub tălpile lui Reacher. Ai fi putut să prăjești un ou pe el. Auzi bâzâit de muște la nici doi metri distanță. Geamul culisant era deschis. Locul pe unde paznicul scotea capul ca să vorbească. *Sper aveți o după-amiază minunată, oameni buni.* Aerul condiționat funcționa la putere maximă, încercând să facă față valului de căldură.

Paznicul era întins pe podea. Înfășurat în jurul unui picior de scaun. Cămașă cu mâneci scurte. Brațe cu pete. Ochii deschiși. Fusese împușcat o dată în piept și o dată în cap. Muștele se hrăneau deja cu sângele lui. Albastre și iridescente. Târându-se pe corpul lui. Lăsând deja ouă.

Reacher se întoarse la mașină.

— Bătrânul. Nu va îmbătrâni mai mult de-atât.

— Mă face să mă simt mai bine în legătură cu omuciderea la care am asistat.

— Mă face să-mi doresc să fi găsit un cuțit în bucătărie și să-i fi retezat căpățâna.

Chang ieși pe poartă și coti la întâmplare la stânga și la dreapta. Nu auziră vuiet de sirene în depărtare. Niciun fel de agitație. Doar traficul perpetuu din Phoenix, trei benzi strălucitoare, ca un fluviu lent, care curge la nesfârșit.

— Încotro? întrebă ea.

— Să bem mai întâi o cafea. Și apoi trebuie să dai un telefon.

Parcară mașina lângă o zonă comercială din Paradise Valley. Găsiră o cafenea cu nume celebru între o prăvălie în care se vindeau centuri din piele cu catarame argintii și un magazin în care se vindeau farfurii din porțelan cu modele haioase. Chang comandă o cafea cu gheață, iar Reacher ceru una fierbinte. Se așezară la o masă lipicioasă din spate. Reacher zise:

— Spune-i lui Westwood să aleagă un hotel. Undeva convenabil, potrivit pentru bugetul lui. Spune-i că ajungem la el în două ore.

— De ce două ore?

— Firma voastră are un birou în Phoenix?

— Desigur. Sunt mulți agenți FBI pensionați în Phoenix.

— Avem nevoie de informații locale.

— Despre indivizii care ne-au atacat?

— Despre șeful lor. Care e și șeful lui Hackett. Un furnizor de

servicii externe de securitate, pentru o listă fără îndoială variată de clienți. Economia bazată pe servicii în funcțiune. La telefon, mi s-a părut că e un ins corpolent. Și pe urmă tipul care a vorbit în casă i-a zis „grăsanul”. L-ai auzit? Se plângea că nu va fi plătit și că nu va putea să renegocieze după aceea, și a precizat că alea sunt regulile grăsanului. Așa că avem nevoie de un nume. Un șef est-european al crimei organizate din regiunea Phoenix, care folosește inși de origine est-europeană pe plan local, și țipi ca Hackett prin alte părți. Și care ar putea fi poreclit „grăsanul”. Pe la spate, presupun. Ar fi bune și niște informații privind domiciliile cunoscute.

— De ce?

— Vreau să-i fac o vizită.

— De ce?

— Pentru Emily. Și pentru sora lui McCann. Și paznicul de la poartă. În plus, mă doare spatele și chiar acum am o durere de cap. Unele lucruri nu pot fi lăsate să continue.

Chang încuviință cu o mișcare a capului, spunând:

— Iar unele lucruri aduc beneficii colaterale.

— Întocmai.

— Mother’s Rest va rămâne expus. Îi vom fi anulat contractul de securitate. Decapitându-l. Înainte să ne întoarcem acolo.

— Crezi că oamenii tăi de-aici ar putea avea genul ăsta de informații?

— Eu aș avea, dacă cineva m-ar întreba despre Seattle.

Scoase telefonul și sună, mai întâi la Westwood, ca să-i spună de hotel, apoi căută în agenda telefonică și găsi numărul biroului local. Un dormitor pentru oaspeți și ăsta, probabil. În apropiere. În Mesa, Glendale sau Sun City. Mobilat cu rafturi și dulapuri asortate. Un birou și o comodă cu sertare. Și un computer, un telefon, un fax și o imprimantă. Investiții, pentru o carieră nouă. *Avem birouri peste tot.*

Reacher se ridică și se duse la toaletă, unde se verifică în oglindă, după pete de sânge, ale lui sau nu, sau alte semne ale măcelului. Întotdeauna prudent. Odată arestase un individ care avea un dinte al victimei sale prins în păr, în față și în centru, ca o mărgeluță gălbuie de la un salon din apropiere de plajă. Apoi se spălă pe mâini cu meticulozitate, pe încheieturi, pe antebrațe, cu săpun din belșug. Ca să scape de urmele de praf de pușcă. Și în această privință, mereu precaut. De ce să le

ușureze sarcina?

Revenind la masă, Chang îl informă:

— E ucrainean și îl cheamă Mercenko.

— E gras? se interesă Reacher.

— Se pare că e colosal.

— Știm unde-și desfășoară activitatea?

— Are un club privat la sud de aeroport.

— Cu securitatea, cum stă?

— Nu știm.

— Putem pătrunde în club?

— E rezervat membrilor.

— Am putea să facem niște cereri de angajare. Eu aș putea fi bodyguard.

— Și eu, ce-aș putea să fiu?

— Depinde de ce fel de club este.

— Cred că putem bănui.

— Din punct de vedere estetic, mi se pare că ar merge, spuse Reacher. Ar trebui să aruncăm o privire la locul cu pricina. Chiar acum. E mai bine să-l vedem la lumina zilei.

Zona de la sudul aeroportului nu era doar un teren arid și erodat, ci era mai strălucitoare și mai țipătoare decât ceea ce văzuseră pe drum. Clubul lui Mercenko era o clădire metalică mare cam cât stadionul echipei Yankee. Dar pătrată. Ocupa un cvartal întreg, de la un trotuar la altul. Pereții erau vopsiți în roz și formele erau îndulcite de sute de baloane uriașe din folie de aluminiu, de asemenea roz, unele în formă de inimă, altele în formă de buze, toate fixate cumva de pereții exteriori. Șerpuind printre ele se vedeau kilometri de neon, acum redus la culoarea gri de soare, dar noaptea, fără îndoială roz. Ce altă culoare ar putea fi neonul? Ușa era roz și avea o tendă din plastic roz deasupra, iar numele localului era *Pink.*

— Să riscăm să-i dăm ocol? zise Chang.

— E devreme, spuse Reacher. Ar trebui să n-avem probleme.

Așa că întoarse la stânga de la fațadă și conduse mașina pe lângă partea dreaptă a clădirii. Aceleași dimensiuni uriașe. Același roz. Aceleași buze și inimioare. Care, în opinia lui Reacher, erau prietenoase pentru beți. Mai bine decât să dai buzna pe contrasens, în trafic.

Clădirea nu ocupa în întregime cvartalul. Transversal, poate,

dar nu pe direcție perpendiculară, din față spre spate. Se termina la un moment dat, iar partea din spate a cvartalului era o curte pentru livrarea mărfurilor. Ceea ce era logic. Un club de dimensiunile astea avea nevoie de tot felul de consumabile. Ca un transatlantic. Și genera tot felul de gunoaie și deșeuri reciclabile. Care trebuiau ridicate cu regularitate. Curtea era îngrădită cu un fel de sârmă împletită de calitate superioară, întrețesută cu panouri roz, așa că nu se putea vedea nimic prin gard. La partea superioară a gardului, erau întinse rulouri de sârmă lamelară, ca să-i descurajeze pe cei care ar fi intenționat să se cațăre. Dar două secțiuni de trei metri erau asamblate în așa fel încât să se poată îndoi spre interior, ca să asigure intrarea și ieșirea camioanelor pentru aprovizionare și pentru colectarea gunoaielor.

Una dintre acele porți era deschisă.

— Oprește, spuse Reacher.

Chang opri mașina și apoi dădu înapoi discret, ca să poată vedea mai bine.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea.

În curte, în apropierea porții, era un șir de tomberoane de gunoi înalte cât un stat de om, după care urma o zonă din exteriorul bucătăriei, cu gazon artificial întins pe beton și un gărduleț simbolic din picheți, cu o bancă metalică albă, de grădină, și o umbrelă mare de soare din prelată. Pentru ca bucătarii și chelnerii să poată fuma în condiții rezonabile.

Pe bancă ședea un grăsan.

Fuma un trabuc gros și vorbea cu un individ hispanic, îmbrăcat în maiou și cu o eșarfă legată pe cap, care încremenise în poziție de drepți, cu privirea fixată asupra unui punct în aer aflat chiar deasupra capului grăsanului.

Dar „grăsan” era un cuvânt prea neînsemnat și clar inadecvat situației. Bărbatul de pe bancă nu era dolofan, ciolănos, supraponderal sau obez. Era un munte. Era imens. Peste un metru optzeci, iar asta era măsura pe lățime. Făcea banca să pară mititică. Era îmbrăcat într-un caftan lung până la glezne, de culoare gri, iar burta îi forța genunchii să stea desfăcuți. Omul stătea aplecat pe spate, cu fundul cocoțat pe partea din față a băncii, pentru că altfel burta nu l-ar fi lăsat să stea într-o poziție normală, cu corpul îndoit la nouăzeci de grade. Corpul lui nu mai avea contururi recognoscibile. Era un

triunghi nediferențiat de carne, cu sâni cât niște mingi de baschet moi, plus alte umflături și protuberanțe de mărimea unor perne voluminoase. Brațele lui se odihneau pe spătarul băncii și hălci imense de grăsime atârnau în ambele părți ale coatelor cu gropițe.

Una peste alta era colosal, acesta fiind și termenul folosit de informatorul lui Chang. Avea un cap minuscul în comparație cu restul corpului. Fața era rozalie și lucioasă de la soare, iar ochii erau mici și adânciți, parțial pentru că lumina îl obliga să-i țină mijiți și parțial pentru că fața lui era umflată de parcă cineva îi înfipsese o pompă de bicicletă în ureche și pompase lung de zece ori. Era ras în cap, precum cei trei indivizi din casa surorii lui McCann.

— Ar putea fi un frate sau un văr, zise Chang. Poate că toți din familie sunt grași.

— Arată ca un șef, spuse Reacher. Uită-te cum vorbește cu omul ăla. Îi freacă ridichea cu mare zel.

Și chiar asta făcea. Fără gesturi teatrale. Fără urlete. Doar un șuvoi constant de vorbe, nesfârșit, pe un ton plat, ca într-o simplă conversație, și, prin urmare, probabil cu atât mai crud și mai eficient. Omul cu eșarfa-n cap nu se simțea deloc în largul său. Asta se vedea de la o poștă. Stătea într-o postură rigidă, privind în aer, rezistând cu stoicism situației.

— Trebuie să fim siguri, zise Chang. Poate că Mercenko își deleagă atribuțiile. Poate că are sub el niște locotenenți. Poate că ăsta-i un frate sau un văr care se ocupă în locul lui de relațiile cu angajații.

— Cunoștința ta a zis ceva despre membri ai familiei? întrebă Reacher.

— N-a spus nimic.

— Poți să verifici?

Chang formă un număr pe telefonul ei. Reacher nu-l scăpa din ochi pe grăsan, care nu pleca nicăieri. Nu încă. Continua să vorbească. Chang puse întrebarea și ascultă răspunsul. Închise convorbirea.

— Nu știm de alți membri ai familiei.

— Arată ca un șef, spuse Reacher din nou. Doar că nu are paznici. Nu văd indivizi cu ochelari de soare și fire în urechi. Trebuia să fie unul la poartă, în mod cert. Minimul necesar. Omul ăsta se presupune că e un șef de crimă organizată. E la

vedere, din stradă. Noi stăm nestingheriți aici. Nimeni n-a încercat să ne gonească.

— O atitudine încrezătoare, spuse Chang. Sau exces de încredere. Își închipuie că suntem morți deja. Poate că n-are alte motive de îngrijorare. Ar putea să fie masculul alfa de pe-aici. Nimeni nu-i pune la îndoială supremația.

— Dacă el e omul nostru.

— N-ar trebui să ne bazăm pe presupuneri.

— Aș dori să ne bazăm. L-aș putea nimeri de aici.

— Serios?

— Era o figură de stil. Nu cu un pistol. Ca să fiu sigur, ar trebui să mă apropii.

— Să intri în curte?

— Ideal așa ar fi.

— Poate că sunt paznici în spatele porții.

— E posibil. La indivizii ăștia e o chestie de imagine. Le place să fie văzuți în spatele unui zid uman. Sau să nu fie văzuți.

— Deci, poate că nu-i omul nostru.

— Cu siguranță că seamănă. Arată ca un grăsan și arată ca unul care face regulile.

— Trebuie să fim siguri.

— N-o să fim niciodată siguri. Decât dacă-i ceri un act de identitate. Pe care s-ar putea să nu-l aibă. Nu văd niciun buzunar la rochia aia.

— E un caftan. Sau un muumuu[9].

— Ce-i ăla muumuu?

— Chestia aia pe care o poartă.

— Trebuie să știm. Ar putea fi o șansă unică. E chiar aici, în fața noastră.

— Tocmai asta e problema. E prea frumos să fie adevărat.

— Poate că-i prea încrezător. Cum ai zis tu. Poate fi rutină pură. Poate că paznicii lui sunt în interior. Poate că sunt obișnuiți ca el să iasă afară la o țigară. E devreme și știu că nu e nimeni în jur. Poate că nu-i place să-i știe aproape de el. Sau poate că e de părere că relațiile cu angajații se gestionează cel mai bine în privat.

— Cât o să stea acolo?

— Trabucul ăla e mare. Dar poate că-l fumează în reprize,

[9] Muumuuu = haină largă, de origine hawaiiană, care atârnă de la nivelul umerilor. *(N.red.).*

puțin câte puțin.

— Nu vom avea niciodată o șansă mai bună.

— Și nici nu poate să mai dureze mult.

— Dar trebuie să știm.

Reacher nu spuse nimic.

Grăsanul continua să vorbească. Poate tonul devenise mai intens. Mișca brusc din cap la fiecare accent al frazei. Grăsimea de pe ceafă îi tremura. Restul corpului era nefiresc de nemișcat. Nu era făcut pentru gesturi.

Reacher spuse:

— Cred că își încheie discursul. Ajunge la o concluzie. Nu mai avem mult timp. Trebuie să luăm o decizie.

Chang nu spuse nimic.

Deodată, zise:

— Stai.

Își ridică telefonul și Reacher văzu o imagine mișcându-se pe ecran. Trotuarul, gardul roz, deschiderea din gard. La un unghi ciudat, instabil. Era dat pe camera foto. Apoi tomberoanele de gunoi, grădina falsă și grăsanul.

Chang atinse ecranul și telefonul scoase un sunet. Apoi, efectuă câteva manevre cu degetul, scrise ceva și apăsă din nou și telefonul scoase un alt sunet, ca un *șuierat.*

— Îi cer cunoștinței mele să facă o identificare vizuală, explică ea.

— Să se grăbească, zise Reacher. Treaba asta nu mai poate să dureze mult.

Grăsanul continua să vorbească, să-și miște capul, clătinându-și grăsimea de pe ceafă. Individul cu eșarfa legată la cap continua, la rândul lui, să înghită mizeriile. Apoi degetele grăsanului începură să bâjbâie pe ultima stinghie a băncii. Probabil începutul unei lungi și complicate proceduri de ridicare în picioare.

— Îl pierdem, spuse Reacher.

Grăsanul aruncă trabucul.

Telefonul lui Chang sună și aceasta se uită la ecran.

— Ei, asta-i acuma, zise ea.

— Ce e?

— Vrea să-i dau o imagine mărită, un prim-plan.

— Dar ce, suntem la Curtea Supremă aici?

Ea ridică telefonul din nou și făcu iar ceva cu degetele,

depărtându-le, și mări cât putu de mult imaginea grăsanului, apoi îl stabiliză în centrul cadrului și dădu clic pe imagine. Reacher se întoarse și luă Rugerul de pe podeaua mașinii. Pentru orice eventualitate. Auzi *șuieratul* ce semnala trimiterea mesajului sau a e-mailului. Strecură pistolul printre scaune și-l așeză în poală. O armă solidă. Fără finețuri. Echivalentul unui sedan american în materie de arme de foc. Ca Chevroletul de închiriat în care se aflau. Amortizorul era un produs aftermarket, cu montură executată la comandă. Din încărcător lipseau două gloanțe. Folosite asupra bătrânului din gheretă, în piept și în cap. *Sper să aveți o după-amiază minunată, oameni buni.*

Reacher așteptă.

Apoi grăsanul își împinse șoldurile înainte. Era clar o tehnică specială. Urma să-și îndrepte corpul ca pe o scândură, după care să se ridice cu ajutorul mâinilor. Sau să se împingă dinspre spate cu speranța că se va putea ridica. Niciuna dintre manevre nu era ușoară. Dar una sau alta era evident posibilă. Că doar nu-și petrecuse toată viața în același loc.

— Nu mai avem timp, anunță Reacher.

Dar deodată hispanicul începu să vorbească.

Poate o declarație sinceră, plină de scuze și căință, plină de promisiunile unei îndreptări viitoare și probabil politicoasă, fără doar și poate scurtă, dar aparent acea declarație conținea ceva ce grăsanul voia să contrazică fie să comenteze, pentru că se așeză la loc, cu multe clătinări și zgâlțâieli desincronizate, și începu să vorbească din nou.

Telefonul lui Chang sună.

Ea se uită la ecran și spuse:

— Suntem sută la sută siguri că ăla e Mercenko.

Capitolul 43

Chang conduse mașina cam douăzeci de metri în josul străzii apoi făcu o întoarcere, de la un trotuar la celălalt, și înaintă lent, oprindu-se ușor lângă bordură la mică distanță de prima linie de vizibilitate dinspre interior, prin poarta deschisă. În felul acesta, Reacher ajunsese la cam la douăzeci de metri de țintă. Șase până la poartă și paisprezece de parcurs în curte. După o întoarcere la dreapta. Deschise ușa și coborî din mașină. Nu exista o modalitate simplă de a ascunde un pistol cu amortizor, așa că îl ținu în josul piciorului, lung și amenințător, de la mijlocul coapsei la mijlocul gambei. Complet lipsit de ambiguități. Dar avantajele acustice meritau eforturile, spera el, în timpul orelor de lucru, în apropiere de centrul celui de-al șaselea oraș american ca mărime.

Șase pași pe trotuar, apoi făcu întoarcerea la poartă. Niciun paznic în spatele porții. Tomberoanele de gunoi drept înainte. Apoi, grădina. Apoi, grăsanul. Încă vorbea. Fără să se uite. Nu încă. Hispanicul stătea tot în picioare, cu bărbia ridicată, la nivelul ochilor, continuând să încaseze perdaful. Reacher continuă să meargă, energic, dar fără să alerge, cu arma încă îndreptată în jos, zgomotul pantofilor să-i pe beton fiind atât de puternic încât era imposibil ca grăsanul să nu se holbeze deja la el, dar uite că nu se holba. Încă vorbea, ba chiar putea să-l și audă acum, cu aceleași tonuri plate din timpul convorbirii telefonice, dojenind, zeflemind, umilind, capul lui zvâcnind ritmic deasupra gușii imense.

Deodată, căscă ochii. Întoarse capul, complet independent de corpul imobil, și gura i se deschise, timp în care Reacher păși peste gărduleț simbolic, pe iarba lucioasă, și ridică pistolul, înaintând cu încă un pas.

În poveștile vânătorești spuse la focurile de tabără, întotdeauna are loc o conversație scurtă. Pentru că personajul negativ trebuie să afle de ce trebuie să moară, ca și cum referirile la părțile vătămate ca Emily Lair și Peter și Lydia McCann și nepoții pazniculuide la poartă ar putea să invoce spiritele și să le consoleze, dar și pentru că personajului

negativ trebuie să i se ofere șansa fie de a se căi, fie de a-și exprima vehement sfidarea, oricare dintre variante putând să transforme relatarea într-o poveste clasică, în funcție de următoarea replică a eroului.

Dar poveștile sunt povești, nu lumea reală.

Fără să spună nimic, Reacher îl împușcă pe grăsan în cap, de două ori, în succesiune rapidă, *poc-poc,* apoi privi fix la ușa bucătăriei.

Care rămase închisă.

Amortizorul funcționă destul de bine, în aer liber.

Reacher se întoarse și păși peste gărduleț înalt de treizeci de centimetri.

Din spatele lui, hispanicul spuse:

— *Gracias, hombre.*

Reacher zâmbi. Apariția lui semănase cu o mană cerească pentru omul acela. Adică, exact lucrul pentru care se rugase în fiecare clipă. Literă cu literă. Cuvânt cu cuvânt. *Doamne Dumnezeule, te rog, trimite pe cineva să-l împuște pe nemernicul ăsta în clipa asta.* Un miracol. Duminică, se va duce la biserică, la slujbă.

Reacher ieși prin curte, pe același traseu, cu aceeași viteză, energic, dar fără să alerge. Șterse pistolul din mers, de cămașă și-l aruncă în primul tomberon întâlnit în cale. Apoi își continuă drumul, trecând de poartă, și de îndată ce îl zări, Chang deplasă mașina în față, el se urcă și plecară de îndată.

*

Westwood alesese un local elegant din apropiere de Scottsdale, dar se circula greu din cauza aglomerației de la orele după-amiezii, așa că se întunecase când cei doi ajunseră acolo. Îl găsiră pe tip în bar, neschimbat, cu părul răvășit și barba încâlcită, în hainele lui subțiri, ca de hârtie, cu multe fermoare și cu geanta lui mare lăsată la picioare. Citea o carte despre marijuana. Probabil, următorul lui subiect după grâu.

Chang îl puse la curent cu ce se întâmplase, iar Reacher se duse să-și curețe de pe mâini reziduurile împușcăturilor. Când reveni, Westwood îl întrebă:

— Tu crezi că jurnaliștii au o etică?

— Sunt sigur că aceasta variază, răspunse Reacher.

— Ar fi mai bine să speri că eu nu am așa ceva. Pentru că o interpretare rezonabilă a ceea ce tocmai am aflat de la doamna

Chang ar fi că ai comis azi patru omoruri.

— Unul dintre ele chiar de două ori, spuse Reacher.

— Nu-i deloc amuzant.

— Ești liber să pleci acasă oricând dorești. Drepturile pentru carte ar fi ale tale, nu ale mele. Altcineva poate prelua povestea după ce se întâmplă.

— Există o poveste?

— Sunt doar trei părți în privința cărora nu suntem siguri.

— Și anume?

— Începutul, partea de mijloc și finalul.

Westwood rămase tăcut un lung moment, după care spuse:

— Am mai auzit de Mercenko ăsta. Pe când lucram la articolul despre Deep Web. Se spunea despre el că oferă un meniu de servicii. Garanta invizibilitate pentru site-ul tău de internet și rezolva problemele când acestea apăreau. Era ca un abonament. Ucrainenii și-au făcut devreme intrarea în mediul online. N-am scris despre el în articol pentru că nimic nu era dovedit. Cei de la juridic nu m-ar fi lăsat.

— Câți clienți avea Mercenko?

— Oamenii spun că în jur de zece. Cam la nivel de butic.

— Omul ăla nu conducea un butic. N-ar fi recunoscut unul nici dacă s-ar fi repezit să-l muște de gleznă. Avea un club de striptease mai mare decât Dodger Stadium. Era roz și acoperit cu baloane. Îi plăcea excesul. Îi plăcea volumul.

— Eu de zece am auzit.

— Atunci volumul trebuie să fi provenit din venituri. Cei zece clienți câștigau probabil o avere.

— Posibil, spuse Westwood. Deep Web s-ar putea să fie de cinci sute de ori mai mare decât internetul de la suprafață. Îmi închipui că o parte foarte mică din el câștigă bani, dar o foarte mică parte din el are nevoie de așa ceva, într-un univers atât de mare. Vreau să spun, pentru a câștiga o avere, în general.

— A conceput guvernul un motor de căutare capabil să vadă Deep Web-ul? întrebă Chang.

— Nu, răspunse Westwood.

— Ăsta era motivul pentru care te suna McCann.

— Atunci, punea o întrebare greșită. Sau întrebarea corectă într-un mod greșit. Începe să mi se taie cheful când cineva mă sună ca să-mi vorbească despre guvern. E o chestie de bun-simț. Adică, cine concepe motoare de căutare? Cei care scriu

software. Programatorii. Un proiect dificil are nevoie de cei mai buni programatori, iar cei mai buni programatori sunt vedete rock în zilele noastre. Au agenți și manageri. Sunt plătiți gras. Guvernul nu și-i poate permite. Alternativă o reprezintă puștimea. Vedete rock aflate încă în anii când fac foamea. Dar guvernul nu-i angajează nici pe ăștia. Ar însemna să iasă prea mult din cadrul propriilor reguli. Puștii ăia sunt ciudați.

— Care ar fi fost întrebarea corectă pusă corect?

— Ar fi trebuit să se uite la Silicon Valey, nu la guvern.

— A conceput cineva din Silicon Valley un motor de căutare capabil să vadă Deep Web-ul?

— Nu, spuse Westwood.

— McCann a avut impresia că în articolul tău era un indiciu în sensul ăsta.

— Am întrebat care ar fi motivația pentru unul dintre jucătorii mari, ca Google. Lucru care nu e evident. Ar fi ajutat forțele de ordine, dar din asta nu s-ar putea câștiga bani. Prin definiție. Dacă cei care acționează în Deep Web ar avea nevoie de reclame și de promovare, ar putea să iasă în internetul de suprafață și să le obțină chiar acum. Ideea este că, de fapt, ei nu vor așa ceva. Refuză cu îndărătnicie să devină clienți. Și întotdeauna o vor face. Un motor de căutare mai bun îi va face să se ascundă și mai adânc. Atâta tot. Se va transforma într-o cursă a înarmării, fără să se poată câștiga vreodată bani din asta. De ce ar face cineva așa ceva?

— McCann te-a sunat de nouăsprezece ori. Indiciul trebuie să fi fost pozitiv.

— Am spus că altcineva ar face-o. De bună seamă că a crezut că mă refer la guvern. Dar nici vorbă de așa ceva. Jucătorii mari, ca Google, n-au fost mereu mari. Cândva au fost doi puști într-un garaj. Sau într-o cameră de cămin studențesc. Unii dintre ei și-au propus să devină miliardari de la bun început, dar alții nu. Unii dintre ei au fost prinși în rezolvarea unei probleme interesante, care ulterior s-a întâmplat să valoreze miliarde de dolari. E o chestie de personalitate. Aici e vorba de rezolvare, nu de problemă. E o chestie compulsivă. Cine știe ce va ieși din asta?

— Vrei să spui că un puști dintr-o cameră de cămin a construit un motor de căutare care poate să vadă Deep Web?

— Nu tocmai, spuse Westwood. Nu e vorba de un puști, nici

de o cameră de cămin și nici de construit nu se pune problema. Cum v-am spus, e vorba de o chestie compulsivă. Nu și-o pot explica. Dar mai devreme sau mai târziu o problemă le spune ceva, iar ei trebuie s-o rezolve. Nu se dau bătuți. Dar în nouă cazuri din zece nu există nicio aplicație comercială, așa că tinerii își iau un job de zi și problema devine un hobby. Revin la ea când și când. Se perfecționează. Nu va fi niciodată terminată, din motive de timp și de bani. Dar, când e vorba de un hobby, asta nu e o problemă. De fapt, asta-i și ideea în ceea ce privește hobbyurile.

— Cine? întrebă Chang.

— E un tip cu un start-up, din Palo Alto. Deja un veteran al firmelor de tip start-up. Are douăzeci și nouă de ani. În prezent, face bani frumoși din sistemele de plăți din domeniul retail. Dar, când era încă student, o tipă i-a spus că nu reușea să caute pe Deep Web, și a fost de-ajuns. A fost ca și cum i-ai arăta unui taur o pânză roșie. O scânteie ciudată, la nivel intelectual. Nu erau bani de câștigat aici, și știa asta. Avea să rămână mereu un hobby. Recunoaște că a fost vorba mai ales de aroganță. Unii experți în calculatoare așa sunt. Simt nevoia să fie mai buni decât alți experți.

— Cât de departe a ajuns el acum?

— Asta-i o întrebare la care e imposibil de răspuns. De unde ar putea să știe? Poate să vadă o parte, clar ca lumina zilei. Dar aia să fie tot sau doar o părticică?

— Nu înțeleg de ce n-ai spus mai multe în articol. Asta e o parte importantă a poveștii, corect? S-au făcut progrese.

— Tipul nu m-a lăsat. Era speriat de posibile represalii din partea oamenilor din Deep Web. Unele dintre acele site-uri chiar nu vor să fie găsite. De la el am auzit de Mercenko. Un proiect de tip hobby îl transformă în pradă sigură. Nu e o echipă. E un singur om. Și, după spusele tale, avea dreptate să fie speriat. La momentul respectiv, nu eram sigur. Putea să se iște o dramă. Oamenii ăștia trăiesc într-o lume proprie.

— Trebuie să ne întâlnim cu tipul ăsta, spuse Reacher.

— Nu e simplu.

— În momentul de față, nu avem decât niște zvonuri de la mâna a doua. Dar pare să existe un consens în privința faptului că Michael McCann folosea Deep Web-ul și că Michael McCann a coborât din tren într-o localitate numită Mother’s Rest.

Trebuie să știm dacă un lucru a condus la celălalt. S-a dat jos din tren din cauza internetului sau oricum avea de gând să se dea jos?

— Crezi că Mother's Rest ademenește oamenii prin intermediul Deep Web?

— Am văzut doi oameni sosind acolo cu trenul. Au petrecut o noapte la un motel și a doua zi dimineața au fost duși de-acolo cu un Cadillac alb.

— Și acolo nici măcar nu funcționează telefonia mobilă, spuse Chang. Cu siguranță că nu poate fi o centrală de internet.

Westwood făcu o pauză și spuse:

— Trebuie să mergem într-un loc mai retras.

La treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother's Rest, bărbatul cu blugii călcați și părul aranjat se plimba agitat prin încăpere. Aștepta să-i sune telefonul. Încercând să nu fure startul. Ultima oară când sunase înainte de ora stabilită, fusese pus la punct. *Lasă-ne facem lucrurile la care ne pricepem, OK?* Nu că și reușiseră. Nu încă.

Nu mai avu răbdare să aștepte.

Ridică telefonul.

Formă numărul.

Nu-i răspunse nimeni.

Westwood sunase dinainte și făcuse rezervările, fără să știe cum stau lucrurile, așa că le luase lui Reacher și Chang câte o cameră separat. Când își dădu seama de greșeală, nu se arătă nici stânjenit, nici îngrijorat de cheltuiala în plus. Pur și simplu alese camera cu semnal wi-fi mai puternic și o desemnă ca birou. Își scoase laptopul metalic din sacoșă și-l puse pe un birou. Reacher și Chang se așezară pe pat.

— Ați mai pomenit și înainte de Mother's Rest, spuse Westwood. Încă de la început. Și ați avut dreptate. Un redactor științific inteligent n-ar lăsa să-i scape ceva care să fie pentru el un avantaj. Ceea ce am și făcut. Este o stație de încărcare a cerealelor și un centru comercial. Sunt și câteva chestii tehnice în evidențe. Dar un reporter bun preferă să aibă la dispoziție două surse. Așa că am verificat pe Google Earth și e chiar acolo pe imaginile din satelit. Exact unde trebuie să fie. Și arată chiar

ca o stație de încărcare a cerealelor și un centru comercial. Dar este în mijlocul unei pustietăți absolute. E ca și cum LA County ar avea o singură răscruce de drumuri și restul ar fi pustiu. A fost fascinant. Așa că m-am mai jucat un pic pe calculator. Am micșorat imaginea ca să văd cât de departe e de orice altă localitate, doar așa, de amorul artei, și întâmplător am văzut un vecin cam la treizeci și cinci de kilometri spre sud. Singurul vecin. Chiar și mai izolat. Așa că în mod firesc am mărit imaginea ca să arunc o privire.

Întoarse computerul cu fața spre pat și zise:

— Și iată ce-am văzut.

Ce văzuse fusese filmat la lumina zilei, desigur, chiar dacă afară, în acel moment, era întuneric. Fotografiile din satelit nu sunt în timp real. Sau actualizate, neapărat. Lucrurile se pot schimba. Sau nu. Reacher bănuia că lucrurile de pe ecran nu se schimbaseră de ani buni. Vedea o fermă, înconjurată de o mare de grâu. Ferma cuprindea o locuință și câteva acareturi. Din câte puteai să-ți dai seama din imaginea cu umbre stridente obținută de pe verticala directă totul părea solid și bine organizat. Locul era mai mult sau mai puțin auto-sustenabil. Porci, găini și grădină de legume. Era și ceva care arăta ca o clădire de generator pentru curent electric. Casa părea temeinic construită. Avea la un capăt o parcare de mașini și patru antene de sateliți la celălalt capăt. Și ceea ce arăta ca o gură de puț. Și o linie telefonică.

— Mi-am amintit de antenele de satelit ulterior, spuse Westwood. Pentru ce sunt?

— Pentru televiziune, spuse Reacher.

— Două dintre ele, da. Celelalte două par să fie diferite.

— Televiziune străină.

— Sau poate internet prin satelit. Toată lărgimea de bandă pe care sunt dispuși s-o plătească. Foarte rapid. Dublate pentru siguranță. Cu propria sursă de electricitate. Asta ar fi o centrală de internet chiar acolo.

— Putem să ne dăm seama după modul în care sunt aranjate antenele?

— Ar trebui să știm ziua și ora când Google a înregistrat această imagine. Ca să putem calcula unghiul umbrelor.

— Atunci trebuie să privim din interior. Avem nevoie de motorul de căutare. Dacă postează de acolo, trebuie să citim ce

spun.

— Tot ce pot să fac e să întreb.

— Spune-i că Mercenko e mort. Spune-i că ai pus să fie lichidat, ca un serviciu pentru dezvoltatorii de software de pretutindeni. Spune-i că-ți datorează o favoare.

Westwood nu spuse nimic.

Reacher se întoarse din nou cu fața la ecran și spuse:

— Unde e locul ăsta, exact?

— La treizeci și cinci de kilometri spre sud de Mother's Rest, zise Westwood și se aplecă din spate și umblă cu degetele pe ecranul tactil, făcând ferma mai mică și grâul mai întins, fără îndoială intenționând să continue până când Mother's Rest apărea în imagine, ca să se vadă relația geografică dintre cele două. Dar înainte ca asta să se întâmple, pe colțul de jos apăru o linie diagonală dreaptă și Reacher întrebă:

— Ce-i aia?

— Linia de cale ferată, spuse Westwood.

— Arată-mi.

Așa că Westwood se mută în fața laptopului și aranjă imaginea corespunzător. Ferma și linia ferată, centrate, în proporțiile corecte. Aflate cam la o mie două sute de metri. O distanță medie, pentru majoritatea ochilor umani. Reacher spuse:

— Îmi amintesc de ferma aia. De când am sosit cu trenul. A fost prima așezare umană pe lângă care trenul a trecut în interval de câteva ore. Cu treizeci și cinci de kilometri înainte de a ajunge în sfârșit în Mother's Rest. Erau acolo unii care manevrau o mașină cu lumini. Cred că era un tractor. La miezul nopții.

— E normal?

— Habar n-am.

— Conform socotelilor noastre, spuse Chang, Cadillac-ul a mers cam treizeci și cinci de kilometri. Mai ții minte? Treizeci și cinci de kilometri până acolo, și tot atât la întoarcere. Acum știm unde se ducea. Nu avea unde să se ducă în altă parte, la treizeci și cinci de kilometri de Mother's Rest. Deci acolo se duceau oamenii care veneau de la tren. Bărbatul și femeia, cu gențile lor. Dar pe urmă, unde?

Nimeni nu răspunse.

— Oare fermierii folosesc Deep Web? întrebă Westwood.

— Cineva îl folosește, spuse Reacher. Avem nevoie de motorul de căutare.

— Omul trebuie plătit pentru timpul lui.

— Nimănui nu-i place să muncească gratis. Ăsta-i un lucru pe care tocmai l-am aflat.

— N-o să vină aici. Va trebui să ajungem în San Francisco.

— Parc-am fi tot în 1967.

— Ce?

— Nimic, zise Reacher.

După alte zece minute, era singur cu Chang, în camera cu semnal wi-fi mai slab.

Capitolul 44

A doua zi se trezi devreme, cu draperiile trase și mintea preocupată de lucruri, la fel cum se întâmplase în dimineața precedentă în Chicago, cu doar douăzeci și patru de ore în urmă. Reacher își revizuia din nou teoria, fascinat de progresia ascendentă. Era ceva dincolo de așteptări. Poate chiar dincolo de înțelegere. În schimb, Chang era preocupată de cum aveau să iasă din oraș. Urmărea programul matinal la un post local de televiziune din Phoenix, care renunțase la rețete și modă în favoarea crimei. Un prezentator relata despre uciderea prin împușcare a unui personaj suspectat a fi fost membru al crimei organizate, în spatele unui club de striptease din centrul orașului, suprapunând multe speculații pripite peste imagini fără sens, în special cu poarta închisă din gardul roz, deasupra unui benzi galbene pe care scria: *Moscova vine în Phoenix,* iar Reacher se gândi că asta avea să-i irite pe ucrainenii de pretutindeni, cele două țări fiind complet separate acum și mândre de această situație, cel puțin într-unul dintre cazuri.

Celălalt prezentator avea o poveste mai consistentă. Nu mai era vorba de o *violare de domiciliu s-a încheiat tragic în această seară,* pentru că seara devenise ieri, iar „tragic” căpătase acum alte valențe. Se părea că un doctor foarte respectat din localitate, care locuia la adresa menționată, folosise o armă de apărare la domiciliu și omorâse trei invadatori, salvându-și astfel membrii familiei de o soartă mai rea decât moartea. Pe ecran, Evan Lair putea fi văzut în depărtare, la limita unui zoom instabil, arătând prin gesturi că nu e dornic să răspundă întrebărilor reporterilor. Faptul că se codea să vorbească era văzut ca dovadă a unei modestii solide, chiar dacă de modă veche. Legenda lui începea să prindă contur. Nu mai avea mult până devenea „doctorul cel dur”, proces amplificat de filmările de noapte neclare cu brancardele scoase din casă, în lumina roșie pâlpâitoare a ambulanțelor. Se vedeau secvențe filmate cu Emily, care renunțase între timp la bluziță și costumul de baie, având pe ea acum blugi și un pulover, și cu Lydia, care stătea cu privirea în pământ.

Deodată, interveni o a treia prezentatoare ca să spună că auzise de la departamentul de poliție că evenimentele ar putea fi legate, prin faptul că cei trei morți din casă erau colaboratori cunoscuți ai mortului de la clubul de striptease. În fine, a patra prezentatoare apăru și spuse că primise de la biroul procurorului informația potrivit căreia împușcăturile de la locuința doctorului vor fi probabil considerate ca justificate, iar în ceea ce privește incidentul de la clubul de striptease, arma crimei fusese recuperată dintr-un coș de gunoi din apropiere, fără niciun fel de amprente și, prin urmare, nu existau în acel moment suspecți, dar ancheta urma să continue.

Mai departe, zece moduri de preparare a unui pui.

— Ești bine? întrebă Chang.

— Mai bine de-atât nici că se poate, spuse Reacher. Doar capul mă mai doare.

— Nicio reacție?

— La ce?

Ea arătă cu mâna spre ecran.

— La toate astea.

— Urechile încă îmi mai țiuie un pic.

— Nu la asta mă gândeam.

— Îi las pe oameni în pace dacă și ei mă lasă în pace. E riscul lor, nu al meu.

— Nu ești supărat?

— Tu ești?

— Care-i treaba cu mașina aia pe care-ai văzut-o la fermă la miezul nopții?

— Era un punct în depărtare. Avea o bară de faruri pe capotă. Patru faruri dreptunghiulare, foarte luminoase. Se poate să fi fost o camionetă modificată. Sau, mai degrabă, un tractor. Lucra din greu. Vedeam în lumină gazele de eșapament.

— Se poate să fi fost un retroexcavator?

— De ce?

— Aia a fost ziua în care Keever a dispărut.

— Da, se poate să fi fost un retroexcavator, spuse Reacher.

— Ăsta-i motivul pentru care nu sunt foarte supărată. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, aș fi putut să fiu eu în locul lui. Să presupunem că Michael ar fi dispărut în Seattle. McCann m-ar fi sunat pe mine și apoi poate că l-aș fi sunat pe Keever, în

ajutor. Iar acum ți-ai fi petrecut vremea cu el, în căutarea mea.

— În niciun caz!

— Dar se putea întâmpla.

— Tu te-ai fi descurcat mai bine.

— Keever era un tip inteligent.

— Era?

— Cred că trebuie să acceptăm ideea.

— Inteligent, dar nu suficient. A făcut o greșeală. Tu ai fi putut s-o eviți.

— Ce greșeală?

— Poate aceeași greșeală pe care sunt pe cale s-o comit eu. I-a subestimat. Dacă l-au îngropat pe teritoriul fermei cu excavatorul, atunci Mercenko n-a avut niciun amestec. Nu în acea etapă. A fost numai lucrătura lor. Nu era nevoie de niciun ajutor. Poate că-s mai buni decât credem.

— Nu păreau să fie.

— Sperăm că va fi bine, dar să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

În dimineața aceea, opt bărbați se întâlniră la tejgheaua din interiorul magazinului universal din Mother's Rest. Ca și înainte, proprietarul era deja acolo, tot cu două cămăși, tot neîngrijit și nebărbierit. Ca și înainte, primul i se alătură tipul de la magazinul de piese de schimb pentru echipamente de irigație, apoi sosiră șoferul Cadillac-ului de la postul Fedex, recepționerul chior de la motel, crescătorul de porci, casierul de la restaurant și Moynahan, cel care fusese lovit în boașe și lăsat fără armă.

Al optulea bărbat ajunse cinci minute mai târziu, cu blugii călcați și părul aranjat. Primii șapte indivizi nu spuseră nimic, așteptându-l pe el să vorbească.

— Veștile nu sunt bune. Ne-am pus încrederea în cine nu trebuia. Sistemul cu meniuri n-a funcționat conform așteptărilor. Nu a reușit să ne rezolve problema. Din acest moment, trebuie să ne descurcăm singuri.

Cei șapte începură să se foiască. Încă nu era îngrijorare, ci indignare. Cu alte cuvinte, *lucrurile păreau să meargă bine, ideea a fost doar a lui. Acum vorbim de noi și de problema noastră?* Crescătorul de porci spuse:

— Asta am văzut la CNN de dimineață? Din Phoenix? Cu

rusnacul?

— Era ucrainean. Și n-a fost doar el. Și ceilalți trei erau ai lui.

— Și primul? Îl chema Hackett cumva?

— E într-un spital din Chicago. Cu un polițai la ușă.

— Deci, niciunul dintre ei n-a rezolvat treaba?

— V-am spus deja asta.

— Să ieșim din cercul nostru a fost un pas riscant.

— Nu ne costă nimic. Doar niște bani. Sunt tot acolo, dar așa a fost tot timpul. Au plecat, iar acum se întorc. O să ne ocupăm de ei aici.

— Vor aduce poliția cu ei.

— Nu cred. L-au băgat pe Hackett în spital. Știu asta sigur. Probabil că tot ei au fost și în Phoenix. Ceea ce înseamnă că nu pot să se ducă la poliție. Orice secție de poliție din țară i-ar aresta imediat. Ca măsură de precauție. Până se lămuresc lucrurile. O să vină aici singuri.

Cei șapte se foiră din nou. Șoferul de Cadillac întrebă:

— Când o să vină?

— Mă aștept să apară curând, spuse bărbatul cu blugi și părul aranjat. Dar noi știm cu toții planul. Și știm cu toții că funcționează. Îi vom vedea venind. Vom fi pregătiți.

Reacher și Chang coborâră să ia micul dejun cu Westwood, care-i informă că-l sunase pe individul din Palo Alto și aranjase ceva pentru *happy hour,* când restaurantele ofereau discounturi. În Menlo Park. Deși se aștepta ca tipul să întârzie. Că așa era el. Apoi rezervase locuri la cursa aeriană din Sky Harbor spre aeroportul din San Francisco, SFO. Trei locuri la clasa business, pentru că doar acelea rămăseseră libere. Și la hotel. Doar două camere, ceea ce era de folos. Bugetul departamentului său suferea reduceri în fiecare an. Reacher își zise că avea aerul neliniștit al unui jucător la ruletă, aflat la ananghie, dar pe cale să obțină un câștig fabulos.

La momentul potrivit, luară un taxi pentru aeroport, unde biletele lor scumpe le garantară locuri într-o zonă de așteptare de lux, iar aici Reacher luă din nou un mic dejun, pentru că era gratuit. Se urcară în avion în față și primiră câte-o băutură înainte de decolare. Mai bine decât pe rândurile din spate. Chiar și decât pe rândurile de lângă ieșirea de urgență.

Zborul în sine n-a fost nici lung, nici scurt, ci undeva între.

Niciun salt de ici până colo, dar nicio porțiune importantă a circumferinței terestre. Mai puțin ca de la New York la Chicago. Drumul cu taxiul a fost ușor, pentru că practic a avut loc în afara orașului, chiar dacă Valea Santa Clara nu mai era somnoroasă. Era centrul lumii, până dincolo de Mountain View, iar șoferii conduceau de parc-ar fi știut asta. Aveau să petreacă perioada cunoscută ca *happy hour* într-un bar din apropierea unei librării din Menlo Park, pe care îl găsiră la a doua încercare. Ajunseseră devreme, dar nu suficient de devreme ca să se ducă la hotel și să se întoarcă la timp, așa că plătiră cursa și coborâră din mașină.

Barul le provocă un moment de îngrijorare stranie, dat fiind că fiecare centimetru pătrat era vopsit în roșu și mai purta și numele de *Red,* iar partea din spate a creierului lui Reacher începu să urzească gânduri fanteziste, încercând să demonstreze că Westwood era fie polițist, fie un răufăcător, care acum îl tortura cu fantoma lui *Pink,* ca într-o scenă extrasă din Shakespeare sau Sherlock Holmes, dar apoi se calmă și-și spuse că cel care alesese locul fusese expertul în computere și, prin urmare, conexiunea era doar rodul unei coincidențe. Nici măcar exactă, pentru că localul era ironic, nu de prost gust. Vopseaua avea o tonalitate sumbră, specifică perioadei de la jumătatea secolului trecut. Ca de proveniență cazonă. Se vedeau simboluri cu secera și ciocanul imprimate cu un alb-murdar, șterse și răzuite ca să aibă aspect de vechi, și titluri înrămate din *Pravda,* și căști militare ale Armatei Roșii, lovite și zgâriate. Firma de la ușă era scrisă cu un R întors, ca să pară rusesc, ceea ce îi provocă un ecou minor de panică. Să fi fost o referire la Mercenko? Nu, Westwood știa cu siguranță diferența dintre Rusia și Ucraina. Dar oare existau și baruri cu tematică ucraineană, pentru un torționar pedant? Sau ar fi fost nevoit să se mulțumească cu ceva rusesc?

Nu, expertul îl alesese.

— Ești bine? îl întrebă Chang.

— Gândesc prea mult, spuse Reacher. Un obicei prost. La fel de prost ca a nu gândi deloc.

— Hai să așteptăm în librărie.

Reacher se împiedică la bordură. Doar un pas greșit. Nu căzu. Mai degrabă își târâse piciorul decât să se împiedice. Ca și cum ar fi călcat pe o umflătură sau pe o suprafață

neuniformă. Se uită înapoi. Poate. Sau poate că nu.

— Ești bine? întrebă Chang.

— Sunt bine, replică el.

Westwood le spuse că mai fusese în librăria aceea. La o ședință de autografe, pentru o antologie în care apăruse și el. Jurnalism științific. Un articol care-i adusese un premiu. Librăria era un loc cool, în toate privințele, de la temperatura ca de frigider până la clienții ei. Westwood o luă într-o direcție, Chang, în alta. Reacher se uită la cărțile de pe mese. Citea când putea, mai ales din vasta bibliotecă națională a volumelor pierdute și uitate. În special cărți de buzunar ferfenițate, cu colțurile paginilor îndoite, găsite în sălile de așteptare sau în autobuze, sau pe verandele motelurilor mai izolate, pe care le citea, le savura și le lăsa în altă parte, pentru următorul cititor, îi plăcea ficțiunea mai mult decât faptele, pentru că de multe ori faptele nu respectau realitatea. Ca majoritatea oamenilor, cunoștea și el câteva lucruri îndeaproape, iar când le întâlnea în cărți, erau greșite. Așa că îi plăceau mai mult poveștile născocite, pentru că toată lumea știa de unde vin de la bun început. Nu era strict în privința genurilor. Chestiile ori se întâmplau, ori nu.

Chang reveni, apoi și Westwood, și se întoarseră la bar, pregătindu-se să aștepte. Fiindcă ajunseseră devreme, avură posibilitatea să-și aleagă o masă cu patru locuri aproape de fereastră. Reacher comandă cafea, iar ceilalți doi câte-o apă minerală. Westwood spuse:

— Mă tem că n-o să fie vești bune. Chiar dacă individul mușcă momeala. În general, Deep Web nu e un loc prea atrăgător. Cel puțin așa am auzit. Nu că aș fi petrecut eu însumi acolo ceva timp. Dar s-ar putea să nu vă placă ce-o să vedeți.

— E o țară liberă, spuse Reacher. Iar Michael a fost băiatul lui McCann, nu al meu. Nu-mi pasă în ce-a fost implicat.

Un ceas de perete ajunse cu minutarul la douăsprezece, începutul de oră, iar prețul vodcii scăzu la jumătate. *Happy hour.* Prima persoană nouă care intră pe ușă era o tânără la douăzeci și ceva de ani, roșie la față, cu un aer inconfundabil de novice într-un anumit domeniu, dar priceput la ceea ce făcea.

Al doilea intră pe ușă tipul din Palo Alto.

La fix. Nu întârziase deloc. Era un ins mărunt, alb ca hârtia,

subțire ca o fantomă, mereu agitat, chiar și când stătea nemișcat. Veteranul de douăzeci și nouă de ani. Era îmbrăcat de sus până jos în negru. Îl zări pe Westwood și se îndreptă spre el. Salută din cap de trei ori și se așeză, zicând:

— În Silicon Valley este apreciată ironia, dar trebuie să recunoașteți că *happy hour* într-un local sovietic este o contradicție în termeni supremă. Și, că veni vorba de fosta Uniune Sovietică, alertele mele de pe blog îmi spun că un ucrainean pe nume Mercenko a fost ucis aseară. Ceea ce e o coincidentă fericită. Dar va fi înlocuit. Cererea de pe piață va umple vidul. Așa că tot nu voi ieși în public.

— Nici noi nu vrem asta, îl asigură Westwood. Până când presa nu va publica tot ce e de publicat. Moment în care vor fi atât de multe de îngropat încât nici măcar nu te vei apropia de capul listei. Ai cuvântul meu. N-o să fii expus. Tot ce avem nevoie e să căutăm. În privat. Un individ dispărut și destinația sa posibilă.

— Unde să căutați?

— În camerele de chat, mai ales. Poate și pe site-urile comerciale.

— Nu vreau să devin o resursă publică.

— Aș fi bucuros să nu te plătesc.

— Atunci ar însemna că o fac din prietenie, ceea ce face obligația și mai mare.

— Ai putea s-o faci? întrebă Reacher. Dacă ai vrea?

— Fac asta de când se numea undernet, spuse tânărul. Și rețeaua invizibilă. A devenit mai dificil, dar și eu am devenit mai bun.

— Destinația ar putea fi greu de descifrat.

— E mai ușor de descifrat, decât de găsit.

— Deci, ce te-ar putea determina să ne acorzi o oră din timpul tău? În afară de a fi plătit.

— Tu ai vreun motiv, în afară de a fi plătit? De fapt, are cineva un asemenea motiv?

— La drept vorbind, eu nu sunt plătit.

— Atunci, de ce o faci?

— Pentru că un tip se crede al dracului de deștept.

— Dar tu ești mai deștept? Și trebuie să i-o dovedești?

— Nu trebuie să i-o dovedesc. Când și când, vreau să i-o dovedesc. Din respect. Pentru oamenii care sunt cu adevărat

deștepți. Standardele ar trebui să însemne ceva.

— Încerci să mă aduci la aceeași concluzie. O luptă între egouri. Eu împotriva lor, ca programatori. Bună-ncercare. Mă cunoști bine, chiar dacă abia am făcut cunoștință. Dar am trecut de faza aia. Sunt fericit acolo unde sunt. Sunt mai bun ca ei. Știu asta. Mă simt în siguranță știind acest lucru. Nu mai simt dorința de a o demonstra. Nici măcar când și când. Nici măcar din respect. Nu că n-aș respecta felul în care simți. Vechiul meu eu ar fi fost de acord cu tine.

— Și cu ce ar fi de acord noul tău eu?

— Vorbește-mi despre persoana dispărută. E interesantă?

— Bărbat de treizeci și cinci de ani, cu un handicap pe care doctorii îl numesc anhedonie, iar mătușa lui îl numește „indicatorul fericirii blocat la zero”. Altfel, un coeficient de inteligență normal. Funcțional, uneori.

— Trăia singur?

— Într-o locuință socială, spuse Reacher.

— Dispărut?

— Da.

— Un prieten nou cu puțin înainte de dispariție?

— Da.

— Treizeci și două de secunde, spuse tipul.

— Pentru ce?

— Am să-l găsesc în Deep Web în mai puțin de treizeci și două de secunde. Știu unde să caut.

— Când ai putea s-o faci?

— Vorbește-mi de mătușă.

— E măritată cu un doctor. Are o fiică foarte frumoasă. Dar încă-și iubește nepotul. Și pare să-l înțeleagă.

— Îmi place imaginea ei cu indicatorul fericirii.

— Am convenit că al meu oscilează între patru și nouă.

— Am depășit asta. Acum sunt la zece. Tot timpul.

— Ăsta-i efectul pastilelor de ecstasy.

— Ce?

— Așa am citit într-un ziar.

— N-am mai luat ecstasy de doi ani.

— Acum iei altceva?

— Acum iau orice altceva. Sunt destul de stresat.

— Numai să ții minte, viteza[10] ucide. Așa ni se spunea, pe vremuri.

— N-am să ies în public. Înțelegeți ce înseamnă asta?

Reacher încuviință din cap și spuse:

— Nu se va ajunge la asta.

— Tu i-ai venit de hac lui Mercenko?

— Să nu recunoști nimic, nici pe patul de moarte. S-ar putea să-ți revii, pe neașteptate.

— O singură seară, spuse tipul. Fără să reveniți pentru verificări. Am nevoie de un spațiu numai al meu.

— Când poți s-o faci?

— Acum, dacă vreți.

— Unde?

— La mine acasă. Vă invit pe toți.

[10] În original, *speed,* care înseamnă viteză, dar e şi numele unui bine-cunoscut drog *(N.t).*

Capitolul 45

Tipul din Palo Alto avea o aplicație pe telefon care îi aducea mașinile la trotuar în câteva minute. Să meargă patru persoane cu o singură mașină ar fi fost considerat indecent, așa că apăsă de două ori și obținu două mașini. El merse cu Westwood, ca să se pună la curent cu noutățile, urmați de Reacher și Chang, într-o mașină Town Car. Casa tipului era o clădire din anii ’50, remodelată în anii ’70, ca să arate ca una din anii ’30. Reacher socoti că avea un strat triplu de autenticitate și o ironie numai a ei și că, prin urmare, valora mai mult decât toți banii pe care-i câștigase în toată viața lui.

Interiorul era curat și decorat tot în argintiu și negru. Reacher se așteptase la un talmeș-balmeș de calculatoare și dispozitive, cum văzuse în apartamentul lui McCann din Chicago, dar în bârlogul tânărului veteran nu găsiră decât o măsuță de sticlă și un desktop singuratic, de producție anonimă. O unitate turn, un monitor, o tastatură și un trackball, toate de mărci diferite. Erau doar cinci fire, toate tăiate la lungimea potrivită, neîncâlcite și ordonat aranjate.

— Mi l-am construit singur. Pentru că sunt mai multe obstacole tehnice și câteva incompatibilități serioase legate de date, care trebuie depășite. E ca și cum ai vizita o țară străină. Trebuie să înveți limba. Și, mai important, obiceiurile. Am scris ceva software pentru browser. Bazat pe rețeaua Tor, folosită de toți ăștia. Care, paradoxal, a fost conceput de Laboratorul de Cercetări Navale al S.U.A. Pentru a asigura un refugiu sigur disidenților politici și informatorilor din toată lumea. Iar asta-i legea consecințelor neprevăzute, care mușcă omenirea de fund. Tor e prescurtarea de la The Onion Router. Pentru că despre asta e vorba aici. Straturi peste straturi peste straturi, ca foile de ceapă, în Deep Web și în interiorul tuturor site-urilor care-l compun.

Se așeză și porni computerul. Nu apăru nimic fantezist pe ecran. Fără imagini din spațiul cosmic, fără pictograme. Doar linii scurte de litere verzi pe un câmp negru. Totul orientat spre eficiență, ca la un birou de rezervare a biletelor de avion sau la

ghișeul unei firme de închiriat mașini.

— Care e numele persoanei dispărute? întrebă tipul.

— Michael McCann, spuse Chang.

— Numărul de la asigurările sociale?

— Nu-l știm.

— Adresa de domiciliu?

— N-o știm.

— Nu e bine, spuse tipul. Sunt pași preliminări care trebuie făcuți. Am nevoie de ceea ce numesc amprenta lui pe internet. E un algoritm scris de mine. Ceva de-aici, ceva de dincolo. Minimumul necesar pentru a fi sigur. E chiar elegant, să știți. Putem începe cu ceva simplu, ca factura lui de cablu. Dar exista și alte moduri. Știm cine e ruda lui cea mai apropiată?

— Ăsta ar fi tatăl lui, Peter McCann. Mama i-a murit demult.

— Avem o adresă a lui Peter McCann?

Chang i-o spuse. O clădire anonimă din cărămidă roșcată, pe o stradă anonimă. Lincoln Park, Chicago, apartamentul 32. Tipul tastă o comandă și pe ecran apăru ceva ce arăta ca un portal de acces în sistemul principal al Administrației de Asigurări Sociale. Site-ul guvernamental adevărat. Reacher aruncă o privire către Chang, care încuviință cu o mișcare a capului, ca și cum ar fi vrut să spună *e OK, și eu am așa ceva.* Tipul introduse datele lui Peter McCann și îi găsi instantaneu Numărul de Asigurări Sociale, care îl duse imediat la cel al lui Michael, pentru că amândoi erau nominalizați pentru ajutoarele sociale cuvenite supraviețuitorilor. Rude de gradul întâi. De la numărul lui Michael ajunse la adresa acestuia, care era de asemenea în Lincoln Park, Chicago.

Apoi tipul ieși din site-ul asigurărilor sociale și intră într-o altă bază de date complexă. Introduse Numărul de Asigurări Sociale al lui Michael McCann, adresa acestuia și apoi ecranul se redesenă într-o lungă listă de coduri alfanumerice. Amprenta de internet. A lui Michael McCann și a nimănui altcuiva.

Tipul tastă o nouă comandă, iar pe ecran apăru o pagină de titlu, formatată grosolan din litere verzi simple pe fond negru, dar cu tab-uri, spații și centrări în așa fel încât să semene cu un produs comercial. Sau cu un prototip. Ceea ce și era, presupuse Reacher. Într-un fel. Posibil. Arăta destul de îmbietor. Ca niște smaralde strălucitoare pe catifea. Cel mai vizibil cuvânt de pe pagină era *Batiscaf.*

— V-ați prins? întrebă tipul.

— Un submarin, spuse Chang. Capabil să coboare până la fundul oceanului.

— Inițial i-am zis Nemo. După personajul din *Douăzeci de mii de leghe sub mări.* Care comanda un submarin numit *Nautilus.* Mi-a plăcut de el pentru că Nemo în latină înseamnă nimeni. Ceea ce mi se părea adecvat. Dar pe urmă s-a făcut un film despre un peștișor. Chestia asta a stricat totul.

Tastă o nouă comandă și apăru o casetă de căutare.

— OK, spuse el, porniți cronometrele. Treizeci și două de secunde e pariul.

Copie o mulțime de date în caseta de căutare. Nu numele lui Michael McCann, ci o parte din codurile alfanumerice lungi din baza de date anterioară. Amprenta. Probabil că era mai bună decât un nume.

Tipul făcu clic pe eticheta pe care scria GO și un cronometru începu să măsoare timpul în capul lui Reacher.

Cinci secunde.

— Într-o zi, va fi mult mai rapid, spuse tipul. Căutarea brută e bună, dar căutarea paginilor e redirijată spre funcția de căutare-înlocuire preluată de la un procesor de cuvinte vechi.

Douăsprezece secunde.

— Dar vă rog să nu vă faceți o impresie greșită, precizează tânărul. În valori absolute, e suficient de rapid. Numai că Deep Web e foarte mare. Asta-i problema. Și nici nu am avantajele celor de la Google. Nimeni nu încearcă să-mi atragă atenția. Ba dimpotrivă. Dar sunt acolo jos. Chiar în acest moment. Mă aflu printre ei. Ei nu mă pot vedea, dar eu îi văd.

Douăzeci și cinci de secunde.

Tipul nu mai spuse nimic.

Deodată, căutarea se opri.

Ecranul se umplu cu o listă de linkuri.

— L-am găsit, spuse tânărul. Douăzeci și șase de secunde. Cu mult sub cele treizeci și două promise.

— Destul de bine, spuse Reacher.

— Am mers la noroc. Am restrâns câmpul. Știam unde-aș putea să-l găsesc.

— Și anume unde?

— Sper că domnul Westwood v-a vorbit despre mine. Găurile de iepure în care coborâm sunt uneori alese pentru noi. Nu

neapărat pe bază de merite.

— Rezolvarea, nu problema, spuse Reacher.

— Căutarea în Deep Web este, din punct de vedere tehnic, elegantă, dar să te afli acolo poate fi neplăcut. Are câte puțin din toate, dar în ultimă instanță este un scaun cu trei picioare. O treime din această rețea este o vastă piață criminală, unde totul e de vânzare, de la numărul cardului tău de credit la omucidere. Sunt site-uri de licitații unde oamenii concurează pentru obținerea unor joburi. Câștigă cel care oferă prețul cel mai mic. Există site-uri unde poți să specifici cum trebuie să moară soția ta și sunt contractori care îți vor oferi o cotație personalizată.

— Unde l-ai găsit pe Michael McCann? întrebă Chang.

— Al doilea picior al scaunului Deep Web este pornografia de tipul cel mai abject. Din aia de-ți întoarce stomacul pe dos, grețoasă chiar și pentru mine, care nu sunt tocmai o persoană cu gusturi normale.

— În asta era băgat?

— Nu, l-am găsit la al treilea picior.

— Care?

— A fost ușor de ghicit. Datorită anhedoniei. Pentru că indicatorul fericirii era blocat la zero. Al treilea picior al Deep Web-ului îl reprezintă sinuciderile.

Tipul din Palo Alto spuse:

— Din când în când, mai vizitez forumurile alea. Ca antropolog, sper, nu ca voyeur. Nu ca un spectator la zoo. Îmi închipui că Michael McCann era la limita inferioară a normalității. Deprimat din naștere, iar dacă maică-sa a murit demult, înseamnă că a murit când era mic. O combinație deloc bună. Sunt sigur că voia ca totul să se sfârșească. În fiecare zi. Nici nu ne putem imagina cât de singuri sunt oamenii ăștia. Nu există suișuri și coborâșuri temporare. Oamenii ăștia își urăsc viețile, profund și sincer, și vor ca ele să înceteze. Vor să prindă autobuzul. Asta-i fraza pe care o folosesc. Vor să prindă autobuzul cu care să iasă din oraș. Dar e un pas mare. Unele dintre forumuri sunt pentru susținere. De-aia am întrebat dacă a apărut subit vreun prieten nou. Se numesc parteneri de sinucidere. O fac împreună. Se țin de mână și sar, ca să zic așa. Forumurile le fac legătura. Se discută mult despre compatibilitate. Partenerul lui Michael e dispărut și el?

— Nu știm, spuse Chang. Nu știm nici măcar dacă a fost vorba de un bărbat sau de o femeie. Din apropiere de Tulsa, Oklahoma, credem.

— Despre ce se discută în celelalte forumuri? se interesă Westwood.

— Despre cum s-o facă. La nesfârșit. Asta-i marea lor întrebare. Sunt o mulțime de informații acolo. Le discută ca pe o scriptură. Cea mai bună metodă dintre toate e glonțul tras cu pușca în cap. Din câte știm, asigură moartea instantanee și are un randament de nouăzeci și nouă la sută. Glonțul tras cu un pistol în gură ajunge la nouăzeci și șase la sută. Cu pușca în piept, nouăzeci și șase, iar cu pistolul în piept, cam optzeci și nouă. Ceea ce e cam la fel cu spânzurarea. Să-ți dai foc se ridică la aproximativ șaptezeci și șase la sută randament. Să-ți dai foc la casă e cam șaptezeci și trei la sută. Nimeni nu vrea o metodă cu un randament mai mic de-atât. În același timp, să te arunci în fața unui tren se ridică la nouăzeci și șase, saltul de pe acoperiș ajunge la nouăzeci și trei, iar intratul cu mașina într-un stâlp de pod atinge cam șaptezeci și opt la sută eficiență. Dar să ai grijă să-ți pui centura de siguranță. Șoferii fără centură ating un procentaj de doar șaptezeci la sută. Trebuie să fii bine fixat acolo, când motorul vine spre tine prin bord. Și ultima, dar nu cea de pe urmă, în top, depășită doar de glonțul tras cu pușca, e cianura. Eficacitate de peste nouăzeci și șapte la sută, în circa două minute. Dar sunt două minute de agonie groaznică. Și tocmai asta-i problema. Cele mai bune căi sunt toate violente. Unii oameni nu sunt în stare să suporte așa ceva. Bărbații, în egală măsură ca femeile. Iar unii nu beneficiază de circumstanțele potrivite. Dacă trăiești la oraș, n-ai în fundul șopronului pușca veche și urâtă a unchiului tău. Dacă abia te poți târî până la baie, cum să mai ajungi până la linia ferată?

— Și-atunci, ce fac?

— Vorbesc, la nesfârșit. Despre potirul sfânt. Ceva care să fie rapid și nedureros. Ca, de exemplu, să adormi și să nu te mai trezești. Așa ceva caută. Au avut-o la dispoziție cândva. Un flacon de somnifere și un pahar de whisky. Sau un furtun băgat prin geamul Buick-ului familiei. Adormi și nu te mai trezești niciodată. Garantat. Dar nu se mai poate. Acum Buickul familiei are un convertor catalitic. Gata cu monoxidul de carbon. În

orice caz, nu mai e suficient. Te alegi cu o durere de cap și urticarie. Whisky-ul e la fel ca-ntotdeauna, dar somniferele nu mai sunt. Acum sunt lipsite de riscuri. Le iei pe toate deodată, dormi o zi și jumătate, dar nu te mai „trezești mort”. Viața e foarte protejată în America. Ceea ce le creează oamenilor ăstora o problemă. Asta i-a făcut să ajungă în Deep Web din capul locului. Stigmatul, desigur, dar mai ales din cauză că soluțiile la problemele lor au început să arate ca niște zone gri. În lumea de la suprafață, apar probleme de răspundere penală și de responsabilitate socială, și toate chestiile avocățești. De exemplu, acum când Buick-ul nu mai e bun, noua sursă preferată de monoxid de carbon o constituie micile grill-uri *hibachi* pe care le cumperi de la supermarket. O tigaie din tablă subțire cu cărbune și un grătar metalic, toate ambalate frumos și gata de a fi folosite. Aduci șase, opt bucăți în dormitor și le așezi sus pe rafturi, le aprinzi pe toate și monoxidul de carbon începe să curgă, ca un lichid, fiind mai greu decât aerul, și se adună pe podeaua dormitorului, iar nivelul se ridică până la pat, și-ți vine de hac. Rapid și fără dureri. Ca și cum ai adormi și nu te-ai mai trezi niciodată. Sfântul potir. Atât doar că unul dintre grill-uri poate să dea foc unui perete și incendiază clădirea, iar persoana care a sugerat metoda se trezește târât în cinci sute de procese.

— Ce alte legi încalcă? întrebă Chang.

— Totul se reduce la ceea ce pot să suporte. Chiar și furtunul băgat prin geamul mașinii era prea brutal pentru unii. În garaj e frig, iar în mașină e incomod, plus că toată povestea arată straniu. Cu toate că monoxidul de carbon lasă în urmă un cadavru care arată bine. Roșu la față. Inspiră sănătate. Ușurează foarte mult misiunea lucrătorului de la pompe funebre. Dar unii vor să moară acasă. În casă. Sfântul potir e în pat. Așa că următoarea chestie a fost un gaz de tip diferit. Plus un adevăr medical interesant. Pot să te întreb ceva? Dacă trebuie să-ți ții respirația o perioadă mai lungă, ce anume te face să vrei cu disperare să respiri din nou?

— Cred că faptul că mi se termină oxigenul.

— De fapt, aici e faza interesantă. Nu e vorba de absența oxigenului, ci de prezența dioxidului de carbon. Cam același lucru, dar nu întru totul. Ideea e că poți să inhalezi orice fel de gaz, iar dacă n-ar fi vorba de dioxid de carbon, creierul tău ar fi

fericit. Poți să ai plămânii plini de azot, fără niciun pic de oxigen, pe cale să te omoare pe loc, iar plămânii tăi vor spune, hei, bătrâne, noi suntem cool, nu e nici pic de dioxid de carbon aici, așa că nu simțim nevoia să începem să pompăm din nou până când nu avem așa ceva. Ceea ce nu vor face niciodată pentru că nu vei mai respira vreodată. Pentru că nu ai dioxid de carbon. Și așa mai departe. Așa că oamenii ăia au început să inhaleze azot, dar pentru asta trebuie să te duci la un atelier de sudură, iar tuburile alea sunt prea grele ca să poată fi ridicate, așa că au încercat cu heliu de la magazinul de baloane, doar că pentru asta ai nevoie de măști și de tuburi, și toată povestea arată straniu, așa că în final majoritatea oamenilor nu vor fi satisfăcuți decât de vechiul flacon cu somnifere și paharul de whisky. Exact cum era pe vremuri. Doar că nu se mai poate așa. Cel mai probabil, pilulele alea erau Nembutal sau Secanol, iar acum ambele substanțe sunt strict controlate. Nu ai nicio variantă să faci rost de ele. Decât pe căi ilegale, firește, undeva unde nu te poate vedea nimeni. Există surse. Sfântul potir. Majoritatea ofertelor sunt escrocherii, firește. Prafuri de Nembutal din China, și așa mai departe. Se dizolvă în apă sau suc de fructe. Ajunge și la opt-nouă sute de dolari pentru o doză letală. Vreun suflet chinuit se duce și trimite banii prin Moneygram și apoi așteaptă acasă, cu sufletul la gură, și nu vede niciodată praful de Nembutal din China, pentru că n-a existat niciodată așa ceva. Praful din fotografia online era talc, iar flaconul de farmacie era pentru cu totul altceva. Ceea ce mi s-a părut o nouă josnicie, în final. Să profiți de ultimele speranțe ale sinucigașilor.

— Dar tu ne dai de înțeles că ar exista și oferte cinstite, spuse Reacher. Ai spus majoritatea, nu toate.

— Secanolul a dispărut complet. Nembutalul e ultima șansă. A rămas singurul care să fie sfântul potir. Singura utilizare legală pentru Nembutal în Statele Unite ale Americii este eutanasierea animalelor mari. O parte este furat, iar unii dintre veterinari sunt corupți. De ce nu? Pentru un om, doza letală ar fi de două flacoane mici. Ușor de expediat. Fedex se îngrijește de asta. Nouă sute de dolari, pentru ceea ce rămâne pe podea când ucizi un catâr. N-ai cum să nu accepți târgul.

Văzu case încă locuite și case transformate în birouri, pentru comercianții de semințe și dealerii de îngrășăminte, precum și

un cabinet veterinar pentru animale mari.

— Arată-ne exact unde posta Michael McCann, spuse Reacher. Vrem să citim ce spunea.

Capitolul 46

Își traseră scaunele aproape de masa de sticlă și se înghesuiră în jurul ecranului ca să citească. Michael McCann era înscris în două forumuri pentru sinucigași. În ambele cazuri, postase sub numele de Mike. Scria lipsit de emoție, cu trudă, ca și cum ar fi fost amorțit sau sleit de poverile care-i apăsau sufletul. Avea o ortografie corectă, iar gramatica era oficială. Nu scria firesc, își zise Reacher, ci ca și cum i se spusese că acolo, în zona aia, trebuie să scrii într-un anumit fel. Ca vorbitul în public. Îți pui cămașă și cravată.

Primul forum era destinat cuplării. Michael era în căutarea unui tovarăș empatie. Nu că ar fi avut nevoie de ajutor. Nu tot timpul. Mai degrabă simțea că poate să-l ofere. Măcar uneori. În interval de mai multe luni a avut conversații scurte cu doi candidați, după care păru să aleagă pe un al treilea, care avea numele de Exit. Au început să-și trimită des mesaje.

Al doilea forum era destinat metodelor, iar uneori discuțiile rătăceau în alte direcții. Michael contribuia când și când, cu vorbe măsurate și niciodată necontrolat, își apăra dreptul de a lua autobuzul. A apărut într-un șir de discuții despre cum se ia Nembutalul. Era dornic nevoie mare să primească sfaturi. În forma lui comercială, se spunea că are un gust amar. Cel mai bine era să-l maschezi cu suc sau să-l înghiți cu whisky, care-i sporea oricum eficiența. Era întotdeauna bine să iei înainte un anti-emetic, cum ar fi o pastilă pentru rău de mare. Nimeni nu-și dorea să vomite și să rămână la bord cu o doză mai mică decât cea fatală. Nimeni nu dorea să se trezească după douăzeci și patru de ore, doar ca s-o ia din nou de la capăt.

Michael a mai comentat și într-un forum de discuții despre câtă încredere se poate avea în furnizorii de Nembutal. Fusese tras pe sfoară de mai multe ori. Piața era o junglă. Un escroc nu avea nevoie decât de un site de internet bun. Nimeni nu putea să știe exact cine e. Un tip din Thailanda se părea că ar fi fost OK. Apoi cineva a postat că MR furnizase marfa, conform promisiunilor, marfă autentică, care se dovedise eficientă. Un altul a confirmat. MR erau oameni de treabă, spunea el.

Adevărați. Michael a întrebat: *MR?* Primul tip a revenit în forum și a precizat: *Mother's Rest.*

Apoi, după o zi, pe forumul de cuplare, Michael i-a spus lui Exit că verificase site-ul de internet al celor din Mother's Rest și era de părere că Exit ar trebui să arunce o privire, pentru că erau multe de discutat, în special în privința nivelului cinci.

Fără alte detalii.

— Ce-i nivelul cinci? întrebă Reacher.

Tipul din Palo Alto îi răspunse:

— Gândește-te la ceapă. Straturi suprapuse. Mai adânc și tot mai adânc. Deep Web-ul însuși și fiecare site de acolo. Pagina de înscriere este de obicei nivelul doi. Nivelul patru e de regulă prima pagină a mărfii. Prin urmare, e probabil ca nivelul cinci să fie dedicat mărfurilor speciale.

Pe forum, Exit a răspuns spunând că nivelul cinci era interesant. Dar asta a fost târziu în succesiunea evenimentelor, iar discuția nu a mai continuat. A fost înlocuită cu deplasarea fizică a lui Michael în Oklahoma. Acasă la Exit, în apropiere de Tulsa. Partenerul lui de sinucidere. Ca să se pregătească. Reacher bănuia că discuția a continuat între patru ochi.

— Putem să aruncăm o privire la site-ul Mother's Rest? întrebă el.

— Va trebui să-l găsim mai întâi, spuse tipul din Palo Alto.

— Te-ai descurcat bine mai devreme. Ai fost mai rapid cu șase secunde.

— Am știut unde să caut. Următoarea căutare va fi măsurată în minute. Dacă avem noroc.

— Câte minute? Cât e pariul?

— Douăzeci, spuse tipul.

Tastă comenzile și încărcă termenii de căutare și cuvintele-cheie. Apăsă comanda GO și ceasul din capul lui Reacher începu să cronometreze. Toți se depărtară de masa de sticlă, se întinseră, se făcură comozi și se pregătiră de așteptare.

— Cele două sute de decese ar putea fi două sute de cumpărători de Nembutal, spuse Westwood. Nu prea știu ce să cred despre asta. Din perspectivă jurnalistică, adică. Este un scandal? E legal în Washington și Oregon.

— Nu-i același lucru, spuse tipul din Palo Alto. Ai nevoie de niște doctori care să-și dea acordul. Trebuie să ai cam o sută de ani și să suferi de o boală terminală. Oamenii ăștia nu s-ar

încadra la așa ceva. Și cei mai mulți sunt supărați din cauza asta.

— Atunci, devine o dezbatere etică. Respectăm alegerile unei persoane, pur și simplu, sau ne simțim obligați să-i judecăm motivele?

— Nu motivele, spuse Chang. Asta ar fi prea invaziv. Dar cred că ar trebui să-i judecăm dedicarea. E o mare diferență între o panică de scurtă durată și o nevoie de lungă durată. Poate că dedicarea dovedește niște motive. Dacă reziști pe poziții cu toate piedicile, atunci trebuie să însemne ceva pentru tine.

— Atunci probabil că sistemul curent este un lucru bun. În felul său. În mod neintenționat. Sunt o mulțime de piedici. Cu siguranță că-și câștigă acest drept.

— Dar ce câștigă Mother's Rest? întrebă Reacher. Două sute de expediții de Nembutal la nouă sute de dolari bucata înseamnă mai puțin de două sute de mii de dolari. Pe întreaga durată a proiectului, probabil. Din care se scad prețul angro al mărfii și transportul. Ăsta-i un hobby. Iar din banii de hobby nu poți să-i plătești pe unii ca Mercenko. Altceva se-ntâmplă aici. Trebuie să fie. Pentru că…

Se opri din vorbit.

— Pentru că ce? întrebă Chang.

— Noi credem că tipul a fost ucis acolo.

— Ce tip?

— De la început. Cu retroexcavatorul.

— Keever?

— Da, Keever. De ce să-l ucizi pe Keever dacă-i vorba doar de un hobby?

— Nivelul cinci ar putea fi marfa specială. Ar putea să valoreze mai mult.

Reacher privi la ecran. Căutarea era în curs. Trecuseră șapte minute. Spuse:

— Încerc să-mi imaginez ce-ar putea fi atât de special. Ca să merite banii pentru Mercenko.

— Eu îi înțeleg, spuse tipul din Palo Alto.

— Și eu, spuse Reacher. Am înțeles argumentul cu incendierea clădirii din cauza grill-urilor *hibachi.* Dar altfel, ar trebui să-i lăsăm să facă ce vor. Nu au cerut să vină pe lume. E ca și cum ai duce un pulover înapoi la magazin.

— Atât doar că n-ar trebui să fie nici prea ușor, nici prea greu, spuse Chang. Ceea ce într-un fel ne obligă pe noi, ceilalți, să stabilim nivelul. Este corect să ni se ceară așa ceva?

— Este exact lucrul de care mă temeam, interveni Westwood. Este o controversă etică. Aș fi putut să scriu despre asta la mine în birou. S-o am de rezervă pentru o lună mai puțin agitată. Nu era nevoie să cheltuiesc banii de deplasare. O să-mi primesc șuturi în fund pentru chestia asta.

Trecuseră douăsprezece minute, își luară băuturi din bucătăria care era foarte retro. Arăta vag ca unele dintre locurile pe care Reacher și le amintea din copilărie. Locuințe familiale în zeci de baze din toată lumea, cu clime diferite dincolo de ferestre, dar cu aceleași dulapuri în bucătărie. Unele mame făceau mare caz din curățarea acestora cu dezinfectant, imediat, în prima dimineață de după instalare, dar mama lui Reacher era franțuzoaică și credea în imunitatea dobândită.

Care, în general, funcționase. Deși fratele lui se îmbolnăvise o dată. Mai degrabă fusese de la un restaurant, începuse să iasă cu fetele în oraș.

— Ești OK? îl întrebă Chang.

— Sunt bine, spuse el.

Trecuseră optsprezece minute.

Se întoarseră în bârlogul tânărului din Palo Alto și ceasul continuă să măsoare timpul scurs. Nouăsprezece minute.

— Nu ne-am înțeles asupra mizei pariului, spuse tânărul.

— Prima oară ce-am spus că e? întrebă Reacher.

— N-am spus nimic.

Douăzeci de minute.

— Nu vrem să stăm aici mai mult decât suntem bineveniți, zise Reacher.

— Programul va ajunge acolo, îl asigură tânărul. Mă pricep mai bine la programare decât ei.

— Care-a fost cea mai lungă căutare pe care ai efectuat-o vreodată?

— De nouăsprezece ore.

— Și ce-ai găsit?

— Orarul președintelui pe site-ul unui asasin.

— Președintele Americii?

— Chiar el. Iar orarul era în vigoare când am început căutarea.

— Ai sunat să raportezi?

— Asta a fost o dilemă. Nu sunt o resursă publică. Și, la drept vorbind, nu mai erau alte informații de obținut. Un site care mi-a luat nouăsprezece ore ca să-l găsesc ar fi avut atâtea oglinzi și curse încât serverele puteau foarte bine să fie pe Venus sau pe Marte. Dar cei de la Serviciul Secret nu m-ar fi crezut pe cuvânt. Ar fi venit să-mi ia toate sculele ca să le cerceteze oamenii lor. Iar pe mine m-ar fi imobilizat pentru un an, pentru discuții și consultări. Așa că nu, n-am sunat.

— Și nimic nu s-a întâmplat.

— Din fericire.

Douăzeci și șapte de minute. Căutarea continua.

Deodată, se opri.

Pe ecran apăru o listă de linkuri.

Capitolul 47

Lista de linkuri cuprindea un URL direct pentru site-ul celor de la Mother’s Rest. Și patru pagini secundare, precum și o referință externă, pe care tipul din Palo Alto spuse că vrea s-o verifice prima, fiind ceva neobișnuit. Reuși să recupereze un comentariu izolat dintr-o cameră de chat făcut de un tip numit Blood. Spunea: *Aud că Mother’s Rest au marfă bună.* Era pe un forum securizat pe care tipul nu-l recunoscu. Contextul nu era clar. Dar nu era un forum de sinucigași. Aparținea unei alte comunități. Un site de entuziaști, după cum lăsa impresia.

Niciun fel de alte date.

Un drum care nu ducea nicăieri.

Tipul din Palo Alto spuse:

— O să mergem direct la nava mamă. Fără nicio aluzie.[11]

Nu folosi trackballul. Nu era genul ăla de software. Se lucra numai cu comenzi din tastatură. Tipul părea să prefere metoda asta. De școală veche. Era un veteran. Și era rapid. Degetele lui albe zburau în sus și-n jos. Aproape că nu le vedeai.

Ecranul se redesenă într-un site de internet complet funcțional, full color.

Era o fotografie.

Fotografia era a unui drum care se prelungea drept în față, printr-un ocean nemărginit de grâu, la nesfârșit, până dispărea într-o ceață aurie la orizont, iar în acel punct era mic cât un vârf de ac. Era vechiul drum de căruțe, care ieșea spre vest din Mother’s Rest.

Și era o alegorie, evident. În partea de sus a paginii scria: *Fă călătoria cu noi.* Iar jos scria: *Mother’s Rest. În sfârșit.*

Primul link de sub pagină era un articol *Despre noi.* Era o comunitate dedicată furnizării de mijloace pentru încetarea vieții. Cele mai bune produse, servicii, îngrijire și atenție erau solemn promise. Încrederea era garantată. Discreția era de la sine înțeleasă.

---

[11] În engleză, nava mamă este *mothership.* Aluzia ar fi fost la Mother's Rest. *(N.t.).*

Al doilea link era de la pagina de logare. Pentru membrii comunității. Nume de utilizator și parolă. Probabil greu de spart. Dar nu era nevoie, pentru că al treilea link trecea de acest pas, ducând direct la nivelul patru.

Prima pagină cu mărfurile oferite.

Oferta cuprindea trei poziții – trei substanțe. Prima era o soluție ne-sterilă orală de Nembutal într-o sticluță de 50 ml, la prețul de 200 de dolari. A doua era o soluție de Nembutal injectabilă într-o fiolă de 100 ml, la prețul de 387 de dolari. A treia era o soluție orală sterilă de Nembutal într-o sticluță de 100 ml, la prețul de 450 de dolari. Dozele sigur letale erau cuantificate la 30 ml prin injectare sau 200 ml pe cale orală. Timpul până la căderea în somn profund era specificat ca fiind mai scurt de un minut, iar timpul până la deces era mai scurt de douăzeci de minute.

Reacher se gândi că soluția injectabilă era mai greu de vândut. Dacă cel în cauză prefera acele de seringă, putea să-și administreze o supradoză de heroină la o zecime de preț. Își făcu socoteala că soluția orală sterilă trebuia să se vândă cel mai bine. Nouă sute de dolari pentru o ieșire sigură din scenă. Steril dădea impresia de curat, cumva. Sfântul potir. Dar varianta ne-sterilă era o valoare mai bună. Doar opt sute de dolari, cu riscul de a contracta o gastroenterită virală a doua zi după ce mureai.

Cheltuielile de expediție erau de treizeci de dolari, cu număr de urmărire a comenzii, iar plata integrală era necesară înainte de expediere, prin Western Union sau Moneygram. Nu erau acceptate cecurile sau ordinele de plată. Nembutalul avea să ajungă la destinatar într-un ambalaj simplu. Nu trebuia ținut la frigider, ci doar păstrat închis etanș într-un loc răcoros și uscat.

În continuare era un buton pe care scria: *Click aici pentru comandă.*

— Reacher a avut dreptate, spuse Chang. Pagina asta nu aduce banii pentru Mercenko.

— Ar trebui să ne uităm și la nivelul cinci, fu de părere Westwood.

Le luă ceva timp ca să ajungă acolo. Cum era pe vremuri cu conexiunea dial-up. Deși Reacher era sigur că în spatele scenei lucrurile se desfășurau cu viteza luminii. Codul tipului din Palo Alto, războindu-se cu sistemele de apărare ale site-ului, un

războinic împotriva unei armate, cu milioane de fente și penetrări în fiecare secundă, săpând tot mai adânc prin straturile succesive.

Pagina apăru pe ecran.

Exit, prietenul lui Michael McCann, o numise interesantă. Și era, după cum presupunea Reacher. În funcție de nevoile persoanei. Oferea un serviciu de asistență. Membrii erau invitați să călătorească până în Mother's Rest cu trenul, din Chicago sau Oklahoma City. Aveau să fie întâmpinați la gară de un reprezentant și urmau să-și petreacă noaptea într-un motel de lux. Apoi se făcea transferul cu un sedan luxos, la sediul central Mother's Rest. Aici aveau să găsească o anexă privată, cu un apartament conceput să semene cu un hotel de lux, cu o ambianță calmantă în dormitor. Acolo puteau să se facă comozi, iar în momentul ales de ei, un asistent avea să le administreze o băutură cu Nembutal și apoi să se retragă. Sau, pentru cei care nu erau încântați de ideea de a înghiți un lichid amar, asistentul le putea administra un somnifer obișnuit și apoi apăsa un buton, iar motorul unui vechi Chevrolet V-8 din anii șaptezeci pornea afară, departe și silențios, urmând ca gazele de eșapament bogate și dulci să fie pompate în cameră, pentru a-și face treaba.

Membrii erau invitați să se intereseze în prealabil de costurile serviciului.

Ar fi trebuit să fie substanțiale, își spuse Reacher. Și-l imagină pe individul din tren, în costum și cămașa cu guler, cu geanta lui din piele fină, și pe femeia în rochie albă, potrivită pentru un garden party în Monte Carlo. Amândoi bogați. Amândoi bolnavi, probabil. Amândoi îndreptându-se spre un sfârșit demn. Îi văzu cu ochii minții, oameni diferiți, zile diferite, dar cu aceleași gesturi. La fereastra prăfuită a camerei 203. Stând cu brațele larg desfăcute, cu mâinile pe draperii, privind dimineața, parcă minunându-se.

Ultima lor dimineață.

— Michael și prietenul lui, spuse Chang. Asta au făcut?

Westwood interveni și zise:

— Ăsta-i articolul meu. Chiar aici. Am să întreb dacă ăsta-i viitorul. Ar putea fi, peste o sută de ani. Haos, suprapopulare, lipsă de apă. Ar putea exista câte-un astfel de local la fiecare colț de stradă. Precum cafenelele Starbucks. Dar va trebui să

văd cu ochii mei. Dacă tot am cheltuit banii de deplasare.

— Poate, spuse Reacher. După ce-l verificăm.

— Ce e de verificat? Știm ce-i acolo. Nembutalul pentru uz veterinar este expediat prin curierat rapid, iar clienții cu venituri considerabile vin cu trenul. Și cine poate afirma cu seriozitate că oricare dintre aceste lucruri este greșit? Aș putea întreba dacă Deep Web prezice cumva ce urmează în continuare. Poate că trebuie s-o facă. În definitiv, e vorba de dorința umană. Nimic mai mult. Nefiltrată și nereglementată. Cumva organică. Drepturile de carte pentru subiectul ăsta intră în secțiunea de filosofie. Pentru că așa se întâmplă lucrurile astea. Am văzut astfel de lucruri întâmplându-se. Peste o sută de ani, chestia asta ar putea deveni ceva normal.

— Keever nu credea că e normală, încă. Ar fi putut să ridice din umeri. Putea să-și schimbe numele în Wittgenstein și să se dea la o parte din calea progresului. Dar a văzut ceva în neregulă.

— Tu vezi?

— Nu sunt sigur. Dar Keever era sigur.

— Ce ar putea fi greșit?

— Nu îmi dau seama cum Michael și prietenul lui și-ar fi putut permite serviciul de asistență. Nici dacă ar fi făcut economii toată viața lor. Atunci, unde mama naibii sunt?

— Am terminat? întrebă tipul din Palo Alto.

— Da, am terminat și îți mulțumim foarte mult, spuse Chang.

— Ești grozav, omule. Ești acolo jos, printre ei. Nu te pot vedea, dar tu îi poți vedea.

— Trimite-mi o factură, spuse Westwood.

— Stați să vă chem o mașină, spuse tipul și apăsă ceva pe telefonul lui.

Se ridicară cu toții, și Reacher făcu un pas spre ușă, încă unul și deodată podeaua de la stânga se ridică brusc la un unghi nebunesc, se înclină pur și simplu la patruzeci și cinci de grade, parcă sub acțiunea unei forțe imense, instantanee, și se gândi la *cutremur* și podeaua îl dezechilibră și-l izbi de cadrul ușii, peste piept și gât, ca o lovitură dată cu o grindă de lemn, urmată de o cădere la podea și o privire disperată în jur, după Chang și ce mai venea după.

Nu fusese un cutremur.

Se ridică în capul oaselor.

Toți ceilalți se lăsaseră pe vine în jurul lui.
— Sunt OK, spuse el.
— Ai căzut, spuse Chang.
— Poate că am călcat pe o scândură prost fixată.
— Scândurile n-au nimic.
— Poate că au o denivelare.
— Te doare capul?
— Da.
— Trebuie să mergem la urgențe.
— Prostii.
— Ai uitat numele lui Keever. Ai fost nevoit să spui „tipul care a fost ucis cu retroexcavatorul”. Asta e o afazie clasică. Ai uitat un cuvânt și ai găsit o cale de ocolire. Nu e bine. Și înainte de asta te-ai împiedicat lângă librărie. Și bați câmpii. Ca și cum ai visa cu ochii deschiși sau ai vorbi cu tine însuți.
— Serios? Asta fac?
— Ca și cum acolo, înăuntru, e totul confuz.
— Și cum e normal să fie?
— O să mergi la urgențe.
— Prostii. Nu-i nevoie.
— Pentru mine, Reacher.
— Pierdere de timp. Trebuie să mergem direct la hotel.
— Sunt sigură că ești bine. Dar fă-o pentru mine.
— N-am mai fost niciodată până acum.
— Pentru orice există o primă dată. Sper că nu doar asta.
Reacher nu spuse nimic.
— Pentru mine, Reacher.
— Du-te la urgențe, omule, spuse tipul din Palo Alto.
Reacher se uită la Westwood și-i zise:
— Ajută-mă.
— La urgențe, spuse și Westwood.
Tipul din Palo Alto îi spuse:
— Spune-le că ești programator. Nu te mai lasă să aștepți. Unele din companiile alea de software fac donații mari.
Procedară după cum îi sfătuise tipul și pretinseră un statut pe care Reacher nu-l avea. Și nici nu era probabil că-l va avea vreodată. Cam tot atât de posibil cum ar fi fost să coasă cuverturi matlasate, să facă albume de colaje sau să ajungă tenor într-un cor. Dar care l-a adus în atenția medicilor în nouăzeci de secunde, iar după alte nouăzeci de secunde fu

transferat la laborator pentru o tomografie cerebrală. Despre care spuse că e o prostie, că nu are nevoie de așa ceva, că e o pierdere de timp, dar Chang se ținu pe poziții și tehnicienii porniră instalația, care nu era mare lucru, un fel de zumzet electric, doar niște raze X, și apoi așteptară ca un doctor să se uite la fișier. Despre care Reacher susținea că e o prostie, pierdere de timp, aceleași lucruri repetate iar și iar, iar Chang rezistă și de data asta, și în cele din urmă apăru un tip cu un dosar în mână și îl privi cu atenție. Chang și Westwood rămaseră în sala de așteptare.

Reacher spuse:

— TC vine de la tomografie computerizată.

— Știu, spuse tipul cu dosarul.

— Știu în ce zi a săptămânii suntem și știu cine e președintele Americii. Știu ce-am mâncat la micul dejun. De ambele dăți. Pot să demonstrez că nu e nimic în neregulă cu mine.

— Ai o leziune la cap.

— Imposibil.

— Ai cap. Care poate fi vătămat. Ai o contuzie cerebrală, în latină, *contusio cerebri,* de fapt ai două, lovitură și contralovitură, provocate, foarte clar, de un traumatism în partea dreaptă a capului.

— Și asta-i vestea bună sau cea rea? întrebă Reacher.

— Dacă ai fi primit acel pumn în braț, te-ai fi așteptat la o vânătaie foarte urâtă, spuse doctorul. Și exact asta s-a întâmplat. Nu la exterior, pentru că nu-i destulă carne. Vânătaia e în interior. Pe creier. Cu o leziune geamănă în cealaltă parte, pentru că creierul ți s-a zgâlțâit înăuntrul craniului ca un peștișor într-o eprubetă. Ceea ce numim lovitură și contralovitură.

— Simptome? întrebă Reacher.

— Variază în funcție de gravitatea leziunii și de persoana în cauză, dar până la un anumit punct vor include dureri de cap, confuzie, somnolență, amețeală, pierderea cunoștinței, greață, vomă, accese epileptice și dificultăți în coordonare, mișcare, memorie, vedere, vorbire, auz, gestionarea emoțiilor și gândire.

— O mulțime de simptome.

— E vorba de creier aici.

— Ce-mi puteți spune despre mine? Ce simptome voi avea?

— Nu pot să spun.

— Aveți fișa mea medicală, chiar acolo. O imagine reală.

— Nu poate fi interpretată cu exactitate.

— Caz închis, pe loc. O luați pe ghicite. Am mai fost lovit în cap. Nu e cu nimic diferit acum. Nu-i mare scofală.

— Este o rană la cap.

— Care e partea următoare a discursului?

— Cred că această scanare justifică internarea peste noapte pentru observații.

— Asta nu se va întâmpla.

— Așa ar fi bine.

— Dacă tipul m-ar fi lovit în braț, mi-ați fi spus că mă fac bine în două-trei zile. Că vânătaia va dispărea. M-ați fi trimis acasă. Ați putea să faceți și cu capul meu. S-a întâmplat ieri, așa că mâine se fac două zile. O să fiu bine. Dacă e ceea ce spuneți că este. E posibil să fi încurcat dosarul meu cu al altcuiva.

— Creierul nu e același lucru cu un braț.

— De acord. Un braț nu e protejat de un strat gros de os.

— Ești o persoană matură, spuse tipul. Aici nu e o instituție de psihiatrie. Nu te pot ține aici împotriva voinței tale. Doar să-ți semnezi externarea la recepție.

Apoi se întoarse și ieși, gata pentru următorul pacient aflat la rând. Poate un programator, poate nu. Ușa se închise în urma lui.

— E o vânătaie, spuse Reacher. Se vindecă.

— Îți mulțumesc pentru că te-ai lăsat verificat, spuse Chang. Să mergem să găsim un hotel.

— Trebuia să fi mers direct acolo.

— Reacher, ai căzut.

Reacher păși cu atenție, tot drumul până la taxiuri.

Capitolul 48

Se spune că, văzut pe hartă, San Francisco arată ca un deget mare ridicat de la sud la nord, ocrotind golful din Pacific, dar Reacher considera că semăna mai mult cu un deget mijlociu ridicat. Deși de ce ar fi trebuit orașul să fie supărat pe ocean, nu știa. Poate din cauza ceții. Dar, oricum ar fi fost, hotelul ales de Westwood se afla în vârful degetului, fie el mare sau mijlociu. Chiar pe țărm. Era întuneric, așa încât nu prea aveau parte de cine știe ce priveliște, exceptând podul Golden Gate, pe stânga, iluminat în întregime, și apoi, mai departe, pe partea dreaptă, licăririle îndepărtate dinspre Sausalito și Tiburón.

Se cazară și, după ce se împrospătară puțin, se întâlniră în restaurant pentru cină. Era un salon drăguț, cu olandă albă apretată din belșug. Înăuntru erau cupluri și grupuri de câte patru. Ei alcătuiau singurul trio. În jurul lor se desfășurau întâlniri romantice sau se încheiau afaceri. Westwood își conectă telefonul la internet și spuse:

— Patruzeci de mii de sinucideri au loc în fiecare an în America. Una la fiecare treisprezece minute. Din statistici reiese că este mai probabil să ne luăm viața singuri decât să ne ucidem unii pe alții. Cine-ar fi crezut?

— Dacă cinci dintre ei, zise Chang, la fiecare nouă zile, ar folosi serviciul de asistență de la Mother’s Rest, ar însemna două sute pe an. Ca în biletul lui Keever. Deja am văzut doi.

— Cât ai plăti pentru așa ceva? întrebă Reacher.

— N-aș plăti, sper.

— Dacă te costă nouă sute de dolari ca să-ți faci singur felul în pat, atunci ce sumă ar fi rezonabilă? De cinci ori mai mult? Să zicem, cinci miare?

— Poate. Pentru asigurarea răsfățului. Ca și cum te-ai duce la spa în loc să-ți pilești unghiile acasă.

— Asta ar însemna un milion de dolari pe an. Mai bine decât nimic.

— Dar?

— Numai în săptămâna asta, lista lor de crime comandate i-a cuprins pe Keever, McCann, tu, eu și familia Lair. Șapte

oameni. Ceea ce se pare că nu-i o problemă pentru că l-au angajat pe un ucrainean dur să facă munca grea. Pentru un milion de dolari, mi se pare o reacție exagerată.

— Oamenii sunt uciși și pentru un dolar.

— Pe stradă, într-un acces de panică. Nu ca un imperativ strategic. Cred că în povestea asta e vorba de mai mult de un milion de dolari. Dar nu-mi dau seama cum. Nimeni n-ar plăti zece sau douăzeci de miare. Sau mai mult. De ce-ar face-o? Ar putea să-și cumpere singuri un Chevrolet din anii ’70. Și-ar putea cumpăra un mic șopron de grădină și să facă o gaură în perete.

— Asta nu-i neapărat o decizie rațională. Și se bazează în întregime pe a nu-ți cumpăra propriul Chevrolet, Asta-i ideea: servicii complete.

— Deci, cât ar plăti?

— Nu știu. E greu să-ți imaginezi. Închipuie-ți că ești un bogătaș și vrei să dai în primire. Un ultim lux. Oameni discreți în fundal, preocupați ca totul să se desfășoare fără probleme. Grijă și preocupare, și suport. Evident, este un eveniment important din viața ta. Ai fi în stare să plătești cât ai dat pe mașina ta. Care probabil că e un Mercedes sau un BMW. Cincizeci de miare, poate. Sau chiar optzeci. Ori mai mult. Adică, de ce nu? Nu-i mai poți lua cu tine.

— Când ne ducem acolo? întrebă Westwood.

— După ce ne facem un plan, zise Reacher. E o provocare tactică. Ca și cum te-ai apropia de o insulă mică pe o mare deschisă. Acolo terenul e întins ca-n palmă. Elevatoarele de grâu sunt cele mai înalte chestii din district. Sunt sigur că au tot felul de scări și pasarele. Pentru întreținere. O să pună santinele. O să ne vadă venind de la zece minute distanță. Dacă venim cu trenul, o să fie aliniați pe peron, în așteptarea noastră.

— Am putea să ne ducem cu mașina noaptea.

— Ne-ar vedea farurile de la o sută de kilometri.

— Păi, putem să le stingem.

— N-am vedea pe unde mergem. Noaptea e neagră ca smoala acolo, în ținutul ăla rural.

— Drumurile sunt drepte.

— În plus, în momentul ăsta suntem neînarmați.

Westwood nu mai spuse nimic.

După cină, Westwood se duse în camera lui, iar Reacher și Chang ieșiră la o plimbare pe Embarcadero. Aproape de apă. Noaptea era răcoroasă. Practic, temperatura aici era la jumătatea celei din Phoenix. Chang nu avea pe ea decât tricoul. Mergea lipită de el, ca să se încălzească. Îl făcea să se simtă stângaci, ca o creatură cu trei picioare.

— Mă ții să nu cad? zise Reacher.

— Cum te simți acum? îl întrebă ea.

— Încă mă mai doare capul.

— Nu vreau să ne-ntoarcem la Mother's Rest până când nu te simți bine.

— Sunt bine, nu-ți face griji.

— Nu m-aș duce acolo deloc de n-ar fi vorba de Keever. Cine sunt eu să-i judec? Oamenii ăia satisfac o nevoie. Poate că Westwood are dreptate. Poate că peste o sută de ani vom apela cu toții la așa ceva.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce e? întrebă ea.

— Voiam să spun că aș economisi banii și-aș alege pușca. Dar ar fi neplăcut pentru oricine m-ar găsi. S-ar face multă mizerie. La fel și dac-aș folosi un pistol. Sau dacă m-aș spânzura ori m-aș arunca de pe acoperiș. Să mă arunc în fața trenului n-ar fi corect față de mecanic. Chiar și dacă aș bea Kool-Aid într-o cameră de motel n-ar fi corect față de cameristă. Poate că ăsta-i motivul pentru care oamenii aleg serviciul de asistență. E mai ușor pentru oamenii lăsați în urmă. Asta merită o plată suplimentară, cred. Dar tot nu văd cum s-ar aduna banii pentru Mercenko.

— Eu nu-mi dau seama cum o să ne-ntoarcem acolo. E ca și cum ar avea un gard din sârmă ghimpată înalt de cincisprezece kilometri. Doar că așezat orizontal.

— Ar trebui să pornim din Oklahoma City.

— Vrei să mergem cu trenul?

— Vreau să ne păstrăm toate opțiunile. O să vedem mai târziu ce implicații ar avea fiecare. Spune-i lui Westwood să facă rezervările pentru avion.

*

În dimineața următoare, Reacher se trezi foarte devreme, înaintea lui Chang, se dădu jos din pat și se închise în baie.

Renunțase la teoria lui anterioară. Pentru totdeauna. Se dovedise categoric greșită. În repetate rânduri. Nu exista un plafon. Nu exista o limită superioară. Nu era niciun motiv să se oprească vreodată.

Ceea ce era bine de știut.

Se așeză în fața oglinzii, se suci, se întoarse și se verifică peste tot. Avea vânătăi noi căpătate în urma căzăturii. Vechea vânătaie de pe spate, unde-l lovise Hackett, se lățise cât o farfurie și căpătase o culoare galbenă. Dar nu urina sânge, durerea slăbea și nu se mai simțea așa de înțepenit. Partea laterală a capului încă îl mai durea și era puțin cam moale, dar nu se umflase. Nu era suficientă carne, cum spusese doctorul. Durerea lui de cap era moderată. Nu era somnoros. Nici amețit. Stătu într-un picior și închise ochii, dar nu se dezechilibră. Era conștient. Nu-i fusese greață. Nu vomitase. Nu avusese accese epileptice. Păși pe un rând de plăci de gresie de la cadă la toaletă și înapoi, cu ochii închiși, și nu se abătu de la linia dreaptă. Își duse vârful degetului la nas și apoi își frecă cu o palmă stomacul în timp ce cu cealaltă se bătea ușor pe creștet. Nicio problemă cu coordonarea mișcărilor, în afară de ușoara lui stângăcie înnăscută și inevitabilă. Nu era dansator de balet. Grațios, îndemânatic și abil erau adjective care nu i se aplicaseră niciodată.

În spatele lui, ușa se deschise și Chang intră în baie. O văzu în oglindă. Arăta molatică și somnoroasă. Căscă și spuse:

— Bună dimineața.

— Bună dimineața și ție, răspunse el.

— Ce faci aici?

— Îmi verific simptomele. Doctorul mi-a dat o listă lungă cât o zi de post.

— Unde ai ajuns?

— Încă mai am memoria, vederea, vorbirea, auzul, gestionarea emoțiilor și gândirea.

— Ai trecut deja proba de gestionare a emoțiilor. Am fost chiar impresionată. Pentru un bărbat. Care a fost în armată. Acum spune-mi trei personaje celebre din Oklahoma, întrucât acolo ne ducem.

— Mickey Mantie, desigur. Johnny Bench. Jim Thorpe[12]. Puncte bonus pentru Woody Guthrie și Ralph Ellison.

— Stai foarte bine cu memoria.

Se retrase către cadă și ridică două degete:

— Câte?

— Două.

— Stai bine și cu vederea.

— N-a fost un test foarte dur.

— OK, stai pe loc și spune-mi cine a făcut cada. Reacher se uită și văzu lângă orificiul de preaplin ceva scris cu litere mici și șterse.

— American Standard, spuse el, pentru că deja știa.

— Stai bine cu vederea, spuse ea din nou.

Șopti ceva foarte ușor.

— În avion? spuse el. Sunt în totalitate de acord cu asta.

— Cu auzul stai bine. Asta-i sigur. Care e cel mai lung cuvânt din Discursul de la Gettysburg?

— Ăsta ce simptom mai e?

— Gândirea.

— Sunt trei, răspunse Reacher după ce se gândi. Toate cu unsprezece litere. Proposition, battlefield și consecrated[13].

— Acum recită prima frază. Ca și cum ai fi un actor pe scenă.

— La acea dată, Lincoln tocmai se îmbolnăvise de variolă. Știai asta?

— Nu e asta prima frază.

— Știu. Dar am spus-o pentru un plus de credit acordat memoriei mele.

— Deja am trecut testul de memorie. Nu mai știi? Acum îl facem pe cel de vorbire. Prima frază.

— Omul care a înființat Getty Oil era un urmaș al tipului după care a fost denumit Gettysburg.

— Nici asta nu e.

— Asta a fost pentru cultură generală.

— Care nici măcar nu e un simptom.

---

[12] Mickey Mantie şi Johnny Bench au fost jucători de baseball. Jim Thorpe a fost sportiv olimpic. Woody Guthrie a fost un cantautor, iar Ralph Ellison, scriitor, autor al romanului *Omul invizibil.*

[13] Afirmaţie, câmp de luptă, consacrat (engl., în original) *(N.t.).*

— Este legat de memorie.

— Am terminat cu memoria acum un secol.

Reacher rosti prima frază tare, ca un actor: „Acum optzeci și șapte de ani, părinții noștri au clădit pe acest continent o nouă națiune, zămislită în libertate și devotată principiului că toți oamenii sunt născuți egali”.

Suna bine într-o baie. Marmura îi dădea ecou și rezonanță.

Continuă, și mai tare:

— „Acum suntem angajați într-un mare război civil menit să testeze dacă acea națiune sau oricare alta concepută și clădită pe aceleași principii poate să dăinuie[14]”.

— Ți-a trecut durerea de cap? spuse ea.

— Așa și-așa.

— Ceea ce-nseamnă că încă nu ți-a trecut.

— E pe cale să treacă. N-a fost nicio clipă mare scofală.

— Doctorul era de părere că este.

— Medicina a devenit foarte timidă. Foarte precaută. Niciun pic de spirit de aventură. Am trecut cu bine de noaptea trecută. Nu era nevoie să fiu ținut sub observație.

— Mă bucur că a fost precaut, spuse Chang.

Reacher nu-i răspunse.

Apoi Westwood sună la telefonul din cameră ca să-i anunțe că oamenii de la departamentul de deplasări îi rezervaseră locuri la United, singura cursă directă a zilei. Dar nu era nicio grabă, pentru că plecarea era pe la jumătatea dimineții. Așa încât comandară cafea la room service, cu servire imediată, și apoi micul dejun, care urma să fie adus peste exact o oră.

Foarte devreme în San Francisco însemna că trecuseră două ore din zi în Mother’s Rest. Nu era diferența dintre obiceiurile de la oraș și cele de la țară, ci doar diferența dintre fusurile orare. Mother’s Rest era înainte. Magazinul general își începuse programul. La restaurant, mai rămăseseră ultimii rătăciți. Camerista de la motel muncea din greu. Chiorul de la recepție era în baie. Șoferul de Cadillac era în prăvălia lui, iar Western Union, Moneygram și Fedex aveau de lucru.

Dar magazinul de piese de schimb pentru sistemele de

[14] Citatele au fost preluate din cartea *Discursuri care au schimbat lumea* de Simon Sebag Montefiore, Editura Trei, 2016 *(N.t.).*

irigații era închis. Iar la restaurant nu era nimeni în spatele tejghelei. Cei doi indivizi se aflau pe o pasarelă metalică din vârful Elevatorului Trei, cum îl numeau ei, vechiul uriaș din beton, cel mai mare pe care-l aveau.

Dotați cu binocluri. Și aplicând un sistem simplu. Erau două drumuri de sosire în localitate, unul de la est și celălalt de la vest, care era vechiul drum de căruțe, care se intersectau aproape direct sub ei. Dar nu existau drumuri de acces dinspre nord sau dinspre sud. Doar liniile de cale ferată. Sistemul distribuia riscul categoric în favoarea drumurilor. Cei doi stăteau vizavi unul față de celălalt, unul privind spre est, celălalt spre vest, iar cam la fiecare cinci minute se întorceau și cercetau cu privirea calea ferată spre nord și sud, o mișcare relaxată a ochilor de aproape până departe, pentru eventualitatea în care cineva ar fi venit pe jos sau folosind vreo mașinărie ciudată autopropulsată, ca în vechile filme Western. Totul devenise deja un ritual. O șansă să-și întindă puțin oasele.

Exceptând ora de sosire a trenului. Atunci, sarcina devenea mai dificilă. Se uitau direct în jos la tren, mai mult sau mai puțin, astfel încât puteau să vadă și partea opusă celei dinspre peron. În mod cert ar fi văzut dacă cineva ar fi forțat o ușă și-ar fi sărit din tren pe acea parte, ca în vechile filme cu spioni. Dar în același timp trebuia acordată o atenție egală drumurilor. Întotdeauna. Intruziunea cu un vehicul era considerată mult mai probabilă.

Ceea ce însemna că, exceptând cele două ore de sosire a trenului, dimineața și seara, binoclurile erau îndreptate spre orizontul îndepărtat, pentru avertizare timpurie, prin praful din aer, fin și auriu, văzut de aproape, apoi o ceață în depărtare.

Vizibilitate, cam douăzeci și cinci de kilometri.

Știți planul.

Știți că funcționează.

*

Plecară de la hotel, un portar le chemă un taxi și se înghesuiră în mașină, trei inși pe bancheta din spate, cu ceva păreri de rău pentru unii, dar nu și pentru Westwood, care era puțin cam neliniștit.

— Ăsta a fost un hotel foarte ciudat, spuse el. Numai în San Francisco s-ar fi putut întâmpla, cred. Tot timpul cât am făcut duș, am auzit prin ventilatorul de la baie un tip care recita

Discursul de la Gettysburg.

Capitolul 49

Zborul a decurs fără probleme, iar hotelul din Oklahoma City rezervat de cei de la *LA Times* era o construcție impunătoare cu trei turle, clădită cu sute de ani înainte și, prin urmare, ușor învechită, dar salvată de o renovare făcută cu un deceniu în urmă. Era potrivită în toate privințele și, mai important decât toate, păstrase genul de servicii dorit de Reacher. Îi spuse lui Chang:

— Du-te și stai de vorbă cu portarul și spune-i că ești genul de persoană căreia-i place să descopere un oraș mergând pe jos. Dar spune-i că în mod firesc ești preocupată de siguranța personală. Întreabă-l dacă sunt anumite părți pe care-ar fi bine să le eviți.

Chang reveni după zece minute cu o hartă turistică imprimată pe hârtie, de genul celor care se tipăresc în câteva mii de exemplare pentru participanții la convenții, și însemnată de portar cu pixul. Anumite cartiere din interiorul orașului erau delimitate cu o linie albastră groasă. Zone interzise. Ca o schiță a Berlinului de Est desenată pe un șervețel în vremurile de demult. Un anumit dreptunghi, pe lângă delimitarea obișnuită, era marcat cu un X atât de viguros încât aproape că străpunsese hârtia.

— Mi-a spus să nu mă duc acolo, ziua sau noaptea, îi explică Chang.

— Exact genul meu de loc, spuse Reacher.

— Vin cu tine.

— Mă bazam pe asta.

Mâncară devreme, un echivalent de după-amiază târzie al unui brunch. Ingrediente simple, aranjate elegant. Cafeaua era bună. După aceea așteptară o oră ca să apună soarele. Lunga zi de câmpie ajunse la final. Luminile stradale se aprinseră. Șoferii foloseau deja farurile. Gălăgia din bar se schimbă din liniștea după-amiezii în rumoarea de seară.

— Să mergem, spuse Reacher.

S-a dovedit o plimbare lungă, pentru că întemeietorii

orașului știau de unde le vin banii. Afacerile convenționale trebuiau protejate. Frontiera cu sălbăticia era la multe cvartale distanță. Viața stradală își schimba aspectul pe măsură ce înaintau, de la muncitori răzleți, care se-ntorceau acasă grăbiți, la o cultură a verandei, cu grupuri de oameni care-și petreceau vremea pe treptele din fața caselor fără să facă mai nimic. Unele dintre magazine trăseseră storurile după încheierea programului de funcționare, iar altele arătau de parcă ar fi avut ferestrele bătute-n scânduri de câțiva ani, însă mai erau și unele deschise încă unde se vindeau mâncare, băuturi răcoritoare și țigări la bucată.

— Ești bine? întrebă Chang.

— Minunat, spuse Reacher.

Se orienta după instinct, căutând genul de loc în care oamenii s-ar fi putut aduna și mașinile ar fi putut opri una lângă alta pentru o clipă. Erau mașini trase lângă bordură, iar unele erau în mișcare. Erau coupé-uri japoneze decorate fantezist, mașini cu garda la sol joasă, dar și vechi sedanuri imense de mărimea unui portavion, de la Buick, Plymouth și Pontiac. Unele erau tunate cu jante mari din magneziu, țevi cromate și lumini albastre sub șasiu. Una dintre ele era coborâtă până la înălțimea taliei, cu motorul înălțându-se vertical printr-o gaură din capotă, ca o instalație de foraj petrolier în miniatură, cu un carburator imens cu patru compartimente și un gigantic filtru de aero cromat, cam la același nivel cu acoperișul vehiculului.

Reacher se opri ca să se uite la ea și zise:

— Trebuie să văd din nou imaginile alea din satelit.

— De ce? întrebă Chang.

— E ceva în neregulă cu ele.

— Ce?

— Nu știu. Ceva în partea subconștientă a minții mele. Nu e o chestie legată de memoria obișnuită. Că la aia stau bine.

— Ești sigur?

— Întreabă-mă ceva.

— Pe cine-a avut vicepreședinte Teddy Roosevelt?

— Charles Fairbanks.

— Credeam c-a fost actor de film.

— Cred că te gândești la Douglas.

Merseră mai departe, pe lângă case de lemn dărăpănate, apropiate între ele, pe lângă curți pline de buruieni în spatele

unor garduri din sârmă, unele goale, altele pline de gunoaie, unele cu câini legați de lanț, altele pline cu biciclete, triciclete și alte jucării colorate pentru copii. Găsiră o stradă în diagonală care constituia o scurtătură între o arteră nu tocmai principală și alta. Era suficient de lată pentru trei benzi, dar mașinile erau parcate una după alta lângă ambele trotuare. Era suficient de lungă pentru ca o mașină să încetinească, să se oprească și apoi să plece repede.

— Aici ar trebui să fie bine, spuse Reacher.

Era activitate pe treptele din fața ușilor, dar cea mai mare parte a acesteia se desfășura cam pe la jumătatea străzii. Adolescenți, cam de doisprezece ani, se adunau în grupuri, urmărind cu privirea traficul.

— OK, spuse Reacher, aici e locul în care ne vom preface că ne-am dat subit seama în ce ne-am băgat și căutăm să ne retragem cât mai iute.

Se întoarseră din mers și se grăbiră să ajungă la artera nu tocmai principală din spatele lor. Cotiră strâns la dreapta și merseră mai departe, aproximativ în aceeași direcție de dinainte, în spatele străzii pe care o văzuseră. Se opriră când bănuiră că se află în dreptul grupului invizibil de puști de doisprezece ani, despre care își închipuiau că-și petreceau timpul undeva spre dreapta lor. Plus adâncimea curții din spate, plus adâncimea propriei lor case, plus curtea din față și trotuarul. Cam o sută douăzeci de metri întunecoși, socoti Reacher.

— Să mergem să vedem ce au să ne ofere, spuse el.

Capitolul 50

Aleseră o casă cu scânduri bătute peste geamuri, cu un lanț rupt la poartă. Intrară, iute și hotărâți, ca și cum erau de-ai casei, și se strecurară pe lângă casă, trecând prin curtea din spate, spre gard, care era postat într-un unghi ascuțit față de curtea din spatele unei case aflate pe strada în diagonală. Probabil că nu era casa pe care o căutau, dar apropiată de aceea. Reacher smulse din cadru un panou din plasă de sârmă și trecură dincolo, aproape invizibili, exceptând strălucirea albă a fețelor lor în semiîntunericul gălbui al serii.

Străbătură a doua curte din spate și verificară câmpul vizual dintre casă și vecina acesteia. Mai aveau una. Toată activitatea comercială avea loc într-o curte mai la stânga. Curțile erau separate de un gard din sârmă împletită. Ușor de traversat, cu singurul inconvenient al clinchetelor metalice. Chang era agilă. Mai agilă decât Reacher, care era clădit pentru acțiuni de forță, nu de gimnastică.

Curtea din spate în care ajunseră era prost întreținută. Mai exact, deloc întreținută. Era plină de iarbă și buruieni înalte până la șold. Spatele casei avea o fereastră luminată.

— Ține-ți mâna dreaptă în buzunar când poți, spuse Reacher. Să-i faci să creadă că ai un pistol.

— Merge șmecheria asta?

— Uneori.

— Sunt dealeri de droguri? întrebă ea.

— Ca la un chioșc de hamburgeri cu servire direct în mașină. Îi folosesc pe copii să ducă punguțele și să aducă banii la și de la mașini. Destul de tineri ca să nu fie arestați. Deși partea asta se poate să se fi schimbat. S-ar putea să fi rămas doar un mit în zilele astea. Mai ales în Oklahoma. Probabil că-i tratează ca pe adulți acum.

Fereastra luminată era la dreapta. Probabil că era un fel de living. La stânga erau o fereastră și o ușă, ambele întunecate. O bucătărie, pesemne. Străbătură preria în miniatură până la ușă. Reacher încercă să miște clanța. Era blocată. Păși lateral și se uită pe geam. Un spațiu întunecat, plin de gunoaie și vase

murdare. Resturi de pizza și cutii goale. Red Bull și bere.

Reacher făcu încă un pas lateral și se lipi de zid. Se uită pe geamul luminat, cu o jumătate de ochi, pieziș. Văzu doi indivizi. Erau tolăniți pe canapele separate, holbându-se în telefoane. Își mișcau degetele mari. Ori se jucau, ori scriau sms-uri. Pe o măsuță joasă dintre ei erau două genți de voiaj. Din nailon negru, dar de proastă calitate. Genul de obiecte care costă cinci dolari într-o prăvălie care vinde aparate foto pe zece și telescoape pe douăzeci de dolari. Pe una dintre genți era o pungă cu elastice cumpărate de la papetărie.

Pe cealaltă geantă, era un pistol-mitralieră Uzi.

Reacher se furișă înapoi și i se alătură lui Chang la ușa bucătăriei.

— Trebuie să găsim o piatră, spuse el în șoaptă.

— Pentru geam? întrebă Chang.

Reacher încuviință din cap.

— Ce zici de-aia?

Se uită în direcția indicată de Chang. Un petic din curte betonat. Un obiect pătrat cu colțurile rotunjite. Ușor bombat. Cu o gaură în centru. Un fel de material rezistent. Plastic, vinilin sau o combinație. Un suport pentru o umbrelă de soare.

— Poți să arunci chestia aia? întrebă el șoptit.

— Desigur, spuse ea.

Zâmbi. Nici vorbă de trestie mlădioasă.

— La o secundă după ce sparg ușa, spuse el.

Chang ridică obiectul.

Se postă în poziție și șopti:

— OK?

Femeia confirmă cu o mișcare a capului.

Un pas, doi, trei și izbi cu călcâiul broasca, iar ușa se deschise brusc. În timp ce se prăvălea înăuntru, auzi geamul de la living spărgându-se și suportul de umbrelă căzând pe podea. Țopăi prin bucătărie până-n living și-l găsi pe tipul din stânga ținându-și încă telefonul, iar pe cel din dreapta mișcându-și repede mâna spre Uzi, dar oprindu-se brusc, pentru că umerii îi tresăriră și se aplecară într-o reacție reflexă la zgomotul puternic din spatele lui și la imaginea obiectului mare din curte, care trecu zburând prin câmpul său vizual.

Tot prin câmpul lui vizual zbură și bocancul drept al lui Reacher, care-l prinse în partea laterală a feței și-l lăsă întins

ca pe o pelerină de ploaie veche pe o podea lucioasă. Și cu asta jocul se încheie, acolo, pe loc, pentru că din acel moment Reacher nu mai trebui decât să pună mâna pe Uzi, să treacă selectorul pe auto, să anclanșeze siguranța mânerului și să îndrepte țeava spre inima tipului din stânga.

— Nu mișca, îi spuse el, și individul rămase nemișcat.

Niciun zgomot dinspre hol. Vară, o seară călduroasă, toți erau ieșiți pe stradă.

— Ce-i asta? întrebă individul.

— E momentul în care vă lăsăm fără pistoale și fără bani.

Tipul aruncă o privire la geanta cu punga de elastice deasupra. Un reflex. Involuntar. Chang păși în spatele lor. Cu pumnul în buzunar. Reacher îi spuse:

— Percheziționează-i pe amândoi.

Ceea ce ea făcu. Repede și temeinic. Antrenament făcut la Quantico. Nu găsi nimic interesant la cei doi inși, în afară de o cheie de mașină și două pistoale. Cheia era de la un Audi, iar pistoalele erau un Glock 17 și un Beretta 92. Ambele erau arme de 9 milimetri. La fel ca și Uzi. Măcar logistica lor pentru muniție era bine pusă la punct.

— Uită-te în genți, spuse Reacher.

Chang făcu ce i se spuse. Geanta pe care stătuse Uzi-ul conținea mii de pachețele din folie transparentă, pline de pudră brun-murdară. Heroină, probabil, cu concentrația micșorată de câteva ori, iar acum ambalată și gata pentru vânzare pe stradă.

Geanta cu punga de elastice conținea bani.

Mulți bani. Bancnote soioase de cinci, de zece și de douăzeci de dolari, răzlețe, sub formă de teancuri sau rulouri, unele rupte, altele mototolite, toate înghesuite la grămadă. Reacher deduse că pentru asta erau elasticele. Citise cândva o carte despre contabilul unui cartel de droguri, care cheltuia cinci miare pe lună numai pe benzi elastice, doar ca să aranjeze bancnotele.

— Unde-i mașina? întrebă el.

— Afară, în față, spuse tipul. Vă urez succes cu asta!

— Vii cu noi. O să cari genții.

— Aiurea.

— N-o face pe grozavul, că nu ține. Pierzi, câștigi, negustor te numești. Nu suntem polițiști. Rămâi în afaceri. Recuperezi paguba în maximum două săptămâni. Mișcă-ți curu'.

Individul luă câte-o geantă în fiecare mână și Reacher îl împinse înainte pe hol, cu o mână pe gulerul lui, iar cu cealaltă împungându-l cu Uzi-ul în șale. Chang ținea Glock-ul în dreapta și Beretta în stânga. Holul era lung și mizerabil, iar din față răzbăteau zgomotele străzii. Sporovăială, râsete, târșâit de picioare, mașini în trecere, totul auzindu-se estompat, din cauza căldurii, a distanței și a ușii de la intrare închise.

— Încă zece secunde, spuse Reacher. Fii deștept și-ai să trăiești mult.

Îl împinse pe tip într-o parte și o lăsă pe Chang să treacă înainte și să deschidă ușa. Apoi Reacher îl îmbrânci pe individ afară, iar discuțiile și râsetele încetară. Erau unsprezece oameni acolo, unii în curte, unii pe trotuar, alții în șanț, unul era un băiețel cam de doi ani, trei erau femei sub douăzeci de ani, doi erau bărbați duri în jur de treizeci de ani, iar ceilalți cinci erau niște puști slăbănogi cam de doisprezece ani, băieții de mingi. Pe stradă, o mașină trecu încet prin fața casei, doar de spectacol, cu basul mai-mai să spargă geamurile. După care dispăru din câmpul vizual, și Reacher îl împinse pe individ în față, iar oamenii lui dădură să se apropie, gata de bătaie, însă individul spuse:

— Stați cuminți!

Chang apăsă butonul telecomenzii și un sedan negru își aprinse luminile. Era mai mic decât o mașină Town Car. Chang deschise portiera din spate, iar Reacher îi zise individului să lase genții le pe banchetă. Apoi îl întoarse și-i dădu un brânci spre casă, menținând Uzi-ul îndreptat spre el. Chang se urcă la volan. Reacher se așeză pe scaunul din dreapta. Chang porni în mare viteză. Reacher luă geanta cu heroină de pe banchetă și o goli pe geam, în timp ce mașina accelera. Pungulițele transparente minuscule se împrăștiară pretutindeni, lucioase și brune, ca un roi de lăcuste moarte, ca o tornadă. Oamenii dădură buzna în stradă, adunându-le, urmărind mașina, țopăind unii înaintea altora, încercând să adune tot ce puteau, în vreme ce indivizii din casă alergau și ei de colo-colo, căutând să restabilească ordinea și să recupereze ceea ce le aparținea. Mai mult de-atât Reacher nu apucă să vadă, căci Chang coti rapid la stânga la capătul străzii diagonale, iar după aceea rezidenții acesteia dispărură din peisaj.

Capitolul 51

Abandonară Audiul într-un garaj aflat la marginea străzii la patru cvartale de hotel, cu ușile descuiate și cheia în contact. Ascunseră pistoalele în geanta cu bani, pe care o duseră în camera lui Westwood. Unde dădură o mică reprezentație, scoțând lucrurile la iveală cu încetineală, ca la un spectacol de magie. Ca și cum ar fi scos niște iepuri din joben. Mai întâi Beretta, apoi Glock-ul și apoi Uziul, fiecare armă fiind întâmpinată cu entuziasm, după care în final geanta fu desfăcută în întregime și o avalanșă de bani se revărsă pe pat.

— Încep să-mi schimb părerea despre secțiunea de filosofie, spuse Westwood.

El și Chang se apucară să numere banii, iar Reacher să controleze armele. Toate aveau încărcătoarele pline, plus câte un glonț pe țeavă. În total, șaizeci și șapte de gloanțe, toate interschimbabile. Uziul era în stare bună de funcționare. Ca majoritatea pistoalelor automate de acest tip. Mașinării simple, construite pentru ceea ce însemna cu adevărat lupta armată, nu pentru ceea ce ar trebui să fie. Ca niște Kalașnikovuri, cum ar spune unii. Pistoalele erau diferite. În special, după unele păreri, Beretta.

Acestea erau instrumente de precizie. Minunat manufacturate și foarte solide, dar tot necesitând un anumit gen de îngrijire minimă. Cu care, din experiența lui Reacher, traficanții de droguri nu prea-și bat capul în general. Plăteau la fel ca oricare altul, dar uneori armele lor dădeau rateuri. Un adevăr al vieții. Proastă întreținere. Sau deloc. Atât Glockul cât și Beretta păreau uscate și cu mecanismele ușor gripate. Mașini durabile și aproape sigur în stare bună, dar „aproape” nu era suficient. Nu pentru genul de lucruri care te făceau să pui mâna pe pistol, în primul rând. Era un argument circular. O întrebare zen. Este o armă în care nu poți avea încredere cu adevărat?

— Reacher, ia uită-te aici, spuse Chang.

Se uită. Aparențele pot fi înșelătoare. În mod evident. Bancnotele răzlețe și soioase de cinci dolari și teancurile

nearanjate de zece dolari și sulurile nestrânse de douăzeci erau reale, fără doar și poate. Dar povestea nu se termina cu ele. Nici măcar o bună parte din ea. Bancnotele acelea erau de umplutură. Fuseseră aruncate în geantă ca un strat suplimentar subțire peste marfa principală. Care consta în cărămizi de bancnote de o sută de dolari, numărate și împachetate oficial la bancă. Toate noi, frumos mirositoare și plăcut foșnitoare. Și groase. Câte o sută de bancnote în fiecare cărămidă.

O sută de sute înseamnă zece mii de dolari.

La fiecare cărămidă.

— Cât? întrebă el.

— Peste două sute treizeci de mii de dolari, spuse Chang.

Reacher rămase tăcut un foarte lung moment, apoi spuse:

— Pot să văd din nou fotografiile din satelit ale locului ăluia?

Computerul lui Westwood era deja pornit și în stare de funcționare, iar imaginea se afla încă în istoricul de navigație, așa încât chiar dacă rețeaua wi-fi era lentă, imaginea apăru pe ecran în câteva secunde.

Reacher aruncă o privire.

Ca și înainte, văzu o fermă înconjurată de un ocean de grâu. Garduri, pământ bătătorit, porci, găini și grădini de legume. O casă și șase dependințe. Mașini parcate și antene de satelit. O baracă pentru generatorul electric. Urme abia vizibile de cabluri electrice întinse între unele dintre clădiri și o linie telefonică adusă în curte pe stâlpi de telegraf. Gura de puț, cu umbra ei. Mai bine decât într-un desen arhitectural, pentru că era realitatea așa cum era construită, nu doar schița.

Făcu și el ceea ce-i văzuse pe alții făcând și-și plimbă câte două degete pe touchpad ca să miște imaginea și apoi depărtă degetele ca să mărească imaginea. Începu de unde erau parcate mașinile și își imagină una dintre ele mișcându-se. O urmări în gând la ieșirea din curtea fermei, în gura drumului de țară, la est, spre linia ferată, și apoi la nord, la capătul unui câmp de grâu. Câmpul continua neîntrerupt mai bine de cincisprezece kilometri, după care drumul de țară cotea spre vest, la celălalt capăt al său, după care o lua iar spre nord, tocmai până la Mother’s Rest, unde ajungea ca un afluent îngust și neimportant în fundătura aceleiași piețe largi care ulterior se continua către elevatoare. Era un fel de alee privată,

în esență, lungă de treizeci și cinci de kilometri. Nu avea nicio altă destinație.

Parcurse drumul virtual în sens invers, până la fermă, și parcă în locul din care pornise. Mări imaginea până când ferma umplu ecranul, de sus până jos și dintr-o parte în cealaltă. Cel mai aproape de calea ferată era țarcul de porci. Avea un adăpost mare, făcut probabil din lemn, și o zonă îngrădită în față cam de șase ori mai întinsă, cu pământul răvășit și sfârtecat de copitele animalelor. Mâzgă și noroi peste tot. Se vedea și un șopron mai mare decât adăpostul porcilor. Acele două structuri nu erau alimentate cu electricitate. Baraca generatorului era ușor de identificat. Avea o țeavă de alimentare ce intra prin perete și o gură de ventilație în acoperiș. Motor Diesel, pentru o centrală atât de mare. O instalație imensă. Cabluri groase cât degetul se împrăștiau ca o pânză de păianjen, întinzându-se de la un acoperiș la altul, spre casă și celelalte trei clădiri.

— Să presupunem că cea mai mare construcție este casă, spuse Reacher. Cu mașinile și antenele de satelit. Dar care structură ar fi apartamentul sinucigașilor?

Ceilalți doi se înghesuiră lângă el, umăr lângă umăr, câte unul în fiecare parte.

— Apartamentul sinucigașilor este probabil al doilea în ordinea mărimii, spuse Westwood. Cu dormitor, living, băi și așa mai departe.

— Alimentată cu curent electric, pentru încălzire și aer condiționat și un iluminat ambiental discret. Poate și cu o muzică în surdină. Toate elementele de confort ale unei locuințe. Ăla? zise Reacher și arătă cu degetul.

— Aproape sigur.

— Atunci, unde-i motorul V-8 de Chevrolet?

— Într-una din celelalte dependințe. Așezat mai departe și izolat fonic.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Am fost în Texas odată și am văzut cum sunt folosite pentru acționarea pompelor de irigație. Pe vremea când benzina era mai ieftină decât apa. Motoare obișnuite de automobil, recuperate din mașini avariate, cred. Turnau o placă de beton și prindeau motorul cu bolțuri, ca și cum s-ar fi aflat tot sub o capotă undeva. Le vopseau în galben țipător, ca să nu

fie lovite de tractoare sau pluguri. Dar la teren deschis erau foarte zgomotoase. Așa încât cu siguranță că trebuie să ridici niște ziduri în jurul fundației din beton, și un acoperiș. Ai putea să căptușești pereții cu ceva și să izolezi tavanul. Cu un material fonoabsorbant.

— Și mai ai nevoie de electricitate, spuse Westwood. Nu-l țin pornit tot timpul. Doar când e nevoie. Ar fi jenant dacă n-ar porni. Așa că ai nevoie de un încărcător de baterie conectat tot timpul, pe o setare de curent mic. Doar ca să te asiguri că n-ai surprize.

— Deci, care e clădirea?

— Aia sau ailaltă, spuse Westwood arătând cu degetul.

— Unde e țeava de evacuare?

O clipă de tăcere.

— Poate că n-o putem vedea, spuse Westwood.

— Vedem cablurile electrice. Vedem până și linia telefonică, chiar dacă slab. Cablurile de electricitate trebuie să aibă o grosime de doi centimetri, poate chiar mai mult. Țeava de eșapament a unei mașini are cel puțin cinci centimetri în diametru. Poate chiar spre opt. Aruncă o privire sub mașină, când ai chef. Trebuie să fie metalică, din cauza căldurii degajate, și prin urmare e sudată din loc în loc. Dar unde e? Nu văd nicio țeavă care să intre în apartamentul sinucigașilor. Nici de-acolo, nici din altă clădire.

— Poate c-au îngropat-o.

— Ar rugini în câteva săptămâni din cauza umezelii. Gazele de eșapament s-ar scurge prin spărturi. Ar fi clienți permanenți ai atelierului de tinichigerie. Dacă ar vrea s-o ascundă, ar aduce-o la înălțimea genunchiului printr-un strat de flori, pe care ar crește arbuști cățărători. Poate trandafiri. Ceea ce pentru noi ar face-o și mai ușor de văzut. Dar nu e acolo. Pentru că nu există. Site-ul lor de web e o minciună.

Westwood se aplecă în față și mări imaginea la maximum, până deveni grosolană, blurată și pixelată. O mișcă pe ecran atent, cu încetineală, și urmări toți cei patru pereți ai fiecăreia dintre cele șapte clădiri.

Nu găsi nicio țeavă de evacuare. În afară de cablurile electrice, nimic altceva nu lega oricare două construcții.

— Avem două sute treizeci de mii de dolari de cheltuit, spuse Reacher. E ca și cum am lucra pentru Pentagon din nou. Ne

putem permite să ne facem un plan nou.

Conceperea noului plan se făcu fără grabă, cu atenție, în profunzime și în detaliu, în ceea ce mai rămăsese din acea seară, și o parte din noapte, precum și toată dimineața următoare. Computerele se dovediră de un real folos. Planul avea cinci părți în mișcare și era nevoie ca toate să se sincronizeze perfect, toate fiind dificile și vitale. Dar, mulțumită tehnologiei, ceea ce în trecut ar fi luat câteva zile le luă doar câteva ore. Westwood și Chang aveau laptopuri, și Reacher intră și el în joc cu telefonul lui Chang. Se folosea de rețeaua wi-fi. Făcea click-uri și scroll-uri cu o pricepere nou dobândită. Iar când sosi momentul să dea telefoane, în timp ce Westwood și Chang își foloseau celularele, el trecu la telefonul fix de pe noptieră și astfel, împreună, terminară totul cam de zece ori mai repede decât ar fi reușit altă dată.

Restul planului era o listă de cumpărături. În fruntea ei se afla obținerea statutului legitim de rezident. Nu trebuia cumpărat, ca atare, ci doar închiriat. Sau obținut prin mită, în termeni mai exacți, pentru a se putea trece la cumpărarea restului de obiecte trecute pe listă. Majoritatea acestora neputând fi achiziționate fără un permis de conducere emis în Oklahoma. În final, portarul hotelului se oferi să-i ajute. Se vedea ca un om care poate rezolva problemele și, în același timp, om de lume. Fără îndoială că se lăsase atras de banii puși în joc. Nu avu nicio jenă în privința asta. Banii erau adevărați. Nu încălca nicio lege. Era protejat de Al Doilea Amendament[15].

Livră marfa la sfârșitul după-amiezii, oră la care toate celelalte lucruri fuseseră puse la punct. Făcuseră repetiții și brainstorming și prevăzuseră toate eventualitățile. Sondaseră terenul, chestionaseră și uneori o luaseră de la capăt. Interpretaseră scenariul din perspectiva personajelor negative și le analizaseră opțiunile. Cântăriseră și situațiile neprevăzute posibile. Dacă ploua? Dacă se producea o tornadă? Nu mai rămăsese decât ca Reacher să aprobe achizițiile.

Erau trei obiecte principale. Atâta tot. Nu lipsise tentația de a-și face de cap, ca niște copii într-un magazin de dulciuri. Dar

[15] Al Doilea Amendament la Constituţia SUA se referă la dreptul cetăţenilor americani de a deţine şi a purta asupra lor arme de foc *(N.t.).*

logica îi domolise și ajunseseră acolo unde lui Reacher îi plăcea oricum să se afle, cu tot ceea ce aveau nevoie și nimic în plus. Toate cele trei obiecte selectate erau produse Heckler & Koch. Un pistol P7 pentru Westwood. Ca arma de rezervă a lui Hackett. Ochești și tragi. Nouă milimetri. Mai mic decât media pistoalelor. Ca să încapă în bocanc, într-un toc de gleznă, furnizat și el.

Celelalte două obiecte erau pereche: două pistoale automate MP5K identice. Unul pentru Reacher, celălalt pentru Chang. Mai mari decât un pistol obișnuit, dar nu cu mult. Unele revolvere erau mai lungi. Mânere de pistol, cu elemente de prindere frontale identice, voluminoase. Un design futurist, pe placul membrilor echipelor SWAT și antitero din lumea întreagă. Foc cu foc sau foc automat, iar pe foc automat se putea ajunge la nouă sute de gloanțe pe minut. Adică, cincisprezece gloanțe pe secundă.

Restul livrării o constituia muniția. Numai gloanțe Parabellum de 9 mm, interschimbabile la toate trei armele, dar în acel moment preîncărcate în patru încărcătoare P7 și douăzeci și patru de încărcătoare MP5. Mai multe ar fi fost greu de cărat.

Reacher demontă armele și le asamblă la loc, apoi le testă mecanismele de tragere fără glonț, uneori cu degetul mic, pe care-l simțea mai sensibil la nuanțele de natură mecanică.

Toate trei funcționau.

Plus un săculeț cu marfă de la un magazin de fierărie.

— Totul e-n ordine? îl întrebă Chang.

— Pare să fie OK, zise el.

— Tu ești bine?

— Mă simt bine, spuse el.

— Mulțumit de plan?

— E un plan excelent.

— Dar?

— Aveam o vorbă când lucram în poliția militară. Toată lumea are un plan până când primește un pumn în bot.

Westwood se uită la ceas, o mașinărie complexă făcută din oțel, cu multe cadrane. Era cinci după-amiaza.

— Au mai rămas șapte ore, spuse el. Ar fi bine să mâncăm ceva. Sunt sigur că la restaurant e deschis.

— Du-te tu, spuse Reacher. Noi apelăm la room service.

Venim la ușa ta când e timpul.

Capitolul 52

De pe pasarela metalică din vârful vechiului gigant din beton zorii zilei se vedeau întinși, îndepărtați și infinit de lenți. Spre est, orizontul era negru ca noaptea și rămase așa până când în sfârșit o persoană foarte atentă ar fi putut să spună că deveniseră ușor cenușii, precum cărbunele cel mai întunecat la culoare, apoi se luminară de-a lungul unor minute lungi și lente, și se întinseră dintr-o parte în alta și într-un strat subțire, apoi în sus, ca niște degete șovăielnice pe un strat exterior al atmosferei, imposibil de depărtat, poate pe stratosferă, ca și cum lumina s-ar fi deplasat mai repede acolo sau ar fi ajuns acolo mai curând.

Marginea lumii își făcu apariția, cel puțin pentru cineva foarte atent, conturată și delimitată în nuanțe de gri, infinit de întunecate, infinit de subtile, abia sesizându-se, în parte datorită imaginației, în parte datorită speranței. Apoi degetele palid aurii sondară cenușiul, mișcându-se eteric, parcă vrând să se hotărască. Și apoi se răspândiră, aprinzând un strat subțire și îndepărtat moleculă după moleculă, lumen după lumen, aprinzând bolta lent, făcând-o luminoasă și transparentă, ca sticla unui bol, nu albă și rece, ci cu o tentă mai caldă.

Lumina rămase firavă, dar ajunse mai departe, cu fiecare nou minut, până când întregul cer se făcu auriu, dar palid, încă insuficient ca să vezi la lumina lui, prea slab ca să arunce și cea mai plăpândă umbră. Apoi înfloriră dâre mai calde și luminară orizontul și în sfârșit soarele răsări, de neoprit, și preț de o secundă la fel de roșu și de mânios ca un apus, după care schimbându-și strălucirea într-un galben fierbinte, limpezind pe jumătate orizontul și aruncând urme imediate, la început perfect orizontale, apoi lungi doar de câțiva kilometri. Cerul se preschimbă din galben șters în albastru palid, prin toate straturile, astfel încât lumea de deasupra arătă din nou adâncă, precum și infinit de înaltă și infinit de largă. Rouă nopții așezase praful și, până se usca, aerul rămânea ca de cristal. Priveliștea era pură și limpede în toate direcțiile.

Șoferul de Cadillac era pe pasarelă, împreună cu Moynahan

cel lovit în cap și lăsat și el fără pistol. Individul încă nu-și revenise complet, dar aveau de respectat un program. În loc de atelă, avea pe cap o cască de fotbal din piele, ca să-și protejeze obrazul. Șoferul de Cadillac stătea cu fața spre vest, razele slabe de soare bătându-i în ceafă. Moynahan stătea cu ochii mijiți în lumina orbitoare, supraveghind drumul. Nu văzuse niciun fel de trafic de noapte. Nu observase faruri. În rest, nu era decât grâu, după care venea capătul Pământului.

La fel și spre vest. Drumul, grâul, orizontul îndepărtat. Fără trafic de noapte. Fără faruri. Nimic palpitant. A treia dimineață. Direct sub ei, în piață, cei treziți devreme se duceau să-și ia micul dejun. Ca furnicile. Camioanele erau parcate, ca niște jucării. Ușile erau trântite. Oamenii își dădeau bună dimineața unii altora. Toate sunete familiare, dar înăbușite și nedeslușite, din cauza distanței pe verticală.

După douăzeci de minute, soarele se distanțase de linia orizontului, începându-și ascensiunea pe boltă în călătoria sa matinală. Zorii se preschimbau în zi. Cerul devenise mai luminos, mai albastru și perfect uniform. Nu era niciun nor. Un nou val de căldură agită aerul, și grâul se mișca și se învolbura, cu un foșnet șoptit, ca și cum s-ar fi trezit din somn. Din vârful Elevatorului Trei până la orizont erau douăzeci și cinci de kilometri. O problemă de elevație și de geometrie, ca și de planeitate a terenului. Ceea ce însemna că indivizii de pe pasarelă se aflau exact în centrul unui cerc de cincizeci de kilometri, plutind la înălțime, cu întreaga lume vizibilă întinsă la picioarele lor. Un disc auriu, sub un cer albastru înalt, tăiat în două jumătăți egale de sus până jos de linia ferată, iar transversal de drum, de pe pasarelă, ambele se vedeau înguste și năpădite de grâu. Cu ochiul liber se vedeau ca niște linii subțiri trasate cu creionul și perfect drepte, cu ajutorul unei rigle. Liniile se întâlneau la intersecția cu calea ferată, direct sub ei. În centrul discului. Centrul lumii.

Șoferul de Cadillac stătea jos, cu genunchii ridicați, ca să-și stabilizeze binoclul. Privea spre capătul îndepărtat al drumului, spre vest. Dacă venea ceva, voia să fie avertizat din vreme. Moynahan ținea mâna dreaptă ridicată, ca să se ferească de soare, iar cu stânga ținea binoclul la ochi. Cam tremura. Nu era ușor, cu casca pe cap. Tehnica lui era să scaneze înainte și înapoi, dinspre aproape spre depărtare. Voia să fie sigur că nu-i

scăpa nimic.

Aparatul de emisie-recepție scoase un șuierat. Moynahan puse binoclul jos și luă aparatul, zicând:

— Ascult.

Tipul cu blugi și părul uscat cu foehnul spuse:

— Va trebui să rămâneți acolo până vine trenul de dimineață. Înlocuitorii voștri întârzie.

Moynahan se uită la șoferul de Cadillac. Care ridică din umeri. A treia dimineață. Panica se preschimbase în rutină.

— OK, spuse Moynahan și puse jos emițătorul.

Se uită la ceas și anunță:

— Douăzeci de minute.

Își luă din nou binoclul și ridică palma dreaptă ca să se protejeze de lumina soarelui. Apoi spuse:

— Am ceva aici.

Șoferul de Cadillac aruncă o ultimă privire la vestul pustiu și se întoarse spre celălalt. Își ridică palma dreaptă ca să-și facă umbră. Binoclul se clătină puțin. Orizontul estic era luminos. Soarele era încă îndeajuns de jos ca să tulbure aerul. Efectul era agravant pentru optica telemetrică. Pe drum se vedea o formă pătrată minusculă, parcă hâțânându-se dintr-o parte în alta, dar stabilă. Nu se sesiza nicio mișcare de înaintare. O iluzie optică, din cauza binoclului. Era un camion, care se deplasa cam cu șaptezeci de kilometri la oră. Alb, în cea mai mare parte. Venea direct către ei.

— Nu-l scăpa din ochi, spuse șoferul de Cadillac. Asigură-te că nu e nimic în urma lui.

Se întoarse din nou spre vest și-și ridică genunchii.

Își stabiliză binoclul.

— Dar-ar dracii, și eu am ceva aici, spuse el.

— Ce este? se interesă Moynahan.

După cea mai bună estimare, era o mașină roșie. Doar un punct, abia vizibil în depărtare, cu soarele jos scânteind în parbriz. Aproape de douăzeci și cinci de kilometri distanță. La fel ca și cea din est, legănându-se pe loc, fără deplasare aparentă. O iluzie.

— Ce face mașina ta? întrebă el.

— Se apropie.

— Nimic în urma ei?

— Nu-mi dau seama. Nu încă. Ar putea fi un convoi întreg.

— Și la mine la fel.

Privire în continuare. Vehicule îndepărtate pe un drum drept, venind direct spre ei, imaginea mărită, dar aplatizată de lentilele binoclurilor. Aerul învolburat, legănarea dintr-o parte în alta, fără deplasare în față, pale de praf.

Moynahan luă aparatul de emisie-recepție. Apăsă pe buton și, când auzi confirmarea de recepție, spuse:

— Avem vehicule care se apropie de la est și de la vest. Viteză moderată. Probabil că vor sosi cam la aceeași oră cu trenul de dimineață.

Omul cu blugi și părul aranjat spuse:

— Asta e! Ușor de ghicit. Vor ca noi să ne facem griji din cauza a trei lucruri deodată.

Șoferul de Cadillac se întoarse și se uită spre est, pentru că Moynahan vorbea în stație. Camionul era tot acolo. La fel de pătrățos, continuând să se legene. Aparent, stătea pe loc. Alb, în cea mai mare parte. Dar numai în cea mai mare parte. Se puteau vedea și alte culori.

Tente familiare de purpuriu și portocaliu.

— Stai așa, spuse el.

— Stai puțin, șefu'! spuse Moynahan în stație.

Șoferul de Cadillac spuse:

— E de la Fedex, pentru mine, spuse șoferul de Cadillac.

— Estul e în ordine, șefu'. E Fedex-ul. La vest încă nu știm sigur ce e.

Bărbatul cu blugi și părul aranjat spuse:

— Stați cu ochii pe ei.

— Așa facem.

Moynahan puse aparatul de emisie-recepție jos. Se mai uită o dată scurt la camionul Fedex, după care se întoarse să se uite spre vest. Poate că două capete erau mai bune decât unul singur. Mașina continua să se apropie. Era încă departe. Doar soarele reflectat și lucirile barelor cromate, alături de o nuanță de roșu. Curenți termici nou creați ridicați de asfalt în fața lor, și un nor jos de praf în spate. Ar fi putut să fie orice.

Șoferul de Cadillac lăsă drumul și verifică linia ferată. Nimic la nord. Nimeni care să vină pe jos. Nici vreo mașinărie autopropulsată. Dar orizontul sudic scânteia argintiu. Trenul de dimineață, la douăzeci și cinci de kilometri distanță. Venind

dinspre Oklahoma City. O turbulență cât un vârf de ac în aer.

Se uită la est. Camionul Fedex era tot acolo, legănându-se pe loc.

— Tocmai mi-am dat seama, spuse el. Am să ratez livrarea de azi. Sunt blocat aici.

— E cale lungă ca să revină și mâine, spuse Moynahan. Apoi arătă spre vest cu bărbia: asta-i cea mai lentă mașină din lume.

— Nu e lentă. E o mișcare controlată. Vor să ajungă aici odată cu trenul ca să ne distragă atenția în două direcții simultan. De-aia și vin dinspre vest. N-au nevoie să treacă intersecția.

— Cât de departe e trenul acum?

— Mașina e mai aproape.

— Dar trenul e mai rapid.

Șoferul de Cadillac nu-i răspunse. Era ca la întrebările tâmpite din liceu. *Dacă o mașină se află la douăzeci de kilometri distanță și se deplasează cu optzeci de kilometri la oră, iar un tren se află la douăzeci și cinci de kilometri și are o viteză de o sută de kilometri la oră, care va ajunge primul aici?*

Amândouă vor ajunge în același timp. Erau coordonate. Simplu ca bună ziua.

Mașina continua să se apropie. Trenul, la fel. Coordonate. Pe o traiectorie de coliziune. Jos, sub ei, în piață, oamenii se prezentau la post, roind ca furnicile. Ieșeau din restaurant și se urcau în camioane. Desteaptă mișcare. Trimiteau o trupă de întâmpinare. O blocadă, cam la un kilometru și jumătate. Întotdeauna e mai bine să te ocupi de problemă altundeva. Doar dacă nu cumva mașina era o momeală. Poate că intrușii erau în tren. Ca într-un vechi film western. Pereții laterali ai vagoanelor cad și de-acolo își fac apariția tot felul de șerifi călare pe cai. La peron îi vor aștepta patru oameni. Plus unul pe partea nevăzută a trenului, pentru orice eventualitate. Trebuia să fie de ajuns. *Știți cu toții planul. Știți cu toții că funcționează.*

Acum trenul era destul de mare ca să poată fi văzut. Era luminat de soare pe o parte, și umbrit pe cealaltă. La fel ca mașina și camionul, părea să se zgâlțâie dintr-o parte în alta, fără să avanseze. Aerul fierbea în jurul lui, ca un curent de aer luminescent.

Mașina continua să se apropie. Două camionete erau gata s-o

întâmpine. Cam la un kilometru și jumătate de oraș, parcate una lângă alta, ocupând ambele benzi.

Aliniate exact. Trufașe. Aproape ceremonios. Ca niște lei de piatră la poarta unui conac.

Deodată, auziră *uap-uap-uap,* bătaia ritmică a palelor de elicopter.

Capitolul 53

Moynahan și șoferul de Cadillac țopăiră ca niște nebuni, sucindu-se și învârtindu-se ca atacați de albine, uitându-se în sus, căutând pe cer elicopterul. Și descoperindu-l în două locuri diferite.

De fapt, erau două elicoptere.

Se apropiau cu botul în jos, rapid și la mică înălțime, unul dinspre nord-est, ceea ce însemna jumătate spre dreapta, și celălalt dinspre nord-vest, ceea ce însemna jumătate spre stânga. *Uap-uap-uap.* Ambele păreau să fie vopsite în negru. Carlingi din sticlă, dar fumurie. Sub ele, grâul se agita și clocotea în linii lungi și drepte, începutul unei imense litere V, unde vârful V-ului părea să se afle chiar pe locul unde se aflau: în vârful Elevatorului Trei.

Mașina continua să se apropie. Trenul se apropia și el.

Aparatul de emisie-recepție șuieră. Bărbatul în blugi și cu părul aranjat spuse:

— Fiți cu ochii-n patru tot timpul. Trebuie să știu ce iese din chestiile alea. Și unde.

După care convorbirea se întrerupse. Îl puteau vedea pe individ jos, departe, micuț și cu silueta deformată de perspectiva descendentă. Se plimba de colo-colo, cu stația radio în dreptul feței.

Uap-uap-uap.

Mașina se apropia, trenul se apropia și el. Amândouă se aflau la o distanță la care nu mai era nevoie de binoclu. Rotoarele se auzeau mai tare, bătând nesincronizat, iar zgomotul turbinelor străpungea aerul.

Totul se apropia foarte mult.

Mai puțin de un minut, poate.

O mulțime de lucruri se întâmplară. Moynahan și șoferul de Cadillac se răsuceau în toate părțile, încercând să vadă totul și să nu le scape nimic. Mai întâi, elicopterul venit din dreapta se repezi înainte pe o traiectorie largă spre est, apropiindu-se din nou apoi în spatele orașului și îndreptându-se spre sud, cu viteză maximă, care era foarte mare.

Către fermă.

Apoi mașina ajunse la blocadă și se opri. Era un sedan roșu. De fabricație autohtonă. Ieftin, dar de o curățenie supranaturală. Prin urmare, era o mașină închiriată. Doi dintre tipii de la restaurant stăteau aplecați, vorbind prin geam cu șoferul.

Apoi elicopterul de pe stânga se îndepărtă spre vest și rămase planând pe loc, ca și cum s-ar fi aflat în așteptare, după care se întoarse. Chiar deasupra pieței. Planând la înălțime joasă. Foarte joasă. Mai joasă decât vechiul gigant din beton. Se uitau la el în jos. Zgomotul și curentul ascendent traseră de hainele lor și-i răsturnară. Curentul descendent răscoli țărâna și mizeria de peste drum. Ca o furtună de praf, chiar aici pe Strada Principală.

Apoi camionul Fedex traversă intersecția cu calea ferată, cam cu treizeci de metri înaintea trenului. Treizeci de metri de la a fi lovit în plin de o mie de tone. Șoferul nici măcar nu se obosi să accelereze. Era traseul lui obișnuit. Știa ce face.

După aceea, departe spre sud, elicopterul de pe partea dreaptă trecu de orizontul îndepărtat. Apropiindu-se de fermă, bănuiră cei doi, pentru că ce altceva mai era într-acolo?

Și deodată, chiar la picioarele lor, sosi și trenul în gară, lung și gălăgios, fierbinte și brutal, șuierând și clănțănind, huruind și scrâșnind, dar măcar o dată zgomotul era acoperit de bătaia palelor și de vuietul motoarelor cu reacție.

Indivizii de la restaurant continuau să vorbească prin geamul mașinii.

Ușile trenului se deschiseră.

Uap-uap-uap.

Nimeni nu coborî.

Nimic pe partea nevăzută.

Uap-uap-uap.

Ușile trenului se închiseră.

Trenul se puse în mișcare, alunecând de sub picioarele lor, încet, încet, vagon după vagon.

Tipii de la restaurant continuau să vorbească.

Ultimul vagon se îndepărtă și se făcu tot mai mic, legănându-se pe șinele obosite.

Motoarele cu reacție scoaseră un vaiet și elicopterul se înălță.

Camionul Fedex traversă din nou intersecția cu calea ferată și se îndreptă spre casă. Cu viteză moderată. Timpul de sosire estimat: oricând, nu mai conta.

Elicopterul se îndepărtă înclinându-se, astfel încât curentul descendent suflă lateral, împingându-i în cealaltă parte a pasarelei, orbindu-i cu praful purtat de curentul de aer și asurzindu-i cu zgomotul infernal. La sud, celălalt elicopter apăru deasupra orizontului și făcu aceeași manevră. Sus și apoi coti, îndepărtându-se. Cu botul lăsat în jos, repede și la joasă înălțime. Micșorându-se secundă după secundă. Descriind un nou *V,* cu vârful undeva dincolo de orizont.

Deodată, se lăsă liniștea. Nu mai era nimic de auzit, în afară de foșnetul liniștitor al grâului.

Aparatul de emisie-recepție șuieră.

Moynahan îl luă și spuse:

— Nimeni nu s-a dat jos din elicopter. Nici măcar n-a aterizat. Nici din tren n-a coborât nimeni. Nici de pe partea nevăzută.

Departe, pe drum, tipii din restaurant își retrăgeau camioanele. Sedanul roșu se strecură printre ele, venind spre oraș.

— Ce se-ntâmplă cu mașina aia? întrebă Moynahan.

Bărbatul în blugi și cu părul aranjat spuse:

— Susține c-ar fi un client. A adus cu el o grămadă de bani. O să vedem despre ce e vorba.

Îl aduseră pe tip la restaurant, dar înainte să-l lase să intre, vorbiră între ei despre elicoptere. Toată lumea era acolo, în afară de fratele lui Moynahan. Cel care fusese lovit în boașe și lăsat fără pistol. Avu loc o discuție scurtă, în care nimeni nu ajunse la vreun consens. Se vehiculau două variante. Fie că fusese vorba de o recunoaștere generală înaintea unei alte incursiuni care urma să aibă loc ulterior, caz în care fuseseră folosite camere de luat vederi, imagistică în infraroșu și radare de penetrare a solului, sau fusese o căutare efectivă a lui Keever, despre care preziseseră de mult că va include operațiuni aeriene, caz care ar fi implicat aproximativ aceeași tehnologie, dar fără rezultat, mulțumită porcilor.

Scurt.

Fără consens.

Ori se întorceau, ori nu.

Nu s-a supus nimic la vot.

Tipul pe care-l conduseră în restaurant părea sănătos. Ca un prezentator de la National Geographic. Cu părul cenușiu nepieptănat, cu barba căruntă la fel de neîngrijită. Cam la patruzeci și cinci de ani. Îmbrăcăminte ciudată, cu multe fermoare. Bocanci cu șireturi, ca niște ghete de alpinism.

Le-a spus că-l chema Torrance.

Susținea că-și distrusese actul de identitate. Nu doar pentru chestia cu asigurările. Deși în polița lui erau stipulate anumite clauze. Dar în principal voia să-i lase pe oameni să își pună întrebări. Ăsta-i fusese scopul. Să nu lase nicio urmă. Urmele sale fizice se opreau cu șapte sute de kilometri în urmă. Un foc mic, în chiuveta de la baie dintr-un motel din Nevada. Totul dispăruse. Se deplasase cu mașina doar noaptea, pentru a reduce riscurile. Voia să le facă celor care-l vor căuta greutăți. Și să nu le fie comod. Șapte ani lungi, înaintea unei prezumții legale.

Individul în blugi și cu părul aranjat spuse:

— Ne veți ierta pentru că suntem precauți, domnule Torrance.

Apoi se uită la Moynahan, cel lovit în cap, și spuse:

— Unde naiba-i frati-tu?

— Nu știu, zise acesta.

— Am nevoie de el aici.

Politica lor uzuală pentru transmiterea mesajelor într-o ședință era ultimul venit, primul plecat. Moynahan intrase ultimul în restaurant. Coborâse cu greutate de pe vechiul gigant din beton. Din cauza capului. Din cauza echilibrului.

— OK, mă duc să-l caut, spuse el.

Ieși în stradă.

Omul în blugi și cu părul aranjat se uită din nou la Westwood și spuse:

— Domnule Torrance, cred că prima noastră întrebare va fi dacă ai asupra dumitale un microfon.

— Nu, n-am așa ceva, spuse Westwood.

— Atunci vei accepta să te deschei la cămașă.

Ceea ce Westwood și făcu. Un piept solid, cu mușchi din belșug, păr cărunt cârlionțat. Niciun microfon.

Omul în blugi și cu părul uscat cu foehnul spuse:

— A doua întrebare va fi cum ne-ai găsit.

— Online, spuse Westwood. Pe un forum. O cunoștință, pe nume Exit, mi-a zis despre voi.

— Da, am cunoscut-o.

Am cunoscut-o.

— Mi-a spus că vine aici cu prietenul ei, Michael. Și el mi-e amic. Posta cu numele de Mike.

— Așa e. L-am cunoscut și pe Mike.

— M-am gândit că dacă e ceva îndeajuns de bun pentru ei, va fi bun și pentru mine.

— A treia întrebare va fi ce te-ai gândit să faci cu mașina închiriată. E un detaliu important care rămâne în urmă.

— M-am gândit că pentru o taxă suplimentară v-ați putea descotorosi de ea. Ați putea s-o abandonați undeva în Wichita sau Amarillo. S-ar găsi cineva care s-o fure numaidecât.

— Un astfel de lucru poate fi aranjat. Și dacă ar apărea vreodată, undeva în suburbii, barrio sau în altă parte, n-ar face decât să sporească misterul. Sau să-i facă pe oameni să ia în considerare o crimă.

— Așa m-am gândit și eu.

— După cum știi, oferim alegeri în privința modului de sfârșire a vieții. Și alegerea e cât se poate de liberă. Noi nu judecăm. Nu-i facem pe oameni să-și expună motivele. Nu oferim consiliere și nu încercăm să te convingem să te răzgândești. Dar ai sosit aici într-o manieră neconvențională. Așa că, în mod excepțional, trebuie să te întrebăm de ce.

— M-am săturat, spuse Westwood. N-am cerut niciodată să mă nasc. Și ca să fiu sincer, nu prea mi-a plăcut.

— Mai exact?

— Datorez o mulțime de bani, pe care nu-i pot achita. Nu am puterea să mă confrunt cu ceea ce urmează.

— Jocuri de noroc?

— Mai rău.

— Necazuri cu guvernul?

— Am făcut anumite greșeli.

Omul în blugi și cu părul aranjat se uită la acoliții săi. Erau toți acolo, exceptându-i pe frații Moynahan. Cinci inși. Aceștia se foiră, făcură grimase gânditoare și își încuviințară vag acceptul.

Omul în blugi și cu părul aranjat se uită din nou la Westwood

și spuse:

— Cred că te putem ajuta, domnule Torrance. Dar mă tem că te va costa tot ce-ai adus cu tine.

— Vreau motorul cu benzină, spuse Westwood. Așa vreau s-o fac.

— E o opțiune populară.

— E benzină cu plumb?

— Acum funcționează cu benzină fără plumb. Capete de cilindru speciale. Monoxidul de carbon e la fel cum a fost întotdeauna. Catalizatorul e cel care îl elimină, nu faptul că e benzina fără plumb. Iar mirosul e mai plăcut. Benzenul îl face mai dulce. E un mod drăguț de a pleca.

— Ceilalți oameni ce aleg?

— Majoritatea alege ambele metode. Certitudinea în privința rezultatului este considerată de maximă importanță. De aici și toate statisticile pe care le studiază.

— Să le aleg și eu pe ambele?

— Nu este necesar. Motorul cu benzină are un randament de sută la sută. Poți avea încredere în el.

Apoi individul se uită la ușa dinspre stradă și spuse:

— Unde s-au dus cei doi Moynahan?

Ultimul venit, primul plecat.

Tipul care vindea piese de schimb pentru irigații spuse:

— Mă duc să-i caut.

Ieși din restaurant.

Omul în blugi și cu părul aranjat se uită iar la Westwood și spuse:

— E o întrebare mai ciudată, domnule Torrance, dar vrei să iei micul dejun cu noi?

Westwood se gândi la solicitare și apoi acceptă, iar omul de la tejghea se debarasă temporar de calitatea de membru al comunității în favoarea îndatoririlor profesionale și se duse să pregătească o carafă de cafea. Șoferul de Cadillac anunță că se duce să vadă ce primise prin Fedex, urmând să se întoarcă imediat, dar proprietarul de magazin, crescătorul de porci și chiorul de la motel se așezară la masă imediat. Chelnerița veni și luă comenzile.

Le aduse apoi farfuriile și le turnă cafea în cești. Apoi proprietarul de magazin se ridică din nou și spuse că vrea să

meargă până la ușa alăturată ca să ia ceva. Vreun leac pentru arsuri stomacale, se gândiră ceilalți. Și el spuse că se va întoarce imediat.

Dar nu se întoarse.

Așa cum nu se mai întoarse nici șoferul de Cadillac.

Sau frații Moynahan ori tipul plecat în căutarea lor.

Omul în blugi și cu părul aranjat se uită lung la ușă, zicând:

— Ce mama dracului se-ntâmplă aici? Oamenii tot pleacă și nu mai vin înapoi.

Se ridică și se duse la fereastră. Nu se vedea nimic afară. Adică, absolut nimic. Totul era nemișcat. Nicio mașină, niciun pieton. Nu se mișca nimic. Soare fierbinte, străzi pustii.

Tipul spuse:

— Avem o problemă. Ieșirea prin spate, imediat. Domnule Torrance, te rog să ne scuzi. Venim să te luăm mai târziu.

Apoi o rupse la fugă, urmat de crescătorul de porci, de omul de la tejghea și de recepționerul chior, spre aleea din spate, unde era parcată camioneta tipului de la tejghea. Se urcară cu toții și plecară repede, înapoi în piață, apoi la sud spre capătul îndepărtat, în gura drumului îngust de țară. Ca o alee privată, lungă de treizeci și cinci de kilometri.

Westwood rămase singur în restaurantul tăcut. Până când ușa de la stradă se deschise și intră Chang, urmată de Reacher.

Capitolul 54

Cea mai mare parte din bani s-a dus pe elicoptere. Două limuzine aeriene, căutând să atragă clienți din lumea corporatistă din Kansas City. Ca niște mașini Town Car pe cer. Nicio șansă să le faci să aterizeze. Mai ales în locuri neautorizate. Nicio șansă ca piloții să lase pe cineva să coboare din aparate pe frânghie. Compania lor de asigurări nu le dădea voie să facă așa ceva. Dar au fost foarte bucuroși să zboare până la destinație și înapoi cu aparatele goale. Și le-a făcut plăcere să se dea puțin în spectacol. Li s-a spus că pentru o filmare video. Au obținut coordonatele GPS exacte direct de pe Google. Sincronizarea a fost partea mai dificilă. Astfel încât camerele video să poată prinde toate secvențele. Dar aveau computere la bord. Așa că se putea face.

A doua mare sumă de bani a fost cea cărată de Westwood. Suficient ca să impresioneze. Computerul lui de bord era alcătuit din vitezometrul Fordului închiriat și ceasul de la mână. O problemă de liceu, nu de nivel postuniversitar. *Dacă o mașină trebuie să parcurgă douăzeci și cinci de kilometri în cincisprezece minute, cu ce viteză trebuie să se deplaseze?* Totul fiind legat de tren, firește. Găsi un post de radio pe unde scurte cu informații despre trafic și vreme, de unde află că trenul era pe sau pe-aproape. De orarul prestabilit, probabil. N-avea de unde să afle mai multe.

În acest timp, Reacher și Chang se aflau în camionul Fedex. Sunaseră la depoul din Oklahoma spunând că au de trimis un colet super-urgent peste noapte într-o localitate numită Mother's Rest. Li s-a indicat ora cea mai înaintată la care puteau aduce coletul. Au ajuns cu cinci minute mai devreme. L-au găsit pe șofer fumând pe alee. Omul le-a spus că Mother's Rest era pe traseul lui obișnuit. A acceptat ideea că teancurile de bancnote de o sută de dolari înseriate oficial de bancă sunt niște chestii minunate. Mai ales când bagi și puțină psihologie în ecuație. *Ia câte vrei. Atât cât consideri că e corect. Tot ce vrem e să mergem cu tine în spatele mașinii.* Și să ajungem exact la ora sosirii trenului. Ceea ce tipul le spuse că se poate.

Nicio problemă. Cu ochii-nchiși. Era traseul lui obișnuit. Puteau să meargă și în cabină cu el, dacă voiau, și apoi să se ascundă în spate, când ajungeau aproape de destinație.

Și după care să sară din mașină, cu speranța că nu-i va observa nimeni, în spatele magazinului șoferului de Cadillac, în toiul haosului stârnit de elicoptere, a panicii provocate de tren și confuziei create de Westwood. Dacă sincronizarea le reușea. Haos fusese din belșug. Și nimeni nu se afla în magazin. Ceea ce era un bonus pe termen scurt. Dar o povară pe termen lung. Era încă un lucru de rezolvat mai târziu.

Începură cu acel Moynahan pe care Reacher îl lovise cu piciorul în boașe. Îl văzură pe individ șchiopătând pe o străduță, mergând în direcția restaurantului sau a magazinului. Sau, poate, a motelului. Se lăsă doborât cu ușurință, legat fedeleș cu cinci dintre cablurile achiziționate de la magazinul de feronerie și legat la gură cu o cârpă provenită din aceeași sursă, aruncat apoi în biroul de contabilitate abandonat de lângă Fedex, care nu fusese dotat cu o încuietoare solidă.

Apoi veni rândul fratelui sau vărului primului individ, purtând pe cap o cască ridicolă din piele, care căuta nu se știe ce. Și el se lăsă doborât la fel de ușor, legat cu cinci cabluri și o cârpă, apoi depozitat pe podeaua biroului de contabilitate, chiar lângă ruda sa. Apoi veni tipul de la magazinul de piese de schimb pentru instalațiile de irigație. Căutându-i pe primii doi. De data asta, nu avu loc nicio conversație despre fotbal. Doar cablurile, cârpa și podeaua.

Oamenii obișnuiți s-au ținut departe de toată povestea. Au stat în casele lor. Probabil îndemnați de un fel de instinct primar. Poate din cauza pistoalelor mitralieră. Păreau de origine extraterestră. Ca o recuzită de cinema. Nu aveau nimic de făcut decât să se ascundă. Serviciul de urgență 911 era ca și inexistent. Polițiștii erau la o foarte mare distanță. Și oricum era foarte cald afară. Mai comod în casă, cu aerul condiționat pornit.

Șoferul de Cadillac intră singur în capcană. Credea că magazinul încă-i aparținea. Cabluri, cârpă, podea. Trebuiră să meargă mai departe ca să-l găsească pe proprietarul magazinului universal. Îl găsiră când tocmai ieșea pe ușa din spate a magazinului său, ținând în mână un flacon cu Pepto-Bismol. Cabluri, cârpă, podea.

După care fântâna secă, în momentul în care camioneta plecă cu scrâșnet de roți din spatele restaurantului.

Lăsându-l pe Westwood singur-singurel. Care le spuse:

— Au fost de acord cu motorul pe benzină.

Reacher încuviință cu o mișcare a capului.

— Vor păstra aparențele până la final. Indiferent în ce constă înșelătoria.

— Presupun că s-au dus la fermă.

— Păi unde ar fi putut să se ducă?

— Suntem gata?

— Am făcut ce-am putut.

— O să vă duc acolo.

— Știu că ne vei duce.

— Și acolo mă veți lăsa baltă, așa-i?

— Nu te vom lăsa baltă. Decât dacă vrei asta.

— Nu vreau.

— Aș vrea să te pot trimite înainte, spuse Reacher. În locul meu. Ești un adult. Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu tine. Vino, dacă vrei. Rămâi cu noi până la capăt. Dar să rămâi cu noi pe partea mea stângă.

— De ce?

— Sunt dreptaci. Îmi place libertatea de mișcare.

— Am înțeles. Să mergem.

*

În condiții normale, s-ar fi numit un test drive. Un echipament nefamiliar, condus experimental, un timp scurt, de un potențial cumpărător. Doar că Reacher nu era un cumpărător potențial. Rareori cumpăra ceva și nimic care să nu fie consumabil. Cu siguranță, nu un echipament agricol. Vânzătorul știa asta. Iar Reacher nici măcar nu-l conducea, pentru că n-ar fi putut. Nu știa cum. Depăși prima problemă cu ajutorul pistolului automat, iar pe a doua cu ajutorul lui Westwood, care învățase cândva cum se conduce o chestie ca asta deoarece uneori redactorii științifici ajung să fie absorbiți de analizarea proiectelor științifice, ceea ce poate duce la implicarea nemijlocită în prostiile făcătoare de bine din cartier, ceea ce însemna adesea degajarea unor dejecții adevărate, iar cea mai bună metodă de rezolvare a unei astfel de probleme era cea mecanică.

Era un retroexcavator New Holland, de la dealerul de

echipamente agricole aflat la nord de calea ferată. Westwood îl dirijă înapoi prin piață și mai departe, trecând de motel. Dacă nu era un test drive, un împrumut din curtoazie tot era. Fără partea de curtoazie. Dar un împrumut, totuși. Reacher n-avea nicio intenție să-l păstreze. La spate mașinăria avea un braț-gheară și o cupă de săpare foarte îngustă, cu doi dinți agresivi. O unealtă pentru săpat șanțuri. În față, cupa era lată și înaltă, dar puțin îngustă. Aducea mai mult cu o lamă de buldozer. Fără doar și poate, era o mașină versatilă. Puteai să-i atașezi tot felul de chestii. Era nou-nouță, vopsită în culori vii și totalmente curată. Mirosea a mașinărie nouă. Cabina era exact cât trebuia de lată pentru trei inși, dar nu avea decât un scaun. Pe care ședea Westwood, fiindcă trebuia. Erau tot felul de pârghii și pedale de acționat. Chang stătea în picioare pieziș, în stânga lui Westwood, iar Reacher se înghesuise în dreapta acestuia. Motorul uruia. Chestia fusese construită pentru muncă grea și parcurgerea unor distanțe scurte, înainte și înapoi, între groapă și grămada de pământ, dar era dotată și cu angrenaje pentru deplasarea pe un drum. Westwood reuși s-o convingă să meargă cam cu cincizeci de kilometri la oră când plecară din piață.

Dar nu pe aleea privată.

Ci prin grâu.

Westwood înălță cupa cam la o jumătate de metru de sol, cu marginea de jos împinsă în față. Ca o bărbie metalică. Aceasta culca grâul la pământ, ca o secere boantă, umplând aerul de nori groși aurii de praf și fragmente, ca o explozie liniară continuă, iar resturile din paie erau zdrobite dedesubt, în vreme ce pe marginile brazdei grâul se legăna în valuri și mângâia geamurile. Terenul era neted în general, dar la întâlnirea dintre cauciuc și pământ era neuniform și plin de hopuri. Retroexcavatorul se legăna pe axa longitudinală ca o barcă și se zgâlțâia pe cauciucuri. Acestea erau moi și se deformau la fiecare protuberanță. Westwood se hâțâna sus-jos în scaun. Reacher și Chang se țineau de marginile cabinei, ca niște pasageri de la metrou într-un tren scăpat de sub control.

Bărbia metalică croia brazdă în fața lor.

Praful și fragmentele se învolburau în jur.

Cincizeci de kilometri la oră.

Treizeci și cinci de kilometri de parcurs.

Enunț de școală elementară.

Patruzeci de minute.

Dar era mai bine decât să fi mers pe aleea privată. Care ar fi putut fi minată. Sau cel puțin plină de obstacole ascuțite. Și care în mod categoric ar fi implicat o apropiere în linie dreaptă de cincisprezece kilometri de un colț în unghi de nouăzeci de grade, unde orice apărător sănătos la minte ar fi instalat o mitralieră de calibrul cincizeci. Să ajungi la fermă cu mașina pe drumul de țară ar fi fost ca și cum ai fi urcat doi câte doi pe scara motelului. *Puteam să vă doborâm ca pe niște veverițe.* E mai bine să ai ceva libertate de mișcare. Ceea ce însemna un vehicul deplasabil pe teren accidentat. Și mai însemna un berbec. În consecință, cupa din față. Care mai era și rezistentă la gloanțe, având mărimea unei saltele duble. Oțel dur, pentru dislocarea rocilor neregulate. Deasupra lamei, rămăsese o fâșie prin care vedeau în față. Atât cât aveau nevoie. Pentru grâu, în orice caz. Până în acel moment, totul era în regulă. Planul funcționa. Exceptând o consecință măruntă neprevăzută. Apărută în principal din cauza hurducăielilor.

Pe Reacher îl durea din nou capul.

În cea mai mare parte a drumului, ferma era ascunsă vederii de grâu, așa că se ghidară după soare. Nu era un reper exact, dar suficient de bun. Primul contact vizual se petrecu cam la patru sute de metri de locul țintit de ei și aproape la țanc. O casă și șase dependințe. Garduri și pământ bătătorit. O linie telefonică pe stâlpi. Țeava de evacuare a generatorului de curent cu motor diesel.

Și duhoarea porcilor.

Ca o armă chimică.

Westwood făcu un ocol și, revenind pe direcția țintei, se opri cam la două sute de metri. Motorul se liniști trecând în ralanti. Ultimele spice de grâu fură culcate la pământ.

Liniște.

Singurătate.

Reacher se simțea ca un animal de pradă deasupra unui ochi de apă.

Și deodată ochiul de apă începu să tragă.

Trei arme care trăgeau. Arme lungi. Toate la fel. Distinctive.

Lătrături plate solide și pârâitul gloanțelor rapide în aer. Gloanțe NATO trase cu automate Ml 6, ar fi pariat Reacher. Deocamdată, toate își rataseră ținta. Era de înțeles. Era o traiectorie înșelătoare. Două sute de metri, terenul absolut plat, linie de ochire directă. Decât că era curbată în termeni absoluți, fiindcă făcea parte dintr-o planetă sferică. De aici și erorile de calcul.

— Să ne retragem? întrebă Westwood.

— Nu, spuse Reacher. Își făcu o socoteală în minte și spuse: apropie-te încă cincizeci de metri. Acum. Să punem presiune pe ei. Se apropie de momentul în care vor schimba încărcătoarele.

— Cincizeci de metri înainte?

— Acum!

Westwood deplasă mașinăria.

O legănare hurducăită. Foarte lentă. Nu avea antrenament de infanterie. Asta era cât se poate de sigur. Deodată, focurile trase la întâmplare reîncepură. Toate își ratară ținta.

Până când unul o nimeri.

Chiar în centrul cupei din față. O vibrație minusculă transmisă prin structură. Glonțul, deformându-se. Apoi sunetul, ajuns târziu, un *clang* sonor.

— Sunt impresionat, spuse Reacher.

— De ce? întrebă Chang.

— În sfârșit au nimerit o țintă doar cu puțin mai mică decât o ușă de hambar. Dezvăluind, prin asta, că avem o cupă cu adevărat rezistentă la gloanțe. Așadar, putem să pornim.

— Acum? întrebă Westwood.

— Niciun moment nu-i mai bun ca prezentul.

— Ai grijă, Reacher, spuse Chang.

— Și tu, Chang.

Deschiseră ușile cabinei și săriră pe pământ, unul în stânga, celălalt în dreapta.

Capitolul 55

Westwood citase dintr-un articol al său și spusese că grâul din vechime creștea cam până la un metru și douăzeci de centimetri, dar a fost modificat prin încrucișări, fiind redus la o plantă mai vânjoasă, cu mai multe semințe, și înaltă de doar șaizeci de centimetri. Caz în care fermierii din partea locului erau sigur pe stil vechi. Grâul se înălța lejer la un metru și douăzeci. Nu că Reacher ar fi avut nevoie de el pentru a se ascunde. Nu era nevoie să se ferească cine știe ce de niște indivizi care nu erau în stare să nimerească o țintă doar cu puțin mai mică decât o ușă de hambar. Dar surpriza era întotdeauna un lucru bun. Așa că se deplasă târâș. O oarecare perturbare vizibilă, dar moderată, și greu de localizat cu precizie de la două sute de metri. Rouă nopții nu se evaporase încă. Se umplu de noroi pe coate și genunchi. Viitorul lui prevedea haine noi. Asta era clar. Chiar și fără contribuția noroiului. Mirosul de la porci era greu de suportat. Aerul era dens din cauza lui. Sigur avea să pătrundă în țesătura hainelor. Așadar, mâine, o nouă costumație. Oricum era o idee bună, își zise el, cu Chang în preajmă.

Apoi se gândi: povestea se sfârșește astăzi.

Chang n-o să mai fie în preajmă mâine.

După o sută de metri parcurși lateral, coti strâns către fermă, având de gând să ajungă mai aproape de aceasta în timp ce se mișca în jurul perimetrului ei. Cât mai aproape posibil. Ar fi fost mulțumit dacă ajungea la mai puțin de o sută de metri. Era un mare admirator al puștii MP5K. Aceasta era ca un pistol ușor umflat, care funcționa ca o pușcă mult miniaturizată. Cu selectorul pe foc cu foc, aveai șanse să nimerești ținta la nouăzeci de metri. Sau optzeci. Sau șaptezeci și cinci. Ceea ce ar fi fost un bonus.

După cinci minute, riscă și ridică privirea ca să verifice unde se afla. Ajunsese într-un loc foarte bun. Se mutase în jurul unui cadran imaginar în sens invers acelor de ceasornic, de la ora zece până dincolo de opt. Și ajunsese mult mai aproape. Și bineînțeles, apărătorii taberei adverse, fiind nesiguri de

talentele lor de trăgători, se grupaseră într-un punct care era cel mai apropiat de principala amenințare, dar în concordanță cu propria lor siguranță. Ei percepeau ca amenințare principală retroexcavatorul, iar principala acoperire era o dependință aflată lângă gard, cam de mărimea unui garaj pentru o singură mașină. Ceea ce îi așeza exact de aceeași parte cu Reacher. Clar ca ziua. O manevră clasică de învăluire prin flanc. Cei de la West Point ar fi fost mândri.

Omul de la tejgheaua restaurantului era acolo. Și chiorul, de la motel. Și crescătorul de porci, care se aflase în fruntea gășții ce urcase pe scări, tot la motel. Mâini mari, umeri lați, hainele pline de noroi.

Toți aveau puști M16.

Reacher așteptă. Capul îl durea, în ambele părți.

*

Chang se târî în cealaltă direcție și ajunse aproape mai repede, pentru că rolul ei nu era să facă o învăluire. Ea trebuia să aștepte ca retroexcavatorul să se pună în mișcare și apoi să deschidă un al doilea front cu rafale susținute. Ceea ce avea să-i facă pe ceilalți să se pună la adăpost, unde Reacher îi va împușca în spate.

Ăsta era planul lui. Ea avusese niște dubii. Dar până atunci planul lui funcționase. Prezisese patru prizonieri încă din primele momente și făcuseră cinci. Și mai prezisese că cei de la fermă vor trage dar vor rata ținta și nu se înșelase nici în privința asta. Dar chiar și așa, îl întrebase din nou dacă partea aceasta avea să funcționeze. Nu, spusese el, n-o să funcționeze. Se vor retrage spre casă. O retragere dirijată. Trebuie să aibă o poziție pregătită. Ceva fortificat. Ca un buncăr.

Și-atunci de ce mai facem chestia asta? întrebase ea.

Pentru că s-ar putea să avem noroc, spusese el.

Se târî mai departe. Voia să ajungă mai aproape. Știa cifrele. Un încărcător cu treizeci de gloanțe s-ar fi terminat în două secunde. Voia să le facă pe ambele să conteze. Voia să aibă noroc. Dacă ea lovea unul și el lovea unul, asta însemna doi mai puțin pentru mai târziu. Ceea ce era bine.

Iar acestea erau cuvinte pe care nu le rostise niciodată, nu înainte să-l întâlnească pe el.

Continuă să se târască, apropiindu-se. Mirosul de la porci era oribil. În minte, se alinie cu imaginea din satelit. Se afla în

poziția corespunzătoare orei unsprezece. Cocina de porci era la ora trei. Putea îngrozitor. Asta-i spunea două lucruri. Aici nu era o stațiune cu pretenții de rafinament. Ar fi fost imposibil. Unii oameni nu s-ar fi putut apropia, fără să se sufoce.

Iar Keever era îngropat acolo. Știa. În țarcul porcilor. N-ar fi putut să-i sape groapa în câmp. Chiar și o versiune de viteză redusă a modelului în care Westwood condusese ar fi fost vizibilă de sus. Iar ei și-ar fi făcut griji în privința asta. Aveau portofelul lui Keever. Îi văzuseră legitimațiile de la FBI. Defuncte, ca și ale ei, dar ei nu știau asta.

Se simțea aproape de el.

Ridică puțin capul. Văzu un gard și o dependință de mărimea unui garaj pentru o singură mașină. Retroexcavatorul stătea singur, cu motorul în ralanti, până la înălțimea genunchilor în grâu, departe, spre dreapta ei. Dependința era singura lor acoperire împotriva amenințării reprezentate de retroexcavator. Măcar unul dintre ei avea să apară pe după clădire și să tragă. Chiar în fața ei.

Puse două încărcătoare de rezervă pe pământ. Aliniate și gata de a fi folosite.

Voia să fie norocoasă.

Mută selectorul pe auto.

Luă linia de ochire.

Așteptă.

Westwood trezi motorul la viață și trase de niște pârghii, împinse altele, până aduse cupa din față în poziție verticală, apoi o ridică, până când nu mai văzu nimic altceva prin parbriz decât suprafața din spate a cupei. Siguranța prima în fața vizibilității. Partea lui din plan era fluidă din acel moment încolo. Reacher îi spusese să țină volanul drept și să conducă vehiculul înainte, cu viteză mică. Orbește. Să continue să meargă. Prin gard, dacă era necesar. Să nu-și facă griji. Să nu se oprească. Decât dacă altceva se-ntâmpla mai întâi.

Fluid.

Viitorul jurnalismului. Internetul schimbase totul. Acum știrile aveau caracter personal. Reporterul trebuia să fie în poveste. Relatare de la prima mână. Reporterul trebuia *să fie* povestea.

Bloguri, editoriale, platforme, contracte de cărți.

Apăsă pedala ambreiajului. Manevră schimbătorul de viteze. Porni.

Reacher auzi retroexcavatorul mișcându-se. Se simțea amețit. Stătea în genunchi, dar se legăna. Își ridică puțin capul. Două garduri. Două dependințe. Șase indivizi. Vedere dublă. Se lovi cu podul palmei în frunte. Încercă din nou.

Mai bine.

Mult în stânga lui, retroexcavatorul rula înainte. Cauciucurile mari și moi se mulau pe denivelări. Cei trei indivizi stăteau cu spatele, lipiți de partea dindărăt a clădirii. Cu puștile pregătite. Deodată, tipul de la tejghea ocoli colțul clădirii și se deplasă pas cu pas de-a lungul zidului. Ajunse la celălalt colț și aruncă o privire prudentă. Ridică pușca.

Reacher ținti. H&K era în esență un tub lung de treizeci de centimetri, cu mânere de pistol la ambele capete. O armă foarte precisă. Cătare metalică.

Tipul de la tejghea luă linia de ochire spre excavator. Și așteptă. În spatele lui, chiorul se strecură spre colțul opus.

Retroexcavatorul își continuă deplasarea.

Anvelopele scoteau niște zgomote ca niște plescăituri. Spicele de grâu se frecau de fundul cupei și apoi se îndreptau la loc.

Pe Reacher îl durea capul. În ambele părți. *Contuzie cerebrală, de fapt ai două, lovitură și contralovitură.*

Deodată, Chang începu să tragă.

Foc automat. Nouă sute de gloanțe pe minut. Imposibil de rapid. Un bruiaj sonor scurt, ca o mașină de cusut nebună. Două secunde. Un încărcător întreg. Pământul secerat în linie dreaptă și o așchie de lemn se desprinse din clădire.

Chiorul se dădu înapoi.

Omul de la tejghea se aplecă mai mult pe după colțul clădirii, căutând noua sursă de pericol. Arma lui Reacher îi urmărea mișcarea. Cătarea din spate, cătarea din față, ținta.

Reacher trase. Un singur foc. Distanța, douăzeci și patru de metri. Glonț Parabellum de nouă milimetri, 8 grame, cămașă metalică. Viteza proiectilului la gura țevii, aproape 1300 de kilometri la oră. Timpul de ajungere la țintă, mai puțin de o cincisprezecime de secundă. Practic, instantaneu.

Glonțul îl lovi pe individ în partea de sus a spatelui, drept în

centru, la baza gâtului. O lovitură în coloană. Norocoasă. Reacher țintise mai jos, în centrul de masă. Partea cea mai voluminoasă a țintei. Întotdeauna, cea mai sigură. Cu un avantaj implicit. Centrul înseamnă centru. Există material pe margini, dintr-o parte în alta, și mai ales în sus și în jos. Picioarele și capul. Chiar dacă ratai, gloanțele ajungeau undeva. Tipul se prăbuși la pământ. Căzu lent în față, se lovi de colțul clădirii, care-l suci trântindu-l jos.

Crescătorul de porci se aruncă la pământ. Dispăru din peisaj. În spatele grâului. Băiat deștept. Dar chiorul făcu încă un pas. Ridică arma. Trase. Glonțul pocni în aer și trecu vâjâind prin grâu cam la nouă metri în dreapta lui Reacher.

Chang trase din nou.

Al doilea încărcător. Bravo ei. O femeie hotărâtă. Același tors nebunesc. Gloanțele răscoliră pământul și câteva așchii săriră cât colo.

Apoi tăcere.

Chiorul se furișă înapoi spre colț și se înclină pe după el, țintind spre locul de unde venise al doilea sunet. Retroexcavatorul se apropie și mai mult.

O mică parte din mintea lui Reacher n-ar fi vrut să tragă în individul fără un ochi. *E un om handicapat.* Nu părea fairplay. Doar că exact în acel moment era un biet om handicapat care îndrepta o armă letală înspre Chang. Așa că Reacher luă linia de ochire. Cam la douăzeci și șapte de metri. Își focaliză ochii pe cătarea frontală. Un cui subțire ca un ac, protejat de un inel. Privea fix la vopseaua acestuia. La fiecare detaliu molecular. Claritate maximă. Cătarea din spate era încețoșată. Ținta era încețoșată. Pentru precizie maximă. Așa fusese antrenat. Cătarea frontală era totul. În cele din urmă, toate aveau să se contopească. Ceață, cui, ceață. Și așa se-ntâmplă. Trei lucruri fuzionară. Liniar. Stabilitate de granit.

Trase.

Același lucru. O traiectorie ascendentă. De data asta la douăzeci și șapte de metri, nu la douăzeci și patru. Timpul petrecut în aer mai lung cu doisprezece la sută. Glonțul îl lovi pe chior la baza craniului. *Medulla oblongata.* Prima tentativă de sporire a inteligenței. Un mugur minuscul, de acum o sută de milioane de ani. Creierul reptilian. Gros cam de doi centimetri și jumătate. Glonțul trecu prin el într-o miime de

secundă. Cămașă metalică.

Presiunea hidrostatică îl făcu să explodeze. Individul era mort înainte ca sunetul împușcăturii să treacă de gard. Se prăbuși ca o ușă doborâtă.

Retroexcavatorul continuă să se apropie.

Crescătorul de porci fugi.

Reacher ridică selectorul pe foc automat, se ridică în picioare și trase, măturând aerul cu țeava, ca și cum ar fi împrăștiat niște vopsea. Restul încărcătorului, douăzeci și opt de gloanțe, o mașină de cusut. Dar rată ținta cu toate gloanțele. Toate trase jos. Nu era stabil pe picioare. Fără echilibru. Amețit. Temporar. Își scutură capul și își reveni.

Chang trase din nou. Al treilea încărcător. Foc automat. Dar foarte sus. De pe acoperiș zburară câteva țigle. Individul fugi mâncând pământul și dispăru din vedere.

Retroexcavatorul continuă să se apropie.

Atunci Reacher o luă la fugă, plonjând prin grâu, călcând spicele, cu pași mari, înotând prin Ian, îndreptându-se pieziș de brazda lăsată în urmă de retroexcavator. Westwood îl zări prin geamul lateral și opri mașinăria. Chang se apropie din cealaltă parte și nu se opri. Ocoli mașina și îl îmbrățișă strâns pe Reacher.

— Ești bine? întrebă ea.

— Rezist aici, spuse el.

— Ai doborât doi.

— Și au mai rămas doi. În camionetă s-au urcat patru.

— Cum facem?

— Mai întâi, îi găsim.

— Ai spus ceva de un buncăr.

Se urcară din nou în cabină, în stânga și în dreapta, flancându-l pe Westwood, stând în picioare, pieziș. Nu se vedea nimic în față. Westwood spuse:

— Unde ar fi construit ei un buncăr?

— N-a fost nevoie să-l construiască, spuse Reacher. Aveau deja unul. Sunt sigur că toate fermele din statul ăsta au așa ceva. Fortificații împotriva unor calamități.

— Un adăpost pentru tornade, spuse Chang.

— Exact. Sub casă. Cu o ieșire secundară în altă parte, în eventualitatea în care casa s-ar prăbuși peste trapă, în fiecare subsol ar trebui să existe așa ceva. Sunt sigur că oamenii ăștia

au așa ceva. Au nevoie de versatilitate. Probabil că e un tunel spre un loc cu totul nou. Cu o trapă de fugă ascunsă. Asta trebuie să găsim înainte de toate. Ca să putem parca un camion peste ea.

*

Westwood trezi din nou motorul la viață și trase de aceleași pârghii, dar în ordine inversă, iar cupa din față se înclină în spate și coborî până când putu să vadă pe deasupra ei. O fantă îngustă. Siguranța nu mai era deplină, ci doar un compromis rezonabil.

Așteptă.

Reacher spuse:

— Acum ori niciodată.

Retroexcavatorul se opinti și începu să se deplaseze cu viteză moderată, legănându-se pe anvelopele grosolane. O sută cincizeci de metri distanță. O sută. Îndreptându-se spre gard. Mai aproape! Și mai aproape. Și apoi trecu prin el ca prin brânză, aruncând traversele într-o parte și-n alta, stânga și dreapta, azvârlind în aer așchii de lemn de hicori și mergând apoi mai departe, pe lângă prima dependință, prin stânga acesteia, pe lângă cadavrul tipului cu un ochi teafăr, în incinta din pământ bătătorit.

Aici încetiniră și se opriră. Și așteptară. Nu mai erau ca animalul de pradă deasupra unei guri de apă. Acum erau un combatant în arenă.

Nimeni nu trase în ei.

Nicio reacție.

Realitatea semăna foarte mult cu imaginea de pe Google. Doar că văzută transversal, nu de sus în jos. Chiar în fața lor se afla casa și mai aproape, pe stânga, era apartamentul sinucigașilor. Pe stânga se afla baraca generatorului și o clădire mică de mărimea celei în spatele căreia stătuseră ascunși cei trei indivizi. Mult în spatele casei, spre est, se aflau adăpostul porcilor și hambarul. Cumva separate de restul clădirilor. Aleea se întindea înaintea lor. Unde linia telefonică venea adusă de stâlpi.

Nicio țeavă de evacuare.

Nicio mișcare.

Westwood își scoase pistolul din tocul de la bocanc.

— Partea care urmează e strict voluntară, îl avertiză

Reacher.

— Știu.

— Rămânem împreună și începem cu casa.

Se dădură jos din cabină.

Nimeni nu trase în ei.

Nicio reacție.

Absolut niciuna, în afară de duhoarea țarcului pentru porci.

Merseră pe pământul bătătorit spre casă, în linie, cu Chang la stânga, Westwood în mijloc și Reacher la dreapta. Îl durea capul de parcă i-ar fi înfipt cineva un fier înroșit în ureche.

Capitolul 56

Reacher rămase de pază pe veranda din față în timp ce Chang și Westwood intrară ca să cerceteze casa. Urmărea foarte atent împrejurimile. Ieșirea secundară putea fi oriunde. Surprizele ar fi putut să apară din orice direcție. Dar nu fu cazul. Nu se întâmplă nimic. După două minute, Chang ieși din casă și spuse:

— Am găsit intrarea principală. Westwood s-a uitat puțin. E o harababură acolo.

Chang îi luă locul pe verandă și Reacher intră în casă, unde-l găsi pe Westwood într-un coridor cu dormitoare. Păzea interiorul a ceea ce cândva se poate să fi fost un șifonier cu așternuturi. Acum spațiul interior era umplut de o trapă înclinată fixată la patruzeci și cinci de grade între peretele din spate și podea. Înclinată la patruzeci și cinci de grade pentru că, probabil, acoperea o scară. Spre o încăpere subterană, fără îndoială. Era închisă, dar ca toate ușile de protecție la furtună, se deschidea spre exterior. Astfel încât vântul să n-o poată împinge niciodată spre interior.

Reacher analiză distanța, lățimea coridorului plus adâncimea dulapului pentru lenjerii până la mijlocul trapei înclinate și apoi se duse să vadă încăperea, unde descoperi ce voise să spună Chang când vorbise de o harababură. Era ca locuința lui Peter McCan din Chicago, dar de zece ori mai complicată. Erau ecrane peste tot, cel puțin douăzeci, și zeci de tastaturi și unități-turn, și dulapuri înalte cu componente zumzăitoare, și stive de hard discuri, ventilatoare și conectori și prize multiple, dar, mai presus de toate, cabluri, kilometri de cabluri, unele aranjate în mănunchiuri, altele încâlcite, altele făcute colaci.

În acel moment, pe Reacher nu-l interesa nimic din toate astea.

Merse mai departe și găsi un living, unde se uită la o canapea. O chestie veche, de dimensiuni considerabile. Cu trei locuri generoase. Plus niște brațe extravagante, curbate ornamental. Suficient de lungi. Pe jumătate o cără, pe jumătate o târî înapoi, pe drumul pe care venise. În coridorul cu

dormitoare. Acolo o ridică vertical și, după ce o mișcă puțin în față, o lăsă să cadă cu spatele în jos, pieziș, astfel încât să rămână blocată între trapă și zidul opus.

O ieșire blocată.

Apoi se reuniră pe verandă și încercară să stabilească unde ar fi putut și a doua ieșire, mai mult sau mai puțin prin deducție, însoțindu-și ideile de o gesticulație intensă și multe explicații vizuale. Casa era dreptunghiulară, ca majoritatea caselor, ceea ce însemna că și adăpostul trebuia să fie dreptunghiular, orientat la fel. În mod cert, așa ar fi trebuit să fie. O soluție arhitecturală la mintea cocoșului. Iar natura umană spunea că dacă ușa principală era la un capăt, atunci trapa de fugă ar fi trebuit să fie la celălalt capăt. Astfel încât tunelul să urmeze coloana vertebrală a casei, perpendicular pe zidul frontonului, continuându-se dincolo de marginea casei pe sub curte, spre baraca generatorului său, poate, spre clădirea mai mică de lângă aceasta.

Baraca generatorului ar fi fost o destinație mai logică. O placă de fundație turnată din beton, corespunzător manufacturată, ușor de integrat cu gura tunelului. Deasupra era un mediu de lucru, verificat adesea. Curat, eficient și sigur. Nu se acumulau tot felul de chestii. Trapa de evadare perfectă. Pentru toate motivele îndreptățite.

Dar pentru toate motivele neîndreptățite, indivizii ar fi ales clădirea mai mică. În felul acesta, sperau să scape nu doar de natură, ci și de oameni, în cazul celui mai pesimist scenariu. N-avea niciun rost să iasă la suprafață în locul cel mai logic posibil.

Clădirea mai mică avea uși duble, ca un garaj de pe vremuri. Încuietoarea era ruginită în poziția deschis, ceea ce lui Reacher îi confirma ipoteza cu clădirea. Cel mai sigur era să n-ai niciun fel de încuietoare. Cheile se pot rătăci. N-avea niciun rost să scapi „la mustață” și apoi să-ți petreci noaptea încuiat într-un șopron.

Deschiseră larg ușile și văzură un talmeș-balmeș de obiecte. Mai ales fier vechi și câteva canistre vechi de vopsea. Pe podea era aruncată o cârpă stropită cu vopsea. Nu era un mediu de lucru. Nu era verificat adesea. Nu era curat, eficient sau sigur. Prin urmare, nu era un loc verosimil.

Doar că…

Talmeș-balmeșul părea cumva artistic. Exista un vid acolo unde logica și gravitația n-ar fi pus așa ceva. Și mai erau și alte spații goale, cumva legate între ele, astfel ca niște persoane să se strecoare prin ele una după alta și să iasă cât ai zice pește din ascunzătoare.

Principalul spațiu gol era chiar deasupra unei mici umflături în cârpa stropită cu vopsea.

Reacher trase cârpa într-o parte și văzură același tip de trapă pe care o găsiseră în casă. De data asta nu mai era înclinată, ci fixată în poziție orizontală în podea și cimentată de jur-împrejur.

Era închisă.

— Excelent, spuse Reacher.

Chang se duse să găsească un camion cu cheile în contact, iar Reacher și Westwood începură să dea metalul la o parte, astfel încât ea să poată intra cu mașina. Chang se întoarse cu aceeași camionetă pe care o văzuseră plecând în mare grabă din spatele restaurantului. O manevră până când ajunse cu roata din stânga-față centrată pe trapă.

A doua ieșire blocată.

Chang se dădu jos din camionetă și, uitându-se la metal, spuse:

— Ce naiba e drăcia asta?

Ceea ce era o întrebare justificată.

*

Toate deșeurile metalice erau din oțel moale, o parte din ele fiind din tubulatură de secțiune pătrată, altă parte bare solide, alături de foi de tablă de trei milimetri grosime turtită în forme ondulate stranii. Toate erau ruginite și cele mai multe erau mânjite în negru pe alocuri, cu un fel de vopsea sau baiț. Majoritatea tuburilor și toate barele erau sudate în forme ce păreau secțiuni de gard. Unele dintre ele erau cadre de un metru douăzeci pe șaizeci de centimetri, iar altele erau pătrate cu latura de un metru douăzeci, dar mai erau și unele de circa un metru optzeci pe nouăzeci de centimetri. Toate fuseseră aruncate claie peste grămadă.

Și niciuna dintre ele n-avea nicio noimă. Gardul pe care-l spărseseră cu retroexcavatorul era făcut din stâlpi și traverse de lemn, cu sârmă ghimpată prinsă la partea superioară. Pe proprietate nu existau garduri metalice. Iar din câte văzuse

Reacher, în tot districtul nu găseai așa ceva. Poate în tot statul. Iar secțiunile nu se potriveau. Nu aveau o dimensiune uniformă. Nu exista nicio modalitate coerentă de a le îmbina. N-avea nicio logică să-ți faci un gard în care o secțiune scurtă avea nouăzeci de centimetri înălțime, următoarea un metru optzeci și următoarea un metru douăzeci. Plus că unele găuri de îmbinare erau așezate aiurea. Unele erau aliniate vertical, iar altele, orizontal.

Unele secțiuni aveau balamale.

Nu era vorba de un gard.

— Oh, Doamne, spuse Chang. Astea-s niște cuști!

Tabla de trei milimetri fusese tăiată în fâșii și apoi rulată, bătută cu ciocanul și sudată pentru obținerea unor forme. Ruginită și mânjită cu negru, ca toate celelalte. Erau acolo un fel de brățări prinse în balamale, cu diametrul cam de șapte-opt centimetri, cu ochiuri în formă de U sudate la capete.

Cătușe.

De asemenea, erau și inele mari, cu diametrul de cincisprezece centimetri, pe care erau sudate cuie ascuțite lungi.

Zgărzi pentru prizonieri.

Erau și măști de fier rudimentare, clești și piroane.

— Petele negre, spuse Chang. Cred că sunt de sânge.

Ieșiră înapoi pe ușile duble și rămaseră în soare. Li se părea că e frig. Se întoarseră și se uitară din nou la casă. Și la apartamentul sinucigașilor de lângă ea.

— Partea care urmează e strict voluntară, anunță Reacher.

Începu să meargă, iar Chang i se alătură. După o mică ezitare, Westwood se grăbi să-i prindă din urmă.

Apartamentul sinucigașilor era o dependință cam cât jumătate din casă. Avea o fundație din beton, cam până la înălțimea genunchiului, pătată oranj de ploaia care împrăștiase noroiul din băltoace. Acoperișul era din șindrilă. O construcție convențională, pătrățoasă și solidă, construită ca să dureze. Un cablu electric gros cât degetul lui Reacher pătrundea în clădire pe sub streașină.

Fără ferestre.

Ușa era încuiată.

— Ești pregătită? întrebă Reacher.

— Nu tocmai, spuse Chang, cu o voce ce părea stinsă și înfrântă.

Și-o aminti când se apropiase, în magazinul șoferului de Cadillac, ca să se uite la cartea de telefon. Căutându-l pe Maloney la litera M. Își aminti stivele de colete. Două sosiseră direct de la producătorii străini. Echipament medical german din oțel inoxidabil steril și o cameră video de înaltă definiție din Japonia. Și-l aminti pe tipul din Palo Alto, zăbovind asupra unui mesaj răzleț dintr-o cameră de chat de la un tip numit Blood. *Aud că Mother's Rest au marfa bună.* Pe un forum pe care tipul din Palo Alto nu-l recunoscuse. O altă comunitate. Un site de entuziaști, așa lăsa impresia. Ascuns adânc în Deep Web.

Reacher păși în spate și apoi se repezi înainte, izbind cu tocul bocancului în încuietoare. Ușa se deschise brusc spre interior și ricoșă din perete. O opri cu palma și păși înăuntru.

Un vestibul. O duhoare. Mai rău ca la porci. În față era o bucătărioară, cu căni și sticle de apă. Și fire, cabluri, ștechere și conectori, toate îngrămădite și încâlcite, folosite și uitate. Un loc de lucru. Spre stânga era un mic hol cu o ușă pe dreapta și altă ușă la capăt. Ușa de pe dreapta era spre o baie. Nici curată, nici murdară. Un spațiu eficient. Comun. Pe peretele de vizavi de ușă erau cuiere pentru haine. Patru, așezate în linie. Pline, dar nu cu haine.

Cu șorțuri din cauciuc.

Erau mânjite cu dâre maro și negre.

Reacher încercă ușa de la capătul holului.

Descuiată. Îl durea capul.

— Gata? întrebă el.

— Nu tocmai, spuse din nou Chang.

Un glas stins, înfrânt.

Deschise ușa. Întuneric beznă înăuntru. Un miros urât. Rece. Sonoritatea găunoasă a unui spațiu mare. Cu suprafețe dure. Unele obstrucții. Pipăi peretele, căutând întrerupătorul.

Găsi unul.

Aprinse luminile.

O văzu pe femeia în alb.

Nu se ducea la un garden party în Monte Carlo. Nici la primărie, pentru a cincea nuntă. Și nici spre o anexă privată cu o ambianță liniștitoare, unde putea să se așeze comod și să bea

Nembutal, sau să stea întinsă în pat în timp ce vechiul motor V-8 își făcea treaba cu blândețe.

Nimic din toate astea.

Era legată cu cătușe de un zid placat cu faianță albă.

Atârnând la joasă înălțime.

Sânge împrăștiat peste tot în jur.

Moartă de-a binelea.

Reacher nu avea nici pe departe competențe de patolog, dar își dădea seama că fusese bătută cu o bâtă de baseball până murise. O astfel de bâtă era aruncată pe podea, plină de sânge întărit. Care se înnegrea, ca petele de pe metal. Avea vânătăi colorate și oase rupte. Craniul îi era terciuit. Părul, plin de sânge închegat. Rochia ei albă era murdară de sânge și vomă.

În fața ei erau așezate mai multe echipamente video. Trei camere de televiziune pe trepiede solide și reflectoare video pe suporți, cu folii din material translucid pentru difuzarea luminii. Podeaua era plină de cabluri care șerpuiau în toate direcțiile. Plăcile de faianță albă alcătuiau un fel de scenă. Acestea acopereau o treime a pereților laterali și în întregime peretele din față, precum și o treime de podea. O arenă. Aveau și rolul de a reflecta lumina puternică. Definiție cât mai mare. Detalii, din belșug.

Faianță albă, mânjită în roz.

Deasupra scenei erau montate microfoane.

Două la număr.

Stereo.

Pe unul dintre trepiedele de cameră era prinsă o foaie de hârtie. Un e-mail printat. În care scria: „Aș vrea să văd o japiță din aia, care face pe șefa, bătută cu o bâtă. Din categoria CEO. Să o bateți cât mai mult timp posibil. Mai întâi, picioarele. Trebuie s-o faceți să spună «iartă-mă, Roger, iartă-mă, Roger», la nesfârșit. Sunt dispus să plătesc o sută de mii”.

Dintr-o altă comunitate. Un site de entuziaști.

Site-ul de entuziaști se numea Mother’s Rest, la fel ca localitatea folosită drept momeală. Westwood și Chang reușiră să pună calculatoarele în funcțiune, după ce se întoarseră în casă. Era vorba de streaming video în sistemul pay-per-view. O mulțime de bani. Cea mai ieftină transmisiune costa cât o mașină. *Prin înfometare* era cel mai scump. Probabil, din cauza

duratei filmării. Multe ore de lucru. Următoarea era *Gravidă, înjunghiată cu baioneta.* Și *împușcat în burtă* era scump. Erau liste cu cele mai populare evenimente. Și liste cu cele vizionate recent. În toate tipurile de categorii diferite. Victimă bărbat, victimă femeie, cupluri, tineri, vârstnici, negri, albi, tăiere, înjunghiere, bătaie, scule electrice, inserție extremă, experiment medical, electricitate, înecare și împușcare.

Afacerea avea și o secțiune personalizată, la comandă. Nivelul cinci. Membrii comunității erau invitați să-și trimită în scris solicitările. Cât de detaliate voiau. Scenarii întregi, dacă doreau. Se vor depune toate eforturile pentru satisfacerea clienților. Totul depindea de apariția unui actor potrivit. Nu era necesară nicio plată în avans, până când nu se convenea asupra feței și a prețului.

Chang derulă pagina de catalog până la capăt și spuse:

— Uită-te aici.

O voce stinsă, înfrântă.

Reacher se uită. Ultima completare la biblioteca video de la Mother's Rest era fierbinte, nou-nouță și deja disponibilă pentru streaming. Se numea *Bărbat uscățiv cu toate coastele rupte mai întâi.*

Tipul din tren. În costum și cămașă cu guler tare. Cu servieta din piele fină.

El fusese un bărbat uscățiv.

Pe Reacher îl durea capul.

Chang derulă înapoi, de la nou-nouțe la recente, și se opri la *Cuplu trist cu ceva care-ți dă motive de tristețe.* Spuse:

— Ăștia trebuie să fie Michael McCann și prietena lui, Exit. Nu-i așa?

Reacher nu spuse nimic.

— Ia uitați-vă aici, spuse Westwood.

Ajunsese într-un fel de director-rădăcină. Arătă spre un șir de numere și spuse:

— Să le zicem filme. Pentru că asta sunt. Sunt filme *snuff.* Unele dintre ele sunt foarte lungi. Cel mai scurt este de două ore. Cel mai vechi e de-acum cinci ani, iar cel mai nou a fost pus pe site ieri.

Apoi își plimbă degetul în josul ecranului și se opri aproape de partea de jos, zicând:

— Ia ghiciți câte filme făcuseră înainte ca McCann să mă

sune prima dată.

— Două sute, spuse Reacher.

— Acum sunt două sute nouă.

Reacher nu spuse nimic.

— Vreți să vedeți *Moarte prin o mie de tăieturi?*

— Nu.

— Mă întreb ce titlu i-ar fi dat filmului cu mine.

— *Atac prin hăcuire,* probabil. Ucis prin înjunghiere cu pixurile.

— Cât timp durează înșelătoria? Când își dau seama oamenii de ce se întâmplă? Abia după ce intră în camera aia?

— Eu cred că-și dau seama când șoferul de Cadillac le deschide portiera și simt mirosul de porci, spuse Chang. Cred că ăla e momentul când sunt scoase la vedere și armele.

— Ar trebui să întrebăm, spuse Reacher. Știm unde sunt escrocii.

Trecură prin holul cu dormitoare. Spre șifonierul care cândva fusese plin cu așternuturi. Spre canapeaua proptită pieziș între trapă și peretele opus.

— Ar fi mai ușor de mutat camioneta, spuse Reacher.

— Ești bine? îl chestionă Chang.

— Având în vedere circumstanțele… spuse Reacher.

Ieșiră în față și merseră spre locul în care se gândeau că ajunge tunelul, spre clădirea mică cu uși duble. Chang se urcă în camionetă și o mișcă în față. Se dădu jos și o lăsă cu motorul pornit, în ralanti. Se uită la trapă și spuse:

— Cum vrei să faci chestia asta?

— Mă îndoiesc că stau ghemuiți chiar acolo, în acest moment, spuse Reacher. Dar trebuie să fim pregătiți pentru cei mai rău. Westwood deschide capacul și se trage în spate, iar noi stăm cu armele îndreptate spre gaură. OK?

Chang confirmă cu o mișcare a capului. Westwood, la fel. Reacher ocupă poziția din dreapta centrului, cu automatul pregătit. Încărcător nou, foc automat. Chang îi dublă cu exactitate mișcările, la stânga centrului.

Westwood se aplecă și apucă mânerul.

Îl trase brusc și sări în spate.

Nu era nicio gaură.

Capitolul 57

Ansamblul alcătuit din ramă și trapă fusese cumpărat de la magazin, adus acasă și prins în ciment pe o suprafață orizontală de beton. Nicio gaură, niciun cap de scară. Niciun fel de străpungere. O lespede continuă și compactă. Aceeași suprafață ușor neregulată și în stânga, și în dreapta trapei, ca și sub trapă.

Ca un ochi orb.

O imitație.

— Greșeala mea, spuse Reacher. N-am gândit.

— Regretele n-ajută la nimic, spuse Westwood. Dar trebuie să știm unde e de fapt gura de ieșire.

— Nu, spuse Chang. Trebuie să știm dacă au folosit-o deja.

Întrebare care primi imediat un răspuns printr-un pocnet supersonic în aer și șuierul văietat al proiectilului și impactul granular al unui glonț NATO trecând printr-un perete de lemn, la niciun metru de capetele lor. Urmat instantaneu de zgomotul exploziv scos de pușcă. Undele sonore sunt mai lente decât gloanțele. Dar în acest caz ajunseră nu mult mai târziu. Ceea ce însemna că pușca era aproape. Treizeci de metri, își zise Reacher.

Adică mai mult decât aproape. Se îndrepta spre distanța de la care până și nepricepuții ăștia erau în stare să-și nimerească țintele.

Se bulucirăînăuntru și un alt glonț străpunse lemnul, lăsând o gaură prin care pătrundea soarele. Și alta, la aproape doi metri și jumătate distanță. Tactică de tragere prin pereți. Ținta nevăzută. Tragere pur aleatorie. Asta era echipa de elită, își zise Reacher. Ăștia erau niște tipi care ar fi putut să nimerească peretele unui șopron. Trecu pe lângă grămezile de deșeuri metalice spre colțul îndepărtat din spate. Invizibil de afară. Și cât se putea de invulnerabil. Neprotejat de vreun scut fizic, dar protejat de loteria tirului orb. Pereții nu făceau nici doi bani, dar numerele nu mințeau niciodată.

Lovi cu piciorul peretele în partea de jos, lângă podea, creând o gaură înaltă de șaizeci de centimetri, lungă de un

metru și douăzeci, apoi lungimea crescu la un metru și jumătate, pe măsură ce desprindea alte scânduri. Suficient de mare ca să se poată târî afară. Mai întâi Westwood, apoi Chang. Alt glonț pătrunse prin pereți. În sfârșit, Reacher. Se retraseră, menținând construcția pe linia de ochire. În spatele lor nu era nimic altceva decât lanul întins de grâu. Spre dreapta față, direct în spatele lor, era clădirea din apropierea gardului rupt. Cu indivizii morți. Retroexcavatorul fiind parcat direct în dreapta lor. Cam la douăzeci de metri distanță. În față și spre dreapta erau studioul de filmare și casa. În față și spre stânga era baraca generatorului. O mulțime de locuri.

Dar toate se aflau în partea greșită a terenului deschis. Un minimum de douăzeci de metri. Douăzeci de pași. Cale lungă. Nu imposibil de parcurs. Depindea de ceilalți. De cât de bine țintea. De cum erau antrenați.

Dacă erau antrenați. Un om care a învățat să ochească după mantra cătării frontale putea să-și focalizeze atât de tare privirea încât să-și piardă vederea periferică. Într-o clipită. Era posibil ca un alt individ să plece neobservat. Era posibil ca un om îmbrăcat într-un costum de gorilă să plece. Ar fi depins de gradul de focalizare. O persoană putea să scape în astfel de condiții.

Dar trei oameni nu aveau cum.

Reacher le spuse în șoaptă:

— Rămâneți aici. Nu mișcați. Am să mă-ntorc să vă iau.

— De unde-ai să te-ntorci? întrebă Chang.

— Mă duc din nou în clădire.

— E o nebunie.

— Nu tocmai. Uită-te la cât de prost trag. E o chestie ce ține de matematică. Ține de probabilități. Nu risc nimic în plus dacă mă duc chiar acolo unde țintesc ei.

— Nu ești întreg la minte.

— E un zid destul de mare. Care sunt șansele? Mai degrabă mă pricopsesc cu o boală rară de inimă până ajung acolo.

— Vin cu tine.

— OK, dar Westwood rămâne aici. Corespondenții de război fac manevre cu al doilea val.

— Asta sunt eu acum? întrebă Westwood.

— Nu, încerc să te fac să te simți bine. Te gândești la drepturile pentru carte.

— Nu întru totul.

— Oricum ar fi, rămâi aici.

Reacher și Chang se întoarseră în clădire și se târâră înăuntru. Găurile prin care pătrundea soarele alcătuiau o constelație întinsă. Majoritatea sus. Fratele mai înalt al lui Reacher ar fi putut avea o problemă. Dar Reacher însuși ar fi scăpat teafăr, iar Chang, neatinsă. Un alt glonț trecu, un pocnet, un *șuier,* altă pată solară, sus și mult în stânga, încă un bilet necâștigător.

— Dacă tirul este cu adevărat aleatoriu, toate locurile sunt la fel de probabile, spuse Reacher. Chiar și locurile care au mai fost lovite înainte.

Își puse ochiul în dreptul unei pete de soare și privi afară.

Spuse, distorsionat pentru că avea obrazul lipit de scândură:

— Trebuie să le vedem focul la gura țevii. Apoi îi putem goni. Vreau să-i pun pe fugă.

Un alt glonț străpunse peretele de lemn, cu un pocnet, un *șuier* și pata de soare apăru. La înălțime perfectă, dar cu trei metri prea mult spre dreapta.

— Îl văd pe unul dintre ei, anunță Reacher.

Praf în aer. Clipi cu genele lipite de lemn.

Așteptară.

Încă un glonț. Pocnet, *șuier,* soare. Sus și la stânga.

Reacher se desprinse de perete și spuse:

— I-am văzut pe-amândoi. Sunt în același loc. În colțul din stânga spate al studioului de filmări. Cam la o sută zece metri. Fac cu rândul, se rostogolesc pe după colț și-și ridică puștile. E ca-ntr-un film cu pușcași marini. Unul dintre ei e crescătorul de porci, iar celălalt are părul ca un tip care anunță vremea la televizor.

— Putem să-i doborâm de-aici?

— Am putea irosi un încărcător ca să-i domolim preț de un minut. Apoi am putea să ajungem repede la colțul din față al studioului.

— Și să facem ce? Să ne furișăm de la un colț la altul? Din față în spate? E un drum al naibii de lung. E o clădire dreptunghiulară. Majoritatea clădirilor sunt așa.

— O trupă de pușcași marini ar pătrunde prin clădire. Ar ieși prin peretele opus. Pentru așa ceva sunt armele anti-tanc.

— Dar noi cum am face?

— Ne-am încerca norocul. Am aștepta până și-ar schimba încărcătoarele.

— Nu-i îndeajuns de bun planul, spuse Chang.

— Nu ți-ar plăcea planul îndeajuns de bun.

— Vrei să te întreb?

— Cred și eu că da.

— Care e planul îndeajuns de bun?

Pe Reacher îl durea capul. Spuse:

— E un pact cu diavolul. Unul e garantat, dar numai unul. Celălalt fuge. Și, în afară de asta, o să fie neplăcut.

Reacher trase primul, pentru că Chang alerga mai repede. Se postă între ușile întredeschise și ținti spre colțul din spate stânga al studioului, cam la două treimi din înălțimea zidului, și văzu niște aschii, dar nu suficiente pentru două secunde întregi. Dar reuși să-i reducă la tăcere. Chang preluă tirul, un încărcător întreg, pe foc automat, două secunde întregi, iar Reacher o luă la fugă spre colțul din față apropiat al studioului, unde schimbă încărcătorul și trase pe lângă clădire, de la un colț la celălalt, un nou încărcător întreg, în vreme ce Chang alergă și ajunse repede în spatele lui, respirând din greu.

— Gata? spuse el.

Ea nu-i răspunse.

Se strecurară prin ușa studioului. Vestibulul. Mirosul. Bucătărioara, cu cănile și sticlele de apă.

Așteptară.

Auziră un zgomot. Un ins rostogolindu-se pe după colț. Cantr-un film despre pușcașii marini.

Așteptară.

Auziră împușcătură. Trasă către clădirea acum goală și îndepărtată. Poate a nimerit ceva, poate nu. Oricum ar fi stat lucrurile, Reacher se înclină pe ușa studioului și trase o jumătate de încărcător înapoi. Fără așteptări. Nu era momentul pentru finețuri. Dar suficient timp pentru un mesaj.

Oponenții voștri sunt acum în clădire.

Chiar în sediul afacerii voastre.

Reacher și Chang se retraseră, înapoi pe lângă baie, înapoi pe lângă șorțuri, înapoi către ușa de la capăt. Luminile rămâseseră aprinse. Femeia în alb era tot acolo. Nu se mișcase. Stăteau cu fața în cealaltă parte, ca niște cameramani care se întorseseră să răspundă la o întrebare.

Așteptară.

Vânătorii erau acum vânați. Prada lor îi ademenea într-un loc îngustat. Erau nevoiți să se arate, în șir indian într-un hol îngust, cu luminile aprinse. Ca și cum ar fi urcat o scară de motel doi câte doi. Varianta inteligentă ar fi fost să nu intre. Niciodată. Dar aveau să intre. N-aveau încotro. Era domeniul lor. Și încă viitorul lor. Toți indivizii pe care-i cunoscuse vreodată Reacher, escroci, hoți, criminali sau trădători, credeau până-n ultima clipă că aveau o șansă cât de mică să scape și că prin urmare ceva putea fi salvat. Nimeni nu voia să o ia de la zero. Oamenii ăștia poate reușeau să-și salveze cea mai mare parte din inventar. Și echipamentul. Reacher presupunea că acele camere de înaltă precizie erau scumpe. Așa că unul dintre ei avea să intre în studio. Dar numai unul. Finalul surprinzător putea avea succes o singură dată.

Așteptară.

Natura umană.

Crescătorul de porci își făcu apariția. Mână mari, umeri lați, hainele pline de noroi. Uitându-se pe după colț, foarte precaut, hotărât să nu arunce decât o privire scurtă, nimic mai mult. Lipindu-se cât mai bine de zid. Fără să arate nimic. Un umăr, poate. Sau un nas. Uitându-se din nou, pe după colț, ceva mai mult, ieșind în afară doi, trei centimetri.

Reacher îl împușcă în frunte. Cu cea mai fină apăsare de trăgaci, abia simțită, apăsat-terminat, o cusătură rapidă de zece. Jocul s-a terminat. Lucru pe care ultimul individ l-a auzit, evident, și prin urmare acum ultimul individ fugea. Rămăsese singur. Deodată, pradă unor temeri primitive. Dintr-odată liber să se lase stăpânit de ele. Nu mai avea martori.

În cercurile militare, urmărirea agresivă era foarte admirată și orice pretext de a o pune în aplicare era unul justificat, așa că Reacher o luă și el la fugă, urmat îndeaproape de Chang.

Capitolul 58

Săriră peste crescătorul de porci și ieșiră în goană pe ușa studioului, îndreptându-se jumătate spre stânga, cu intenția de a ocoli capătul casei ca să ajungă la gura aleii pentru mașini. Pentru că aleea era scopul. Trebuia să fie. Natura umană. Singura cale de evadare. Orice altceva însemna lanul de grâu.

Îl văzură la nici douăzeci de metri în față, alergând, uitându-se în urmă, ținând armele M16 într-o mână și nimic în cealaltă. Era un tip îndesat, roșu la față și pletos. Era îmbrăcat în niște blugi ce păreau apretați. Ajunse aproape de capătul aleii și se uită înapoi. Reacher și Chang se apropiară de casă. Individul era singur-singurel în peisaj. În spatele lui era crescătoria de porci, după care numai întinderea de grâu până-n Missouri. Aleea era în dreapta lui. Treizeci și cinci de kilometri până la Mother's Rest.

Tipul rămase nemișcat.

— Poți să-l nimerești de-aici? întrebă Chang.

Reacher nu-i răspunse.

— Ești bine?

— Nouăzeci la sută, răspunse el.

Căci așa vedea el lucrurile. Nu era nimic în neregulă cu el. Nimic anume. Niciun os rupt, nicio rană sângerândă. Dar nimic nu funcționa cum trebuia. Nu cu exactitate. *Creierul nu e același lucru cu un braț.*

— Cum procedăm? întrebă Chang.

Reacher își făcu rapid un calcul în minte. Gloanțele trase spre clădirea mică. Pocnet, *șuier.* Câte fuseseră?

Memoria.

Se depărtă un pas de casă.

Tipul cu blugi și păr aranjat ridică arma.

Un M16 la optsprezece metri. Teoretic, o problemă. Orice pușcaș competent putea să nimerească ținta cu o armă lungă la optsprezece metri. Mai puțin de patruzeci de lungimi de țeavă, pentru un M16. Practic, la doi pași. Dar individul nu era un pușcaș competent. Asta fusese demonstrat. La clădirea mică. Iar acum tocmai alergase. Respira din greu. Gâfâia. Inima îi

bătea cu putere în piept.

Reacher rămase nemișcat.

Individul trase.

Și rată. Cu treizeci de centimetri mai sus și cu tot atât spre lateral. Reacher auzi bâzâitul glonțului în aer și apoi un bufnet depărtat în spate în momentul când acesta lovi o construcție. Probabil, clădirea mică de lângă gardul rupt. Unde zăceau cei doi morți.

Se întoarse în ascunzătoare și spuse:

— Mai devreme sau mai târziu, va rămâne fără gloanțe.

— O să pună un încărcător nou, zise Chang.

— Dar nu așa de repede.

— Ăsta-i planul tău?

— Am nevoie să fii cu mine. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— Două capete sunt mai bune decât unul singur. Mai ales decât al meu în momentul de față.

— Ești bine?

— Nu prea. Dar, pe de altă parte, cât de bine-ar trebui să fiu?

— Mă duc eu să-l termin.

— Nu pot să te las.

— Nu e treabă de femeie?

Reacher zâmbi. Se gândi la femeile pe care le cunoscuse.

— Doar o chestie personală, spuse. Din obișnuință, mai ales.

— Cum procedăm?

— Eu o să-i atrag tirul. O să rateze de fiecare dată. Îți garantez. Când o s-apese pe trăgaci în gol, o să-l mitraliez. Între timp, tu o să te apropii de el, așa că dacă nu-l nimeresc, îl lichidezi tu.

— Nu, spuse Chang, amândoi o să-i atragem tirul. O să facem treaba asta împreună.

— E ineficient.

— Nu-mi pasă. Așa vom face.

Ieșiră la vedere. Tipul era tot acolo. Singur-singurel în toată pustietatea aceea. Blugi, păr, pușcă M16. La optsprezece metri distanță. Chang luă linie de ochire, cu un ochi închis. Reacher rămase nemișcat, cu brațele desfăcute, uitându-se la cer, ținând arma atârnată de degetul cu care apăsa pe trăgaci. *Uite, trage, cât poți tu de bine.* Individul trase. Ridică pușca, o ținu nemișcată, ținti și trase.

Și ratã.

Ratã ambele ținte.

Chang trase și ea. Un singur foc. Carcasa goală zbură prin aer. Glonțul își ratã ținta. Dar individul se trase înapoi. Cinci pași stângaci, în spate. Apoi zece.

Chang trase din nou. Încă o carcasă scânteie în aer. Încă o ratare. Grâul se mișca în valuri, greu, lent și tăcut.

Tipul ridică pușca.

Dar nu trase.

— Nu mai are gloanțe? întrebă Chang.

Pe Reacher îl durea capul.

— Nu știe, zise el. A pierdut socoteala. Și eu, la fel.

Apoi zâmbi.

— Ne simțim norocoși? spuse.

Ridică arma. Două mânere, strânse ușor, undeva între ferm și blând. Cătarea din față și ceața de dincolo de ea. Clipi. Avea focalizare, dar nu era la nivel molecular. Plus că avea un tremur microscopic în brațe. Care se propaga în tot corpul. *Dificultăți în coordonare, mișcare, memorie, vedere, vorbire, auz, gestionarea emoțiilor și gândire.*

Lăsă arma jos și spuse:

— Trebuie să ajungem mai aproape.

Recuperară distanța parcursă de individ în spate. Lent și relaxat. Pulsul inimii scăzut, respirație normală. Individul mai adăugă zece pași. Blugii și părul, mișcându-se înapoi, spre țarcul porcilor.

Reacher și Chang se apropiară.

Mirosul era înfiorător.

Dar mai suportabil decât în studioul de filmare.

Tipul se retrase cu încă zece pași.

Și se opri în gardul țarcului de porci.

Reacher și Chang se opriră și ei.

Individul ridică arma.

Apoi o coborî. Stătea lipit de gard, singur-singurel, cu traversele apăsându-i spatele, mărunt și absurd în toată pustietatea. Soarele era sus pe cer, spre sud. Departe, în spatele individului, porcii lui ieșeau din cocină. Grași, cu pielea netedă, acoperită cu o mâzgă lucioasă. Fiecare de mărimea unui Volkswagen.

Reacher păși înainte, iar Chang ținu pasul cu el.

Tipul aruncă arma și ridică mâinile.

Reacher păși înainte, iar Chang ținu pasul cu el.

Cincisprezece metri. Doisprezece. Zece.

Șase metri.

Tipul rămăsese cu mâinile în aer.

În poveștile vânătorești spuse la focurile de tabără, întotdeauna are loc o conversație scurtă. Pentru că personajul negativ trebuie să afle de ce trebuie să moară.

Reacher nu spuse nimic

Poveștile sunt povești, nu lumea reală.

Dar primul vorbi individul:

— Viețile lor erau deja terminate. Cu siguranță vedeți asta. Renunțaseră la ele. Hotărâseră în privința asta. Dispăruseră deja. Erau la bunul meu plac. Și oricum au primit ceea ce și-au dorit. În final.

— Nu cred că au primit ceea ce și-au dorit, spuse Reacher. Nu așa arăta sfântul potir.

— A mai fost o oră sau două. La sfârșit de tot. După final, din punctul lor de vedere. Luaseră deja decizia.

— Câte ore au fost pentru amărâtul ucis prin înfometare? Sau a fost o femeie?

Tipul nu răspunse. Reacher spuse:

— O întrebare cu caracter practic.

Tipul ridică privirea.

— Unde sunt cadavrele?

Tipul nu spuse nimic. Dar aruncă o privire înapoi. Din reflex. Involuntar.

Se uită la porci. Reacher spuse:

— Atunci, pe Keever de ce l-ați îngropat?

— Porcii mâncaseră deja în ziua aceea, spuse individul.

Reacher nu spuse nimic.

— A fost o comandă personalizată din Japonia. O potrivire excelentă. Eu nu fac decât să împlinesc o nevoie. Nu mă poți învinui pentru gusturile altor oameni.

Reacher nu spuse nimic.

Individul își lăsă mâinile puțin în jos. Voia să-și elibereze umerii, ca să-i poată mișca normal, și gâtul, și capul, pentru a se putea exprima nonverbal, pentru gesturi, pentru lingușire, pentru explicații. Pentru a putea negocia, pentru a putea oferi. Toți indivizii pe care Reacher îi cunoscuseră vreodată. Până-n

ultima clipă. Credeau că pot să scape.

Chang ridică arma. Reacher o privi. Părul negru, lăsat liber. Ochi negri și vii, unul închis, celălalt focalizat pe cătarea frontală. Un cui subțire ca un ac, protejat de un inel.

— Asta e pentru Keever, spuse ea.

Personajul negativ trebuia să știe.

— Aș fi putut să fiu eu în locul lui, adăugă Chang.

Atinse trăgaciul. Șase metri. Instantaneu. Îl nimeri în gât. Glonțul cu carcasă metalică trecu ca prin brânză, urmând să cadă departe în grâu, unde nu va fi găsit niciodată. Va fi îngropat de pluguri, pierdut și uitat, și se va întoarce la elementele componente, plumb și cupru, ca parte a planetei, de acolo de unde începuse.

Individul scoase un gâlgâit, o singură tuse tuberculoasă, foarte zgomotoasă, iar sângele îi țâșni din rană cu spume. Timp de o secundă, rămase drept, ca un ins care stă sprijinit de o traversă, după care totul cedă dintr-odată și se prăbuși ca un lichid, într-o băltoacă împrăștiată, alcătuită din brațe, picioare, blugi și păr.

— Unde-ai ochit? întrebă Reacher.

— În centrul de masă, răspunse Chang.

Reacher zâmbi și spuse:

— Nicăieri nu-i mai bine ca-n centrul de masă.

Parcurse cei șase metri și îl apucă pe individ de guler și de centură, îl ridică și îl prăvăli peste gard.

Porcii veniră în goana mare.

Capitolul 59

Refuzară să ia camioneta ca să se întoarcă în oraș, fiindcă nu voiau să stea pe aceleași locuri pe care șezuseră indivizii ăia, așa că luară retroexcavatorul, ca înainte, cu Westwood la comenzi, Reacher și Chang față în față deasupra capului lui, dar de data asta pe drumul de țară. Mai lent, dar mai confortabil. Parcară în curtea dealerului. Omul de la vânzări ieși să examineze vehiculul. Se murdărise puțin de la grâul zdrobit și căpătase câteva zgârieturi pe părțile laterale. Și puțin noroi uscat. Iar cupa din față avea o gropiță, în locul lovit de glonț. Nu mai era nou de-acum. Nu întru totul. Reacher îi dădu individului cinci miare din banii rămași. Cum veniseră, așa se duseseră.

Apoi merseră pe jos spre sud, prin piață. Soarele era cald. Un puști arunca o minge în peretele unei clădiri, după care lovea mingea ricoșată cu un băț. Același puști pe care-l văzuse și înainte. Se opriră lângă recepția motelului, unde Westwood rezervă mai multe camere. Pentru el și fotografii lui, și tot felul de asistenți și stagiari. Noul ajutor de la recepție era o adolescentă. Poate gata să se ducă la colegiu. Era iute și eficientă, veselă și senină la față.

Reacher o întrebă:

— De ce se numește orășelul ăsta Mother’s Rest?

— Nu am voie să vă spun, zise ea.

— De ce?

— Fermierilor nu le place. Au făcut tot ce-au putut ca să-l facă uitat.

— N-am să le spun că tu mi-ai spus.

— E o denaturare a vechii denumiri care aparținea indienilor Arapaho. Un singur cuvânt, care sună ca și cum ar fi două. Înseamnă locul unde cresc lucruri rele.

Westwood îi dădu lui Chang cheia de la mașina închiriată de el și își luară rămas-bun. Reacher merse cu ea la restaurant, unde era parcat Fordul roșu.

— Parcă te duceai la Chicago, spuse ea.

— Da, acolo mă duceam, spuse el.

— Voiai să ajungi acolo înainte să se răcească vremea.

— Când e vorba de Chicago, întotdeauna e o idee bună.

— Ai putea să iei trenul de la ora șapte. Să iei prânzul în restaurant. Să dormi toată după-amiaza la soare. Într-un scaun de camping. Te-am văzut, chiar în prima zi.

— M-ai văzut?

— Am trecut pe lângă tine.

— Ți-am spus, am lucrat în armată. Pot să dorm oriunde.

— O să te duci să te vadă un doctor?

— Poate.

— Eu merg până în Oklahoma City. O să las mașina la aeroport. Bănuiesc că asistenții lui Westwood o să-i aducă alta. De acolo, pot să ia avionul.

El nu spuse nimic.

— Ești bine? îl întrebă ea.

— Tocmai ce-am fost în Chicago, spuse el. Poate-ar fi bine să mă duc în altă parte.

— Du-te și vizitează Milwaukee. Toate cele treizeci și șase de cvartale.

El avu o ezitare.

— Ești bine? îl întrebă ea.

— Vrei să vii cu mine?

— În Milwaukee?

— Doar două zile. Ca o vacanță. O meritățm. Am putea să facem ce fac oamenii obișnuiți.

Ea rămase tăcută un lung moment, cinci sau șase secunde, până la limita disconfortului, după care spuse:

— Nu vreau să răspund la întrebare aici. Nu în Mother’s Rest. Urcă-te în mașină.

Se urcară amândoi în mașină și ea porni motorul, schimbă vitezele, trase de volan și lăsară în urmă restaurantul, magazinul universal, mergând spre vechiul drum de căruțe, unde întoarseră la stânga și se îndreptară spre vest, pe drumul care se continua drept în fața lor, străbătând lanurile nesfârșite de grâu, până dispărea în ceața aurie a orizontului din depărtare, în acel punct fiind cât un vârf de ac.